dan Simmons

căderea lui hyperion

Dan Simmons
Caderea lui Hyperion

Volumul - I -
Seria Nautilus SF

Traducere: Mihai Dan Pavelescu
Editura Nemira Publishing House, 2009

Dan Simmons
The Fall of Hyperion
Doubleday Foundation, 1990

Winner of Locus Award for Best SF Novel 1991

Winner of Hugo Award for Best Novel 1991

Winner of British Science Fiction Award, SF Novel 1991

Versiune ebook: [1.0] hunyade

„Poate oare intra Dumnezeu într-o competiţie serioasă cu creatura sa? Oare un creator, *oricare* ar fi el, poate intra într-o competiţie serioasă cu creaţia sa?”

NORBERT WIENER *Dumnezeu şi Golem, S. A.*

„...Nu se poate oare ca unele fiinţe superioare să fie amuzate de vreo atitudine fermecătoare, deşi instinctivă, în care e posibil ca mintea mea să se manifeste, aşa cum mă distrează pe mine vioiciunea unei Hermeline sau neliniştea unui Cerb? Deşi o ceartă pe Stradă este un lucru detestabil, energiile ce se desfăşoară în ea sunt minunate... În faţa unei fiinţe superioare, raţionamentele noastre pot să aibă acelaşi ton - deşi eronate, ele pot fi minunate - Acesta-i însuşi faptul în care constă Poezia.

JOHN KEATS, într-o scrisoare către fratele său

„Imaginaţia poate fi comparată cu visul lui Adam - el s-a trezit şi a văzut că era adevărul.”

JOHN KEATS, într-o scrisoare către un prieten

PARTEA ÎNTÂI

1

În ziua în care armada a plecat la război, în ultima zi a vieţii aşa cum am cunoscut-o noi, am fost invitat la o petrecere. În seara aceea se ţineau petreceri peste tot, pe mai bine de o sută cincizeci de planete din Web, dar *aceasta* era unica importantă.

Am anunţat acceptarea prin intermediul datasferei, mi-am verificat starea de curăţenie a celei mai elegante ţinute oficiale, m-am îmbăiat şi m-am bărbierit pe îndelete, m-am îmbrăcat cu grijă meticuloasă şi am utilizat diskeyul de unică folosinţă din cipul invitaţiei pentru a mă teleproiecta de pe Esperance pe Tau Ceti Central la ora precizată.

În emisfera aceasta a lui TC2 se însera şi o lumină crepusculară bogată se revărsa peste dealurile şi văile din Parcul Căprioarelor, turnurile cenuşii ale Complexului Administrativ aflat hăt spre sud, sălciile plângătoare şi ferigile-de-foc radiante ce mărgineau malurile fluviului Tethys, ca şi peste colonadele albe ale Clădirii Guvernului. Mii de oaspeţi soseau, însă personalul de securitate ne întâmpina pe fiecare în parte, ne compara codurile invitaţiilor cu şabloanele ADN şi ne indica barurile şi bufetele prin gesturi pline de graţie.

– Domnul Joseph Severa? m-a întrebat politicos ghidul.

– Da, am minţit.

Era acum numele meu, totuşi nu avea să fie niciodată identitatea mea.

– Directorul executiv Gladstone doreşte să discute cu dumneavoastră în decursul serii. Veţi fi anunţat când este liberă pentru a vă primi.

– Perfect.

– Dacă doriţi ceva care nu figurează în program, aperitive sau divertismente, este suficient să vă rostiţi dorinţa cu glas tare şi monitoarele de sol vor căuta să v-o satisfacă.

Am încuviinţat din cap, am zâmbit şi m-am îndepărtat. Înainte de a fi parcurs o duzină de paşi, ghidul se întorsese deja spre următorii musafiri care coborau de pe platforma terminex.

Din locul în care mă aflam, pe o colină scundă, puteam vedea mii de invitaţi acoperind o sută de hectare de peluză impecabil întreţinută; mulţi se plimbau prin pădurile de arbuşti şi tufe tunse ornamental. Deasupra porţiunii de iarbă pe care mă găseam, a cărei întindere lată era deja cufundată în umbra lizierei ce se întindea în lungul fluviului, erau grădinile propriu-zise, iar dincolo de ele se ridica structura impunătoare a Clădirii Guvernului. O formaţie cânta pe patioul îndepărtat şi difuzoare camuflate discret purtau muzica până în colţurile cele mai îndepărtate ale Parcului Căprioarelor. Un şir constant de VEM-uri spirala, coborând din portalul teleproiector de deasupra. Câteva clipe am privit pasagerii lor colorat înveşmântaţi, care debarcau pe platforma de lângă terminexul pedestru. Mă fascina varietatea aparatelor de zbor; lumina serii sclipea nu numai pe carcasele Vikkenurilor, Altzurilor şi Sumatso-urilor standard, ci şi pe punţile rococo ale barjelor levitaţionale şi pe fuzelajele metalice ale străvechilor forfecări care

fuseseră pitoreşti pe vremea când Vechiul Pământ încă mai exista.

Am coborât pe panta lungă şi lină către Tethys, pe lângă docul unde un asortiment incredibil de ambarcaţiuni îşi revărsa pasagerii. Tethys era unicul fluviu care străbătea Webul, curgând prin portaluri teleproiectoare permanente şi străbătând secţiuni de pe două sute de planete şi sateliţi, iar cei care locuiau pe malurile sale se numărau printre cei mai bogaţi oameni din Hegemonie. Ambarcaţiunile dovedeau lucrul acesta: iahturi măreţe cu creneluri, veliere mici complet acoperite de pânze şi barje cu cinci niveluri, multe echipate cu dispozitive levitaţionale, ambarcaţiuni-locuinţe complexe, dotate bineînţeles cu propriile lor teleproiectoare, insuliţe mobile importate de pe oceanele lui Maui-Legământul, submarine şi şalupe rapide de sport pre-Hegira, plus o sumedenie de VEM-uri nautice construite manual pe Renaştere Vector şi câteva iahturi contemporane cu acces-universal, cu contururile camuflate de suprafeţele ovoidale reflectante şi fără caracteristici ale câmpurilor restrictive.

Musafirii care coborau din ele erau la fel de flamboaianţi şi impresionanţi ca şi vehiculele lor; stilurile personale se întindeau de la ţinutele de seară conservatoare pre-Hegira, purtate pe trupuri care în mod evident nu fuseseră niciodată atinse de tratamente Poulsen, până la ultima modă a acestei săptămâni de pe TC2, drapate pe siluete modelate de cei mai faimoşi ARN-işti din Web. Am trecut mai departe, oprindu-mă lângă o masă lungă doar atât cât să-mi umplu farfuria cu friptură la grătar, salată,

fileu de caracatiţă-aeriană, curry Parvati şi pâine proaspăt coaptă.

Până ce mi-am găsit un loc unde să mă aşez, în apropiere de grădini, strălucirea slabă de pe cer pălise în crepuscul şi stelele răsăreau. Luminile oraşului din apropiere şi ale Complexului Administrativ fuseseră reduse, pentru ca armada să poată fi admirată pe bolta nopţii, iar văzduhul lui Tau Ceti Central era mai limpede decât fusese de multe secole. O femeie m-a privit şi a surâs: - Sunt convinsă că ne-am mai întâlnit. I-am răspuns tot cu un zâmbet, convins că nu ne mai întâlniserăm. Era foarte atrăgătoare, probabil de două ori mai vârstnică decât mine, apropiindu-se de şaizeci de ani standard, dar părând mai tânără decât cei douăzeci şi şase de ani ai mei, graţie banilor şi tratamentelor Poulsen. Pielea îi era atât de deschisă la culoare, încât părea aproape translucidă. Părul îi era coafat într-o coadă împletită. Sânii, mai mult dezvăluiţi decât ascunşi de rochia vaporoasă, erau perfecţi. Ochii ei erau cruzi.

– Poate că da, am rostit, deşi pare improbabil. Mă numesc Joseph Severn.

– Desigur, a aprobat ea. Eşti pictor!

Nu eram pictor. Eram... fusesem... Poet. Însă identitatea Severn, pe care o ocupasem după moartea adevăratei mele personalităţi şi naşterea din urmă cu un an, afirma că eram pictor. Era consemnat în fişierul meu din Totalitate.

– Mi-am amintit, a râs femeia.

Minţea. Îşi folosise costisitoarele implanturi comagendă ca să acceseze datasfera.

Eu nu trebuia s-o accesez... un termen greoi, redundant, pe care-l detestam în ciuda vechimii

sale. Am închis ochii, mental, şi *eram* în datasferă, lunecând pe lângă barierele superficiale ale Totalităţii, lunecând pe sub talazurile de date de la suprafaţă şi urmând firul strălucitor al cordonului ei ombilical de acces în adâncurile întunecate ale fluxului „protejat” de informaţii.

– Mă numesc Diana Philomel, a spus ea. Soţul meu este administrator de transport sectorial în Sol Draconi Septem.

Am încuviinţat şi am strâns mâna care mi se întinsese. Femeia nu spusese nimic despre faptul că soţul ei fusese şeful spărgătorilor de greve ale sindicatului rânitorilor de zoaie de pe Poarta Raiului, înainte ca patronajul politic să-l fi promovat pe Sol Draconi... sau că ea însăşi fusese cândva cunoscută ca Ţâţoasa, fostă ştioalfă, oficial, dar şi pe cont propriu, pentru rezidenţii conductelor-plămâni din Smârcurile Decantoare... sau că fusese arestată de două ori pentru abuz de Flashback, a doua oară rănind serios un medic din centrul de reabilitare... sau că-şi otrăvise fratele vitreg pe când avea nouă ani, după ce acesta o ameninţase că-i va spune tatălui ei vitreg că se întâlnea cu un miner din Oraşul Smârcurilor pe nume...

– Încântat de cunoştinţă, lady Philomel, am rostit.

Mâna ei era caldă. A strâns-o pe a mea o clipă prea mult.

– Nu-i aţâţător? a murmurat.

– Ce anume?

A făcut un gest larg, care includea noaptea, fosfoglobурile care tocmai se aprindeau, grădinile şi mulţimea.

– Petrecerea... războiul... *totul!*

Am surâs, am dat din cap şi am gustat din friptură. Era în sânge şi destul de bună, totuşi se simţea urma salină a cuvelor de donare de pe Lusus. Caracatiţa părea autentică. Apărură stewarzi, oferind şampanie, şi am sorbit din a mea. Era de calitate inferioară. Vinul bun, scotchul şi cafeaua fuseseră cele trei luxuri ce nu putuseră fi înlocuite după moartea Vechiului Pământ.

– Crezi că războiul este necesar? am întrebat-o.

– Cum dracu' să nu fie?

Diana Philomel deschisese gura, dar soţul ei fusese cel care răspunsese. Apăruse din spatele nostru şi acum se aşeza pe buşteanul fals pe care mâneam. Era un bărbat voinic, cu aproape o jumătate de metru mai înalt decât mine. Adevărul însă este că eu simt scund. Memoria îmi spune că odată am scris o epistolă în care mă ridiculizam ca „...domnul John Keats, înalt de cinci picioare”, deşi am cinci picioare şi un inch, destul de puţin pe vremea lui Napoleon şi Wellington, iar înălţimea medie pentru bărbaţi era de cinci picioare şi şase inchi, şi ridicol de scund acum, când bărbaţii de pe planetele cu gravitaţie mijlocie au între şase şi şapte picioare înălţime[1]. Nu deţin musculatura sau conformaţia care să-mi îngăduie să pretind că vin de pe o planetă cu gravitaţie mare, aşa că sunt pur şi simplu scund pentru toţi care mă văd. (Raportez cele de mai sus în unităţile în care gândesc... dintre toate schimbările mentale de după renaşterea mea în Web, adaptarea la sistemul metric este de departe cea mai grea. Uneori refuz să încerc s-o fac.)

– De ce este războiul necesar? l-am întrebat pe Hermund Philomel, soţul Dianei.

---

[1] 1,52 metri, 1,55 metri, 1,67 metri, respectiv 1,83-2,13 metri (n. tr.).

– Fiindcă - ce dracu' - ei au cerut-o! a mârâit bărbatul.

Era genul care scrâşneşte mereu din molari şi zvâcneşte din muşchii obrajilor. Aproape lipsit de gât, avea o barbă subcutanată care sfida în mod evident depilarea, briciul şi aparatul de ras. Mâinile îi erau o dată şi jumătate mai mari decât ale mele şi mult, mult mai puternice.

– Înţeleg, am rostit.

– Nemernicii de Expulzaţi *au cerut-o,* a repetat el subliniindu-mi argumentul principal al discursului. Şi-au bătut joc de noi pe Bressia şi-acum încearcă să o facă pe... cum dracu-i zice...

– Hyperion, a zis soţia lui fără să-şi desprindă ochii de la mine.

– Aşa, a făcut soţul şi stăpânul ei, Hyperion. S-au pus cu noi şi-acum trebuie să mergem acolo şi să le-arătăm că Hegemonia nu-nghite aşa ceva. Ai priceput?

Memoria mi-a spus că în copilărie fusesem trimis la Academia lui John Clarke din Enfield şi că acolo existaseră destui gâlcevitori ca acesta, cu creiere mici şi pumnii cât verzele. Când sosisem în şcoală, îi evitam sau le cântam în strună. După moartea mamei, după ce lumea se schimbase, mă repezeam la ei ţinând pietre în pumnii mei mici şi mă ridicam de pe jos ca să lovesc iarăşi, chiar şi după ce-mi însângeraseră nasul şi-mi spărseseră dinţii cu loviturile lor.

– Am priceput, am încuviinţat încet.

Am ridicat şampania proastă care-mi rămăsese şi am închinat spre Diana Philomel.

– Trage-mă, a zis ea.

– Poftim?

– Trage-mă-n poză, domnule Severn. Desenează-mă! Eşti pictor.

– Mă tem că n-am penel, am replicat făcând un gest neajutorat din mâna goală.

Diana Philomel a scotocit în buzunarul tunicii soţului ei şi mi-a întins un creion de lumină.

– Desenează-mă. Te rog!

Am desenat-o. Portretul se materializă în văzduhul dintre noi, cu liniile ridicându-se şi coborând, apoi revenind peste ele însele, aidoma sârmelor de neon dintr-o sculptură filiformă. Un grup mic s-a strâns să privească. Aplauze încete au ropotit, când am terminat. Desenul nu era chiar rău. Prinsesem curba lungă şi voluptuoasă a gâtului ei, cosiţa înaltă ca o punte a părului, pometţii proeminenţi... ba până şi sclipirea vagă şi ambiguă din ochi. Era pe cât de bun îl puteam face după ce medicaţia ARN şi lecţiile mă pregătiseră pentru acest personaj. Adevăratul Joseph Severn ar fi putut desena mai bine... desenase mai bine. Mi-l aminteam cum mă creiona, în timp ce eram întins şi muream.

Lady Diana Philomel a radiat aprobator. Domnul Hermund Philomel s-a încruntat.

– Uite-le! s-au auzit strigăte.

Mulţimea a murmurat, a icnit şi a amuţit. Fosfogloburile şi luminile din grădini s-au diminuat, după care s-au stins complet. Mii de oaspeţi au ridicat ochii spre cer. Am şters desenul şi am vârât creionul de lumină înapoi în tunica lui Hermund.

– Armada, a rostit un bărbat mai vârstnic cu aspect distins, care purta uniforma neagră a FORŢEI. A ridicat paharul pentru a arăta ceva mai tinerei lui însoţitoare: Tocmai au deschis portalul. Mai întâi vor ieşi cercetaşii, după aceea navele-torţă de escortă.

Portalul teleproiector militar al FORŢEI nu era vizibil din locul unde ne aflam noi; bănuiam că nici în spaţiul cosmic n-ar fi apărut decât ca o aberaţie dreptunghiulară în câmpul stelar. Totuşi se distingeau limpede jeturile de fuziune ale navelor-cercetaş; mai întâi ca un roi de licurici sau funigei fosforescenţi, apoi ca nişte comete arzătoare când s-au aprins propulsiile principale şi au traversat regiunea de trafic cislunar a sistemului Tau Ceti. Alt icnet colectiv a reverberat când s-au materializat navele-torţă, ale căror siaje de flăcări erau de o sută de ori mai lungi decât ale cercetaşilor. Cerul nopţii lui TC2 era brăzdat de la zenit la orizont de dâre roşu-aurii.

Aplauzele au izbucnit dintr-un focar şi în câteva secunde peluzele, pajiştile şi grădinile oficiale din Parcul Căprioarelor al Clădirii Guvernului se umpluseră de ovaţii, aplauze şi fluierături, când mulţimea bine îmbrăcată de miliardari, oficialităţi guvernamentale şi membri ai caselor nobile de pe o sută de planete a uitat de toate, cu excepţia naţionalismului şi a unei patimi de război deşteptate după mai bine de un secol şi jumătate de stagnare.

Eu n-am aplaudat. Ignorat de cei din jur, mi-am încheiat toastul - nu către lady Philomel, ci către stupiditatea permanentă a rasei mele - şi am terminat şampania. Se răsuflase.

Pe cer, navele cele mai importante ale flotilei translataseră în interiorul sistemului. Dintr-o infimă atingere a datasferei - acum suprafaţa ei era agitată de talazuri informaţionale, astfel că semăna cu un ocean răscolit de furtună -, ştiam că armada FORŢĂ:spaţiu consta din peste o sută de nave-spin principale: portavioane de atac negru-mat, care

semănau cu nişte suliţi azvârlite, cu braţele lansatoare pliate, nave de comandă 3-C, minunate şi greoaie ca meteori din cristal negru, distrugătoare bulbucate ce semănau cu nave-torţă crescute excesiv, ceea ce şi erau, de fapt, patrule de apărare a frontierelor, care erau mai mult energie decât materie şi ale căror masive câmpuri restrictive erau acum setate pe reflexie totală - oglinzi scânteietoare ce reflectau Tau Ceti şi sutele de dâre de foc din jurul lor, crucişătoare iuţi, care se mişcau ca rechinii printre bancurile de nave mai lente, transportoare mătăhăloase de trupe, în ale căror cale de 0 g se aflau mii de puşcaşi marini şi zeci de nave de susţinere - fregate, vânători rapizi, RPB-uri de torpile, patrule de relee pentru sperlumice şi NaveleSalt teleproiectoare în sine, dodecaedre masive cu imense reţele de antene şi sonde automate.

De jur împrejurul flotei, menţinute la o distanţă sigură de controlul traficului, fulgerau iahturile, velierele solare şi navele private din interiorul sistemului, ale căror pânze capturau lumina soarelui şi reflectau gloria armadei.

Oaspeţii de pe domeniul Clădirii Guvernului ovaţionau şi aplaudau. Domnul în uniforma neagră FORŢĂ plângea discret. În apropiere, videocamere camuflate şi imaguri de bandă largă purtau momentele pe toate planetele din Web şi - prin intermediul sperlumice- lor - pe zeci de planete ce nu făceau parte din Web.

Am clătinat din cap şi am rămas aşezat.

– Domnul Severn?

O membră a personalului de securitate se oprise lângă mine.

– Da?

Ea a arătat spre clădirea executivului.

– Directorul executiv Gladstone vă aşteaptă.

2

Fiecare epocă asaltată de discordii şi pericole pare să dea născare unui conducător menit doar timpului aceluia, un uriaş politic a cărui absenţă, retrospectiv privind, pare de neconceput când este scrisă istoria acelor vremuri. Meina Gladstone era tocmai un astfel de conducător pentru Vârsta noastră Finală, deşi pe atunci nimeni n-ar fi putut visa că nu voi mai rămâne decât eu pentru a scrie adevărata poveste a lui Gladstone şi a epocii ei.

Meina fusese comparată de atâtea ori cu figura clasică a lui Abraham Lincoln, încât atunci când am fost condus finalmente în prezenţa ei în seara aceea a petrecerii ocazionate de armadă, am fost pe jumătate surprins să n-o găsesc în redingotă neagră şi joben. Directorul executiv al Senatului şi liderul unui guvern care slujea o sută treizeci de miliarde de oameni purta un costum gri de lână moale, pantaloni şi tunică ornamentată simplu cu firet roşu la manşete şi vipuşti. Nu mi s-a părut că seamănă cu Abraham Lincoln... nici cu Alvarez-Temp, al doilea erou străvechi citat în mod obişnuit de presă ca fiind sosia ei. Mie mi se părea că are înfăţişarea unei doamne în vârstă.

Meina Gladstone era înaltă şi subţire, dar chipul îi era mai acvilin decât al lui Lincoln, cu nas coroiat şi bont, pometi ascuţiţi, gură largă şi expresivă, cu buze subţiri, şi păr sur care se ridica într-un val tuns grosolan ce semăna într-adevăr cu nişte pene. Însă, pentru mintea mea, aspectul cel mai memorabil al

Meinei Gladstone îl reprezenta ochii ei: mari, cafenii şi infinit de trişti.

Nu eram singuri. Fusesem condus într-o sală lungă şi slab iluminată, cu pereţii acoperiţi de rafturi din lemn pe care se aflau sute de cărţi tipărite. Un holocadru lung care simula o fereastră oferea imaginea grădinii. O întrunire era pe punctul de a se termina şi o duzină de bărbaţi şi femei stăteau în picioare sau aşezaţi într-un semicerc aproximativ care avea drept focar biroul lui Gladstone. Directorul executiv s-a aplecat destins în faţă, rezemându-şi greutatea pe birou, cu braţele încrucişate. A ridicat ochii când am intrat.

– Domnul Severn?

– Da.

– Mulţumesc că ai venit.

Vocea îmi era familiară dintr-o mie de dezbateri Totalitate, cu timbrul răguşit de vârstă şi tonul fluid şi catifelat ca un lichior scump. Accentul ei era faimos, contopind sintaxa precisă cu o tărăgănare aproape uitată a englezei pre-Hegira, care se vorbea acum numai în regiunile deltei de pe planeta ei natală Patawpha.

– Doamnelor şi domnilor, a rostit ea, permiteţi-mi să vi-l prezint pe domnul Joseph Severn.

Câţiva din grup au încuviinţat din capete, evident derutaţi de motivul prezenţei mele acolo. Gladstone n-a mai făcut alte prezentări, dar eu am atins datasfera ca să-i identific pe toţi: trei membri de cabinet, printre care ministrul Apărării, doi şefi de stat-major FORŢĂ, doi consilieri ai lui Gladstone, patru senatori, printre care influentul Kolchev şi proiecţia unui consilier TehNucleu cunoscut sub numele Albedo.

– Domnul Severn a fost invitat aici pentru a contribui la dezbateri cu punctul de vedere al unui artist, a spus directorul executiv Gladstone.

Generalul FORŢĂ:sol Morpurgo a pufnit în râs.

– Punctul de vedere al unui *artist?* Cu tot respectul, doamnă director executiv, ce dracu-nseamnă asta?

Gladstone a surâs. În loc să-i răspundă generalului, s-a întors către mine.

– Ce crezi despre armadă, domnule Severn?

– Este drăguţă, am răspuns.

Generalul Morpurgo a emis alt sunet.

– *Drăguţă?* Asistă la cea mai mare concentrare de putere de foc a forţelor spaţiale din istoria galaxiei şi zice că-i *drăguţă?*

S-a răsucit spre alt militar şi a clătinat din cap.

Zâmbetul lui Gladstone nu tremurase.

– Şi despre război? m-a întrebat. Ai o opinie despre încercarea noastră de a recupera Hyperion de la barbarii Expulzaţi?

– Este prostească, am spus.

În sală s-a aşternut tăcerea. Sondajele curente în timp real din Totalitate arătau aprobarea în proporţie de 98% a deciziei directorului executiv Gladstone de a lupta, în loc de a ceda Expulzaţilor planeta-colonie Hyperion. Viitorul politic al lui Gladstone depindea de rezultatul pozitiv al conflictului. Bărbaţii şi femeile din încăperea aceasta fuseseră intermediari în formularea politicii, luarea deciziei şi realizarea logisticii. Tăcerea s-a prelungit.

– De ce este prostească? a întrebat încet Gladstone.

Am schiţat un gest din mâna dreaptă.

– De la înfiinţare, acum şapte secole, Hegemonia n-a mai purtat războaie, am zis. Este prostesc ca stabilitatea ei de bază să fie testată în felul acesta.

– N-a mai purtat războaie?! a strigat generalul Morpurgo şi şi-a prins genunchii cu mâinile lui masive. Atunci cum dracu' numeşti Rebeliunea Glen- non-Height?

– O rebeliune, am răspuns. O răscoală. O acţiune poliţienească.

Senatorul Kolchev şi-a arătat dinţii într-un zâmbet deloc amuzat. Era de pe Lusus şi părea mai mult o masă de muşchi decât un om.

– Acţiuni de flote, a rostit el, o jumătate de milion de morţi, două divizii FORŢĂ încleştate în luptă pentru mai bine de un an... Ce mai acţiune poliţienească, fiule...

Nu am comentat.

Leigh Hunt, un bărbat mai vârstnic cu aspectul unui bolnav de tuberculoză, despre care se spunea că era consilierul cel mai apropiat al lui Gladstone, şi-a dres glasul.

– Totuşi afirmaţiile domnului Severn sunt interesante. Care ţi se pare diferenţa dintre acest... ă-ă-ă... conflict şi războaiele Glennon-Height, domnule Severn?

– Glennon-Height era un fost membru al FORŢEI, am zis conştient de faptul că repetam un truism. Vreme de secole, Expulzaţii constituie o necunoscută. Forţele rebelilor erau cunoscute, potenţialul lor era uşor de evaluat, în timp ce după Hegira roiurile Expulzaţilor au fost în exteriorul Webului. Glennon-Height a rămas în interiorul Protectoratului, efectuând raiduri pe planete aflate la o datorie temporală de maximum două luni faţă

de Web, pe când Hyperion este *la trei ani* de Parvati, cea mai apropiată escală intermediară din Web.

– Crezi că noi nu ne-am gândit la toate astea? a întrebat generalul Morpurgo. Dar Bătălia pentru Bressia? Acolo am luptat cu Expulzaţii? Aceea n-a fost... rebeliune.

– Linişte, vă rog, a spus Leigh Hunt. Continuă, domnule Severn.

Am ridicat din umeri, - Diferenţa principală este că în acest caz avem de-a face cu Hyperion.

Senatoarea Richeau, una dintre femeile prezente, a încuviinţat ca şi cum în felul acela mă definisem complet.

– Te temi de Shrike, a vorbit ea. Aparţii Bisericii Ispăşirii Finale?

– Nu, am răspuns. Nu simt membru al sectei Shrike.

– Atunci *ce* eşti? s-a încruntat Morpurgo.

– Un pictor, am minţit.

Leigh Hunt a zâmbit şi s-a întors către Gladstone.

– Doamnă director executiv, sunt de acord că aveam nevoie de acest punct de vedere pentru a ne păstra cumpătarea, a spus el şi arătă spre fereastră şi holoimaginile mulţimilor care continuau să aplaude, dar toate punctele enumerate de prietenul nostru pictor au fost trecute în revistă şi cântărite pe îndelete.

Senatorul Kolchev şi-a dres glasul.

– Detest să menţionez evidenţa atunci când se pare că toţi sunt decişi s-o ignore, însă acest... *domn...* deţine autorizaţia de securitate corespunzătoare pentru a fi prezent la o asemenea discuţie?

Gladstone a fulgerat surâsul scurt pe care atât de mulţi caricaturişti încercaseră să-l captureze.

– Domnul Severn a fost mandatat de Ministerul Artelor să realizeze o serie de reprezentări ale mele în decursul următoarelor zile sau săptămâni. Cred că Ministerul s-a gândit că acestea vor avea o importanţă istorică şi ar putea duce la realizarea unui portret oficial. Oricum, domnului Severn i-a fost acordată o autorizaţie de securitate de nivel Aur-T şi putem discuta liber în faţa lui. De asemenea, îi apreciez candoarea. Poate că sosirea lui slujeşte la a sugera că întâlnirea noastră şi-a atins finalul. Ne vom întâlni în sala Consiliului de Război mâine dimineaţă la ora opt, înainte ca flota să translateze în spaţiul Hyperion.

Grupul s-a destrămat instantaneu. Când a plecat, generalul Morpurgo m-a fulgerat cu privirea. Senatorul Kolchev m-a privit curios, când a trecut pe lângă mine. Consilierul Albedo s-a topit pur şi simplu, dispărând. Leigh Hunt a fost singurul care a rămas cu noi. S-a instalat mai confortabil, trecându-şi un picior peste braţul valorosului scaun pre-Hegira în care şedea.

– Ia loc, a spus el.

Am privit către directorul executiv. Se aşezase în spatele biroului masiv şi acum a aprobat din cap. Am luat loc pe scaunul cu spătar drept pe care-l ocupase generalul Morpurgo. Directorul executiv Gladstone a rostit:

– Crezi cu adevărat că apărarea lui Hyperion este o acţiune prostească?

– Da.

Gladstone şi-a unit vârfurile degetelor şi şi-a ciocănit uşor buza inferioară. Îndărătul ei, fereastra

arăta petrecerea armadei care continua în tumult silenţios.

– Dacă ai vreo speranţă de a fi reunit cu... ă-ă-ă... perechea ta, a rostit ea, ar părea că ar fi în interesul tău ca noi să urmăm campania Hyperion.

N-am spus nimic. Imaginea de pe fereastră s-a modificat, arătând cerul nopţii, iluminat în continuare de dârele de fuziune.

– Ai adus cu tine materiale pentru desen? a întrebat Gladstone.

Am scos creionul şi micul bloc pentru schiţe despre care îi spusesem Dianei Philomel că nu le aveam.

– Atunci desenează-mă în timp ce vorbim, a zis Meina.

Am început să schiţez, aproximând postura relaxată, aproape gârbovită, după care am trecut la detaliile feţei. Ochii mă intrigau.

Eram vag conştient de faptul că Leigh Hunt mă fixa cu privirea.

– Joseph Severn..., a rostit el. O alegere interesantă de nume.

Am folosit linii iuţi, apăsate, pentru a reprezenta fruntea înaltă şi nasul puternic al lui Gladstone.

– Cunoşti motivul pentru care oamenii nu au încredere în cibrizi? a întrebat Hunt.

– Da, am răspuns. Sindromul monstrului lui Frankenstein. Teama de orice care are formă umană, dar nu este complet om. Bănuiesc că acesta este motivul real pentru care androizii au fost scoşi în afara legii.

– Mda, a încuviinţat Hunt. Dar cibrizii sunt *complet* oameni, nu?

– Genetic, da, am zis.

M-am trezit gândindu-mă la mama şi mi-am amintit cum îi citisem în timpul bolii ei. M-am gândit la fratele meu, Tom.

– În acelaşi timp însă ei fac parte din Nucleu, am continuat, şi astfel se potrivesc descrierii „nu complet oameni”.

– Tu faci parte din Nucleu? a întrebat Meina, întorcându-şi chipul înspre mine.

Am început o schiţă nouă.

– Nu tocmai, am spus. Pot călători liber prin regiunile în care Nucleul mi-o permite, totuşi seamănă mai degrabă cu accesarea datasferei de către un om, nu cu adevărata abilitate a unei personalităţi din Nucleu.

Chipul femeii fusese mai interesant din profil trei sferturi, dar ochii erau mai puternici din faţă. Am lucrat păienjenişul de linii care radiau din ochii aceia, în mod vădit, Meina Gladstone nu-şi îngăduise niciodată tratamentele Poulsen.

– Dacă ar fi posibil de ascuns secrete faţă de Nucleu, a spus Gladstone, ar fi o nebunie să-ţi acordăm acces liber la consiliile de guvernare. Însă…

A coborât braţele şi s-a sculat. Am trecut la altă filă.

– Însă, a zis doamna director, tu ai informaţii de care am nevoie. Este adevărat că poţi citi mintea perechii tale, prima personalitate recuperată?

– Nu, am răspuns.

Era greu să capturez interacţiunea complicată a liniilor şi muşchilor din colţurile gurii ei. Am schiţat o tentativă, apoi am trecut la bărbia puternică şi am umbrit zona de sub buza inferioară.

Hunt s-a încruntat şi a privit spre directorul executiv. Doamna Gladstone şi-a ridicat iarăşi degetele împreunate la vârfuri.

– Explică, a zis ea.

Am înălţat ochii de la desen.

– Eu visez, am spus. Conţinutul visului pare să corespundă cu evenimentele ce au loc în jurul persoanei care poartă implantul anterioarei personalităţi Keats.

– O femeie pe nume Brawne Lamia, a rostit Leigh Hunt.

– Da.

Gladstone a aprobat din cap.

– Prin urmare personalitatea Keats originală, cea despre care se credea că ar fi fost ucisă pe Lusus, încă trăieşte?

Am făcut o pauză.

– Încă este conştientă, am răspuns. Ştiţi că substratul personalităţii primare a fost extras din Nucleu, probabil chiar de către cibrid, şi implantat într-un bioşunt buclă Schron purtat de doamna Lamia.

– Da, a zis Leigh Hunt, dar tu eşti *în contact* cu personalitatea Keats şi, prin intermediul ei, cu pelerinii Shrike.

Trăsături iuţi, întunecate au oferit un fundal umbrit, care să asigure mai multă profunzime schiţei lui Gladstone.

– De fapt, nu sunt în contact, am precizat. Mesajele voastre sperlumice au confirmat că visele pe care le am în legătură cu Hyperion corespund evenimentelor din timp real. Nu pot să comunic cu personalitatea Keats pasivă, nici cu gazda ei şi nici cu ceilalţi pelerini.

Directorul executiv Gladstone a clipit repede.

– De unde ştii despre mesajele sperlumice?

– Consulul le-a spus celorlalţi pelerini despre capacitatea comagendei lui de a sluji ca releu pentru transmiţătorul sperlumic din nava sa. Le-a spus-o chiar înainte să coboare în vale.

Tonul lui Gladstone sugera anii pe care-i petrecuse ca avocat înainte de a intra în politică.

– Şi cum au reacţionat ceilalţi faţă de această dezvăluire?

Mi-am pus creionul înapoi în buzunar.

– Ei ştiau despre existenţa unui spion în mijlocul lor. Le-ai spus-o fiecăruia în parte.

Gladstone s-a uitat la consilierul ei. Hunt îşi păstra chipul inexpresiv.

– Dacă eşti în contact cu ei, a rostit ea, atunci ştii că n-am primit niciun mesaj încă dinainte să fi părăsit Donjonul Cronos, pentru a coborî spre Criptele Timpului.

Am clătinat din cap.

– Visul de astă noapte s-a încheiat pe când ei se apropiau de vale.

Meina Gladstone s-a sculat, s-a apropiat de fereastră, a ridicat o mână şi imaginea s-a opacizat.

– Aşadar nu ştii dacă mai trăieşte vreunul?

– Nu.

– Care era starea lor ultima dată când ai... visat?

Hunt mă privea cu aceeaşi atenţie încordată.

Meina Gladstone se uita la ecranul negru, stând cu spatele la noi.

– Toţi pelerinii erau vii, am răspuns, cu posibila excepţie a lui Het Masteen, Adevăratul Glas al Arborelui.

– A murit? a întrebat Hunt.

– A dispărut de pe goeleta-eoliană, pe Oceanul de Iarbă, cu două nopţi în urmă, la numai câteva ore după ce cercetaşii Expulzaţi distruseseră nava-arbore

*Yggdrasill. Î*nsă cu puţin timp înainte să coboare din Donjonul Cronos, pelerinii au văzut o siluetă înveşmântată în mantie care traversa nisipurile spre Cripte.

– Het Masteen? a întrebat Gladstone.

– Ei aşa presupuneau. Nu erau siguri.

– Spune-mi despre ceilalţi, a zis directorul executiv.

Am inspirat adânc. Ştiam, din vise, că Gladstone cunoscuse cel puţin două persoane care participau la ultimul pelerinaj Shrike; tatăl lui Brawne Lamia fusese senator şi coleg cu ea, iar Consulul Hegemoniei fusese reprezentantul personal al lui Gladstone în negocierile secrete cu Expulzaţii.

– Părintele Hoyt are dureri teribile, am spus. A istorisit povestea cruciformului. Consulul a aflat că Hoyt poartă de asemenea unul... mai exact două cruciforme - al său şi al părintelui Duré.

– Aşadar tot mai are parazitul învierii? a întrebat Gladstone.

– Da.

– Îl afectează mai mult pe măsură ce s-a apropiat de bârlogul lui Shrike?

– Aşa cred.

– Continuă...

– Poetul, Silenus, a fost beat în majoritatea timpului. Este convins că poemul lui neterminat a prezis şi determină cursul evenimentelor.

– Pe Hyperion? a întrebat Gladstone, rămânând cu spatele la mine.

– Peste tot.

Hunt s-a uitat la directorul executiv, apoi a revenit cu privirea la mine.

– Silenus e nebun?

I-am întors uitătura, dar am rămas tăcut. Realitatea era că nu ştiam răspunsul.

– Continuă, a repetat Gladstone.

– Colonelul Kassad continuă cu obsesiile sale îngemănate: găsirea femeii Moneta şi uciderea lui Shrike. El înţelege că este posibil ca Moneta şi Shrike să fie unul şi acelaşi.

– Este înarmat?

Glasul lui Gladstone se auzise foarte încet.

– Da.

– Continuă...

– Sol Weintraub, cărturarul de pe Lumea lui Barnard, speră să intre în cripta numită Sfinxul, de îndată ce...

– Scuză-mă, a întrerupt Gladstone, dar fiica lui mai este cu el?

– Da.

– Ce vârstă are Rachel acum?

– Cinci zile... cred. Am închis ochii ca să-mi amintesc mai detaliat visul din noaptea trecută. Da, am aprobat, cinci zile.

– Şi continuă să se deplaseze înapoi prin timp?

– Da.

– Continuă, domnule Severn. Spune-mi, te rog, despre Brawne Lamia şi Consul.

– Doamna Lamia îndeplineşte dorinţele fostului ei client... şi iubit, am spus. Personalitatea Keats considera că trebuia să se confrunte cu Shrike. Doamna Lamia acţionează în numele său.

– Domnule Severn, a început Leigh Hunt, te referi la „personalitatea Keats”, ca şi cum n-ar avea nicio relevanţă sau conexiune cu tine...

– Leigh, mai târziu, te rog, a spus Meina Gladstone. S-a întors şi m-a privit. Mă interesează Consulul. El şi-a povestit motivul pentru care s-a alăturat pelerinajului?

– Da.

Gladstone şi Hunt au aşteptat.

– Le-a povestit despre bunica lui, am urmat, femeia pe nume Siri care a declanşat rebeliunea Maui-Legământul acum mai bine de o jumătate de secol. Le-a povestit despre moartea familiei sale în timpul Bătăliei pentru Bressia şi a dezvăluit întâlnirile lui secrete cu Expulzaţii.

– Asta-i tot? a întrebat Gladstone.

Ochii ei cafenii erau extrem de intenşi.

– Nu, am răspuns. Consulul le-a spus că el acţionase un dispozitiv al Expulzaţilor care a grăbit deschiderea Criptelor Timpului.

Hunt s-a îndreptat şi a coborât piciorul care spânzura peste braţul scaunului. Femeia a inspirat adânc şi vizibil.

– Asta-i tot?

– Da.

– Cum au răspuns ceilalţi la această dezvăluire a... trădării lui? a întrebat ea.

Am făcut o pauză, încercând să reconstruiesc imaginile visului într-o modalitate mai liniară decât cea asigurată de vis.

– Unii au fost scandalizaţi, am spus, totuşi în prezent niciunul nu simte o loialitate copleşitoare faţă de Hegemonie. Au decis să continue. Cred că

toţi pelerinii consideră că pedeapsa va fi împărţită de Shrike, nu de mâna oamenilor.

Hunt a izbit cu pumnul în braţul scaunului.

– Dacă ar fi fost aici Consulul, s-a răstit el, ar fi descoperit rapid cu totul altceva!

– Termină, Leigh!

Gladstone a revenit la biroul ei şi a atins nişte hârtii de acolo. Toate ledurile comunicatorului clipeau nerăbdător. Eram cu adevărat uimit că putea petrece atât timp discutând cu mine în asemenea momente.

– Mulţumesc, domnule Severn, a zis ea. Aş vrea ca în următoarele zile să rămâi alături de noi. Vei fi condus în apartamentul tău din aripa rezidenţială a Clădirii Guvernului.

M-am sculat.

– Mă voi întoarce pe Esperance, ca să-mi iau lucrurile, am spus.

– Nu este nevoie, a zis Meina. Ţi-au fost aduse înainte să fi coborât de pe platforma terminexului. Leigh te va conduce.

Am încuviinţat şi l-am urmat pe bărbatul înalt spre uşă.

– Încă ceva, domnule Severn..., m-a oprit doamna Gladstone.

– Da.

Directorul executiv a zâmbit.

– Ţi-am apreciat candoarea anterioară, a spus ea. De acum încolo însă, vom presupune că eşti un pictor de Curte şi doar atât, *sans* opinii, *sans* vizibilitate, *sans* comentarii. S-a înţeles?

– Am înţeles, doamnă director executiv.

Gladstone a aprobat din cap, cu atenţia deja îndreptată asupra ledurilor clipitoare de pe consola de comunicaţii.

– Perfect. Te rog să-ţi aduci blocul de desen la reuniunea din sala Consiliului de Război, la ora opt.

Un paznic de securitate ne aştepta în anticameră şi a pornit împreună cu mine către labirintul de coridoare şi puncte de control. Hunt l-a strigat să se oprească şi a traversat holul larg, cu paşii răsunându-i pe gresie. Mi-a atins braţul.

– Ai grijă, mi-a spus. Noi ştim... *ea* ştie... cine eşti, ce eşti şi pe cine reprezinţi.

L-am privit în ochi şi mi-am eliberat calm braţul.

– Asta-i bine, am zis, fiindcă în clipa aceasta sunt perfect sigur că eu *nu* ştiu.

3

Şase adulţi şi un prunc într-un peisaj ostil. Focul lor pare neînsemnat pe lângă noaptea ce se pogoară, Deasupra lor şi în faţa lor, dealurile văii se ridică aidoma unor ziduri, în vreme ce mai aproape, învăluite în bezna văii însăşi, formele uriaşe ale Criptelor par să se furişeze ca nişte apariţii de saurieni dintr-o epocă antediluviană.

Brawne Lamia este obosită; o doare tot trupul şi este foarte iritată. Plânsetele fetiţei lui Sol Weintraub o scot realmente din sărite. Ştie că ceilalţi sunt de asemenea obosiţi; în ultimele trei nopţi, niciunul n-a dormit mai mult de câteva ore şi ziua care tocmai s-a sfârşit a fost plină de încordare şi terori nesoluţionate. Aruncă ultimul lemn în foc.

– Nu mai sunt lemne, se răsteşte Martin Silenus.

Focul iluminează de jos în sus trăsăturile de satir ale poetului.

– Ştiu, spune Brawne Lamia, prea vlăguită ca să-şi transmită prin tonul glasului enervarea sau orice alt sentiment.

Lemnele provin dintr-un morman adus de grupurile de pelerini din anii anteriori. Cele trei corturi mici ale lor se găsesc în zona utilizată în mod tradiţional de pelerini în ultima noapte dinaintea confruntării cu Shrike. Ei au poposit în apropiere de Cripta Timpului numită Sfinxul şi o parte din cer este acoperită de forma neagră a ceea ce poate fi o aripă.

– Când se va stinge, vom folosi lanternele, rosteşte Consulul.

Diplomatul pare chiar mai epuizat decât ceilalţi. Lumina pâlpâitoare proiectează o nuanţă roşiatică peste chipul său trist. Pentru ziua aceasta se îmbrăcase în veşmintele oficiale cele mai bune, dar acum capa şi tricornul arată la fel de murdare şi pleoştite ca bărbatul însuşi.

Colonelul Kassad revine lângă foc şi ridică pe vârful căştii vizorul pentru vedere pe timp de noapte. Kassad poartă echipament complet de luptă şi polimerul cameleonic care a fost activat îi arată doar faţa, plutind la doi metri deasupra solului.

– Nimic, spune el. Nicio mişcare. Nicio amprentă termică. Niciun sunet... În afară de vânt.

Kassad reazemă carabina FORŢĂ de asalt multifuncţională de un bolovan şi se aşază lângă ceilalţi, iar fibrele armurii sale anti-impact se dezactivează în negru mat, nu mult mai vizibil decât anterior.

– Crezi că Shrike va veni în noaptea asta? întreabă părintele Hoyt.

Preotul s-a înfăşurat strâns în mantia neagră şi pare o parte din noapte în aceeaşi măsură ca şi Kassad. Glasul lui este încordat.

Kassad se apleacă în faţă şi răscoleşte focul cu bastonul.

– Nu se poate spune. Pentru orice eventualitate, voi sta de pază.

Brusc toţi şase ridică ochii, când cerul plin de stele zvâcneşte de culoare, cu muguri portocalii şi roşii înflorind silenţios şi ocultând câmpul stelar.

– Se potoliseră în ultimele ore, comentează Sol Weintraub legănându-şi pruncul.

Rachel încetase să mai plângă şi acum încearcă să prindă barba scurtă a tatălui ei. Weintraub îi sărută mânuţa.

– Testează din nou defensivele Hegemoniei, răspunde Kassad.

Scântei se înalţă din focul aţâţat şi plutesc în văzduh, ca şi cum ar încerca să se alăture flăcărilor mai strălucitoare de acolo.

– Cine a învins? întreabă Lamia, referindu-se la tăcuta bătălie spaţială care acoperise bolta cu violenţă în noaptea trecută şi mare parte din zi.

– Cui pizda mă-sii îi pasă? pufneşte Martin Silenus. Scotoceşte prin buzunarele hainei sale de blană, de parcă ar putea găsi acolo o sticlă plină. Nu găseşte. Cui pizda mă-sii îi pasă? repetă el în şoaptă.

– Mie îmi pasă, spune Consulul obosit. Dacă Expulzaţii răzbat, ar putea distruge Hyperion înainte ca noi să-l găsim pe Shrike.

Silenus râde batjocoritor.

– Vai, dar asta ar fi groaznic, nu? Să murim înainte de a descoperi moartea! Să fim ucişi înainte de momentul programării pentru ucidere! Să murim

fulgerător şi fără dureri, în loc să ne zbatem de-a pururi în ţepii lui Shrike! Vai, vai, ce gând teribil!

– Gura, zice Brawne Lamia şi glasul ei este lipsit de orice sentiment, însă de data aceasta nu mai există tonul ameninţării. Îl priveşte pe Consul: Aşadar, unde este Shrike? De ce nu l-am găsit?

Diplomatul rămâne cu ochii aţintiţi asupra focului.

– Nu ştiu. De ce ar trebui să ştiu?

– Poate că Shrike a dispărut, spune părintele Hoyt. Poate că prin colapsul câmpurilor antientropice, l-ai eliberat pentru totdeauna. Poate că şi-a dus urgia altundeva.

Consulul clatină din cap şi nu vorbeşte.

– Nu, zice Sol Weintraub. Pruncul doarme lipit de umărul lui. Va fi aici. Îl simt.

Brawne Lamia încuviinţează.

– Şi eu. Aşteaptă…

Scoate câteva raţii de mâncare din raniţă şi rupe sigiliile de autoîncălzire şi distribuie raţiile.

– Ştiu că deziluzia-i pivotul lumii, rosteşte Silenus, da-i de-a dreptul ridicol, băga-mi-aş! Toţi ne-am îmbrăcat elegant şi n-avem unde mierli.

Brawne Lamia clocoteşte, dar nu spune nimic şi pentru o vreme toţi mănâncă în tăcere. Văpăile se diminuează pe cer şi stelele dese revin, însă scânteile continuă să se înalţe, ca şi cum ar căuta să evadeze.

Înfăşurat în dezordinea înceţoşată ca visul a gândurilor lui Brawne Lamia simţite la mâna a doua, încerc să reasamblez evenimentele petrecute de când le-am visat pentru ultima oară vieţile.

Pelerinii coborâseră în vale înainte de revărsarea zorilor, cântând, cu umbrele proiectate în faţă de luminile bătăliei care se derula la un miliard de

kilometri deasupra lor. Toată ziua exploraseră Criptele Timpului. În fiecare minut se aşteptaseră să moară. După câteva ore, când soarele se ridicase şi frigul deşertului înalt lăsase loc arşiţei, teama şi exaltarea li se estompaseră.

Ziua lungă era tăcută, cu excepţia şuieratului nisipului, strigătelor ocazionale şi suspinului constant, aproape subliminal al vântului în jurul bolovanilor şi criptelor. Atât Kassad, cât şi Consulul aduseseră instrumente pentru măsurarea intensităţii câmpurilor antientropice, dar Lamia observase prima că acestea erau inutile, că fluxul şi refluxul mareelor temporale puteau fi percepute ca o greaţă uşoară, peste care se suprapunea o senzaţie de dejâ-vu ce nu dispărea.

Cripta cea mai apropiată de intrarea în vale fusese Sfinxul, apoi urma Cripta de Jad, cu pereţii translucizi doar dimineaţa şi în amurg; după aceea, la mai puţin de o sută de metri depărtare se ridica Obeliscul; poteca pelerinilor suia în continuare prin valea secată până la cripta cea mai mare, amplasată central, Monolitul de Cristal, cu suprafaţa lipsită de orice desen sau deschidere şi cu acoperişul plat la acelaşi nivel cu versanţii văii; apoi erau cele trei Cripte Grote, cu intrările vizibile doar graţie cărărilor tocite ce duceau la ele; şi în cele din urmă - la un kilometru mai departe în vale - se afla aşa-numitul Palat Shrike, cu protuberanţe ascuţite şi turlele amintind de ghimpii creaturii despre care se spunea că bântuia valea aceasta.

Toată ziua, pelerinii trecuseră de la o criptă la alta, fără ca vreunul să se aventureze singur şi întregul grup se oprise înainte de a pătrunde în artefactele în care se putea intra. Sol Weintraub fusese realmente

copleşit de emoţie, când văzuse Sfinxul şi păşise în el, aceeaşi criptă în care fata lui contractase maladia Merlin cu douăzeci şi şase de ani în urmă. Instrumentele instalate de echipa Universităţii erau tot pe trepiede în exteriorul criptei, deşi nimeni din grup nu putea preciza dacă ele mai funcţionau şi-şi îndeplineau sarcinile de monitorizare. Pasajele din Sfinx erau pe atât de strâmte şi labirintice pe cât sugeraseră descrierile din comagenda lui Rachel; şirurile de fosfogloburi şi becuri electrice abandonate de echipele de cercetare erau acum întunecate şi descărcate. Pelerinii folosiră lanterne şi vizorul pentru vedere pe timp de noapte al lui Kassad, ca să exploreze interiorul. Nu exista nici urmă a incintei în care se aflase Rachel când pereţii se strânseseră în jurul ei şi începuse boala. Se depistau doar vestigii slabe ale mareelor temporale cândva puternice. Shrike nu se zărea nicăieri.

Fiecare criptă oferise momentul ei de teroare, de anticipare plină de speranţe şi temeri, care fusese înlocuită, peste o oră sau mai mult, de dezamăgire, când sălile prăfoase şi pustii apăruseră aşa cum le văzuseră turiştii şi pelerinii Shrike din secolele anterioare.

Ziua se sfârşise în decepţie şi oboseală, cu umbrele versantului estic al văii întinzându-se peste cripte şi vale aidoma unei cortine trase la finalul unei piese fără succes. Arşiţa zilei dispăruse şi frigul din deşertul aflat la altitudine revenise iute, adus de vânt cu iz de zăpadă şi piscuri dinspre Lanţul Căpăstrului, aflat la douăzeci de kilometri spre sud-vest. Kassad propusese să ridice tabăra. Consulul îi condusese către locul tradiţional unde pelerinii Shrike aşteptau ultima noapte înainte de a

întâlni creatura căutată. Zona plată de lângă Sfinx, cu gunoaie provenite de la grupurile de cercetători şi de la pelerini deopotrivă, îl încântase pe Sol Weintraub, care-şi imaginase că fiica lui campase acolo. Nimeni nu-l contrazisese.

Acum, în întuneric deplin, cu ultimul lemn arzând, am simţit că cei şase se apropiaseră... nu doar de căldura focului, ci şi unul de celălalt... traşi de legăturile fragile însă tangibile ale experienţelor comune împărtăşite în timpul voiajului în amonte pe barja levitaţională *Benares* şi în călătoria spre Donjonul Cronos. Mai mult chiar, am simţit o unitate mai palpabilă decât legăturile emoţionale; am avut nevoie de un moment, dar mi-am dat seama iute că erau conectaţi într-o microsferă de date partajate şi reţea senzorială. Pe o planetă ale cărei relee primitive de date regionale fuseseră distruse la primul conflict, acest grup conectase laolaltă comagendele şi biomonitoarele ca să partajeze informaţii şi să aibă grijă unul de celălalt pe cât puteau mai bine.

Deşi barierele intrărilor erau evidente şi solide, nu am avut greutăţi să le depăşesc, lunecând pe lângă, prin şi pe sub ele, culegând indiciile numeroase, totuşi finite - puls, temperatura pielii, activitatea undelor corticale, cererile de acces, inventarele de date -, care mi-au îngăduit să ştiu ce gândea, simţea şi făcea fiecare pelerin. Kassad, Hoyt şi Lamia aveau implanturi şi fluxul gândurilor lor era cel mai uşor de perceput, în secunda aceea, Brawne Lamia se întreba dacă nu fusese o greşeală să plece în căutarea lui Shrike; ceva o sâcâia, undeva în adânc, ceva neobosit în solicitarea de a fi ascultat. Ea

simţea că ignorase un indiciu teribil de important, care era soluţia la… la ce?

Brawne Lamia detestase dintotdeauna misterele; acela fusese unul dintre motivele pentru care părăsise o viaţă de confort şi tihnă şi devenise detectiv particular. Dar ce mister? Ea fusese cât pe-aci să soluţioneze asasinarea cibridului care-i fusese client... şi iubit... şi venise pe Hyperion pentru a îndeplini lui ultima dorinţă. În acelaşi timp însă simţea că această îndoială sâcâitoare avea o legătură prea mică cu Shrike. Ce era de fapt?

Lamia a scuturat din cap şi a răscolit focul muribund. Avea trupul puternic, crescut pentru a rezista gravitaţiei standard de 1,3 g de pe Lusus şi antrenat pentru a dezvolta o forţă şi mai mare, dar nu dormise de câteva zile şi era foarte, foarte obosită. Vag a devenit conştientă că vorbea cineva.

– ... doar ca să facem un duş şi să luăm nişte mâncare, zice Martin Silenus. Poate să folosim unitatea ta pentru comunicaţii şi conexiunea sperlumică pentru a vedea cine câştigă războiul.

Consulul clatină din cap.

– Nu încă. Nava este pentru urgenţe.

Silenus gesticulează spre noapte, Sfinxul şi vântul care sporeşte.

– Crezi că asta nu-i o urgenţă?

Brawne Lamia înţelege că ei vorbesc despre aducerea navei spaţiale a Consulului din oraşul Keats.

– Eşti sigur că absenţa alcoolului nu-i urgenţa la care te referi? întreabă ea.

Silenus o sfredeleşte cu privirea.

– Ar fi ceva rău în a bea ceva?

– Nu, răspunde Consulul, frecându-se la ochi.

Lamia îşi dă seama că şi el este dependent de alcool şi totuşi răspunsul legat de chemarea navei lui fusese negativ.

– Vom aştepta până va fi nevoie, spune el.

– Dar transmiţătorul sperlumic? spune Kassad.

Consulul încuviinţează şi scoate comagenda antică din raniţa lui mică. Instrumentul aparţinuse bunicii sale, Siri, şi anterior bunicilor acesteia. Consulul atinge diskeyul.

– Cu el pot transmite oriunde, însă nu-mi permite să recepţionez.

Sol Weintraub îşi aşezase pruncul adormit în deschiderea cortului cel mai apropiat. Acum se întoarce către foc.

– Ultima dată când ai transmis un mesaj a fost la sosirea noastră în Donjon?

– Da.

Tonul lui Martin Silenus este sarcastic.

– Şi ar trebui să credem asta... din partea unuia care şi-a mărturisit trădarea?

– Da.

Glasul Consulului este un distilat de oboseală pură.

Chipul îngust al lui Kassad pluteşte în întuneric. Trupul, picioarele şi braţele lui se discern doar ca pete negre pe fundalul deja negru.

– Va sluji să chemăm nava dacă va fi nevoie?

– Da.

Părintele Hoyt îşi înfăşoară mai strâns mantia în jurul corpului, pentru a nu mai fâlfâi în vântul puternic. Nisipul scrâşneşte pe lână şi pe ţesătura cortului.

– Nu te temi că autorităţile portuare sau FORŢA vor deplasa nava sau o vor afecta cumva? îl întreabă el pe Consul.

– Nu. Capul Consulului abia se clinteşte, de parcă ar fi prea obosit pentru o mişcare mai amplă. Autorizaţia noastră militară provine direct de la Gladstone. De asemenea, guvernatorul general îmi este... mi-a fost... prieten.

Ceilalţi îl cunoscuseră pe recent promovatul guvernator al Hegemoniei la scurt timp după asolizare; pentru Brawne Lamia, Theo Lane păruse un individ catapultat în evenimente mult prea mari pentru capacităţile sale.

– Vântul se înteţeşte, zice Sol Weintraub în timp ce-şi răsuceşte trupul ca să protejeze fetiţa de nisipul care zboară prin aer. Rămânând cu privirea aţintită în furtună, cărturarul adaugă: Mă întreb dacă Het Masteen este pe-aici...

– Am căutat peste tot, rosteşte părintele Hoyt.

Glasul îi sună înăbuşit, fiindcă şi-a coborât capul în faldurile mantiei.

Martin Silenus râde.

– Iartă-mă, părinte, zice el, da' mănânci căcat. Poetul se ridică şi merge până la marginea cercului de lumină al focului muribund. Vântul îi zbârleşte blana hainei şi-i smulge cuvintele, purtându-le în noapte. În pereţii de rocă, zice Silenus, există o mie de ascunzători. Monolitul de Cristal îşi ascunde intrarea faţă de noi... dar faţă de un Templier? în plus, ai văzut scara spre labirint din camera cea mai adâncă a Criptei de Jad.

Hoyt înalţă ochii, mijindu-i înaintea înţepăturilor particulelor de nisip zburătoare.

– Crezi că-i acolo? în labirint?

Silenus râde şi ridică braţele. Mătasea cămăşii sale largi unduieşte şi se înfoaie.

– De unde pizda mă-sii să ştiu, Padre? Ştiu doar că Het Masteen ar putea fi acolo acum, privindu-ne, aşteptând să se-ntoarcă şi să-şi ceară bagajul înapoi. Poetul gesticulează către cubul Mobius care se află în centrul movilei scunde formate din bagajele lor: Sau poate că-i deja mort. Sau mai rău.

– Mai rău? repetă Hoyt.

Chipul preotului a îmbătrânit în ultimele ore. Ochii lui sunt oglinzi de durere afundate, surâsul e un rictus.

Martin Silenus revine lângă foc.

– Mai rău, spune el. Ar putea să se zbată pe copacul de oţel al lui Shrike. Unde vom fi şi noi în scurt...

Brawne Lamia se scoală brusc şi-l prinde pe poet de pieptţii cămăşii. Îl ridică de la pământ, îl scutură, îl coboară până ce faţa lui este la acelaşi nivel cu a ei.

– O singură dată, rosteşte ea încet, şi-o să-ţi fac chestii foarte dureroase. N-o să te-omor, dar o să-ţi doreşti s-o fi făcut.

Poetul îşi etalează zâmbetul de satir. Lamia îi dă drumul şi-i întoarce spatele. Kassad spune:

– Suntem obosiţi. Culcaţi-vă toţi. O să stau eu de veghe.

Visele mele despre Lamia sunt amestecate cu visele lui Lamia. Nu este neplăcut să împărtăşeşti visele unei femei, gândurile unei femei, nici chiar pe ale unei femei de care mă desparte un hău de timp şi cultură mult mai mare decât orice imaginată prăpastie între sexe. În chip bizar şi straniu de similar, ca în oglindă, ea îl visa pe iubitul ei mort, Johnny, cu nasul prea mic şi maxilarul prea ferm, cu părul prea lung atârnând în cârlionţi peste guler şi ochii prea expresivi, prea destăinuitori ce animau cu

prea multă uşurinţă un chip care ar fi putut, cu excepţia ochilor, să aparţină oricăruia dintre o mie de ţărani născuţi la o zi depărtare de Londra.

Chipul pe care ea îl visa era al meu. Glasul pe care ea îl auzea în visul acela era al meu. Dar dragostea carnală pe care o visa - pe care şi-o amintea - nu era ceva ce eu să fi împărtăşit. Am căutat să scap din visul ei, măcar pentru a-l găsi pe al meu. Dacă tot trebuia să fiu un *voyeur,* puteam să fiu în vălmăşagul de amintiri fabricate pe care le consider ca fiind visele mele.

Însă mie nu mi se îngăduia să-mi visez propriile vise. Nu încă. Bănuiesc că am fost născut - şi renăscut de pe patul de moarte - pur şi simplu pentru a visa visele răposatului şi îndepărtatului meu geamăn.

M-am resemnat, am încetat strădaniile de a mă deştepta, şi am visat.

Un sunet sau o mişcare o trezesc pe Brawne Lamia, care se înfioară, dintr-un vis plăcut. Pentru o secundă foarte lungă, este dezorientată; este întuneric, se aude un zgomot - nu mecanic - mai puternic decât majoritatea sunetelor din Stupul Lusus unde trăieşte ea; este ameţită de oboseală, dar ştie că s-a deşteptat după un somn foarte scurt; este singură într-un spaţiu mic, limitat, în ceva ce seamănă cu un sac foarte mare pentru cadavre.

Crescută pe o planetă unde locurile închise înseamnă protecţie împotriva aerului viciat, vânturilor şi animalelor, unde mulţi oameni suferă de agorafobie când se confruntă cu spaţiile deschise cu aer rarefiat, însă unde puţini cunosc înţelesul claustrofobiei, Brawne Lamia reacţionează totuşi ca o claustrofobă: se luptă pentru aer, împinge în lături

sacul de dormit şi flapsurile cortului în disperarea de a scăpa din micul cocon de fibroplastic, târându-se, propulsându-se înainte cu mâinile, antebraţele şi coatele, până ce simte nisip sub palme şi vede cerul deasupra capului.

De fapt nu este cerul, înţelege ea, zărindu-l şi amintindu-şi brusc unde se află. Este nisip! O furtună de nisip care suflă, şfichiuieşte, roteşte în vârtejuri particulele ce-i înţeapă faţa ca mii de ace. Focul s-a stins şi este acoperit de nisip. Pe partea dinspre care suflă vântul, nisipul s-a depus pe toate trei corturile, ale căror prelate flutură şi pocnesc ca nişte focuri de armă în vijelie, iar în jurul taberei au crescut dune de nisip, lăsând făgaşe, văiugi şi canale îndărătul corturilor şi echipamentelor. Din celelalte corturi nu se aude nici o mişcare. Adăpostul pe care ea îl împărţea cu părintele Hoyt este pe jumătate prăbuşit, îngropat sub dunele care cresc.

Hoyt!

Absenţa lui o trezise. Chiar şi pe când visa, o parte a conştiinţei ei percepuse respiraţia înceată şi gemetele aproape neauzite ale preotului care dormea, chinuit de suferinţă. Cândva în decursul ultimei jumătăţi de oră, el plecase. Probabil cu numai câteva minute în urmă; Brawne Lamia ştia că în timp ce-l visase pe Johnny auzise un fâşâit ca o lunecare, printre scrâşnetul nisipului şi vuietul vântului.

Femeia se ridică în picioare şi-şi fereşte ochii de furtuna de nisip. Este foarte întuneric, stelele sunt ocultate de norii înalţi şi de furtuna de la suprafaţă, dar văzduhul este umplut de o radianţă slabă, aproape electrică, care se reflectă din piatră şi din

suprafeţele dunelor. Lamia îşi dă seama că *este* electrică şi că aerul este încărcat cu electricitate statică ce face ca buclele părului ei să se ridice şi să se zbată în mişcări de rotaţie ca pletele Meduzei. Sarcinile statice se târăsc pe mânecile tunicii ei şi plutesc peste suprafeţele corturilor precum focul Sfântului Elmo. Pe măsură ce ochii i se adaptează la nivelul de lumină, Lamia observă că dunele mişcătoare strălucesc în văpăi pale. La patruzeci de metri spre est, cripta numită Sfinxul este un contur care pulsează şi trosneşte în noapte. Unde de curent se deplasează în lungul apendicelor extinse, numite frecvent „aripi”.

Brawne Lamia priveşte în jur, nu vede nici o urmă a părintelui Hoyt şi se întreabă dacă nu ar trebui să ceară ajutor. Înţelege că vocea nu-i va fi auzită peste mugetul furtunii. Se întreabă pentru o clipă dacă nu cumva preotul s-a dus pur şi simplu la unul dintre celelalte corturi ori la latrina improvizată aflată la douăzeci de metri spre vest, totuşi ceva îi spune că lucrurile nu stau aşa. Se uită la Sfinx şi - pentru o fracţiune de secundă - pare să distingă silueta unui bărbat, cu mantia neagră fluturând ca o flamură căzătoare, cu umerii gârboviţi înaintea vântului, conturat pe strălucirea statică a criptei.

O mână coboară pe umărul ei.

Brawne Lamia se răsuceşte, adoptă o postură de luptă, cu pumnul stâng întins şi mâna dreaptă rigidă.

Îl recunoaşte pe Kassad. Colonelul este o dată şi jumătate mai înalt decât Lamia - şi o dată şi jumătate mai slab - şi fulgere miniaturale joacă peste forma lui subţire, când se apleacă pentru a-i striga în ureche:

– S-a dus într-acolo!

Braţul lung şi negru, de sperietoare, se întinde către Sfinx.

Lamia încuviinţează şi răcneşte şi ea, aproape fără să-şi audă vocea în urletul vijeliei:

– Să-i trezim pe ceilalţi?

Uitase că omul rămăsese de pază. Oare el nu dormea niciodată?

Fedmahn Kassad scutură din cap. Vizoarele îi sunt ridicate şi casca este destructurată pentru a forma o glugă pe spatele costumului blindat de luptă. Chipul lui pare foarte alb în strălucirea emanată de costum. Arată spre Sfinx. Carabina FORŢĂ multifuncţională este cuibărită la încheietura cotului stâng. Grenade, binocluri şi obiecte şi mai misterioase atârnă de carabiniere şi centuri-plasă pe armura de impact. Indică iarăşi Sfinxul.

Lamia se înclină spre el şi strigă:

– L-a luat Shrike?

Kassad clatină din cap.

– Îl poţi vedea? arată ea spre binoclu şi vizorul pentru vedere pe timp de noapte.

– Nu, spune Kassad. Furtuna deformează amprentele termice.

Femeia se întoarce cu spatele la vânt şi simte cum particulele îi izbesc ceafa ca acele unei arme cu fleşete.

Îşi interoghează comagenda, dar aceasta îi spune doar că Hoyt este viu şi se află în mişcare; nimic altceva nu este transmis pe banda comună. Avansează până lângă Kassad, astfel că spinările lor formează un zid împotriva furtunii.

A

– Îl urmărim? strigă ea.

Kassad neagă.

– Nu putem lăsa tabăra nepăzită. Am instalat semnalizatoare, dar...

Face un semn în direcţia furtunii de nisip.

Brawne Lamia se repede înapoi în cort, îşi trage cizmele şi iese purtând capa universală şi pistolul automat al tatălui ei. O armă mai convenţională, un paralizator sonic Gier, se află în buzunarul de la piept al capei.

– Atunci mă duc eu, spune femeia.

La început crede că bărbatul n-a auzit-o, după care zăreşte ceva în ochii lui decoloraţi şi ştie că a înţeles. El bate cu degetul în comagenda militară pe care o poartă pe încheietură.

Lamia aprobă şi se asigură că propriul ei implant şi comagenda sunt setate pe lăţimea cea mai mare de bandă.

– Mă-ntorc, spune ea şi începe să suie duna care creşte mereu.

Pantalonii îi scânteiază de descărcări statice şi nisipul pare viu de pulsaţii alb-argintii de curent care gonesc peste suprafaţa lui pestriţă.

La douăzeci de metri de tabără, n-o mai poate distinge. După alţi zece metri, Sfinxul se ridică deasupra ei. Nu se vede nici urmă de părintele Hoyt; amprenta paşilor nu supravieţuieşte zece secunde în furtună.

Intrarea largă a Sfinxului este deschisă; a fost deschisă de când omenirea a cunoscut locul acesta. Acum este un dreptunghi negru într-un zid vag strălucitor. Logica sugerează că Hoyt ar fi intrat acolo, fie numai pentru a se adăposti de vijelie, însă ceva mai presus de logică îi spune că nu aceasta este destinaţia preotului.

Brawne Lamia trece de Sfinx, se odihneşte câteva momente la adăpostul lui şi-şi şterge nisipul de pe faţă, apoi porneşte mai departe, urmând o potecă aproximativă de sol bătătorit printre dune. În faţă, Cripta de Jad sclipeşte verde-lăptos în noapte; curbele şi crestele ei line par acoperite cu o peliculă luminoasă, de rău augur.

Mijind ochii, Lamia priveşte din nou şi, pentru o clipită, vede pe cineva sau ceva conturat pe lumina aceea. După aceea silueta dispare, fie în interiorul criptei, fie devenind invizibilă pe semicercul negru al intrării.

Lamia lasă bărbia în piept şi înaintează, împinsă şi îmbrâncită de vânt, care pare s-o grăbească spre ceva important.

4

Şedinţa informativă militară se apropia de mijlocul dimineţii. Bănuiesc că asemenea întruniri au avut aceleaşi calităţi - atmosfera alertă totuşi monotonă, ca un zumzet de fundal, gustul de prea multă cafea, aerul îmbâcsit de fum de ţigară, teancurile de hârtii şi vertijul suprapunerii accesurilor corticale - de multe secole. Bănuiesc că era mai simplu pe când eram băiat; Wellington îşi aduna oamenii, cei pe care impasibil şi corect îi numea „drojdiile pământului”, nu le spunea nimic şi-i trimitea să moară.

Am revenit cu atenţia asupra grupului. Ne aflam într-o sală mare, ai cărei pereţi cenuşii erau învioraţi de dreptunghiuri albe de lumină, mochetă cenuşie, o masă în formă de potcoavă din metal cenuşiu cu diskeyuri negre şi ocazionala carafă cu apă. Directorul executiv Meina Gladstone stătea în

centrul arcului mesei, cu senatorii importanţi şi miniştrii Cabinetului lângă ea, ofiţerii şi alţi factori secundari de decizie mai departe pe curba mesei. Îndărătul tuturor, însă fără să stea la masă, erau inevitabilii ciorchini de consilieri, niciunul dintre cei din FORŢĂ nefiind sub gradul de colonel, iar în spatele lor - pe scaune ce păreau mult mai puţin confortabile - consilierii consilierilor.

Eu nu aveam scaun. Împreună cu un pâlc de alţi invitaţi, dar în mod evident lipsiţi de ţel, m-am aşezat pe un taburet lângă un colţ îndepărtat al sălii, la douăzeci de metri de directorul executiv şi chiar mai departe de ofiţerul care făcea informarea: un colonel tânăr cu un indicator în mână şi cu glas lipsit de orice ezitare, în spatele colonelului se găsea placa sur-aurie a unui panou apelator, iar în faţa lui o omnisferă uşor ridicată din genul celor ce pot fi întâlnite în orice holonişă. La răstimpuri, apelatorul se înceţoşa şi învia; alteori, aerul era tulburat de holograme complexe. Miniaturi ale diagramelor respective sclipeau pe toate plăcile diskeyurilor şi pluteau deasupra unor comagende.

Am stat pe taburet, am privit-o pe Gladstone şi ocazional am creionat.

Trezindu-mă în dimineaţa aceea în camera de oaspeţi din Clădirea Guvernului, cu lumina puternică a lui Tau Ceti strecurându-se printre draperiile de culoarea piersicii care se trăseseră automat la ora 6:30, programată pentru deşteptarea mea, existase o secundă în care mă simţisem pierdut, decalat, încă în urmărirea lui Lenar Hoyt şi temându-mă de Shrike şi Het Masteen. Apoi, ca şi cum o putere mi-ar fi îndeplinit dorinţa de a-mi îngădui să-mi visez propriile vise, urmase un minut în care confuzia se

intensificase şi eu mă ridicasem în capul oaselor icnind, privind speriat în jur, aşteptându-mă ca mocheta de culoarea lămâii şi lumina având nuanţa piersicii să se topească precum un vis cauzat de febră, lăsând doar durerea, flegma şi hemoragiile teribile, sânge pe olandă, camera plină de lumină dizolvându-se în umbrele apartamentului întunecos din Piazza di Spagna şi, acoperindu-le pe toate, chipul îngrijorat al lui Joseph Severn aplecându-se înainte, deasupra, privind şi aşteptând ca eu să mor.

Mi-am făcut duş de două ori, mai întâi cu apă şi apoi cu sonice, m-am îmbrăcat într-un costum gri nou, care era aşezat pe patul proaspăt făcut când am ieşit din baie şi am pornit să caut curtea interioară estică, unde - mă anunţase un cartonaş amabil lăsat lângă hainele mele noi - se servea micul dejun pentru oaspeţii Clădirii Guvernului.

Sucul de portocale era proaspăt stors. Şunca era bine rumenită şi autentică. Ziarul anunţa că directorul executiv Gladstone avea să se adreseze Webului prin intermediul Totalităţii şi mass-media la ora 10:30 Web standard. Paginile erau pline de ştiri de război. Fotografii bidimensionale ale armadei străluceau multicolor. Generalul Morpurgo privea încruntat de pe pagina a treia; ziarul îl numea „eroul celei de-a Doua Rebeliuni Height”. Diana Philomel m-a privit de la o masă din apropiere unde dejuna împreună cu soţul ei neanderthalian. În dimineaţa aceasta rochia pe care o purta era mai sobră, albastru-închis, şi dezvăluia mult mai puţine, totuşi un şliţ lateral făcea aluzie la spectacolul de aseară. M-a ţintuit cu privirea în timp ce a ridicat o felie de şuncă cu unghiile lăcuite şi a muşcat uşor. Hermund

Philomel a grohăit, citind ceva agreabil în paginile financiare.

– ...Grupul de migraţie Expulzat... cunoscut în mod comun sub denumirea Roi... a fost detectat de echipamentele de percepere a distorsiunilor Hawking din sistemul Camn acum ceva mai mult de trei ani, spunea tânărul ofiţer de informare. Imediat după detectare, Trupa de intervenţii FORŢĂ 42, preconfigurată pentru evacuarea sistemului Hyperion, a pornit cu statut C-plus din Parvati, cu ordinul sigilat de a crea o capabilitate teleproiectoare în domeniul de acţiune al portalului Hyperion. În acelaşi timp Trupa FORŢĂ 87,2 a fost expediată din Zona de aşteptare Solkov-Tikata de pe orbita lui Camn III cu ordinul de a realiza joncţiunea cu forţa de evacuare din sistemul Hyperion, de a găsi grupul de migraţie Expulzat, de a-l angaja în luptă şi a-i distruge componentele militare...

Imagini ale armadei au apărut pe panoul apelator şi în faţa tânărului colonel. El a gesticulat cu indicatorul şi o linie de lumină rubinie a trecut prin holograma cea mai mare şi a iluminat o navă 3-C din formaţie.

– Trupa FORŢĂ 87,2 este comandată de amiralul Nashita, aflat la bordul HS *Hebride...*

– Da, da, a mormăit generalul Morpurgo, toată lumea ştie chestiile astea, Yani. Treci la lucrurile importante.

Tânărul colonel a simulat un surâs, a încuviinţat imperceptibil spre general şi spre directorul executiv Gladstone şi a continuat cu glas mai puţin încrezător:

– Mesaje sperlumice codificate primite de la TF 42 în ultimele şaptezeci şi două de ore standard raportează bătălii intense între elementele cercetaşi ale forţei de evacuare şi elementele ariergărzii grupului de migraţie Expulzat...

– Roiul, l-a întrerupt Leigh Hunt.

– Da, a zis Yani.

A revenit spre panoul apelator şi cinci metri de sticlă jivrată s-au animat arzător. Pentru mine, displayul era un labirint incomprehensibil de simboluri ezoterice, linii vectoriale colorate, coduri substrat şi acronime FORŢĂ, care se contopeau într-un talmeş-balmeş absolut. Poate că nu avea sens nici pentru ofiţerii superiori şi politicienii din sală, dar niciunul dintre ei nu s-a trădat în această privinţă. Am început o nouă schiţă a lui Gladstone, cu profilul de buldog al lui Morpurgo pe fundal.

– Deşi primele rapoarte sugerau în jur de patru mii de siaje de propulsii Hawking, numărul acesta este fals, a continuat colonelul Yani. (M-am întrebat dacă acela era numele sau prenumele lui.) După cum ştiţi, grupurile... ă-ă-ă... Roiurile pot fi alcătuite din până la zece mii de unităţi de propulsie distincte, totuşi marea lor majoritate sunt mici şi fie neînarmate, fie de importanţă militară neglijabilă. Evaluarea amprentelor de microunde, sperlumice şi alte emisii sugerează...

– Scuză-mă, a rostit Meina Gladstone şi glasul ei răguşit s-a auzit ca un contrast distinct faţă de curgerea mieroasă a ofiţerului de informare, însă ne poţi spune câte dintre navele Expulzate *sunt* importante din punct de vedere militar?

– Ă-ă-ă..., a bâiguit colonelul şi a privit către superiorii săi.

Generalul Morpurgo şi-a dres glasul.
– Noi credem că şase... maximum şapte sute, a răspuns el. Nimic îngrijorător.
Directorul executiv Gladstone a înălţat o sprânceană.
– Şi care este mărimea grupurilor noastre de bătălie? Morpurgo a făcut semn tânărului colonel să ia pe loc repaus şi a răspuns chiar el:
– Trupa FORŢĂ 42 are şaizeci de nave, doamnă director executiv. Trupa FORŢĂ...
– Trupa FORŢĂ 42 este grupul de evacuare? A spus Gladstone.
Generalul Morpurgo a aprobat din cap şi mi s-a părut că în zâmbetul lui se distingea o urmă de superioritate.
– Da, doamnă. Trupa FORŢĂ 87,2, grupul de bătălie, care a translatat în sistem acum o oră, va...
– Şaizeci de nave sunt suficiente pentru a se înfrunta cu şase sau şapte sute? a întrebat Gladstone.
Morpurgo a aruncat o privire spre unul dintre camarazii ofiţeri, parcă solicitând răbdare.
– Da, a zis el, mai mult decât suficiente. Doamnă director executiv, trebuie să înţelegeţi că şase sute de propulsii Hawking pot părea multe, dar ele nu sunt îngrijorătoare când acţionează navete, cercetaşi sau unul dintre aparatele de atac pentru cinci persoane pe care Expulzaţii le numesc „lăncieri”. Trupa FORŢĂ 42 constă din aproape *două duzini* de nave-spin de linie, printre care portavioanele *Umbra lui Olympus* şi *Staţia Neptun.* Fiecare dintre ele poate lansa peste o sută de vânători sau RPB-uri.

Morpurgo a scotocit prin buzunar, a scos un fumigen recombinat de mărimea unui trabuc, a părut să-şi amintească faptul că Gladstone le dezaproba şi l-a vârât înapoi. S-a încruntat.

– Când Trupa FORŢĂ 87,2 îşi va încheia desfăşurarea, vom avea o putere de foc mai mult decât suficientă pentru a ne ocupa de o duzină de Roiuri.

Tot încruntat, i-a semnalat lui Yani să continue.

Colonelul şi-a dres glasul şi a arătat cu indicatorul către panoul apelator.

– Aşa cum se vede, Trupa FORŢĂ 42 n-a avut greutăţi în a curăţa volumul de spaţiu necesar pentru a începe construirea teleproiectorului. Această construire a început acum şase săptămâni, timp Web standard, şi s-a încheiat ieri la ora 16:24, standard. Iniţial, hărţuielile Expulzaţilor au fost respinse fără pierderi pentru TF 42, iar în ultimele patruzeci şi opt de ore s-a desfăşurat o bătălie majoră între unităţile avansate ale Trupei FORŢĂ şi principalele forţe Expulzate. Focarul acestei confruntări a fost aici..., Yani a făcut alt gest şi o secţiune a apelatorului a pulsat cu lumină albastră sub vârful indicatorului..., la douăzeci şi nouă de grade deasupra planului eclipticii, la treizeci unităţi astronomice de soarele lui Hyperion, aproximativ zero virgulă treizeci şi cinci unităţi astronomice de marginea ipotetică a norului Oort al sistemului.

– Pierderi? a întrebat Leigh Hunt.

– În limite destul de acceptabile pentru o bătălie de asemenea durată, a spus tânărul colonel care părea că nu fusese niciodată la mai puţin de un an-lumină de o bătălie. Părul lui blond era pieptănat îngrijit cu cărare într-o parte şi sclipea sub strălucirea intensă

a punctelor evidenţiate. Douăzeci şi şase de vânători rapizi de atac ai Hegemoniei au fost distruşi sau daţi dispăruţi, douăsprezece RPB-uri purtătoare de torpile, trei nave-torţă, transportorul de combustibil *Mândria lui Asquith* şi crucişătorul *Draconi III.*

– Câţi *oameni* au murit? a întrebat directorul executiv Gladstone.

Glasul ei s-a auzit foarte încet.

Yani a privit scurt spre Morpurgo, totuşi a răspuns el însuşi la întrebare.

– În jur de două mii trei sute. Se desfăşoară însă operaţiuni de salvare şi există speranţa găsirii unor supravieţuitori din *Draconi.* Şi-a netezit tunica şi a continuat iute: Cifra aceasta ar trebui să fie corelată cu distrugerile confirmate a minimum o sută cincizeci de nave Expulzate. Propriile noastre raiduri în grupul de mig... În Roi au dus la alte treizeci până la şaizeci de vehicule distruse, printre care ferme de comete, nave de procesare a minereurilor şi cel puţin un grup de comandă.

Meina Gladstone şi-a frecat între ele degetele noduroase.

– Estimările pierderilor - pierderile *noastre* - includ pasagerii şi echipajul navei-arbore *Yggdrasill,* pe care o închiriasem pentru evacuare?

– Nu, a răspuns Yani prompt. Deşi la momentul respectiv se desfăşura într-adevăr un raid al Expulzaţilor, analiza noastră arată că *Yggdrasill* nu a fost distrusă în urma unei acţiuni inamice.

Gladstone a ridicat iarăşi o sprânceană.

– Ce a fost atunci?

– Un sabotaj, din câte ne putem da seama deocamdată, a spus colonelul şi a afişat pe apelator altă diagramă a sistemului Hyperion.

Generalul Morpurgo şi-a privit comagenda şi a rostit:

– Treci direct la defensivele de sol, Yani. Doamna director executiv trebuie să-şi ţină discursul peste treizeci de minute.

Am completat schiţa lui Gladstone şi Morpurgo, m-am întins, dezmorţindu-mă, şi am privit în jur, căutând alt subiect. Leigh Hunt părea o provocare, cu trăsăturile lui inexpresive, aproape zbârcite. Când am ridicat din nou ochii, holograma globului lui Hyperion încetase să se mai rotească şi se derula într-o serie de proiecţii bidimensionale: echirectangular oblice, Bonne, ortografice, Van der Grinten, Gore, homolozine Goode întrerupte, gnomonice, sinusoidale, azimutale echidistante, policonice, Kuwatsi hipercorectate, escherizate de calculator, Briesemeister, Buckminster, cilindrice Miller, multicoligrafiate şi satelit standard, înainte de a se contopi într-o hartă Robinson-Baird standard a lui Hyperion.

Am zâmbit. Fusese lucrul cel mai plăcut pe care-l văzusem de când începuse informarea. Câţiva dintre oamenii lui Gladstone se foiau nerăbdători. Doreau să discute cel puţin zece minute cu directorul executiv înainte de începerea transmisiunii.

– După cum ştiţi, a început colonelul, Hyperion este o planetă de tip Vechiul Pământ standard, de valoare nouă virgulă optzeci şi nouă pe scara Thuron-Laumier de...

– Pentru Dumnezeu, a mormăit Morpurgo, treci la amplasarea trupelor şi termină odată!

– Da, domnule. Yani a înghiţit un nod şi a ridicat indicatorul. Glasul nu-i mai era deloc încrezător. După cum ştiţi... vreau să spun...

A arătat continentul cel mai nordic, care semăna cu desenul rudimentar al capului şi grumazului unui cal, terminându-se printr-o linie neregulată acolo unde ar fi trebuit să înceapă pieptul şi muşchii greabănului.

– Acesta este Equus. Denumirea oficială este alta, dar toţi l-au numit aşa de când... acesta este Equus. Lanţul de insule care se întinde spre sud-est... aici şi aici... se numeşte Pisica şi Nouă Cozi. De fapt, este un arhipelag cu peste o sută... Oricum, al doilea continent major este Aquila şi poate că vedeţi că are oarecum forma unui vultur de pe Vechiul Pământ, cu pliscul aici... pe coasta nord-vestică... şi ghearele întinse aici, spre sud-vest... şi cel puţin o aripă ridicată aici, spre coasta nord-estică. Secţiunea aceasta se numeşte Platoul Pinion şi este aproape inaccesibilă din cauza pădurilor-de-foc, însă aici... şi aici... spre sud-vest, se află principalele plantaţii de fibroplastice...

– *Amplasarea* trupelor, a mârâit Morpurgo.

L-am schiţat pe Yani. Am descoperit că era imposibil să reproduc broboanele de transpiraţie cu ajutorul grafitului.

– Da, domnule. Al treilea continent este Ursus... seamănă puţin cu un urs... dar aici n-au asolizat trupe FORŢĂ, deoarece este sudul polar, aproape nelocuit, deşi forţa de autoapărare Hyperion menţine aici un post de ascultare...

Yani a părut să-şi dea seama că bătea câmpii. S-a îndreptat, şi-a şters buza superioară cu dosul palmei şi a continuat pe un ton mai stăpân pe sine:

– Principalele instalaţii ale FORŢEI:sol se află aici... aici... şi aici.

Indicatorul lui a luminat zone din apropierea capitalei Keats, aflată mai sus pe grumazul lui Equus.

– Unităţile FORŢEI:spaţiu deţin controlul principalului astroport al capitalei şi aeroporturile secundare de aici... şi aici.

A atins oraşele Endymion şi Port Românce, ambele de pe continentul Aquila.

– Unităţile FORŢEIrsol au pregătit instalaţii defensive aici...

S-au aprins două duzini de lumini roşii; majoritatea în zonele coamei şi grumazului lui Equus, dar şi câteva în regiunile Pliscului lui Aquila şi Port Românce.

– Acestea includ unităţi de puşcaşi marini, însă şi defensive sol, cu componente sol-aer şi sol-spaţiu. Comandamentul Suprem se aşteaptă ca, spre deosebire de Bressia, să nu existe bătălii pe planetă în sine, totuşi în cazul în care Expulzaţii ar încerca o invazie, vom fi pregătiţi pentru ei.

Meina Gladstone şi-a controlat comagenda. Până la discursul ei rămăseseră şaptesprezece minute.

– Care sunt planurile de evacuare?

Stăpânirea de sine recâştigată a lui Yani s-a năruit.

A privit disperat către superiorii săi.

– Nu va exista o evacuare, a rostit amiralul Singh. A fost un tertip, un şiretlic pentru Expulzaţi.

Gladstone şi-a împreunat vârfurile degetelor.

– Amirale, pe Hyperion se află milioane de oameni.

– Da, a încuviinţat Singh, şi îi vom proteja, dar nu se pune problema să evacuăm nici măcar şaizeci de mii de cetăţeni ai Hegemoniei. Dacă le-am permite

tuturor celor trei milioane să intre în Web, ar urma haosul. În plus, aşa ceva nu este posibil din motive de securitate.

– Shrike? a întrebat Leigh Hunt.

– Motive de securitate, a spus din nou generalul Morpurgo.

S-a ridicat şi a luat indicatorul de la Yani. Tânărul a rămas locului o clipă, indecis, nu a văzut nici un loc unde să se aşeze ori să stea în picioare, după care a venit în fundul sălii lângă mine, a luat poziţia de repaus şi a privit ceva din apropierea tavanului - posibil sfârşitul carierei sale militare.

– Trupa FORŢĂ 87,2 se află în sistem, a spus Morpurgo. Expulzaţii s-au retras la centrul Roiului lor, la şaizeci de unităţi astronomice de Hyperion. Practic vorbind, sistemul este sigur. Hyperion se află în siguranţă. Ne aşteptăm la un contraatac, totuşi ştim că-l putem respinge. Din nou, teoretic vorbind, Hyperion face acum parte din Web. Întrebări?

Nimeni n-a pus nicio întrebare. Gladstone a plecat cu Leigh Hunt, un grup de senatori şi consilierii ei. Ofiţerii s-au coagulat în pâlcuri, aparent în funcţie de rang. Consilierii s-au împrăştiat. Puţinii reporteri care avuseseră acces în sală s-au grăbit la echipele lor de imaguri care aşteptau afară. Tânărul colonel Yani a rămas în poziţie de repaus, cu ochii nefocalizaţi, foarte palid.

Am stat locului un moment, privind harta lui Hyperion de pe apelator. Asemănarea continentului Equus cu un cal era mai mare de la distanţa aceasta. Din locul unde mă aflam, abia puteam distinge munţii Lanţul Căpăstrului şi pata galben-portocalie a deşertului înalt de sub „ochiul” calului. La nord-est de munţi nu erau figurate poziţii

ale defensivelor FORŢĂ... absolut nici un simbol, cu excepţia unei luminiţe roşii care ar fi putut să fie abandonatul Oraş al Poeţilor. Criptele Timpului nu erau deloc reprezentate. Era ca şi cum ele nu ar fi avut nici însemnătate militară, nici un rol în acţiunile din ziua aceea. Cumva însă eu ştiam mai bine. Cumva suspectam că întregul război, mişcările a mii de oameni, soarta a milioane - poate miliarde - depindeau de faptele a şase oameni din întinderea aceea neetichetată de portocaliu şi galben.

Mi-am închis blocul de desen, mi-am băgat creioanele în buzunar, am căutat o ieşire, am găsit-o şi am folosit-o.

Leigh Hunt m-a întâlnit pe unul dintre holurile lungi care duceau la intrarea principală.

– Pleci?

Am inspirat adânc.

– Am voie?

Hunt a zâmbit, dacă puteam numi zâmbet plierea în sus a buzelor subţiri.

– Bineînţeles, domnule Severn. Însă directorul executiv Gladstone mi-a cerut să te anunţ că doreşte să discutaţi din nou, după-amiază.

– Când?

Hunt a strâns din umeri.

– După discursul ei, oricând îţi convine.

Am aprobat din cap. Milioane de indivizi gata de lobby, vânători de slujbe, biografi latenţi, oameni de afaceri, fani ai directorului executiv şi asasini potenţiali ar fi fost gata să dea aproape orice ca să aibă acces de un minut la cel mai vizibil conducător al Hegemoniei, câteva secunde cu directorul executiv Gladstone, iar eu o puteam vedea „oricând

îmi convenea”. Nimeni n-a spus vreodată că Universul era întreg la minte.

Am trecut pe lângă Leigh Hunt, spre uşa din faţă.

Conform unei vechi tradiţii, Clădirea Guvernului nu avea portaluri teleproiectoare publice în interiorul său. Nu era însă mult de mers pe lângă postul de securitate de la intrare şi prin grădină, până la clădirea albă şi scundă care slujea drept terminex şi cartier general al presei. Reporterii se adunaseră în jurul unei holonişe centrale de vizionare, unde chipul şi glasul familiare ale lui Lewellyn Drake, „vocea Totalităţii”, prefaţau discursul „de o importanţă vitală pentru Hegemonie” al directorului executiv Gladstone. Am încuviinţat într-acolo, am căutat un portal nefolosit, mi-am prezentat cârdul universal şi am plecat să caut un bar.

Grand Concourse era, o dată ce ajungeai acolo, singurul loc din Web prin care te puteai teleproiecta gratuit. Toate planetele din Web oferiseră cel puţin unul dintre cele mai frumoase cvartale urbane ale lor - TC2 contribuise cu douăzeci şi trei de cvartale - pentru cumpărături, divertisment, restaurante excelente şi baruri. Mai ales, baruri.

Ca şi fluviul Tethys, Grand Concourse se derula între portaluri teleproiectoare de dimensiuni militare, înalte de două sute de metri. Graţie efectului de continuitate circulară, se obţinea efectul unei străzi infinite, un tor de o sută de kilometri de delicii materiale. Puteai să stai, aşa cum făceam eu în dimineaţa asta, sub soarele sclipitor al lui Tau Ceti şi să priveşti pe Concourse spre noaptea de pe Deneb, aflată cam la jumătatea torului, animată de neoane şi holograme, întrezărind Mallul Central cu o sută de niveluri de pe Lusus, ştiind în acelaşi timp că

dincolo de el se aflau buticurile împestriţate de umbre de pe Crângul lui Dumnezeu, cu spaţiile sale largi şi ascensoarele către Vârful-arborilor, localul cel mai scump din Web.

Mie nu-mi păsa câtuşi de puţin de toate astea. Eu voiam doar să găsesc un bar discret.

Barurile de pe TC2 erau prea ticsite de birocraţi, reporteri şi oameni de afaceri, aşa că am luat una dintre navetele din Concourse şi am coborât pe zona principală din Sol Draconi Septem. Gravitaţia îi descuraja pe mulţi - m-a descurajat *şi pe mine* -, dar asta însemna că barurile erau mai puţin aglomerate, iar clienţii lor veniseră ca să bea.

Locul pe care l-am ales era un bar la parter, aproape ascuns sub pilaştrii de susţinere şi căile de acces la principala structură comercială, iar înăuntru era întuneric: pereţi negri, lemn negru, clienţi negri - pielea le era tot atât de închisă la culoare, pe cât era a mea de albă. Era un local bun în care să bei şi am făcut-o, începând cu un scotch dublu şi devenind tot mai serios, pe măsură ce avansam.

Nici acolo n-am scăpat de Gladstone. În capătul opus al localului, un televizor cu ecran plat arăta chipul directorului executiv pe fundalul albastru-auriu pe care obişnuia să-l folosească în comunicatele publice. Câţiva clienţi se strânseseră s-o privească. Am auzit fragmente din discurs:

– ...pentru a asigura securitatea cetăţenilor şi... nu li se poate îngădui să pericliteze siguranţa Webului sau a aliaţilor noştri în... de aceea, am autorizat o ripostă militară completă...

– Dă-l dracu' mai încet!

Am fost uluit să-mi dau seama că răcnetul îmi aparţinuse. Clienţii m-au sfredelit cu priviri aruncate

peste umeri, totuşi au redus nivelul sonorului. Am privit buzele lui Gladstone mişcându-se pentru câteva clipe, după care i-am făcut semn barmanului să-mi mai aducă un scotch dublu.

După o vreme, poate nişte ore, am ridicat privirea de la pahar şi mi-am dat seama că cineva stătea vizavi de mine în separeul întunecat. Am avut nevoie de o secundă, în care am clipit repede, ca să recunosc cine era în lumina slabă. Pentru un moment, inima mi-a galopat când m-am gândit, *Fanny,* apoi am mai clipit o dată şi am spus:

– Lady Philomel...

Continua să poarte rochia bleumarin în care o văzusem la micul dejun. Cumva, acum părea mai decoltată. Faţa şi umerii ei străluceau în semiîntuneric.

– Domnule Severn, a spus ea aproape în şoaptă, am venit să-ţi ţii promisiunea.

– Promisiunea? I-am făcut semn barmanului, dar nu mi-a răspuns. M-am încruntat şi am privit-o pe Diana Philomel. Ce promisiune?

– Să mă desenezi, desigur. Ai uitat ce ai promis la petrecere?

Am pocnit din degete, însă barmanul insolent nu s-a sinchisit să privească spre mine.

– Te-am desenat, i-am spus.

– Da, a încuviinţat lady Philomel, dar nu *în întregime.*

Am suspinat şi am sorbit ultimele picături de scotch.

– Beam, i-am zis.

Lady Philomel a zâmbit. -Văd.

Am dat să mă duc după barman, după aceea m-am răzgândit şi m-am aşezat încetişor pe lemnul tocit al banchetei.

– Armaghedon, am spus. Ei se joacă cu Armaghedonul. Am privit-o cu atenţie pe femeie, mijind uşor ochii ca s-o pot focaliza. Cunoşti cuvântul ăsta, lady?

– Nu cred că-ţi va mai servi alcool, a răspuns ea. Dacă vrei de băut, am la mine acasă. Poţi să bei ceva în timp ce mă desenezi.

Am mijit iarăşi ochii, acum cu viclenie. Poate că dădusem pe gât mai multe pahare, însă ele nu-mi afectaseră iuţeala minţii.

– Soţul? am întrebat.

Diana Philomel a surâs din nou, la fel de radiant.

– Petrece câteva zile în Clădirea Guvernului, a răspuns de data aceasta realmente în şoaptă. Nu poate fi departe de sursa puterii în asemenea momente importante. Vino, vehiculul meu este afară.

Nu-mi amintesc să fi plătit, dar presupun că am făcut-o. Sau a făcut-o lady Philomel. Nu-mi amintesc ca ea să mă fi ajutat să ies, totuşi presupun că trebuie s-o fi făcut cineva. Poate un şofer... Îmi amintesc un bărbat cu tunică şi pantaloni gri, îmi amintesc că mă rezemam de el.

VEM-ul avea calotă curbă, polarizată din exterior, însă transparentă din locul de unde noi priveam afară, afundaţi în perne. Am numărat unul, două portaluri, apoi am ieşit de pe Concourse şi ne-am înălţat deasupra câmpurilor albastre sub un cer galben. Case complicate, clădite dintr-un lemn ca abanosul, se aflau pe coamele dealurilor, înconjurate de câmpuri de maci şi lacuri de bronz.

Renaştere Vector? Era un puzzle prea dificil de atacat atunci, aşa că mi-am rezemat capul de calotă şi am decis să mă odihnesc câteva clipe. Trebuia să fiu odihnit pentru portretul lui lady Philomel... hi, hi!

5

Peisajul rural a gonit dedesubt.

Colonelul Fedmahn Kassad îi urmăreşte pe Brawne Lamia şi pe părintele Hoyt prin furtuna de praf spre Cripta de Jad. O minţise pe Lamia; vizorul şi senzorii lui funcţionau bine, în ciuda descărcărilor electrice care pâlpâiau în jurul lor. Urmărirea celor doi părea ocazia cea mai bună de a-l găsi pe Shrike. Kassad şi-a reamintit vânătorile de lei de pe Hebron - priponeai o capră de un ţăruş şi aşteptai.

Date de la senzorii pe care-i instalase în jurul taberei pâlpâie pe displayul lui tactic şi-i murmură prin implant. Este un risc calculat să-i părăsească pe Weintraub şi fiica lui, pe Martin Silenus şi Consul dormind aici, neprotejaţi cu excepţia automatelor şi a unei alarme. Pe de altă parte însă Kassad se îndoieşte în mod serios că l-ar putea opri de fapt pe Shrike. Ei toţi sunt capre priponite, care aşteaptă. Înainte de a muri, Kassad este decis s-o găsească pe femeie, fantoma numită Moneta.

Vântul, cu intensitate sporită, urlă acum în jurul lui Kassad, reducând vizibilitatea normală la zero şi lovindu-i armura de impact. Dunele strălucesc sub descărcări şi fulgere miniaturale trosnesc în jurul picioarelor şi cizmelor sale, pe când se grăbeşte să păstreze vizibilă amprenta termică a lui Lamia. Informaţiile se revarsă dinspre comagenda ei deschisă. Canalele închise ale lui Hoyt dezvăluie doar că bărbatul este viu şi că se află în mişcare.

Kassad trece pe sub aripa întinsă a Sfinxului şi simte greutatea invizibilă în jurul lui, atârnând acolo ca uriaşul călcâi al unei cizme. Apoi pătrunde în vale şi zăreşte Cripta de Jad ca pe o absenţă a căldurii în infraroşu, un contur rece. Hoyt tocmai intră în deschiderea emisferică; Lamia se află la douăzeci de metri în urma lui. Nimic altceva nu se clinteşte în vale. Datele senzorilor din tabără, ascunşi de noapte şi de furtună îndărătul lui Kassad, arată că Sol şi pruncul dorm, iar Consulul zace treaz, dar nemişcat; în interiorul perimetrului nu există altceva.

Kassad ridică piedica armei şi înaintează iute, făcând paşi mari cu picioarele lui lungi. În clipa aceea, ar da orice să aibă acces la un satelit de recunoaştere, să aibă complete canalele tactice, în loc să fie nevoit să se descurce cu această imagine parţială a unei situaţii fragmentate. Sub armura de impact, el strânge din umeri şi continuă să înainteze.

Brawne Lamia aproape că nu mai reuşeşte să parcurgă ultimii cincisprezece metri ai călătoriei spre Cripta de Jad. Vântul depăşise forţa unei furtuni, îmbrâncind-o, astfel că de două ori alunecase şi căzuse cu faţa în nisip. Fulgerele sunt reale acum, spintecând cerul în rafale imense care iluminează cripta strălucitoare din faţă. Ea încearcă în două rânduri să-l strige pe Hoyt, pe Kassad sau pe ceilalţi, convinsă că nimeni din tabără nu poate să doarmă în vacarmul acesta, dar comagenda şi implanturile ei nu oferă decât paraziţi, benzile lor largi înregistrează doar bolboroseli. După a doua cădere, Lamia se ridică în genunchi şi priveşte înainte; n-a mai zărit nici o urmă a lui Hoyt, din

secunda când a întrezărit pe cineva avansând către intrare.

Lamia strânge pistolul automat al tatălui ei şi se scoală, îngăduind vântului s-o poarte pe ultimii metri. Se opreşte înaintea intrării emisferă.

Fie din cauza furtunii şi a descărcărilor electrice, fie din alte motive, Cripta de Jad străluceşte în verde fosforescent, biliar, care tiveşte dunele şi face ca pielea încheieturilor şi mâinilor femeii să pară ca ieşită din mormânt. Lamia încearcă pentru ultima oară să apeleze pe cineva prin intermediul comagendei, apoi intră în criptă.

Părintele Lenar Hoyt din Societatea lui Iisus veche de o mie două sute de ani, rezident al Noului Vatican de pe Pacem şi slujitor loial al Prea-sfinţitului Papă Urban al XVI-lea, urlă obscenităţi.

Hoyt s-a rătăcit şi este încercat de dureri teribile. Sălile largi de lângă intrarea în Cripta de Jad s-au îngustat, coridorul s-a întors pe propriile sale urme de atâtea ori, încât acum părintele Hoyt este pierdut într-o serie de catacombe, rătăcind între pereţi de un verde strălucitor, într-un labirint pe care nu şi-l reaminteşte din explorările din timpul zilei sau din hărţile pe care le-a lăsat în tabără. Durerea - durerea care-l însoţise atâţia ani, durerea care-i fusese tovarăş de când tribul bikura îi implantase cele două cruciforme, al său şi al lui Paul Duré - ameninţă să-l înnebunească cu noua sa intensitate.

Coridorul se îngustează din nou. Lenar Hoyt urlă, nemaifiind conştient că o face, nemaifiind conştient de vorbele pe care le zbiară - vorbe pe care nu le mai folosise din copilărie. El îşi doreşte eliberarea. Eliberarea de durere. Eliberarea de povara purtării

ADN-ului părintelui Duré, personalităţii... *sufletului* lui Duré... În parazitul cu formă de cruce de pe spinarea lui. Şi de purtarea teribilului blestem al propriei sale învieri nelegiuite în cruciformul de pe piept.

Dar chiar în timp ce zbiară, Hoyt ştie că nu bikura, morţi acum, îl condamnaseră la durerea aceasta; tribul pierdut de colonişti înviaţi de propriile lor cruciforme de atâtea ori, încât deveniseră idioţi, simple recipiente pentru propriul lor ADN şi cel al paraziţilor lor, fuseseră de asemenea preoţi... preoţii lui Shrike.

Părintele Hoyt din Societatea lui Iisus adusese un flacon cu agheasmă, binecuvântată de Prea-sfinţitul, anafură sfinţită într-o liturghie solemnă şi un exemplar al străvechiului ritual de exorcism al Bisericii. Toate astea sunt uitate acum, sigilate într-o folie de perspex dintr-un buzunar al mantiei sale.

Hoyt se împleticeşte, se loveşte de un zid şi răcneşte încă o dată. Durerea este o forţă mai presus de descriere şi fiola de ultramorf pe care şi-o injectase cu numai cincisprezece minute în urmă nu mai este de nici un folos. Părintele Hoyt urlă şi-şi înfige degetele ca pe nişte gheare în haine, sfâşiind mantia grea, tunica neagră şi gulerul roman, pantalonii, cămaşa şi lenjeria, până rămâne în pielea goală, tremurând de durere şi de frig pe coridoarele strălucitoare ale Criptei de Jad, şi zbiară obscenităţi în noapte.

Se împleticeşte iarăşi înainte, găseşte o deschidere şi intră într-o cameră mai mare decât îşi aminteşte din căutările făcute acolo în timpul zilei. Pereţi translucizi lipsiţi de orice caracteristici se înalţă la treizeci de metri pe toate laturile unui spaţiu gol.

Hoyt cade în patru labe, priveşte în jos şi-şi dă seama că podeaua a devenit de asemenea transparentă. Se uită într-un puţ aflat sub membrana subţire a podelei; un puţ care coboară un kilometru sau mai mult spre flăcări. Odaia se umple cu pulsaţia roşu-portocaliu a focului din adâncuri.

Hoyt se rostogoleşte pe o parte şi râde. Dacă aceasta este o imagine a iadului apelată pentru el, atunci este un eşec. Imaginea pe care Hoyt o are despre iad este de natură tactilă; este durerea care îl străbate aidoma unei sârme ghimpate care îi este trasă prin vene şi măruntaie. Iadul este de asemenea amintirea copiilor înfometaţi din mahalalele de pe Armaghast şi zâmbetul politicienilor care-i trimit pe tineri să moară în războaiele coloniale. Iadul este ideea Bisericii care moare în timpul vieţii lui, în timpul vieţii lui Duré, ultimii ei credincioşi fiind o mână de bărbaţi şi femei aşezaţi doar în stranele uriaşelor catedrale de pe Pacem. Iadul este ipocrizia rostirii liturghiei de dimineaţă în timp ce răul cruciformului pulsează cald, obscen deasupra inimii.

O pală de aer fierbinte răbufneşte şi Hoyt priveşte cum o secţiune a podelei glisează, creând o trapă către puţul de dedesubt. Camera se umple cu duhoare de pucioasă. Hoyt râde înaintea clişeului, însă în câteva clipe hohotele i se transformă în icnete. Este în genunchi acum şi zgârie cu unghii însângerate cruciformele de piept şi spinare. Rănile în formă de cruce par să strălucească în lumina roşie. Hoyt poate să audă flăcările de jos.

– Hoyt!

Continuând să geamă, se întoarce şi o vede pe femeie - Lamia - în cadrul uşii. Ea priveşte pe lângă

el, dincolo de el şi ridică un pistol vechi. Ochii îi sunt foarte larg deschişi.

Părintele Hoyt simte dogoarea îndărătul său, aude vuietul ca un furnal îndepărtat, dar peste toate acestea aude brusc scrâşnetul şi hârşâitul metalului pe piatră. Paşi... Fără să se oprească din a-şi zgâria iritaţiile însângerate de pe piept, părintele Hoyt se întoarce, julindu-şi pielea genunchilor pe stânca podelei.

Mai întâi vede umbra: zece metri de unghiuri ascuţite, spini, lame… picioare ca nişte conducte de oţel cu o rozetă de tăişuri de iatagane la genunchi şi glezne. Apoi, prin pulsaţiile de lumină fierbinte şi umbre negre, Hoyt vede ochii. O sută de faţete... O mie... sclipind roşii, o scânteiere de laser prin rubine gemene, deasupra gulerului din ghimpi de oţel şi pieptul de mercur care reflectă văpăile şi umbrele…

Brawne Lamia trage cu pistolul tatălui ei. Pocnetele împuşcăturilor răsună ascuţit şi sec, peste uruitul furnalului.

Părintele Lenar Hoyt se răsuceşte spre ea şi ridică un braţ.

– Nu, nu mai trage! urlă el. El îndeplineşte o dorinţă! Vreau să…

Shrike care era *acolo* - la cinci metri depărtare - este brusc *aici,* la depărtare de un braţ de Hoyt. Lamia nu mai trage. Hoyt înalţă ochii, îşi vede propria reflexie în cromul lustruit de foc al carapacei creaturii… În aceeaşi clipă vede altceva în ochii lui Shrike... după care acesta dispare, Shrike dispare şi Hoyt ridică mâna încet, îşi atinge gâtlejul aproape uluit, se holbează o secundă la cascada roşie care îi acoperă mâna, pieptul, cruciformul, abdomenul...

Se întoarce către uşă şi o vede pe Lamia continuând să se uite îngrozită şi şocată, totuşi nu la Shrike, ci acum la el, la părintele Lenar Hoyt din Societatea lui Iisus, şi în momentul acela el constată că durerea *a dispărut* şi deschide gura ca să vorbească, dar se revarsă doar roşu, mai mult, un gheizer roşu. Hoyt coboară din nou ochii, observă pentru prima dată că este în pielea goală, vede sângele picurându-i de pe bărbie şi piept, picurând şi şiroind pe podeaua redevenită întunecată, vede sângele debordând de parcă cineva ar fi răsturnat o găleată cu vopsea roşie, iar după aceea nu mai vede nimic, ci cade cu faţa înaintespre podeaua atât de îndepărtată... atât de foarte îndepărtată... de jos.

6

Trupul Dianei Philomel era pe cât de perfect îl puteau face ştiinţa cosmeticii şi abilitatea unui ARN-ist. După ce m-am trezit, am rămas întins în pat câteva minute şi i-am admirat corpul întors cu spatele la mine; curba clasică a spinării, şoldului şi flancului ofereau o geometrie mai frumoasă şi mai puternică decât orice descoperise vreodată de Euclid, cu cele două gropiţe vizibile pe şale, imediat deasupra lărgirii dătătoare de frisoane a posteriorului alb ca laptele, unghiuri moi intersectându-se cu partea din spate a coapselor cumva mai senzuală şi mai materială decât ar putea spera să fie orice aspect al anatomiei masculine.

Lady Diana dormea, sau aşa părea. Hainele noastre erau împrăştiate pe o suprafaţă întinsă a mochetei verzi. Lumină densă, cu tonuri magenta şi albastre, pătrundea prin ferestrele largi, prin care se zăreau coroanele gri şi aurii ale unor copaci. Foi

mari de hârtie erau risipite în jur, sub şi peste veşmintele pe care le lepădasem. M-am aplecat în stânga, am ridicat o coală şi am văzut o schiţă grăbită de sâni, coapse, un braţ refăcut în pripă şi un chip lipsit de trăsături. Tentativa de a face un studiu de nud în timp ce eşti beat şi pe punctul de a fi sedus nu-i niciodată o formulă pentru artă de calitate.

Am suspinat, m-am întors pe spate şi am studiat ornamentaţia cu cartuşe sculptată pe plafon la patru metri deasupra mea. Dacă femeia de alături ar fi fost Fanny, nu mi-aş fi dorit să mă mai fi clintit vreodată. Aşa însă, m-am strecurat de sub pătură, mi-am găsit comagenda, am observat că pe Tau Ceti Central era dimineaţă - trecuseră paisprezece ore de la întâlnirea pe care ar fi trebuit să o am cu directorul executiv - şi m-am strecurat spre baie, în căutarea unei pastile antimahmureală.

În dulapul cel mare de medicamente al lui lady Diana, puteai alege dintre mai multe sortimente. Pe lângă obişnuitele aspirine şi endorfine, am văzut stimulente, tranchilizante, tuburi Flashback, derme pentru orgasm, şunturi genetice, inhalatoare de canabis, ţigări de tutun nerecombinate şi o sută de droguri mai puţin identificabile. Am găsit un pahar şi am înghiţit nişte pastile antimahmureală, simţind cum greaţa şi durerea de cap se atenuează în câteva secunde.

Când am ieşit, lady Diana era trează şi stătea în capul oaselor în pat, tot în pielea goală. Am dat să surâd, apoi am zărit cei doi bărbaţi de lângă uşa estică. Nici unul nu era soţul ei, deşi ambii erau la fel de masivi şi păreau de acelaşi soi - fără gât, cu pumni cât verzele şi maxilare inferioare uşor

întunecate pe care-l perfecţionase Hermund Philomel.

În lungul alai al istoriei umane, sunt sigur că trebuie să fi existat un mascul care să fi putut sta, luat prin surprindere şi în pielea goală, în faţa a doi masculi străini, complet îmbrăcaţi şi potenţial rivali şi ostili, *fără* să se fi gârbovit, *fără* să fi simţit imboldul de a-şi acoperi organele genitale şi *fără* să se fi simţit total vulnerabil şi în inferioritate... dar eu nu sunt masculul acela.

M-am gârbovit, mi-am acoperit zona inghinală, m-am retras către baie şi am rostit:

– Ce... cine...?

Am privit-o pe Diana Philomel, căutând ajutor, şi i-am zărit zâmbetul... un zâmbet pe măsura cruzimii pe care o văzusem întâia dată în ochii ei.

– Prindeţi-l! *Repede!* a cerut amanta mea de anţărţ.

Am reuşit să ajung la baie şi mă întindeam spre comutatorul manual pentru a dilata uşa închisă, când cel mai apropiat bărbat a ajuns la mine, m-a prins, m-a îmbrâncit înapoi în dormitor şi m-a azvârlit către partenerul său. Ambii erau de pe Lusus, ori de pe altă planetă cu gravitaţie la fel de mare, sau poate că trăiau exclusiv pe baza unei diete de steroizi şi celule Samson, pentru că mă aruncau de la unul la altul fără efort. Nu conta cât de mari erau. Cu excepţia carierei mele de scurtă durată ca bătăuş în curtea şcolii, viaţa mea... memoriile vieţii mele... Ofereau puţine episoade de violenţă şi chiar mai puţine episoade în care să fi ieşit învingător dintr-o încăierare. O privire aruncată spre cei doi care se distrau pe seama mea şi am ştiut că erau genul despre care citeşti şi nu prea

crezi că ar putea exista în realitate: indivizi care puteau rupe oase, turti nasuri sau fractura rotule fără mai multe scrupule decât aş fi avut eu faţă de aruncarea unui stilus defect.

– *Repede!* a şuierat din nou Diana.

Am apelat datasfera, memoria casei, ombilicul comagendei Dianei, conexiunea firavă a celor două gorile cu universul informaţional... şi cu toate că acum ştiam unde mă aflam: pe domeniul Philomel, la şase sute de kilometri de capitala lui Pirre în centura agricolă a terraformatei Renaştere Minor... şi cine erau gorilele: Debin Farrus şi Hemmit Gorma, personal de pază din sindicatul rânitorilor de zoaie de pe Poarta Raiului... nu aveam nici cea mai mică idee de ce unul se aşezase pe mine, apăsându-mă cu genunchiul între omoplaţi, în timp ce celălalt îmi zdrobea comagenda sub călcâi şi-mi strecura peste încheietură, în sus pe braţ, o manşetă osmotică...

Am auzit şuieratul şi m-am destins.

– Cine eşti?

– Joseph Severn.

– Ăsta-i numele tău adevărat?

– Nu.

Am simţit efectele serului-adevărului şi am ştiut că puteam scăpa de el, pur şi simplu plecând, revenind în datasferă sau retrăgându-mă complet în Nucleu. Asta ar fi însemnat însă să-mi las corpul la mila celui care punea întrebările. Am rămas locului. Aveam ochii închişi, dar am recunoscut glasul următor.

– *Cine* eşti? a întrebat Diana Philomel.

Am oftat. La întrebarea aceasta era greu să răspund onest.

– John Keats, am zis în cele din urmă. Tăcerea lor m-a anunţat că numele nu însemna nimic pentru ei.

Şi de ce ar însemna? m-am întrebat. Cândva prezisesem că va fi un nume „scris în apă”. Deşi nu puteam nici să mă clintesc, nici să deschid ochii, n-am întâmpinat greutate în a accesa datasfera şi a le urmări vectorii de acces. Numele poetului figura printre cei opt sute de John Keats pe care le oferise fişierul public, totuşi ei nu păreau interesaţi de cineva care murise de vreo nouă sute de ani.

– Pentru cine lucrezi?

Era vocea lui Hermund Philomel. Am fost uşor surprins.

– Pentru nimeni.

Dopplerul vag al vocilor s-a schimbat când discutară între ei.

– Poate rezista drogului?

– Nimeni nu-i poate *rezista,* a răspuns Diana. Oamenii pot *muri* când li se administrează, dar nu i se pot împotrivi.

– Atunci ce se-ntâmplă? a întrebat Hermund. De ce ar aduce Gladstone un nimeni în Consiliu în ajunul războiului?

– Să ştiţi că vă poate auzi, a intervenit vocea altui bărbat - una dintre gorile.

– Nu contează, a spus Diana. Oricum nu va mai trăi după interogatoriu. Glasul i s-a îndreptat iarăşi în direcţia mea: De ce te-a invitat directorul executiv la Consiliu... John?

– Nu sunt sigur. Probabil ca să audă despre pelerini.

– Care pelerini, John?

– Pelerinii Shrike.

Altcineva a scos un sunet.

– Ş-ş-t, a rostit Diana Philomel după care mi s-a adresat: Este vorba despre pelerinii Shrike de pe Hyperion, John?

– Da.

– În clipa de faţă se desfăşoară alt pelerinaj?

– Da.

– Şi de ce te întreabă Gladstone pe tine, John?

– Eu îi visez.

Se auzi un sunet de dezgust. Hermund a spus:

– E nebun! Chiar şi cu serul-adevărului nu ştie cine-i şi-acum ne-aruncă chestia asta. Haide să terminăm şi să...

– Taci, a spus lady Diana. Gladstone nu-i nebună. L-a invitat, ai uitat? John, cum adică îi visezi?

– Visez impresiile primei personalităţi recuperate Keats, am spus cu glas răguşit de parcă aş fi vorbit în timpul somnului. El s-a hardcablat în unul dintre pelerini când i-au ucis corpul şi acum bântuie prin microsfera lor. Cumva, percepţiile lui sunt visele mele. Poate că acţiunile mele sunt visele lui... nu ştiu.

– Demenţă, a rostit Hermund.

– Nu, nu, a spus lady Diana cu voce încordată, aproape şocată. John, eşti un cibrid?

– Da.

– Hristoase şi Allah, a zis lady Diana.

– Ce-i ăla cibrid? a întrebat o gorilă. Avea glas subţire şi ascuţit, feminin.

Pentru o secundă a domnit tăcerea, apoi Diana a rostit:

– Idiotule, cibrizii au fost prelungiri umane create de Nucleu. Până în secolul trecut, când au fost scoşi în afara legii, câţiva făceau parte din Consiliul

Consultativ.

– Ca un fel de android? a întrebat cealaltă gorilă.
– Gura! a zis Hermund.
– Nu, a răspuns Diana. Cibrizii erau perfecţi din punct de vedere genetic, recombinaţi din ADN existent pe Vechiul Pământ. Nu-ţi trebuia decât un os... un fir de păr... John, mă poţi auzi? John?
– Da.
– John, tu eşti un cibrid... ştii care a fost modelul personalităţii tale?
– John Keats.
Am putut-o auzi trăgând aer adânc în piept.
– Cine este... cine-a fost... John Keats?
– Un poet.
– Când a trăit el, John?
– Din 1795 până în 1821, am răspuns.
– După ce calendar, John?
– Vechiul Pământ, d.H., am spus. Pre-Hegira. Era modernă...
Glasul lui Hermund a intervenit agitat:
– John, tu eşti... tu eşti în contact cu TehNucleul în momentul de faţă?
– Da.
– Poţi... eşti liber să comunici, în ciuda serului-adevărului?
– Da.
– Futu-i! a spus gorila cu voce subţire.
– Trebuie să plecăm imediat de-aici, a vorbit agitat Hermund.
– Doar un minut, a zis Diana. Trebuie s-aflăm...
– Nu-l putem lua cu noi? a întrebat gorila cu voce groasă.
– Idiotule, s-a răstit Hermund, dacă-i viu şi e-n contact cu datasfera şi Nucleul... ce dracu', el *trăieşte* în Nucleu, mintea lui i-acolo... atunci o

poate anunţa pe Gladstone, pe secretarul executiv, FORŢA, *pe oricine!*

– Taci, a zis lady Diana. Îl vom ucide imediat ce termin. Doar câteva întrebări. John?

– Da.

– De ce trebuie Gladstone să ştie ce se-ntâmplă cu pelerinii Shrike? Are vreo legătură cu războiul cu Expulzaţii?

– Nu sunt sigur.

– Căcat! a şuierat Hermund. S-o *ştergem!*

– Taci. John, de unde eşti tu?

– În ultimele zece luni am trăit pe Esperance.

– Şi înainte?

a • a

– Înainte, pe Pământ.

– Pe care Pământ? a întrebat Hermund. Pe Noul Pământ? Pe Pământul Doi? Oraşul Pământ? Care dintre ele?

– Pe Pământ, am spus apoi mi-am amintit. Pe Vechiul Pământ.

– Pe *Vechiul Pământ?* a repetat o gorilă. Asta-i cu buleală. M-am cărat.

S-a auzit sfârâitul de slănină în tigaie al unei arme laser. Am simţit un miros mai dulceag decât al slăninii prăjite, după care s-a auzit un bufnet înfundat.

Diana Philomel a spus:

– John, te referi la viaţa modelului personalităţii tale de pe Vechiul Pământ? -Nu.

– *Tu* - cibridul care eşti tu - ai fost pe Vechiul Pământ?

– Da, am răspuns. Acolo m-am trezit din moarte. În aceeaşi încăpere din Piazza di Spagna în care am

murit. Severn nu era acolo, dar erau doctorul Clark şi alţi câţiva...

– E *realmente* nebun, a zis Hermund. Vechiul Pământ a fost distrus cu mai bine de patru secole în urmă... sau dacă cibrizii pot trăi mai mult de patru sute de ani...?

– Nu! s-a răstit lady Diana. Taci şi lasă-mă să termin! John, de ce te-a... adus înapoi Nucleul?

– Nu ştiu sigur.

– Are vreo legătură cu războiul civil dintre IA-uri?

– Poate, am spus. Probabil.

Ea punea întrebări interesante.

– Ce grup te-a creat? Esenţialele, Stabilele sau Volatilele?

– Nu ştiu.

Am auzit un oftat de exasperare. I

– John, ai anunţat pe cineva unde te afli şi ce se-ntâmplă cu tine?

– Nu, am spus.

Un indiciu al inteligenţei nu foarte impresionante a lui lady era faptul că aşteptase atât de mult până să pună întrebarea aceasta.

Hermund a suspinat de asemenea prelung.

– Grozav, a zis el. Haide s-o ştergem dracu' de-aici înainte să...

– John, a vorbit Diana, ştii de ce Gladstone a pornit acest război cu Expulzaţii?

– Nu, am zis. Sau, mai precis, pot exista mai multe motive. Cel mai probabil este că ar fi un truc pentru negociere în relaţia ei cu Nucleul. J

– De ce? 1

– Elemente din conducerea ROM a Nucleului se tem de Hyperion, am spus. Hyperion este o variabilă

necunoscută într-o galaxie în care au fost cuantificate toate variabilele.

– *Cine* se teme, John? Esenţialele, Stabilele sau Volatilele? Care grup de IA-uri se teme de Hyperion?

– Toate trei, am răspuns.

– Căcat, a murmurat Hermund. Ascultă... John... Criptele Timpului şi Shrike au vreo legătură cu toate astea?

– Da, au o legătură foarte mare.

– În ce fel? a întrebat Diana.

– Nu ştiu. Nimeni nu ştie.

Hermund, sau altcineva, m-a lovit brutal, răutăcios, în piept.

– Vrei să zici că rahatul de Consiliu Consultativ al Nucleului n-a prezis rezultatul războiului, al evenimentelor ăstora? a mârâit Hermund. Te-aştepţi să cred că Gladstone şi Senatul au plecat la război fără nici o predicţie probabilistică?

– Nu, am zis. A fost prezis de secole.

Diana Philomel a scos un sunet precum un copil adus în faţa unui morman de bomboane.

– *Ce* a fost prezis, John? Spune-ne totul.

Gura mi se uscase. Serul-adevărului îmi înghiţise toată saliva.

– A prezis războiul, am spus. Identitatea celor porniţi în pelerinajul Shrike... Trădarea Consulului Hegemoniei de activare a unui dispozitiv care va deschide - care a deschis - Criptele Timpului... Apariţia calamităţii Shrike... Rezultatul războiului şi calamitatea...

– Care-i rezultatul, John? a şoptit femeia cu care făcusem dragoste cu câteva ore mai devreme.

– Sfârşitul Hegemoniei, am răspuns. Distrugerea Worldwebului. Am încercat să-mi umezesc buzele, dar limba îmi era uscată. Sfârşitul rasei umane.

– Oh, Iisuse şi Allah, a murmurat Diana. Există vreo posibilitate ca predicţia să fie greşită?

– Nu, am zis. Mai precis, doar în privinţa efectului planetei Hyperion asupra rezultatului. Celelalte variabile sunt justificate.

– Ucide-l! a răcnit Hermund Philomel. Ucide-l... ca să putem pleca de-aici şi s-o informăm pe Harbrit şi pe ceilalţi.

– Bine, a rostit lady Diana. Apoi, după o secundă: Nu, nu cu laserul, idiotule. O să-i injectăm doza letală de alcool, aşa cum am planificat. Ia, ţine manşeta osmotică, ca să-i prind perfuzia.

Am simţit o apăsare pe braţul drept. După altă clipă, s-au auzit explozii, bubuituri, un strigăt. Am simţit miros de fum şi aer ionizat. O femeie a ţipat.

– Scoate-i manşeta, a spus Leigh Hunt.

L-am putut vedea, tot în costum cenuşiu, conservator, înconjurat de membri de comando ai Securităţii Executivului în armuri complete de impact şi polimeri cameleonici. Un luptător de două ori mai înalt decât Hunt a încuviinţat din cap, şi-a pus pe umăr biciul-iadului şi s-a grăbit să-i execute ordinul.

Pe unul dintre canalele tactice, cel pe care îl monitorizasem de o vreme, am putut vedea imaginea care era transmisă: eu dezbrăcat şi întins pe pat, cu membrele răşchirate, cu manşeta osmotică pe braţ şi o vânătaie care începuse să se extindă pe cutia toracică. Diana Philomel, soţul ei şi o gorilă zăceau lipsiţi de cunoştinţă, însă vii, în cioburile şi aşchiile ce acopereau podeaua. Cealaltă

gorilă era întinsă pe prag, cu jumătatea superioară a corpului având culoarea şi textura unei fripturi uitate pe grill.

– Te simţi bine, domnule Severn? a întrebat Leigh Hunt, ridicându-mi capul şi aşezându-mi o mască de oxigen ca o membrană peste şură şi nas.

– Hrrmmmggh, am spus. Inrgl.

Am înotat spre suprafaţa propriilor mele simţuri, aidoma unui scufundător care s-a ridicat prea iute din adâncuri. Mă durea capul. Coastele mă dureau îngrozitor. Ochii încă nu-mi funcţionau perfect, totuşi prin canalul tactic îl puteam vedea pe Leigh Hunt zvâcnind uşor din buzele subţiri în gestul despre care ştiam că însemna un surâs.

– O să te ajutăm să te îmbraci, a zis el. Pe zborul de întoarcere, o să bei nişte cafea. Apoi revenim la Clădirea Guvernului, domnule Severn. Ai întârziat la întâlnirea cu directorul executiv.

7

În filme şi holouri, bătăliile spaţiale m-au plictisit dintotdeauna, dar vizionarea lor în realitate exercita o oarecare fascinaţie; era ca şi cum aş fi asistat la transmiterea în direct a unei succesiuni de accidente de trafic. De fapt, costurile de producţie ale realităţii - aşa cum, neîndoios, fusese cazul de multe secole - erau mult mai mici decât cele ale unei holodrame de buget moderat. În ciuda energiilor imense implicate, reacţia copleşitoare pe care o aveai faţă de o bătălie spaţială reală era că spaţiul cosmic era *enorm*, pe când flotele, navele, crucişătoarele şi alte vehicule ale omenirii erau *minuscule.*

Cel puţin aşa gândeam eu, stând în Centrul de Informaţii Tactice, aşa numitul Consiliu de Război, cu Gladstone şi papagalii ei militari, şi vedeam cum pereţii deveneau deschideri de câte douăzeci de metri spre infinit, când cele patru holocadre masive ne-au înconjurat cu imagini detaliate, iar difuzoarele au umplut sala cu transmisii sperlumice: discuţii radio între luptători, canale de comandă tactice răpăind, mesaje internave pe bandă largă, canale laser şi sperlumice protejate, şi toate zbieretele, ţipetele, urletele şi atrocităţile bătăliei care au existat înaintea oricăror medii de transmisie alături de aer şi de vocea umană.

Era dramatizarea unui haos total, o definiţie funcţională a confuziei, un balet lipsit de coregrafie de violenţă tristă. Era război.

Gladstone şi câţiva dintre oamenii ei stăteau în mijlocul vălmăşagului aceluia de zgomot şi lumină, cu Consiliul de Război plutind ca un covor dreptunghiular sur printre stele şi explozii; curbura lui Hyperion de o strălucire lapislazuli acoperea jumătate din holoperetele nordic şi ţipetele femeilor şi bărbaţilor care mureau răsunau pe toate canalele şi în toate urechile. Eu eram unul din cei câţiva oameni ai lui Gladstone privilegiaţi şi blestemaţi să fie aici.

Directorul executiv s-a rotit în scaunul ei cu spătar înalt, şi-a ciocănit buza inferioară cu vârfurile degetelor împreunate şi s-a întors către grupul militar.

– Ce credeţi?

Cei şapte bărbaţi acoperiţi de medalii s-au privit între ei, apoi şase din ei l-au privit pe generalul Morpurgo. Acesta mesteca un trabuc neaprins.

– Nu merge bine, a spus el. Ii ţinem departe de locul teleproiectorului... defensivele noastre rezistă bine acolo... Însă au avansat prea mult în sistem.

– Amirale? a întrebat Gladstone, înclinând infinitezimal capul spre bărbatul înalt şi slab în uniformă FORŢĂ:spaţiu.

Amiralul Singh şi-a atins barba tunsă scurt.

– Generalul Morpurgo are dreptate. Campania nu se desfăşoară aşa cum a fost plănuită.

A indicat din cap spre al patrulea perete, unde diagrame - în principal elipse, ovale şi arce - erau suprapuse peste o imagine statică a sistemului Hyperion. Pe când priveam, unele arce au crescut. Liniile albastru-strălucitor reprezentau traiectoriile Hegemoniei. Cele roşii erau ale Expulzaţilor. Acestea din urmă erau mult mai numeroase decât cele albastre.

– Ambele portavioane de atac alocate Trupei FORŢĂ 42 au fost scoase din luptă, a spus amiralul Singh. *Umbra lui Olympus* a fost distrus cu toţi cei de la bord, iar *Staţia Neptun* a fost serios avariat, dar revine în zona de andocare cislunară, escortat de cinci nave-torţă.

Directorul executiv Gladstone a încuviinţat încet şi buza ei a coborât şi a atins vârfurile degetelor împreunate.

– Amirale, câţi oameni erau la bordul *Umbrei lui Olympus?*

Ochii căprui ai lui Singh erau la fel de mari ca ai directorului executiv, totuşi nu sugerau aceleaşi profunzimi de tristeţe. I-a susţinut privirea câteva secunde.

– Patru mii două sute, a răspuns în cele din urmă. N-am pus la socoteală detaşamentul de şase sute

de puşcaşi marini. Unii dintre ei au debarcat la staţia teleproiectoare Hyperion, aşa că nu avem informaţii precise asupra numărului rămas la bord.

Gladstone a aprobat şi a revenit către generalul Morpurgo.

– De ce a apărut o dificultate neaşteptată, generale?

Chipul lui Morpurgo era calm, dar aproape că retezase trabucul pe care-l ţinea încleştat între dinţi.

– Unităţile de luptă sunt mai numeroase decât ne aşteptasem, doamnă director executiv, a spus el. În plus, lăncierii lor... vehicule pentru cinci persoane, practic nişte nave-torţă miniaturale, sunt mai rapide şi mai bine înarmate decât vânătorii noştri de rază mare de acţiune... sunt ca nişte viespi ucigaşe. Am distrus sute, însă dacă una singură răzbate poate să se infiltreze în defensivele flotei şi să facă dezastru. A strâns din umeri: Au răzbătut destule.

Senatorul Kolchev se afla de cealaltă parte a mesei alături de opt colegi. Acum s-a rotit astfel ca să poată vedea harta tactică.

– Se pare că aproape au ajuns la Hyperion, a comentat el.

Glasul faimos era răguşit.

– Nu uitaţi scara de reprezentare, domnule senator, a rostit Singh. Noi continuăm să deţinem majoritatea sistemului. Tot ce se găseşte pe o rază de zece unităţi astronomice de steaua lui Hyperion ne aparţine. Bătălia s-a dat dincolo de norul Oort şi noi ne-am regrupat.

– Dar... petele acelea roşii... de deasupra planului eclipticii? a întrebat senatoarea Richeau.

Ea însăşi purta haine roşii; fusese una dintre trăsăturile ei distinctive în Senat.

Singh a dat din cap.

– O stratagemă interesantă, a explicat el. Roiul a lansat un atac de aproximativ trei mii de lăncieri pentru a încheia o mişcare de cleşte asupra perimetrului electronic al Trupei FORŢĂ 87,2. A fost dejucat, totuşi trebuie admirată inteligenţa...

– Trei mii de lăncieri? l-a întrerupt încetişor Gladstone.

– Da, doamnă director executiv.

Gladstone a zâmbit. M-am oprit din desenat şi m-am gândit că eram fericit că nu fusesem beneficiarul acelui surâs.

– Nu ni s-a spus ieri în informare că Expulzaţii ar avea şase... şapte sute de unităţi de luptă, *maximum,f*

Cuvintele îi aparţinuseră lui Morpurgo. Directorul executiv Gladstone s-a rotit cu faţa la general. Sprânceana ei dreaptă s-a arcuit.

Generalul Morpurgo a scos trabucul din gură, s-a încruntat la el şi a pescuit un fragment dintre dinţii de jos.

– Aşa ne-au spus serviciile de contrainformaţii. S-au înşelat.

Gladstone a încuviinţat.

– Consiliul Consultativ IA a fost implicat în evaluarea respectivă?

Toţi ochii s-au întors către consilierul Albedo. Era o proiecţie perfectă; stătea în scaunul său, printre ceilalţi, cu degetele uşor curbate pe rezemătoarele pentru braţe într-o postură relaxată şi nu exista pâcla sau fenomenul de transparenţă comune pentru proiecţiile mobile. Avea faţa prelungă, cu pometi înalţi şi gură mobilă care sugera o urmă de

surâs sardonic chiar şi în momentele cele mai serioase. Acesta era un moment serios.

– Nu, a spus consilierul Albedo, Grupului Consultativ nu i s-a cerut evaluarea forţei Expulzaţilor.

Gladstone a dat încet din cap.

– Am bănuit, a revenit ea spre Morpurgo, că la sosirea datelor de la contrainformaţiile FORŢĂ, acestea au fost înglobate în predicţiile Consiliului.

Generalul FORŢĂ:sol l-a fulgerat cu privirea pe Albedo.

– Nu, a răspuns el. Deoarece Nucleul nu recunoaşte nici un contact cu Expulzaţii, am considerat că predicţiile sale nu ar fi mai bune decât ale noastre. Am utilizat totuşi reţeaua combinată de IA-uri a RTLŞCO pentru a ne rula evaluările.

A înfipt trabucul ciuntit înapoi în gură. Bărbia i-a ieşit în afară. Când a vorbit, a făcut-o printre dinţi:

– Consiliul s-ar fi descurcat mai bine?

Gladstone l-a privit pe Albedo.

Consilierul a schiţat o mişcare măruntă din degetele lungi ale mâinii sale drepte.

– Estimările noastre... pentru acest Roi... sugerau patru până la şase mii de unităţi de luptă.

– Eşti..., a început Morpurgo roşu la faţă.

– Nu ai menţionat asta la informare, a spus directorul executiv Gladstone. Nici în timpul deliberărilor noastre anterioare.

Consilierul Albedo a ridicat din umeri.

– Generalul are dreptate, a zis el. Noi nu avem nici un contact cu Expulzaţii. Estimările noastre nu sunt cu nimic mai demne de crezare decât ale FORŢEI, atât doar că... se bazează pe premise diferite. Reţeaua de Istorie a Tacticii din Şcoala de Comandă

Olympus face o treabă foarte bună. Dacă IA-urile ei ar fi avut cu un ordin de acuitate mai mult pe scara Turing-Demmler, le-am fi adus în Nucleu. A repetat gestul graţios din mână. Aşa însă premisele Consiliului ar putea fi utile pentru planificări viitoare. Desigur vom preda toate predicţiile acestui grup în orice clipă ne-ar fi cerute.

– Fă-o acum, a spus Gladstone.

A revenit spre ecran, urmată de toţi din sală. Percepând liniştea, monitoarele şi-au mărit iarăşi volumul difuzoarelor şi am putut auzi din nou strigătele de victorie, răcnetele după ajutor şi înşiruirile calme de poziţii, direcţii pentru conducerea focului şi comenzi.

Peretele cel mai apropiat era o transmisie în timp real de la nava-torţă HS *N'Djamena,* care căuta supravieţuitori printre resturile rostogolitoare ale Grupului de Bătălie B.5. Mărită de o mie de ori, nava-torţă de care se apropia părea o rodie care explodase din interior, cu seminţele şi pulpa roşie rotindu-se cu încetinitorul, rostogolindu-se într-un nor de particule, gaze, substanţe volatile îngheţate, un milion de piese microelectronice smulse din suporturile lor, raţii alimentare, echipamente încâlcite şi - recognoscibile la răstimpuri din tumbele de marionete ale picioarelor şi braţelor - multe, multe corpuri. Proiectorul de căutare al lui *N'Djamena,* lat de zece metri după saltul coerent de treizeci de mii de kilometri, trecea peste ruina îngheţată şi luminată de stele, focalizând elemente, faţete şi feţe individuale. În mod teribil, era aproape superb. Lumina reflectată făcea ca faţa lui Gladstone să pară mult mai bătrână.

– Amirale, a spus ea, se poate afirma că Roiul a aşteptat până ce Trupa FORŢĂ 87,2 a translatat în sistem?

Singh şi-a atins barba.

– Doamnă director executiv, întrebi dacă a fost o cursă?

– Da.

Amiralul şi-a privit colegii, apoi s-a uitat la Gladstone.

– Cred că nu. Noi credem... eu cred... că atunci când Expulzaţii au văzut dârzenia luptătorilor noştri, au răspuns cu aceeaşi monedă. Pe de altă parte însă, asta înseamnă că ei sunt decişi să captureze sistemul Hyperion.

– O pot face? a întrebat Gladstone fără să-şi desprindă ochii de la resturile care se învârteau deasupra ei.

Trupul unui tânăr, jumătate în costum spaţial şi jumătate dezbrăcat, se apropia de videocameră. Ochii şi plămânii explodaţi erau perfect vizibili.

– Nu, a răspuns amiralul Singh. Ne pot cauza pierderi masive. Pot chiar să ne împingă pe un perimetru total defensiv în jurul planetei Hyperion. Dar nu ne pot nici învinge, nici alunga.

– Dar să distrugă teleproiectorul?

Glasul senatoarei Richeau era încordat.

– Nu pot nici să distrugă teleproiectorul, a zis Singh.

– Are dreptate, l-a susţinut generalul Morpurgo. Sunt gata să garantez pentru asta cu cariera mea.

Gladstone a surâs şi s-a ridicat. Ceilalţi, inclusiv eu, s-au grăbit să o imite.

– Accept garanţia, i-a şoptit directorul executiv lui Morpurgo. O accept. A privit în jur. Ne vom reîntâlni

aici când evenimentele o vor cere. Domnul Hunt va fi legătura mea cu voi. Între timp, doamnelor şi domnilor, guvernul îşi va continua activitatea. Bună ziua!

M-am aşezat înapoi, lăsându-i pe ceilalţi să iasă, până am rămas singur în sală. Difuzoarele şi-au sporit din nou volumul. Pe o frecvenţă, un bărbat plângea. Printre paraziţi răzbăteau râsete demente. Deasupra mea, în spatele meu, de ambele părţi, câmpul stelar se mişca lent pe fundalul negru, iar razele stelelor sclipeau rece peste ruine şi sfărâmături.

Clădirea Guvernului era construită în forma Stelei lui David, iar în centrul stelei, protejată de ziduri scunde şi arbori plantaţi strategic, exista o grădină: mai mică decât hectarele de flori din Parcul Căprioarelor, dar la fel de frumoasă. Mă plimbam acolo la căderea serii, cu alb-albastrul scânteietor al lui Tau Ceti migrând spre auriu-pal, când s-a apropiat Meina Gladstone.

Pentru o vreme ne-am plimbat amândoi în tăcere. Am observat că ea îşi schimbase costumul cu o robă lungă din felul celor purtate de marile matroane de pe Patawpha; era largă şi înfoiată, cu desene bleumarin şi auriu complexe, care se potriveau cu cerul care se întuneca. Vârâte în buzunare ascunse, mâinile lui Gladstone nu erau vizibile, iar mânecile se mişcau uşor în briză; poalele robei măturau dalele alb-lăptos ale aleii.

– I-ai lăsat să mă interogheze, am spus. Sunt curios de ce ai procedat aşa.

Glasul femeii era obosit.

– Ei nu transmiteau. Nu exista nici un pericol ca informaţiile să fie comunicate mai departe.

Am zâmbit.

– I-ai lăsat totuşi să-mi injecteze serul-adevărului şi să mă interogheze.

– Securitatea dorea să ştie în ce măsură aveau să-şi dezvăluie intenţiile.

– Pe seama oricăror... inconveniente... pentru mine, am spus.

– Da.

– Şi Securitatea ştie pentru cine lucrau?

– Bărbatul a menţionat numele Harbrit, a zis directorul executiv. Sunt aproape siguri că este vorba despre Emlem Harbrit.

– Brokerul de materii prime de pe Asquith?

– Da. Ea şi Diana Philomel au legături cu vechile facţiuni regaliste Glennon-Height.

– Erau amatori, am zis, gândindu-mă că Hermund menţionase numele lui Harbrit şi amintindu-mi ordinea confuză a întrebărilor Dianei.

– Bineînţeles.

– Regaliştii au legături cu vreun grup serios?

– Doar cu Biserica Shrike, a răspuns Gladstone.

S-a oprit în locul unde poteca trecea un podeţ de piatră peste un pârâiaş. Şi-a strâns roba şi s-a aşezat pe o bancă din fier forjat.

– Ştii că nici unul dintre episcopi n-a ieşit deocamdată din ascunzătoare.

– Nici nu-i învinuiesc dacă ne gândim la răscoale şi represalii, am a zis.

Am rămas în picioare. Nu se zăreau bodyguarzi sau monitoare, dar ştiam că dacă aş fi încercat orice mişcare ameninţătoare spre Gladstone, m-aş fi trezit într-o celulă SecEx. Deasupra noastră, norii şi-au pierdut ultima tiveală aurie şi au început să

strălucească cu lumina argintie reflectată a nenumăratelor oraşe-turnuri de pe TC2.

– Ce-a făcut Securitatea cu Diana şi soţul ei? am întrebat.

– Au fost interogaţi în mod amănunţit. Sunt... În detenţie.

Am încuviinţat din cap. Interogarea amănunţită însemna că în clipa de faţă creierele lor pluteau în cuve de şuntare totală. Trupurile aveau să fie stocate criogenic, până ce un proces secret determina dacă acţiunile lor avuseseră caracter de trădare. După proces, corpurile aveau să fie distruse, iar Diana şi

Hermund aveau să rămână în „detenţie”, cu toate canalele senzoriale şi de comunicaţii decuplate. Hegemonia nu folosise de secole pedeapsa cu moartea, dar alternativa nu era plăcută. M-am aşezat pe banca lungă, la doi metri de Gladstone.

– Mai scrii poezii?

Întrebarea ei m-a surprins. Am privit în lungul aleii din grădină, acolo unde tocmai se aprinseseră felinare japoneze şi fosfogloburi camuflate.

– Nu tocmai, am răspuns. Uneori visez în versuri. Sau visam...

Meina Gladstone şi-a încrucişat mâinile în poală şi le-a studiat.

– Dacă ai scrie despre evenimentele care se derulează acum, a zis ea, ce fel de poem ai crea?

Am izbucnit în râs.

– L-am început deja şi l-am abandonat de două ori... sau mai degrabă, *el* l-a abandonat. Era despre moartea zeilor şi dificultatea lor de a-şi accepta înlocuirea. Era despre transformare, suferinţă şi

nedreptate. Şi era despre poet... despre care *el* credea că suferă cel mai mult din cauza nedreptăţii.

Gladstone m-a privit. Faţa îi era brăzdată de linii şi umbre în lumina tot mai slabă.

– Şi cine sunt zeii ce sunt înlocuiţi de data aceasta, domnule Severn? Este omenirea sau falşii zei pe care noi i-am creat ca să ne detroneze?

– De unde dracu' să ştiu? m-am răstit şi m-am întors ca să privesc pârâul.

– Tu faci parte din ambele lumi, nu? Omenire şi TehNucleu?

Am râs iarăşi.

– Nu fac parte din nici una. Sunt un monstru cibrid aici... un proiect de cercetare acolo.

– Da, însă a cui este cercetarea? Şi în ce scop?

Am ridicat din umeri.

Gladstone s-a ridicat şi am urmat-o. Am trecut pârâul şi am ascultat apa clipocind peste pietre. Poteca şerpuia printre bolovani înalţi acoperiţi de licheni splendizi care străluceau în lumina felinarelor.

Directorul executiv s-a oprit în vârful unui segment scurt de trepte din piatră.

– Domnule Severn, crezi că Esenţialele din Nucleu vor reuşi să-şi construiască Inteligenţa Finală?

– Dacă îl vor construi pe Dumnezeu? am spus. Există IA-uri care nu doresc să-l construiască pe Dumnezeu. Din experienţa oamenilor, ele au învăţat că a construi pasul următor în conştiinţă este o invitaţie pentru sclavie, dacă nu chiar pentru extincţie.

– Dar un Dumnezeu adevărat şi-ar nimici creaturile?

– În cazul Nucleului şi al ipoteticei IF, am spus, Dumnezeu este creatura, nu creatorul. Poate că un zeu trebuie să creeze făpturile inferioare care sunt în contact cu el, pentru a simţi vreo responsabilitate faţă de ele.
– Se pare însă că, în secolele scurse de la Secesiunea IA-urilor, Nucleul şi-a asumat responsabilitatea pentru făpturile omeneşti, a spus Gladstone.
Mă privea fix, de parcă evalua ceva în funcţie de expresia mea.
M-am uitat către grădină. Poteca strălucea alburiu, aproape misterios în întuneric.
– Nucleul acţionează în propriile sale scopuri, am rostit ştiind pe când vorbeam că nici un om nu cunoştea asta mai bine decât directorul executiv Meina Gladstone.
– Şi tu simţi că omenirea nu mai figurează ca mijloc pentru scopurile acelea?
Am schiţat din mână un gest de îndepărtare.
– Sunt o creatură care nu aparţine nici uneia dintre culturi, am repetat. Nu sunt nici binecuvântat de naivitatea creatorilor neintenţionaţi, nici blestemat de teribila conştiinţă a creaturilor lor.
– Din punct de vedere genetic, eşti complet uman, a zis Gladstone.
Nu era o întrebare. N-am răspuns.
– Se spune că Iisus Hristos ar fi fost pe de-a întregul om, a urmat ea. Şi de asemenea, pe de-a întregul divin. Intersecţia dintre Umanitate şi Divinitate.
Am fost surprins de referinţa la religia aceea străveche. Creştinismul fusese înlocuit mai întâi de Creştinismul Zen, apoi de Gnosticismul Zen, apoi de

o sută de teologii şi filozofii mai vitale. Planeta natală a lui Gladstone nu era un depozitar pentru credinţe abandonate şi am presupus - şi am sperat - că nici directorul executiv.

– Dacă el a fost pe de-a întregul om şi pe de-a întregul divin, am rostit, atunci eu sunt imaginea lui antimaterie.

– Nu, a zis Gladstone. Bănuiesc că imaginea aceea este Shrike cu care se confruntă prietenii tăi pelerini.

M-am holbat. Era pentru prima dată când pomenise de Shrike de faţă cu mine, în ciuda faptului că ştiam - iar ea ştia că eu ştiam - că planul ei îl determinase pe Consul să deschidă Criptele Timpului şi să elibereze creatura.

– Poate că ar fi trebuit să fi participat şi tu la pelerinajul acela, domnule Severn, a spus directorul executiv.

– Într-un fel, particip, am răspuns.

Femeia a făcut un gest şi uşa spre apartamentul ei privat s-a deschis.

– Da, a zis ea, într-un fel, participi. Dar dacă femeia care-ţi poartă perechea va fi crucificată pe legendarul arbore de ţepe al lui Shrike, *tu* vei suferi pentru veşnicie în visele tale?

Nu aveam un răspuns, aşa că n-am spus nimic.

– Vom mai vorbi mâine dimineaţă, după conferinţă, a zis Meina Gladstone. Noapte bună, domnule Severn. Vise plăcute.

8

Martin Silenus, Sol Weintraub şi Consulul urcă cu greu dunele spre Sfinx, în timp ce Brawne Lamia şi Fedmahn Kassad revin cu corpul părintelui Hoyt.

Weintraub îşi strânge capa în jurul trupului, încercând să-şi apere copila de furia nisipului purtat de furtună şi de trosnetele fulgerelor. Priveşte cum Kassad coboară pe dună, cu picioarele lungi desenate negru pe fundalul nisipului electrizat, cum braţele lui Hoyt se leagănă, mişcându-se uşor la fiecare pas şi alunecare.

Silenus răcneşte, dar vântul îi destramă cuvintele. Brawne Lamia gesticulează către singurul cort rămas întreg; furtuna le-a dărâmat sau smuls pe celelalte. Se înghesuie toţi în cortul lui Silenus, cu colonelul Kassad intrând ultimul, purtând cu blândeţe trupul. La interior, strigătele lor pot acoperi trosnetul învelişului de fibroplastice şi pârâiturile fulgerelor ce seamănă cu sfâşierea unor coli uriaşe de hârtie.

– E mort? strigă Consulul, dând în lături mantia pe care Kassad o învăluise în jurul corpului gol al lui Hoyt.

Cruciformele strălucesc trandafiriu.

Colonelul arată indicatoarele ce clipesc pe meditrusa militară fixată pe pieptul preotului. Ledurile sunt roşii, cu excepţia pâlpâirii galbene a filamentelor şi nodulilor de susţinere a sistemelor. Capul lui Hoyt cade inert pe spate şi Weintraub poate acum să zărească multipedul sutură care ţine laolaltă marginile tăieturii ce a retezat beregata.

Sol Weintraub încearcă să localizeze manual pulsul; nu reuşeşte. Se pleacă înainte şi-şi lipeşte urechea de pieptul preotului. Nu se aude nici bătaie de inimă, însă forma reliefată de cruciformul de acolo este fierbinte sub obrazul lui Sol. Se uită la Brawne Lamia.

– Shrike?

– Da... aşa cred... nu ştiu. Femeia arată pistolul antic căruia nu i-a dat drumul din mână. Am golit încărcătorul. Douăsprezece focuri în... ceea ce a fost...

– L-ai văzut? îl întreabă Consulul pe Kassad.

– Nu. Am intrat în încăpere la zece secunde după Brawne, dar n-am zărit nimic.

– Şi căcaturile alea de jucării pentru soldaţi? rosteşte Martin Silenus. Stă în fundul cortului, ghemuit aproape ca un fetus. Toate idioţeniile alea ale FORŢEI au arătat ceva?

– Nu.

Un semnal scurt de alarmă se aude dinspre meditrusă şi Kassad scoate alt cartuş de plasmă de la centură, îl introduce în meditrusă şi se leagănă pe călcâie, coborându-şi vizorul pentru a privi uşa cortului. Vocea îi este distorsionată de difuzorul căştii.

– A pierdut mai mult sânge decât putem noi compensa aici. A mai adus cineva cu el echipament de prim-ajutor?

Weintraub scotoceşte prin raniţă.

– Eu am o trusă de bază, deşi nu-i suficient pentru aşa ceva. Gâtul i-a fost complet retezat.

– Shrike..., murmură Martin Silenus.

– Nu contează, spune Lamia strângându-şi umerii cu palmele pentru a-şi potoli tremurăturile. Trebuie să-i aducem ajutoare.

Se uită la Consul.

– E mort, rosteşte Consulul. Nici chirurgia unei nave nu-l mai poate învia.

– Trebuie s*z-ncercăm!* strigă Lamia şi se întinde, prinzându-i pieptul tunicii. Nu-l putem lăsa cu... chestiile alea.

Arată cruciformul care străluceşte sub pielea de pe pieptul mortului.
Consulul îşi freacă ochii.
– Putem distruge trupul. Dacă folosim carabina colonelului...
– *O să murim* dacă nu ieşim din nenorocita asta de furtună! urlă Silenus.
Cortul vibrează, iar fibroplasticele lovesc capul poetului şi se depărtează la fiecare rafală. Sunetul nisipului care loveşte ţesătura este ca al unei rachete care ar decola chiar lângă cort.
– Cheamă nava aia-n pizda mă-sii. Cheam-o!
Consulul îşi trage raniţa mai aproape, parcă protejând comagenda antică dinăuntru. Pe obrajii şi fruntea lui sclipesc broboane de transpiraţie.
– Am putea aştepta sfârşitul furtunii într-o Criptă, propune Sol Weintraub. Poate în Sfinx.
– Căcat! exclamă Martin Silenus.
Cărturarul se întoarce în spaţiul strâmt şi se uită la poet.
– Ai făcut tot drumul ăsta ca să-l găseşti pe Shrike. Vrei să spui că te-ai răzgândit tocmai acum, când se pare că ar fi apărut?
Ochii lui Silenus scânteiază de sub bereta coborâtă mult pe frunte.
– Nu vreau să spun decât să-şi aducă aici nava aia nenorocită şi s-o facă *acum!*
– S-ar putea să fie o idee bună, zice colonelul Kassad.
Consulul îl priveşte.
– Dacă există vreo posibilitate de a salva viaţa lui Hoyt, ar trebui s-o încercăm.
Consulul suferă el însuşi.
– Nu putem pleca, spune el. Nu putem pleca acum.

– Nu, încuviinţează Kassad. Nu vom folosi nava pentru a pleca. Dar chirurgia l-ar putea ajuta pe Hoyt. Şi în interiorul ei putem aştepta să se potolească furtuna.

– Poate aflăm şi ce se-ntâmplă acolo sus, zice Brawne Lamia arătând cu degetul mare spre tavanul cortului.

Pruncul, Rachel, plânge ascuţit. Weintraub leagănă fetiţa, ţinându-i căpşorul în palma lui lată.

– Sunt de acord, rosteşte el. Dacă Shrike vrea să ne găsească, ne poate găsi în navă la fel de uşor ca aici. Vom avea grijă să nu plece nimeni. Atinge pieptul lui Hoyt. Oricât de oribil ar suna, informaţiile pe care chirurgia ni le va da despre funcţionarea acestui parazit pot fi inestimabile pentru Web.

– Bine, spune Consulul.

Scoate din raniţă comagenda antică, pune mâna pe diskey şi şopteşte câteva fraze.

– Vine? întreabă Martin Silenus.

– A confirmat primirea comenzii. Va trebui să ne adunăm echipamentul pentru transfer. I-am spus să asolizeze deasupra intrării în vale.

Lamia constată cu surprindere că are lacrimi în colţul ochilor. Îşi şterge obrajii şi surâde.

– Ce este atât de amuzant? întreabă Consulul.

– În ciuda a tot ce se-ntâmplă, răspunde ea, apăsându-şi obrajii cu dosul palmei, eu nu mă pot gândi decât ce grozav va fi să fac un duş.

– Să beau ceva, zice Silenus.

– Să ne adăpostim de furtună, spune Weintraub.

Fetiţa bea lapte dintr-o trusă de alăptare.

Kassad se apleacă înainte, ieşind cu capul şi umerii din cort. Ridică arma şi o despiedică.

– Indicatoarele, rosteşte el. Ceva se mişcă înapoia dunei. Vizorul se întoarce spre ei, reflectând un grup palid şi strâns laolaltă, ca şi trupul încă mai palid al lui Lenar Hoyt. Mă duc să verific. Aşteptaţi aici până soseşte nava.

– Nu pleca, spune Silenus. E ca un căcat de-ăla antic de holouri horror, în care personajele mor unu' câte unu'... hei!

Poetul amuţeşte. Intrarea cortului este un triunghi de lumină şi zgomot. Fedmahn Kassad a dispărut.

Cortul începe să se năruie, ţăruşii şi ancorele cedează pe măsură ce nisipul se mişcă în jurul lor. Strânşi laolaltă, răcnind pentru a se face auziţi peste urletele vântului, Consulul şi Lamia învelesc corpul lui Hoyt în mantia sa. Ledurile meditrusei continuă să clipească roşii. Sângele a încetat să curgă din sutura grosolană a multipedului.

Sol Weintraub îşi aşază fetiţa în vârstă de patru zile în portbebe, pe piept, se înfăşoară în capă şi se ghemuieşte la intrare.

– Nu se vede nici urmă de colonel! strigă el.

În timp ce priveşte, un trăsnet loveşte aripa întinsă a Sfinxului.

Brawne Lamia se apropie de intrare şi ridică trupul preotului, este surprinsă cât este de uşor.

– Să-l ducem pe părintele Hoyt la navă şi în chirurgie. După aceea unii dintre noi ne vom întoarce să-l căutăm pe Kassad.

Consulul îşi îndeasă tricornul pe cap şi-şi ridică gulerul.

– Nava are radar de profunzime şi senzori de mişcare. Ne va spune încotro a plecat colonelul.

– Şi Shrike, completează Silenus. Nu ne putem uita gazda.

– Haide, zice Lamia şi se scoală în picioare.

Trebuie să-şi plece corpul mult înainte ca să înainteze împotriva vântului. Falduri nelegate ale mantiei lui Hoyt flutură şi plesnesc în jur şi propria ei mantie îi fâlfâie în urmă. Sub fulgerele intermitente, ea găseşte poteca şi înaintează spre capul văii, uitându-se înapoi doar o singură dată pentru a vedea dacă ceilalţi o urmează.

Martin Silenus iese din cort, ridică cubul Mobius al lui Het Masteen şi bereta purpurie îi este smulsă de vânt şi purtată în înălţimi. Silenus rămâne locului şi înjură impresionant, oprindu-se doar după ce gura i se umple cu nisip.

– Hai! strigă Weintraub, punându-i mâna pe umăr.

Sol simte nisipul lovindu-i chipul, îmbâcsindu-i barba scurtă. Cu cealaltă mână îşi acoperă pieptul, ca şi cum ar proteja ceva infinit de valoros.

– Dacă nu ne grăbim, o pierdem din ochi pe Brawne.

Cei doi se ajută reciproc să înainteze cu vântul în faţă. Haina de blană a lui Silenus unduieşte sălbatic, când bărbatul face un ocol pentru a-şi recupera bereta din locul unde a poposit, la adăpostul unei dune.

Consulul pleacă ultimul, purtând atât raniţa sa, cât şi pe cea a lui Kassad. La un minut după ce părăseşte adăpostul micuţ, ţăruşii cedează, ţesătura se rupe şi cortul zboară în noapte, înconjurat de un halo de electricitate statică. Consulul se împleticeşte pe cei trei sute de metri ai potecii, întrezărindu-i ocazional pe cei doi bărbaţi din faţă, rătăcind adesea cărarea şi descriind cercuri până o regăseşte. Criptele Timpului sunt vizibile înapoia lui când furtuna de nisip slăbeşte puţin şi fulgerele se

succed rapid. Consulul vede Sfinxul, încă strălucind din cauza trăsnetelor repetate, Cripta de Jad îndărătul lui, cu pereţii luminescenţi, iar dincolo de ele Obeliscul, unde nu se zăreşte nici lumină, ci este doar o formă verticală de negru pur pe fundalul stâncilor. Apoi Monolitul de Cristal. Kassad nu se vede nicăieri, deşi dunele ce se deplasează, nisipul purtat de vânt şi sclipirile fulgerelor fac să pară că în jurul lor se mişcă multe lucruri.

Consulul ridică ochii şi vede acum intrarea largă a văii şi norii care gonesc jos deasupra ei; pe jumătate, se aşteaptă să zărească lumina albastră de fuziune a navei sale coborând printre ei. Furtuna este teribilă, totuşi nava a asolizat şi în condiţii mai rele. Se întreabă dacă nu cumva este deja pe sol şi dacă ceilalţi îl aşteaptă lângă baza ei.

Dar când ajunge la şaua dintre pereţii de stâncă de la deschiderea văii, vântul îl asaltează din nou şi-i vede pe cei patru ghemuiţi la marginea câmpiei largi şi netede, însă nici urmă de navă.

– N-ar fi trebuit să fi sosit deja? strigă Lamia când Consulul se apropie de grup.

El încuviinţează din cap şi se ghemuieşte, apoi scotoceşte prin raniţă în căutarea comagendei. Weintraub şi Silenus se apleacă peste el, pentru a-l proteja în oarecare măsură de nisipul furios. Consulul scoate comagenda şi se opreşte, privind în jur. Furtuna face să pară ca şi cum ei s-ar găsi într-o incintă dementă, în care pereţii şi plafonul se modifică de la o clipă la alta, apropiindu-se de ei până la numai câţiva metri, pentru ca în clipa următoare să se piardă în depărtare, cu tavanul plutind în sus ca în scena în care camera şi bradul

de Crăciun se măresc pentru Clara în *Spărgătorul de nuci* de Ceaikovski.

Consulul pune palma pe diskey, se apleacă şi şopteşte în pătrăţelul vocal. Instrumentul antic îi murmură un răspuns; cuvintele abia sunt audibile peste şuieratul nisipului. El se îndreaptă şi se uită la ceilalţi.

– Navei nu i s-a permis să decoleze. Protestele se amestecă într-un vacarm.

– Cum adică „nu i s-a permis”? întreabă Lamia când ceilalţi amuţesc.

Consulul strânge din umeri şi priveşte către cer, ca şi când un jet albastru de flăcări ar putea totuşi anunţa sosirea navei.

– N-a căpătat aprobarea astroportului din Keats.

– N-ai zis, băga-mi-aş..., c-aveai aprobarea direct de la regină? urlă Martin Silenus. De la baba Gladiola?

– Autorizaţia lui Gladstone se afla în memoria navei, spune Consulul. Atât FORŢA, cât şi autorităţile portuare ştiau asta.

– Atunci ce dracu' s-a-ntâmplat?

Lamia îşi şterge faţa. Lacrimile pe care le vărsase în cort lăsaseră pârâiaşe de noroi în învelişul de nisip care-i acoperă obrajii.

Consulul ridică din umeri.

– Gladstone a anulat autorizaţia iniţială. Am primit un mesaj de la ea. Vreţi să-l auziţi?

Pentru un minut, nimeni nu-i răspunde. După săptămâna de călătorie, ideea contactului cu cineva din exteriorul grupului este atât de absurdă, încât nu este percepută imediat; lumea dinafara pelerinajului parcă ar fi încetat să mai existe, cu excepţia exploziilor de pe cerul nopţii.

– Da, rosteşte Sol Weintraub, să-l auzim.

O neaşteptată încetare a vântului face ca vorbele lui să se audă foarte tare.

Se adună şi se ghemuiesc pe vine lângă comagenda veche, cu părintele Hoyt în centrul cercului. În minutul cât a stat nesupravegheat, o dună micuţă începuse să se formeze în jurul corpului. Toate ledurile sunt roşii, cu excepţia monitoarelor pentru măsuri extreme, care strălucesc chihlimbariu. Lamia montează alt cartuş cu plasmă şi se asigură că masca osmotică este fixată bine pe gura şi nasul lui Hoyt, filtrând oxigen pur şi împiedicând pătrunderea nisipului.

– Gata, anunţă ea.

Consulul acţionează diskeyul.

Mesajul este o arhivare sperlumică, înregistrată de navă acum zece minute. Aerul se înceţoşează cu coloanele de date şi coloidul de imagini sferice care caracterizează comagendele vechi de pe timpul Hegirei. Imaginea lui Gladstone tremură, cu faţa deformându-se bizar şi aproape comic, când este sfârtecată de milioane de fire de nisip purtate de vânt. Chiar şi la volum maxim, glasul i se pierde în furtună.

– Îmi pare rău, rosteşte imaginea familiară, dar încă nu pot îngădui vehiculului tău spaţial să se apropie de Cripte. Ispita de a pleca ar fi prea mare şi importanţa misiunii voastre trebuie să fie mai presus de orice factori. Te rog să înţelegi că soarta planetelor poate depinde de voi. Te rog să fii sigur că speranţele şi rugăciunile mele sunt alături de voi. Gladstone, terminat.

Imaginea se pliază în sine şi dispare. Consulul, Weintraub şi Lamia continuă să privească în gol,

tăcuţi. Martin Silenus se ridică în picioare, aruncă un pumn de nisip în locul gol unde chipul lui Gladstone fusese cu câteva secunde în urmă şi răcneşte:

– Futu-ţi morţii mă-tii de curvă politiciană paraplegică care te tăvăleşti cu tac-tu!

Loveşte cu piciorul în nisip, ridicându-l în văzduh. Ceilalţi îşi îndreaptă ochii spre el.

– Asta a fost chiar de mare ajutor, spune Brawne Lamia încet.

Silenus flutură dezgustat din braţe şi se îndepărtează, continuând să tragă şuturi în nisip.

– Mai este şi altceva? îl întreabă Weintraub pe Consul.

– Nu.

Brawne Lamia îşi încrucişează braţele şi se încruntă la comagendă.

– Am uitat cum ai spus că funcţionează chestia asta. Cum treci prin interferenţe?

– Cu un fascicul îngust către un minisatelit de comunicaţii pe care l-am lansat când am plecat din *Yggdrasill,* spune Consulul.

Lamia încuviinţează.

– Aşadar atunci când raportai, expediai mesaje scurte navei, care la rândul ei trimitea mesaje sperlumice lui Gladstone... şi contactelor tale din rândul Expulzaţilor.

– Da.

– Nava nu poate să decoleze fără aprobări? întreabă Weintraub. Stă ghemuit cu genunchii la piept şi braţele trecute peste ei într-o poziţie clasică de oboseală pură. Vocea îi este de asemenea istovită. Nu poate trece pur şi simplu peste interdicţia lui Gladstone?

– Nu, răspunde Consulul. Când Gladstone a spus „nu”, FORŢA a activat un câmp restrictiv de clasa a treia peste puţul antişoc în care am coborât-o la venire.

– Ia legătura cu ea, spune Brawne Lamia. Explică-i situaţia.

– Am încercat. Consulul ia comagenda şi o pune înapoi în raniţă. Nu mi-a răspuns. În transmisia iniţială, eu menţionasem că Hoyt era grav rănit şi că aveam nevoie de asistenţă medicală. Doream chirurgia navei să fie pregătită să-l preia.

– Rănit, repetă Martin Silenus revenind la ei. Căcat! Prietenul nostru popă e mort ca şi câinele lui Glennon-Height.

Arată cu degetul mare spre trupul învelit în mantie; toate afişajele monitoarelor sunt roşii.

Brawne Lamia se apropie şi atinge obrazul lui Hoyt. Este rece. Atât biomonitorul comagendei sale, cât şi meditrusa încep să piuie, avertizând moartea cerebrală. Masca osmotică îi pompează în continuare oxigen pur în plămâni, iar stimulatorii meditrusei îi mişcă întruna plămânii şi inima, dar piuiturile se ridică la nivelul unui ţipăt, după care coboară la un ton egal, monoton şi teribil.

– A pierdut prea mult sânge, rosteşte Sol Weintraub.

Atinge chipul preotului mort şi pleacă fruntea, închizând ochii.

– Grozav, zice Silenus. Minunat în morţii mă-sii! Acum potrivit poveştii lui, Hoyt se va descompune şi recompune, mulţumită blestemăţiei ăleia de cruciform... *două* blestemăţii, gagiu-i dotat cu destule asigurări de înviere... şi dup-aia o să revină

ca o variantă handicapată mental a fantomei tăticului lui Hamlet. Atunci ce-o să facem?

– Taci, spune Brawne Lamia.

Înveleşte trupul lui Hoyt într-o bucată de prelată pe care o adusese din cort.

– Ba să taci tu! zbiară Silenus. Avem deja un monstru pe-aici. Moş Grendel însuşi bântuie pe-undeva, ascuţindu-şi unghiile pentru următoarea cină. Chiar vreţi ca Hoyt zombie să se alăture grupului nostru vesel? Mai ţineţi minte cum i-a descris pe bikura? Ăia lăsaseră cruciformele să-i învie secole la rând şi când vorbeai cu unul parc-o făceai cu un burete ambulant. Vreţi *cu adevărat* să ne-nsoţească leşul lui Hoyt?

– Două, rosteşte Consulul.

– Ce? Martin Silenus se roteşte, se dezechilibrează şi aterizează în genunchi lângă corp. Se întinde spre bătrânul cărturar. Ce-ai zis?

– Sunt două cruciforme, spune Consulul. Al lui şi al părintelui Paul Duré. Dacă povestea lui despre bikura a fost adevărată, atunci amândoi vor fi... Înviaţi.

– Băga-mi-aş..., mormăie Silenus şi se aşază pe nisip.

Brawne Lamia a terminat de învelit corpul preotului. Se uită la el.

– Îmi amintesc despre bikura numit Alfa în povestea părintelui Duré, rosteşte ea, însă tot nu-nţeleg. Ar trebui să acţioneze legea conservării masei.

– O să fie *zombie* pitici, zice Martin Silenus.

Îşi strânge mai mult haina de blană în jurul trupului şi izbeşte cu pumnul în nisip.

– Dacă ar fi venit nava, am fi putut afla multe, spune Consulul. Autodiagnozele ar fi putut... Se opreşte şi ridică mâna: ia fiţi atenţi! În aer este mai puţin nisip. Poate că furtuna...

Fulgeră, apoi începe să plouă şi picăturile reci le lovesc feţele cu mai multă furie decât arătase furtuna de nisip.

Martin Silenus începe să hohotească.

– I-un *deşert* în pizda mă-sii! zbiară el către cer. Probabil c-o să ne-necăm într-un potop!

– Trebuie să ieşim de aici, zice Sol Weintraub.

Chipul fetiţei lui este vizibil prin interstiţiile mantiei saale. Rachel plânge şi este foarte roşie la faţă. Pare cu adevărat abia născută.

– Donjonul Cronos? întreabă Lamia. E la două ore...

– Prea departe; răspunde Consulul. Haideţi să ne adăpostim într-o criptă.

Silenus hohoteşte din nou. Declamă:

– Au *cine-s cei ce vin şi jertfă cer? O, cărui verde-altar îi duci ofrande Ciudat prelat, juninci mugind spre cer, Pe mătăsoase coaste cu ghirlande?*

– Asta-nseamnă „da”? întreabă Lamia.

– Asta-nseamnă „de ce nu?” în pizda mă-sii, râde Silenus. De ce să-ngreunăm căutarea muzei noastre îngheţate? în timp ce aşteptăm, putem privi cum se descompune amicul nostru. Cât zicea povestea lui Duré că-i trebuia unui bikura să se realăture turmei după ce moartea îi întrerupsese păscutul?

– Trei zile, răspunde Consulul.

Martin Silenus se loveşte în frunte cu podul palmei.

– Normal! Cum de-am putut uita? Ce potriveală minunată, exact ca-n Noul Testament! între timp poate că lupul-Shrike va mai lua câteva mioare din turma lui. Credeţi că padre s-ar supăra dacă i-aş

împrumuta un cruciform, pentru orice eventualitate? Ce dracu', are unu-n plus...

– Haide, spune Consulul. Ploaia i se revarsă de pe tricorn într-un şuvoi continuu. Până mâine dimineaţă vom sta în Sfinx. Eu o să duc bagajul lui Kassad şi cubul Mobius. Brawne, tu ia lucrurile lui Hoyt şi raniţa lui Sol. Sol, ai grijă să păstrezi fetiţa uscată şi la căldură.

– Şi padre? întreabă poetul, arătând cu degetul mare în direcţia corpului.

– Pe părintele Hoyt o să-l duci tu, rosteşte încet Brawne Lamia întorcându-se.

Martin Silenus deschide gura, vede pistolul din mâna lui Lamia, strânge din umeri şi se apleacă să ridice trupul pe umăr.

– Cine-o să-l ducă pe Kassad când o să-l găsim? întreabă el. Bineînţeles, s-ar putea să fie în destule bucăţi ca să putem toţi să...

– Te rog să taci, zice Brawne Lamia pe un ton epuizat. Dacă va trebui să te-mpuşc, o să mai avem de cărat ceva. Dă-i drumul şi taci.

Cu Consulul în frunte, Weintraub urmându-l îndeaproape, Martin Silenus clătinându-se la câţiva metri înapoi şi Brawne Lamia în ariergardă, grupul coboară din nou prin trecătoarea joasă în Valea Criptelor.

9

În dimineaţa aceea, programul directorului executiv Gladstone era încărcat. Tau Ceti Central are ziua de 23 de ore, motiv pentru care guvernului îi convine să lucreze după Timpul Standard al Hegemoniei fără să distrugă complet ritmurile diurne locale. La ora 5:45, Gladstone s-a întâlnit cu

consilierii ei militari. La 6:30, a dejunat cu două duzini dintre cei mai importanţi senatori şi cu reprezentanţii Totalităţii şi ai TehNucleului. La 7:15, s-a teleproiectat pe Renaştere Vector, unde era seară, pentru a inaugura Centrul Medical Hermes din Cadua. La 7:40, s-a teleproiectat înapoi la Clădirea Guvernului pentru o şedinţă cu principalii ei consilieri, inclusiv Leigh Hunt, cu care a examinat discursul pe care urma să-l ţină în faţa Senatului şi Totalităţii la ora 10:00. La 8:30, s-a întâlnit iarăşi cu generalul Morpurgo şi amiralul Singh pentru o actualizare a situaţiei din sistemul Hyperion. La 8:45, s-a întâlnit cu mine.

– Bună dimineaţa, domnul Severn, m-a salutat directorul executiv.

Stătea la biroul ei, în cabinetul în care o întâlnisem pentru prima oară cu trei seri în urmă. A indicat din mână spre bufetul de lângă perete, unde se afla cafea fierbinte, ceai şi caffta în recipiente din argint veritabil.

Am scuturat din cap şi m-am aşezat. Trei ferestre holografice arătau lumină albă, dar cea din stânga mea oferea harta tridimensională a sistemului Hyperion pe care încercasem s-o decodific în Consiliul de Război. Mi se părea că acum roşul Expulzaţilor se infiltrase în sistem aidoma unei vopsele purpurii care se dizolvă şi se amestecă treptat într-o soluţie albastră.

– Vreau să-ţi aud visele, a spus directorul executiv Gladstone.

– Vreau să aud de ce i-ai abandonat, am replicat sec. De ce l-ai lăsat pe părintele Hoyt să moară?

Gladstone nu putea să fi fost obişnuită cu tonul acela, în nici un caz după patruzeci şi opt de ani

petrecuţi în Senat şi după un deceniu şi jumătate ca director executiv, totuşi unica ei reacţie a fost să-şi ridice o sprânceană cu câţiva milimetri.

– Deci visezi cu adevărat evenimentele reale.

– Te îndoiseşi?

Ea a lăsat tableta de lucru pe care o ţinea, a deconectat-o şi a clătinat din cap.

– Nu tocmai, totuşi este un şoc să aud despre ceva de care nu mai are habar nimeni din Web.

– De ce le-ai refuzat posibilitatea de a folosi nava Consulului?

Gladstone s-a rotit şi a privit fereastra pe care afişajul tactic se schimba, pe măsură ce actualizările modificau fluxul de roşu, retragerea de albastru, mişcarea planetelor şi sateliţilor, dar dacă situaţia militară făcea parte din explicaţia ei, a abandonat abordarea respectivă. A revenit către mine.

– De ce ar trebui să-ţi explic vreo decizie executivă, domnule Severn? Pe cine reprezinţi?

– Ii reprezint pe cei cinci oameni şi pruncul pe care i-ai abandonat pe Hyperion, am răspuns. Hoyt ar fi putut să fie salvat.

Gladstone şi-a strâns mâna în pumn şi a atins uşor buza inferioară cu arătătorul curbat.

– Poate, a zis ea. Şi poate că el era deja mort. Însă nu acesta era subiectul, nu?

M-am lăsat pe spate în scaun. Nu mă sinchisisem să aduc cu mine blocul de desen şi degetele mă furnicau acum să ţină ceva.

– Care este atunci subiectul?

– Mai ţii minte povestea părintelui Hoyt... cea pe care a spus-o în timpul călătoriei lor spre cripte? m-a întrebat Gladstone.

– Da.

– Fiecare pelerin are dreptul să-i ceară lui Shrike o favoare. Tradiţia spune că Shrike îndeplineşte o singură dorinţă, iar pe celelalte le refuză şi-i ucide pe pelerinii care le-au formulat. Mai ţii minte care era dorinţa lui Hoyt?

Am tăcut. Amintirea evenimentelor din trecutul pelerinilor semăna cu încercarea de a-mi aminti detalii ale viselor de acum o săptămână.

– Dorea să-i fie înlăturate cruciformele, am zis. Dorea eliberare pentru părintele Duré... sufletul lui, ADN-ul, indiferent despre ce ar fi fost vorba... şi pentru sine.

– Nu tocmai, a spus Gladstone. Părintele Hoyt voia să moară.

M-am ridicat, aproape răsturnându-mi scaunul şi m-am apropiat de harta pulsatorie.

– Ăsta-i rahat curat, am rostit. Chiar dacă asta-şi dorea, ceilalţi aveau obligaţia de a-l salva... ca şi tine, de altfel. L-ai lăsat să moară.

– Da.

– Tot aşa cum îi vei lăsa şi pe restul să moară?

– Nu neapărat, a spus directorul executiv Meina Gladstone. Aceasta este dorinţa lor... şi a lui Shrike, dacă o asemenea creatură există cu adevărat. Tot ce ştiu în momentul de faţă este că pelerinajul lor e prea important ca să le îngădui un mijloc de... retragere... În clipa deciziei.

– A cui decizie? A lor? În ce fel vieţile a şase sau şapte persoane... şi a unui prunc... pot afecta destinul unei societăţi de o sută cincizeci de *miliarde* de oameni?

Desigur, ştiam răspunsul la întrebarea aceea. Consiliul Consultativ IA şi profeţii mai puţin omniscienţi ai Hegemoniei îi aleseseră cu multă grijă

pe pelerini. Dar în ce scop? Pentru imprevizibilitatea lor? Ei erau necunoscute în enigma finală a întregii ecuaţii Hyperion. Gladstone ştia asta, ori ştia numai ce-i spuseseră consilierul Albedo şi propriii ei spioni? Am oftat şi am revenit în scaun.

– Visul tău ţi-a spus care a fost soarta colonelului Kassad? a întrebat directorul executiv.

– Nu. M-am trezit înainte ca ei să fi revenit în Sfinx pentru a se adăposti de furtună.

Gladstone a surâs uşor.

– Domnule Severn, îţi dai seama că pentru scopurile noastre ar fi mult mai convenabil să te sedăm, să te injectăm cu acelaşi ser-al-adevărului pe care l-au utilizat amicii lui Philomel şi să te conectăm la subvocalizatoare, pentru un raport permanent al evenimentelor de pe Hyperion?

I-am răspuns zâmbetului.

– Da, am spus, ar fi mult mai convenabil. În acelaşi timp însă ar fi mult mai puţin convenabil pentru voi dacă aş trece în Nucleu prin intermediul datasferei, lăsându-mi corpul în urmă. Şi exact asta voi face dacă aş mai fi supus aplicării forţei.

– Bineînţeles, a aprobat Gladstone. Exact asta aş face *şi eu,* în asemenea circumstanţe. Spune-mi, domnule Severn, cum este în Nucleu? Cum este în locul acela îndepărtat, unde trăieşte de fapt conştiinţa ta?

– Ticsit, i-am răspuns. Doreai să mă vezi pentru altceva, azi?

Gladstone a zâmbit iarăşi şi am simţit că era un zâmbet adevărat, nu arma politicianului pe care o folosea atât de bine.

– Da, a zis ea. Mă gândisem la altceva. Ai vrea să mergi pe Hyperion? Pe *adevărata* planetă Hyperion?

– Pe adevărata Hyperion? am repetat prosteşte.

Am simţit cum degetele de la mâini şi picioare mă furnică şi m-a cuprins o aţâţare stranie. Poate că adevărata mea conştiinţă trăia în Nucleu, dar trupul şi creierul îmi erau prea omeneşti, prea sensibile la adrenalină şi alte substanţe chimice aleatorii.

Gladstone a încuviinţat din cap.

– Milioane de oameni vor să meargă acolo... Să se teleproiecteze într-un loc nou... Să privească războiul de aproape.... A oftat şi a împins tableta de lucru. Idioţii! A ridicat privirea spre mine şi ochii ei căprui erau serioşi. Vreau însă ca un om să meargă acolo şi să-mi raporteze personal. În dimineaţa asta Leigh va folosi unul dintre noile terminale militare teleproiectoare şi m-am gândit că ai putea dori să i te alături. Poate că nu vei avea timp să cobori chiar pe Hyperion, dar vei fi în sistem.

M-am gândit la câteva întrebări şi am fost stânjenit de prima care mi-a ieşit de pe buze.

– Va fi periculos?

Nici expresia, nici tonul lui Gladstone nu s-au schimbat.

– Posibil. Deşi vei fi mult în spatele liniilor şi Leigh a primit instrucţiuni explicite să nu se expună... sau să te expună pe tine... Oricărui risc evident.

Risc evident, mi-am spus. Dar câte riscuri mai puţin evidente existau acolo, într-o zonă de război, lângă o planetă pe care o creatură ca Shrike bântuia după voie?

A

– Da, am spus, voi merge. Însă mai este ceva...

– Da?

– Trebuie să ştiu de ce vrei să merg. Dacă mă doreşti exclusiv pentru legătura mea cu pelerinii, îţi asumi un risc inutil trimiţându-mă departe.

– Domnule Severn, este adevărat că legătura ta cu

A

pelerinii... deşi oarecum fragilă... mă interesează. În acelaşi timp însă mă interesează observaţiile şi evaluările tale. Ale *tale.*

– Eu nu însemn totuşi nimic pentru tine, i-am zis. Nu ştii cui altuia i-aş putea raporta, deliberat sau nu. Sunt o creatură a TehNucleului.

– Da, a spus Gladstone, dar în acelaşi timp este posibil ca în clipa de faţă să fii persoana cel mai puţin afiliată cuiva de pe Tau Ceti Central sau poate din tot Webul. De asemenea, observaţiile tale sunt cele ale unui poet instruit, ale unui om al cărui geniu îl respect.

Am lătrat un râs.

– *El* a fost un geniu, am precizat. Eu sunt un simulacru. Un trântor. O caricatură.

– Eşti atât de sigur? a întrebat Meina Gladstone.

Am ridicat spre ea palmele deschise.

– În cele zece luni de când sunt viu şi conştient în această ciudată viaţă de apoi, n-am scris nici măcar un rând de poezie, i-am spus. Nu *gândesc* în poezie. Nu-i o dovadă suficientă că acest proiect de recuperare al Nucleului este un fals? Până şi numele meu este o insultă la adresa unui om infinit mai talentat decât voi fi eu vreodată... Joseph Severn a fost o umbră prin comparaţie cu adevăratul Keats, dar eu îi pângăresc numele folosindu-l.

– S-ar putea să fie adevărat, a rostit Gladstone, sau nu. Indiferent însă cum ar sta lucrurile, am solicitat să-l însoţeşti pe domnul Hunt în această scurtă

călătorie către Hyperion. A făcut o pauză. Nu ai nici o... Obligaţie să te duci. Din mai multe puncte de vedere, nu eşti nici măcar cetăţean al Hegemoniei. Aş aprecia însă dacă te-ai duce.

– O să merg, am repetat auzindu-mi propria voce ca din depărtare.

– Perfect. Vei avea nevoie de haine călduroase. Să nu porţi nimic ce s-ar putea desprinde sau care ar putea cauza probleme în imponderabilitate, deşi există o probabilitate redusă că vei avea parte de aşa ceva. Te vei întâlni cu domnul Hunt în nodul teleproiector primar al Clădirii Guvernului peste... Şi-a privit comagenda....douăsprezece minute.

Am aprobat şi m-am răsucit ca să plec.

– Ah, domnule Severn...

M-am oprit lângă uşă. Brusc, femeia bătrână dinapoia biroului a părut micuţă şi foarte obosită.

– Mulţumesc, domnule Severn, a spus ea.

Era adevărat că milioane de oameni doreau să se teleproiecteze în zona de război. Totalitatea insista cu petiţii şi argumente pentru a-i lăsa pe civili să se teleproiecteze pe Hyperion, cereri din partea companiilor de croaziere să organizeze excursii scurte şi solicitări din partea politicienilor planetari şi a reprezentanţilor Hegemoniei de a li se îngădui tururi prin sistem, în „misiuni de descoperire a datelor”. Toate cererile acelea fuseseră respinse. Cetăţenii Webului - mai ales cei cu putere şi influenţă - nu erau obişnuiţi să li se refuze accesul la experienţe noi, iar pentru Hegemonie războiul general rămânea una dintre puţinele experienţe încă neîncercate.

Însă biroul directorului executiv şi autorităţile FORŢĂ rămâneau neînduplecate: nici o

teleproiectare civilă sau neautorizată în sistemul Hyperion, nici o transmisiune necenzurată de ştiri. Într-o epocă în care nici o informaţie nu era inaccesibilă şi nici o călătorie nu era refuzată, o asemenea excluziune era iritantă şi în acelaşi timp ispititoare.

M-am întâlnit cu domnul Hunt la nodul teleproiector executiv după ce mi-am prezentat permisul la o grămadă de posturi de control. Hunt purta veşminte negre din lână, fără ornamente, care evocau uniformele FORŢĂ prezente peste tot în această secţiune din Clădirea Guvernului. Eu avusesem la dispoziţie puţin timp pentru a mă schimba; revenisem în apartament doar pentru a înhăţa o vestă largă cu multe buzunare, în care să-mi pun materialele pentru desenat şi un imag de 35 mm.

– Gata? a întrebat Hunt.

Faţa lui de baset nu părea încântată să mă vadă. Ducea o valiză neagră, simplă.

Am încuviinţat din cap.

Hunt a făcut un gest spre un tehnician de transport FORŢĂ şi un portal de unică existenţă s-a materializat pâlpâind. Ştiam că era acordat după amprentele noastre ADN şi că n-avea să admită pe nimeni altcineva. Hunt a tras aer în piept şi a păşit prin el. Am văzut cum suprafaţa ca de mercur a portalului a unduit după trecerea lui aidoma unei ape care redevine calmă după o adiere uşoară de vânt, după care am trecut şi eu.

Se spune că prototipul original al teleproiectorului nu oferea nicio senzaţie în timpul tranziţiei şi că IA şi designerii oameni modificaseră maşinăriile pentru a adăuga furnicătura aceea slabă, cu iz de ozon, care

să dea călătorilor sentimentul *călătoriei.* Indiferent care ar fi fost adevărul în această privinţă, pielea continua să-mi fie parcă vie de încordare, când m-am îndepărtat cu un pas de portal, m-am oprit şi am privit în jur.

În mod straniu dar adevărat, navele spaţiale destinate bătăliilor fuseseră descrise în ficţiune, filme, holo-uri şi simstimuri de mai bine de opt sute de ani. Chiar înainte ca omenirea să fi părăsit Vechiul Pământ în altceva decât avioane atmosferice transformate, filmele bidimensionale prezentaseră bătălii spaţiale epice, gigantice crucişătoare interstelare cu arsenale incredibile năpustindu-se prin spaţiu aidoma unor oraşe aerodinamice. Până şi potopul de holouri de război ce urmase Bătăliei pentru Bressia arătase flote uriaşe înfruntându-se de la distanţe pe care doi soldaţi pedeştri le-ar fi considerat dătătoare de claustrofobie, cu nave izbindu-se, trăgând şi arzând ca triremele greceşti înghesuite în strâmtoarea Artemisium.

Nu-i de mirare că inima îmi bubuia şi palmele îmi erau uşor umede, când am păşit în nava-amiral a flotei, aşteptându-mă să ies pe puntea vastă a unei nave de război desprinsă din holouri, cu ecrane gigantice pe care să fie reprezentate navele inamice, cu sirene răcnind şi comandanţi aspri aplecaţi peste panourile de comenzi tactice, pe când nava se înclina mai întâi în dreapta, apoi în stânga.

Hunt şi cu mine stăteam într-un coridor îngust care putea la fel de bine să fi aparţinut unei centrale energetice. Conducte codificate colorat se răsuceau peste tot; ocazionalele mânere şi chepenguri etanşe dispuse la intervale regulate sugerau că ne găseam

într-adevăr într-un vehicul spaţial, diskeyurile ultramoderne şi panourile pentru interactivitate dovedeau că holul avea alt scop decât accesul undeva, însă efectul general era de claustrofobie şi tehnologie primitivă. Pe jumătate, mă aşteptam să văd *cabluri* plecând din nodurile circuitelor. Un puţ vertical ne intersecta coridorul; căi strâmte şi ticsite erau vizibile prin alte chepenguri.

Hunt m-a privit şi a strâns uşor din umeri. M-am întrebat dacă ar fi fost posibil să ne fi teleproiectat la destinaţia greşită.

Înainte ca vreunul dintre noi să fi scos vreun cuvânt, un tânăr stegar FORŢĂ:spaţiu în uniformă neagră de luptă a apărut de pe un coridor lateral, l-a salutat pe Hunt şi a rostit:

– Bun sosit la bordul lui HS *Hebride,* domnilor! Amiralul Nashita m-a rugat să vă transmit complimentele sale şi să vă invit în centrul de comandă. Vă rog să mă urmaţi.

După aceea, s-a întors, s-a întins către o treaptă şi s-a tras într-un puţ vertical îngust.

L-am urmat pe cât de bine am putut, cu Hunt străduindu-se să nu-şi scape valiza şi eu încercând să nu-mi prind mâinile sub călcâiele lui, în timp ce suiam. După numai câţiva metri mi-am dat seama că forţa gravitaţională era mai mică *de 1 g* standard; de fapt, nu era deloc gravitaţie, ci se simţea mai degrabă sub forma unei mulţimi de mâini micuţe dar insistente, care mă apăsau „în jos”. Ştiam că navele spaţiale utilizau un câmp restrictiv de clasă 1, pentru simularea gravitaţiei, totuşi aceasta era prima mea experienţă directă cu aşa ceva. Nu era o senzaţie tocmai plăcută; presiunea constantă aducea mai degrabă cu

apăsarea împotriva vântului, iar efectul sporea claustrofobia declanşată de coridoarele înguste, chepengurile mici şi pereţii ticsiţi de echipamente.

Hebride era o navă 3-C, Comunicaţii-Control-Comandă, iar centrul de comandă era inima şi creierul ei... Însă nu o inimă şi un creier foarte impresionante. Tânărul stegar ne-a trecut prin trei trape pneumatice etanşe, ne-a condus pe un ultim coridor pe lângă puşcaşii marini care păzeau acolo şi ne-a lăsat într-o încăpere de vreo douăzeci de metri pătraţi, dar atât de aglomerată de hărmălaie, personal şi echipamente, încât primul impuls era de a ieşi în afara trapei pentru a respira aer curat.

Nu existau ecrane gigantice, dar zeci de tineri ofiţeri FORŢĂ:spaţiu aplecaţi peste displayuri criptice erau prinşi în aparatele simstim ca într-o plasă, ori stăteau în picioare în faţa unor apelatoare pulsatorii ce păreau să se extindă din toţi cei şase pereţi ai incintei. Bărbaţi şi femei erau fixaţi în scaunele lor şi în cadre senzoriale, cu excepţia câtorva ofiţeri - majoritatea semănând mai degrabă cu nişte birocraţi tracasaţi decât cu soldaţi aspri -, care se plimbau prin spaţiile înguste de trecere, bătând subordonaţii pe spate, cerând lătrat mai multe informaţii şi conec- tându-se la console cu propriile lor jacuri implantate. Unul dintre ei s-a apropiat grăbit, ne-a privit pe amândoi, m-a salutat pe mine şi a întrebat:

– Domnul Hunt?

Am arătat spre tovarăşul meu.

– Domnule Hunt, a rostit tânărul comandor supraponderal, amiralul Nashita vă aşteaptă.

Comandantul tuturor forţelor Hegemoniei din sistemul Hyperion era un bărbat scund, cu păr alb,

scurt, piele mult mai netedă decât sugera vârsta lui şi o încruntătură aprigă care părea dăltuită pe chip. Amiralul Nashita purta uniformă neagră cu guler înalt, fără semne de rang, cu excepţia micuţului soare roşu de pe guler. Avea mâini cu degete boante şi aspect puternic, însă unghiile fuseseră lăcuite recent. Şedea pe un postament mic, înconjurat de echipamente şi apelatoare mute. Agitaţia şi nebunia eficientă păreau să curgă în jurul lui ca un curent rapid în jurul unui bolovan insensibil.

– Tu eşti mesagerul lui Gladstone, i s-a adresat lui Hunt. El cine este?

– Consilierul meu, a răspuns Leigh Hunt.

Am rezistat impulsului de a ridica o sprânceană.

– Ce vrei? a întrebat Nashita. După cum poţi vedea, suntem ocupaţi.

Leigh Hunt a aprobat din cap şi a privit în jur.

– Am nişte materiale pentru dumneata, domnule amiral. Putem discuta în vreun loc privat?

Amiralul Nashita a mârâit, a trecut palma peste un reosenzor şi aerul dinapoia mea şi-a crescut densitatea, coagulându-se într-o pâclă semisolidă când s-a materializat câmpul restrictiv. Vacarmul din centrul de comandă a dispărut. Ne găseam într-un mic iglu de tăcere.

– Rapid, a spus amiralul.

Hunt a descuiat valiza şi a scos un plic mic care avea pe spate simbolul Clădirii Guvernului.

– Un mesaj privat de la şeful Executivului, a zis el. Îl poţi citi când doreşti, domnule amiral.

Nashita a mormăit şi a pus plicul deoparte.

Hunt a aşezat pe biroul lui un plic mai mare.

– Iar aceasta este o copie fizică a moţiunii Senatului privind continuarea acestei... ă-ă-ă... acţiuni militare. Aşa cum ştii, Senatul doreşte ca aceasta să fie o aplicare rapidă a forţei în vederea atingerii de obiective limitate, cu cât mai puţine pierderi omeneşti cu putinţă, urmată de oferta standard de ajutor şi protecţie a noului nostru... activ colonial.

Grimasa lui Nashita a zvâcnit uşor. N-a schiţat nici un gest pentru a atinge sau citi mesajul care conţinea voinţa Senatului.

– Asta-i tot?

Hunt nu s-a grăbit să răspundă.

– Asta-i tot, dacă nu doreşti să trimiţi prin mine un mesaj personal pentru directorul executiv, domnule amiral.

Nashita l-a privit. În ochii lui mici şi negri nu exista o ostilitate activă, ci doar o nerăbdare despre care bănuiam că n-avea să se potolească decât când ochii aceia aveau să fie înceţoşaţi de moarte.

– Am acces sperlumic privat cu şeful Executivului, a rostit el. Mulţumesc foarte mult, domnule Hunt. De data aceasta nu am nici un mesaj de răspuns. Acum te rog să revii la nodul teleproiector de la mijlocul navei şi să mă laşi să continui această *acţiune militară.*

Câmpul restrictiv a colapsat în jurul nostru şi zgomotul a pătruns ca apa peste un zăgaz de gheaţă care se topeşte.

– Mai este ceva, a spus Leigh Hunt şi glasul lui încet aproape că s-a pierdut sub bolboroselile tehnice din centrul de comandă.

Amiralul Nashita şi-a rotit scaunul şi a aşteptat.

– Am dori transport spre planetă, a spus Hunt. Spre Hyperion.

Încruntătura lui Nashita a părut să sporească.

– Oamenii directorului executiv Gladstone n-au spus nimic despre vreo navetă de asolizare.

Hunt nici n-a clipit.

– Guvernatorul-general Lane ştie că am putea sosi.

Nashita a privit un apelator, a pocnit din degete şi a lătrat ceva la un maior de Marină, care s-a apropiat iute.

– Va trebui să vă grăbiţi, i s-a adresat amiralul lui Hunt. Un curier tocmai se pregăteşte să plece de la portul douăzeci. Maiorul Inverness vă va conduce. Veţi fi readuşi la NavaSalt primară. *Hebride* va părăsi poziţia aceasta peste douăzeci şi trei de minute.

Hunt a dat din cap şi s-a întors după maior. L-am urmat. Glasul amiralului ne-a oprit.

– Domnule Hunt, a zis el, spune-i te rog directorului executiv Gladstone că nava-amiral va fi prea ocupată de acum înainte pentru alte vizite politice.

Nashita a revenit către apelatoarele ce pâlpâiau şi un şir de subordonaţi care aşteptau.

Am plecat după Hunt şi maior prin labirint.

– Ar trebui să existe ferestre.

– Poftim?

Mă gândisem la ceva, nefiind atent la el.

Leigh Hunt şi-a întors capul către mine.

– N-am mai fost niciodată într-o navetă de asolizare fără ferestre sau videcrane. Este ciudat…

Am încuviinţat şi m-am uitat în jur, observând pentru prima dată interiorul strâmt şi aglomerat. Într-adevăr, în cabina pentru pasageri existau doar pereţi integrali, maldăre de echipamente şi provizii

şi un locotenent tânăr. Părea în conformitate cu ambianţa de claustrofobie din nava de comandă.

Mi-am îndepărtat privirea, revenind la gândurile care mă preocupaseră de când ne despărţisem de Nashita. Urmându-i pe ceilalţi doi spre portul 20, îmi dădusem brusc seama că nu-mi lipsea ceva de care *mă aşteptasem* să scap. O parte din nelinişte mea legată de această călătorie constase în ideea de a părăsi datasfera; eram aidoma unui peşte confruntat cu posibilitatea părăsirii oceanului. O parte din *conştientul* meu zăcea scufundat undeva în oceanul acela, oceanul de date şi conexiuni de comunicaţii de pe două sute de planete şi Nucleu, toate legate laolaltă în mediul invizibil numit cândva dataplan şi cunoscut acum doar ca megasferă.

Când îl părăsisem pe Nashita mă surprinsese că tot mai puteam auzi pulsaţiile acelui ocean - îndepărtate, totuşi constante, ca sunetul surfului la un kilometru de ţărm - şi mă căznisem să înţeleg despre ce era vorba în timp ce ne grăbiserăm către naveta de asolizare, ne fixaserăm centurile de siguranţă şi ne desprinseserăm de navă, ca şi în timpul sprintului cislunar de zece minute spre periferia atmosferei lui Hyperion.

FORŢA se mândrea cu faptul că-şi utiliza propriile inteligenţe artificiale, propriile datasfere şi surse de calcul. Motivul aparent era necesitatea de a opera în spaţiile uriaşe dintre planetele Webului, locurile întunecate şi tăcute dintre stele şi aflate dincolo de megasfera Web, dar mare parte din adevăratul motiv era nevoia acută de independenţă pe care FORŢA o dovedise de multe secole faţă de TehNucleu. Cu toate acestea, într-o navă FORŢĂ din centrul unei armade FORŢĂ aflată într-un sistem ce

nu făcea parte nici din Web şi nici din Protectorat, eram conectat la acelaşi liniştitor fundal bolborositor de date şi energie pe care l-aş fi găsit oriunde în Web. Interesant...

M-am gândit la conexiunile pe care teleproiectorul le adusese în sistemul Hyperion: nu doar la NavaSalt şi sfera restrictivă a teleproiectorului care plutea în punctul L3 al lui Hyperion ca un satelit nou şi strălucitor, ci la milele de cabluri de fibre optice gigacanal care şerpuiau prin portaluri teleproiectoare permanente din NavaSalt, repetoare de microunde ce pendulau mecanic cei câţiva inchi pentru a-şi repeta mesajele aproape în timp real,cu IA-urile îmblânzite ale navei de comandă solicitând - şi primind - conexiuni noi cu Comandamentul Suprem Olympus de pe Marte şi cu alte locuri. Undeva datasfera se furişase înăuntru, poate neştiut de maşinile FORŢĂ, de operatorii şi de aliaţii lor. IA-urile Nucleu ştiau tot ce se întâmpla aici în sistemul Hyperion. Dacă trupul meu ar fi murit acum, aş fi beneficiat de aceeaşi cale de scăpare ca întotdeauna, fugind pe legăturile pulsatorii ce duceau aidoma unor pasaje secrete dincolo de Web, dincolo de orice vestigii ale dataplanului aşa cum îl cunoscuse omenirea, coborând prin tunelurile conexiuni de date spre TehNucleu în sine. *Nu tocmai Nucleul*, mi-am *spus, fiindcă Nucleul înconjură, învăluie restul, ca un ocean în care există curenţi separaţi, imenşi Gulfstream care se consideră ca fiind mări distincte.*

– Regret că nu există nici o fereastră, a murmurat Leigh Hunt.

– Da, am spus. Şi eu regret.

Naveta de asolizare a vibrat şi a tresăltat când am pătruns în atmosfera superioară a lui Hyperion. *Hyperion,* am gândit. *Shrike.* Cămaşa mea groasă şi vesta păreau transpirate şi lipicioase. Un susur vag din afară anunţa că brăzdam cerurile lapislazuli cu o viteză de câteva ori mai mare decât cea a sunetului.

Tânărul locotenent s-a aplecat spre noi pe culoarul dintre fotolii.

– Prima voastră asolizare, domnilor?

Hunt a încuviinţat din cap.

Locotenentul mesteca gumă, arătând cât de relaxat era.

– Sunteţi tehnicieni civili din *Hebride?*

– Da, tocmai am venit de acolo, a răspuns Hunt.

– Mă gândisem eu, a rânjit locotenentul. Eu sunt curier - duc un pachet la baza Marinei de lângă Keats. E a cincea mea coborâre.

Un fior uşor m-a străbătut, când mi-a reamintit numele capitalei; Hyperion fusese repopulată de Tristul Rege Billy şi colonia lui de poeţi, pictori şi alţi inadaptabili care fugiseră din faţa invaziei planetei lor natale de către Horace Glennon-Height - o invazie care nu se produsese niciodată. Cu aproape două secole în urmă, poetul din actualul pelerinaj Shrike, Martin Silenus, îl sfătuise pe Regele Billy în privinţa botezării capitalei. *Keats.* Localnicii numeau Jacktown partea veche a oraşului.

– N-o să vă vină să credeţi ce-i acolo, a zis locotenentul. E realmente capătul anal al Universului. Vreau să zic că nu există datasferă, VEM-uri, teleproiectoare, baruri simstim, nu există *nimic!* Nu-i de mirare că mii de indigeni băşinoşi s-au strâns în jurul astroportului, gata să rupă gardurile ca s-o şteargă de pe planetă.

– Atacă într-adevăr astroportul? a întrebat Hunt.
– Nţ, a făcut locotenentul şi a pocnit din guma de mestecat. Dar sunt *gata* s-o facă, dacă-nţelegeţi ce vreau să spun. De-aia batalionul doi de puşcaşi marini a înconjurat zona şi păzeşte drumul de acces în oraş. În plus, ţărănoii cred c-o să instalăm teleproiectoare dintr-o clipă în alta şi-o să-i lăsăm să iasă din căcatu' în care s-au băgat singuri.
– *Ei* s-au băgat? am rostit.
Locotenentul a strâns din umeri.
– Trebuie să fi făcut ceva ca Expulzaţii să se şucărească pe ei, nu? Noi suntem aici ca să le scoatem stridiile din foc.
– Castanele, a spus Leigh Hunt.
Guma de mestecat a pocnit.
– Mă rog, cum o fi...
Susurul aerului a crescut la nivelul unui şuierat, clar audibil prin carcasă. Naveta s-a zgâlţâit de două ori, apoi a lunecat lin - ameninţător de lin - ca şi cum ar fi întâlnit un tobogan de gheaţă la zece mile deasupra solului.
– Era bine să fi avut o fereastră, a şoptit Leigh Hunt.
În navetă era cald şi înăbuşitor. În mod straniu, scuturăturile erau relaxante, aşa cum ai simţi într-o corăbioară care se ridică şi coboară pe valuri molcome. Am închis ochii pentru câteva minute.

10

Sol, Brawne, Martin Silenus şi Consulul cară bagaje, cubul Mobius al lui Het Masteen şi trupul lui Lenar Hoyt, coborând panta lungă către intrarea în Sfinx. Fulgii cad iute acum, învolburându-se pe suprafeţele deja zvârcolitoare ale dunelor într-un dans complex

de particule purtate de vânt. În ciuda afirmaţiei comagendelor lor că noaptea se apropie de sfârşit, spre est nu se întrezăreşte crăpatul zorilor. Apelurile repetate pe legătura radio a comagendelor nu au adus nici un răspuns din partea colonelului Kassad.

Sol Weintraub se opreşte înaintea intrării în Cripta Timpului care a fost numită Sfinxul. El simte prezenţa fiicei sale ca pe o căldură lângă piept, sub capă, simte inspiraţia şi expiraţia caldă a pruncului pe gâtul său. Ridică o mână, atinge mogâldeaţa de acolo şi încearcă să şi-o imagineze pe Rachel ca pe o femeie tânără de douăzeci şi şase de ani, o cercetătoare care se opreşte exact în faţa acestei intrări înainte de a pătrunde pentru a testa misterele antientropice ale Criptei Timpului.

Sol clatină din cap. Din clipa aceea au trecut douăzeci şi şase de ani lungi şi o viaţă întreagă. Peste patru zile va fi ziua de naştere a fiicei sale. Dacă Sol nu face ceva, dacă nu-l găseşte pe Shrike, dacă nu cade la o înţelegere cu creatura, *dacă nu face ceva,* peste patru zile Rachel va muri.

– Vii, Sol? strigă Brawne Lamia.

Ceilalţi au depozitat bagajele în prima cameră, la cinci metri mai departe pe coridorul îngust săpat în stâncă.

– Vin, răspunde el şi intră în criptă.

Fosfogloburi şi becuri electrice se întind prin tunel, dar sunt stinse şi acoperite de praf. Doar felinarul lui Sol şi strălucirea uneia dintre lanternele mici ale lui Kassad luminează drumul.

Prima cameră este mică, doar patru metri pe şase. Ceilalţi trei pelerini au pus bagajele lângă peretele din spate şi au întins prelate şi pături în mijlocul

podelei reci. Două felinare sfârâie şi proiectează o lumină rece. Sol se opreşte şi priveşte în jur.

– Trupul părintelui Hoyt este în camera următoare, spune Brawne Lamia răspunzând la întrebarea lui nerostită. Acolo este mai rece.

Sol se aşază lângă ceilalţi. Chiar şi în adâncul criptei, tot poate să audă răpăitul nisipului şi zăpezii care lovesc stânca.

– Consulul o să încerce comagenda mai târziu, zice Brawne. O s-o anunţe pe Gladstone care-i situaţia.

Martin Silenus râde.

– Degeaba. Degeaba, băga-mi-aş! Ea ştie ce face şi n-o să ne lase niciodată să plecăm de-aici.

– Voi încerca imediat după răsărit, rosteşte Consulul.

Vocea lui este foarte obosită.

– Stau eu de veghe, spune Sol. Rachel se foieşte şi scânceşte slab. Oricum trebuie să-i dau de mâncare fetiţei.

Ceilalţi par prea istoviţi ca să-i răspundă. Brawne se reazemă de o raniţă, închide ochii şi în câteva secunde respiră regulat şi adânc. Consulul îşi coboară tricornul peste ochi. Martin Silenus încrucişează braţele şi priveşte intrarea, aşteptând.

Sol Weintraub se chinuie să desfacă o trusă de alăptare; degetele lui îngheţate şi artritice au probleme cu sigiliul termic. Se uită în geantă şi vede că mai are doar zece truse şi o mână de scutece.

Pruncul bea lapte şi Sol moţăie, gata să adoarmă, când un sunet îi trezeşte pe toţi.

– Ce-i? strigă Brawne, bâjbâind după pistolul tatălui ei.

– Ş-ş-ş! se răsteşte poetul, ridicând mâna şi cerând tăcere.

De undeva de dincolo de criptă, zgomotul se repetă. Este sec şi limpede, acoperind vântul şi scrâşnetele nisipului.

– Carabina lui Kassad, spune Brawne Lamia.

– Sau a altcuiva, şopteşte Martin Silenus.

Rămân tăcuţi şi ciulesc urechile. Pentru un timp, care li se pare lung, nu se mai aude absolut nici un sunet. Apoi, într-o clipită, noaptea erupe în vacarm...

zgomote ce-i fac pe toţi să se ghemuiască şi să-şi acopere urechile. Rachel plânge speriată, dar ţipetele ei nu pot fi auzite peste exploziile şi tumultul din afara criptei.

11

M-am trezit exact în clipa în care naveta asoliza. *Hyperion*, m-am gândit, abia separându-mi gândurile de fâşiile visului.

Tânărul locotenent ne-a urat noroc şi a ieşit primul, când uşa s-a dilatat ca un iris şi aerul rece şi rarefiat a înlocuit atmosfera înăbuşitoare, presurizată, din cabină. L-am urmat pe Hunt afară, am coborât pe rampa standard de andocare, am trecut prin zidul protector şi am păşit pe beton.

Era noapte şi habar nu aveam care era ora locală, dacă terminatorul tocmai trecuse de punctul acesta de pe planetă sau abia se apropia de el, dar exista senzaţia şi mirosul de oră târzie din noapte. Ploua încet, o bură uşoară purtând izul sărat al oceanului şi o urmă vagă de vegetaţie udă. Reflectoarele câmpului de asolizare străluceau puternic pe perimetrul îndepărtat şi duzină de turnuri iluminate proiectau halouri pe norii joşi. Şase tineri în uniforme de puşcaşi marini descărcau grăbiţi naveta şi l-am zărit pe tânărul nostru locotenent vorbind

milităros cu un ofiţer, la treizeci de yarzi în dreapta. Micul astroport părea desprins dintr-un manual de istorie, un port colonial din primele zile ale Hegirei. Puţuri antişoc primitive şi pătrate de asolizare întinse pe o milă sau mai mult spre o îngrămădire întunecată de dealuri în nord, macarale şi turnuri de serviciu dedicate pentru îngrijirea a douăzeci de navete militare şi mici aparate de luptă, zone de asolizare încercuite de clădiri militare modulare, din care se înălţau reţele de antene, câmpuri restrictive violete şi o sumedenie de forfecări şi avionete.

Am urmărit privirea lui Hunt şi am văzut un forfecar ce venea către noi. Simbolul geodezic albastru şi auriu al Hegemoniei de pe unul dintre şorţurile evazate strălucea sub luminile lui de navigaţie; ploaia izbea în cupolele frontale şi se răsfira din pale într-o perdea violentă de stropi ca o ceaţă. Forfecarul a aterizat, o cupolă din perspex s-a desfăcut şi s-a pliat şi dinăuntru a coborât un bărbat care a pornit grăbit spre noi.

I-a întins mâna lui Hunt.

– Domnul Hunt? Sunt Theo Lane.

Hunt i-a strâns mâna şi a încuviinţat din cap către mine.

A A

– Încantat de cunoştinţă, domnule guvernator-general. Dânsul este Joseph Severn.

Am strâns mâna lui Lane şi atingerea a fost însoţită de un şoc de recunoaştere. Mi l-am reamintit pe Theo Lane prin pâclele dejâ-vu ale memoriei

Consulului, amintindu-mi anii în care tânărul fusese viceconsul; de asemenea, dintr-o scurtă întâlnire cu o săptămână în urmă, când îi întâmpinase pe toţi pelerinii înainte ca ei să plece în amonte pe barja

levitaţională *Benares.* Părea îmbătrânit faţă de acum numai şase zile. Totuşi şuviţa dezordonată de păr de pe frunte era aceeaşi, ca şi ochelarii arhaici pe care-i purta şi strângerea de mână scurtă şi fermă.

– Sunt încântat că v-aţi putut găsi timp să asolizaţi pe planetă, i s-a adresat lui Hunt. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le transmit directorului executiv.

– De aceea suntem aici, a replicat Hunt. A mijit ochii în sus, spre ploaie. Avem la dispoziţie cam o oră. Există un loc unde ne-am putea usca?

Guvernatorul-general a afişat un surâs tineresc.

– Astroportul este o casă de nebuni, chiar şi la ora cinci şi douăzeci, iar consulatul este asediat. Ştiu însă un loc...

A indicat forfecarul.

Când am decolat, am zărit cei doi forfecări ai Marinei care ne escortau, totuşi mă surprindea că guvernatorul-general al unei planete Protectorat îşi pilota singur aparatul şi nu avea bodyguarzi permanenţi. Apoi mi-am amintit ce le spusese Consulul celorlalţi pelerini despre Theo Lane - despre eficienţa şi modestia tânărului - şi mi-am dat seama că discreţia aceea făcea parte din stilul diplomatului.

Soarele a răsărit când am decolat de pe astroport şi am virat către oraş. Norii joşi străluceau puternic, iluminaţi de dedesubt, dealurile din nord scânteiau în culori vii, verde, violet şi roşiatic, iar fâşia de cer de sub nori, spre est, era copleşitor de frumoasă, în verde şi lapislazuli pe care mi le aminteam din vise. *Hyperion,* am gândit şi am simţit cum încordarea şi aţâţarea mi-au adus un nod în gât.

Mi-am rezemat capul de cupola care şiroia de ploaie şi am înţeles că o parte din ameţeala şi confuzia pe care le încercam în clipa aceea proveneau din rarefierea contactului de fundal cu datasfera. Conexiunea continua să existe, purtată în principal de microunde şi canale sperlumice, dar era mult mai firavă decât o percepusem vreodată - dacă datasfera ar fi fost oceanul în care înotam, acum mă aflam în ape puţin adânci, ba poate că băltoaca rămasă după reflux ar fi fost o metaforă mai bună, iar apa era tot mai puţin adâncă pe măsură ce părăseam spaţiul astroportului şi al microsferei sale grosolane. M-am silit să fiu atent la ce discutau Hunt şi guvernatorul-general Lane.

– Puteţi vedea colibele şi cocioabele, a spus tânărul, aplecând uşor aparatul pe o aripă, astfel ca să putem zări mai bine dealurile şi văile ce separau astroportul de suburbiile capitalei.

Colibe şi cocioabe era o descriere prea politicoasă pentru adunătura mizerabilă de panouri de fibroplastic, prelate, maldăre de cutii şi cioburi de plastic spongios ce acopereau colinele şi canioanele adânci. Fostul drum pitoresc de şapte-opt mile între astroport şi oraş, printre dealuri împădurite, arăta ca un teren care fusese despuiat de toţi copacii, tăiaţi pentru lemne de foc şi adăpost, pajiştile fuseseră călcate în picioare până deveniseră întinderi sterpe de noroi, şi oraşul de şapte-opt sute de mii de locuitori se lăbărţa pe toate peticele de sol plan care se puteau distinge. Fumul de la o mie de focuri de gătit plutea spre nori şi vedeam mişcare peste tot: copii alergând desculţi, femei aducând apă din pâraie probabil extrem de poluate, bărbaţi stând pe vine în câmp deschis şi aşteptând la coadă la latrine

improvizate. Am observat că de ambele părţi ale şoselei fuseseră instalate garduri înalte de sârmă ghimpată şi bariere violete de câmpuri restrictive, iar puncte de control militar erau vizibile la fiecare jumătate de milă. Pe şosea se deplasau în ambele direcţii linii lungi de vehicule de sol FORŢĂ vopsite în culori de camuflaj şi forfecări.

– ...majoritatea refugiaţilor sunt indigeni, spunea guvernatorul-general Lane, deşi sunt şi mii de proprietari de terenuri strămutaţi din oraşele sudice şi de pe plantaţiile mari de fibroplastice de pe Aquila.

– Au venit aici deoarece cred că Expulzaţii vor invada? a întrebat Hunt.

Theo Lane l-a privit pe consilierul lui Gladstone.

– Iniţial panica a fost declanşată de ideea deschiderii Criptelor Timpului, a răspuns el. Oamenii erau convinşi că Shrike va veni după ei.

– Aşa a fost? am întrebat eu.

Tânărul s-a întors în scaun ca să se uite la mine.

– A Treia Legiune a Forţei de Autoapărare a plecat în nord acum şapte luni, a spus el. Nu a mai revenit.

– Ai zis că *iniţial* fugeau de Shrike, a spus Hunt. Ceilalţi de ce au venit?

– Aşteptau să fie evacuaţi, a zis Lane. Toţi ştiau ce au făcut Expulzaţii... şi trupele Hegemoniei... pe Bressia. Nu vor să fie aici când se va întâmpla la fel cu Hyperion.

– Îţi dai seama că FORŢA consideră evacuarea o soluţie la care nu se va recurge decât în caz excepţional? a rostit Hunt.

– Da, însă noi nu i-am anunţat asta pe refugiaţi. Au fost deja revolte de proporţii. Templul Shrike a fost distrus... O gloată l-a asediat şi cineva a folosit

încărcături de plasmă furate din exploatările miniere de pe Ursus. Săptămâna trecută au fost atacuri asupra consulatului şi a astroportului, plus revolte în Jacktown cauzate de lipsa hranei.

Hunt a încuviinţat şi a privit oraşul care se apropia. Clădirile erau scunde; puţine depăşeau cinci etaje, iar pereţii lor albi şi pastelaţi străluceau bogat în razele piezişe ale luminii matinale. M-am uitat peste umărul lui Hunt şi am văzut muntele puţin înalt cu chipul sculptat al Tristului Rege Billy uitându-se peste vale. Râul Hoolie şerpuia prin centrul oraşului vechi, devenind rectiliniu înainte de a se îndrepta către nord-vest spre nevăzutul Lanţ al Căpăstrului, dispărând în mlaştinile de stranilemn din sud-est, unde ştiam că se lăţea în delta lui din lungul Coamei de Sus. După confuzia tristă a mahalalelor de refugiaţi, oraşul părea neaglomerat şi paşnic, dar chiar când am început să coborâm spre râu, am observat traficul militar, tancurile, TAB-urile şi VSA-urile de la intersecţii şi din parcuri, cu polimerii de camuflaj dezactivaţi în mod intenţionat pentru ca să pară şi mai ameninţătoare. Apoi i-am văzut şi pe refugiaţii din oraş: corturi improvizate în pieţe şi fundături, mii de siluete ce dormeau pe trotuare, ca tot atâtea baloturi de rufe murdare de culori închise care aşteptau să fie ridicate.

– Acum doi ani, Keats avea o populaţie de două sute de mii de locuitori, a spus guvernatorul-general Lane. În prezent, dacă includem şi suburbiile de cocioabe, ne apropiem de trei milioane şi jumătate.

– Crezusem că pe toată planeta nu erau nici cinci milioane de oameni, a observat Hunt. Incluzându-i pe indigeni.

– Cifra este corectă, a spus Lane. Acum înţelegeţi de ce se distruge totul. Celelalte două oraşe mari, Port Românce şi Endymion, conţin majoritatea restului refugiaţilor. Plantaţiile de fibroplastic de pe Aquila sunt pustii, iar jungla şi pădurile-de-foc le cotropesc treptat, centurile agricole din jurul Coamei şi celor Nouă Cozi nu produc... sau dacă produc, nu-şi pot aduce marfa pe piaţă din cauza destrămării sistemului de transport civil.

Hunt s-a uitat cum râul se ridica spre noi.

– Ce face guvernul?

Theo Lane a zâmbit.

– Vrei să întrebi ce fac *eu?* Criza asta mocnea de aproape trei ani. Primul pas a fost dizolvarea Consiliului Autoguvernării şi înglobarea oficială a lui Hyperion în Protectorat. După ce am deţinut puteri executive, am trecut la naţionalizarea companiilor de tranzit şi liniilor de dirijabile care mai rămăseseră - acum, numai militarii se mai deplasează aici cu forfecării - şi la desfiinţarea Forţei de Autoapărare.

– Desfiinţarea? a repetat Hunt. Crezusem că ai fi vrut s-o foloseşti.

Guvernatorul-general Lane a clătinat din cap. A atins omnicontrolerul cu un gest uşor, dar sigur şi forfecarul a spiralat în jos spre centrul vechiului Keats.

– Era mai rău decât inutilă, a zis el, era periculoasă. Nu am regretat prea mult când Legiunea a Treia „Luptătorii" a dispărut pur şi simplu în nord. Imediat după ce au asolizat trupele FORŢĂ:sol şi puşcaşii marini, i-am dezarmat pe restul golanilor din FAA. Ei erau autorii celor mai multe jafuri. Uitaţi, aici putem lua micul dejun şi sta de vorbă.

Forfecarul a coborât mult deasupra râului, a dat un ultim ocol şi a coborât uşor în curtea interioară a unei structuri vechi construite din piatră şi lemn, având ferestre cu un design interesant: Cicero's. Chiar înainte ca Lane să-i fi identificat localul lui Leigh Hunt, l-am recunoscut din călătoria pelerinilor; anticul restaurant/pub/han se afla în centrul lui Jacktown şi se întindea prin patru clădiri şi pe nouă niveluri, cu balcoanele, cheiurile şi pasarelele din stranilemn înnegrit atârnând de o parte peste Hoolie care curgea lent, iar de cealaltă parte peste străduţele şi aleile din Jacktown. Cicero's era mai vechi chiar decât faţa de piatră a Tristului Rege Billy, iar separeurile întunecoase şi beciurile adânci de vinuri fuseseră adevărata casă a Consulului în anii săi de exil.

Stan Leweski ne aştepta în poartă. Înalt şi masiv, cu chipul la fel de înnegrit şi brăzdat de vârstă ca şi pereţii din piatră ai hanului, Leweski *era* Cicero's, aşa cum fuseseră tatăl, bunicul şi străbunicul lui înaintea sa.

– Să dea dracii! a exclamat uriaşul şi l-a pocnit pe umăr pe guvernatorul-general/dictator de facto al planetei cu atâta putere încât Theo s-a clătinat. Te-ai sculat şi tu devreme o dată? Ţi-ai adus prietenii la micul dejun? Bun venit în Cicero's!

Mâna imensă a lui Stan Leweski a înghiţit mâna lui Hunt şi apoi pe a mea într-un salut care m-a făcut să-mi controlez degetele şi încheieturile după aceea.

– Sau este prea târziu - după timpul Webului - pentru voi? a răcnit el. Poate că preferaţi ceva de băut... sau să cinaţi?

Leigh Hunt a mijit ochii la proprietarul pubului.

– De unde ştiai că suntem din Web?

Leweski a emis o rafală de hohote care a pus în mişcare moriştile de vânt de pe acoperiş.

– Ha! Crezi că-i greu de dedus? Vii cu Theo la răsăritul soarelui - crezi că-i plimbă pe toţi din oraş? - şi ai haine de lână, deşi noi n-avem nici picior de oaie. Nu sunteţi din FORŢĂ şi nici barosani de pe plantaţiile de fibroplastic... pe-ăia îi ştiu pe toţi. *Ipso facto toto,* v-aţi teleproiectat în nave din Web şi-aţi coborât aici pentru mâncarea bună. Ia ziceţi - vreţi micul dejun sau băutură pân' la loc comanda?

Theo Lane a suspinat.

– Fă-ne rost de un colţişor liniştit, Stan. Pentru mine, şuncă, ouă şi somon afumat. Domnii?

– Doar cafea, a spus Hunt.

– Da, am încuviinţat.

L-am urmat pe proprietar prin coridoare, am suit scări scurte şi am coborât rampe cu balustrade din fier forjat, după care am străbătut alte coridoare. Locul era mai jalnic, mai întunecos, mai plin de fum şi mai fascinant decât îmi aminteam din vise. Câţiva clienţi au ridicat ochii spre noi pe când treceam, totuşi localul era mult mai puţin aglomerat decât îmi aminteam. Desigur, Lane trimisese trupe ca să-i alunge pe ultimii barbari FAA care ocupaseră stabilimentul. Am trecut de o fereastră înaltă şi îngustă şi ipoteza aceea mi-a fost verificată, zărind un TAB al FORŢEI:sol staţionat pe stradă, cu soldaţi pe el şi în apropierea lui, purtând arme evident încărcate.

– Aici, a spus Leweski făcându-ne semn către un balconaş suspendat deasupra lui Hoolie de pe care se vedeau acoperişurile ţuguiate şi turnurile de piatră din Jacktown. Dommy o să vină-n două minute cu micul dejun şi cafelele.

A dispărut iute... pentru un gigant.

Hunt şi-a privit comagenda.

– Mai avem patruzeci şi cinci de minute înainte ca naveta să decoleze. Să discutăm.

Lane a aprobat din cap, şi-a scos ochelarii şi s-a frecat la ochi. Mi-am dat seama că stătuse treaz toată noaptea... poate câteva nopţi la rând.

– Perfect, a spus el aşezându-şi ochelarii înapoi pe nas. Ce doreşte directorul executiv Gladstone să ştie?

Hunt a tăcut în timp ce un bărbat foarte scund, cu piele ca pergamentul şi ochi galbeni, ne-a adus cafeaua în căni înalte şi groase şi a aşezat pe masă un platou cu mâncarea lui Lane.

– Directorul executiv doreşte să ştie care crezi că vă sunt priorităţile, a rostit Hunt. Şi trebuie să ştie dacă puteţi rezista în eventualitatea în care luptele vor fi prelungite.

Lane a început să mănânce, fără să răspundă. A sorbit pe îndelete din cafea şi l-a fixat cu privirea pe Hunt. După gust, era cafea adevărată, mai bună decât majoritatea soiurilor cultivate în Web.

– O să încep cu ultima întrebare, a zis el. Defineşte „prelungite”.

– Săptămâni.

– Nişte săptămâni probabil că vom putea rezista. Luni - în nici un caz! Guvernatorul-general a testat somonul. Ai văzut care-i starea economiei noastre. Dacă n-ar fi fost proviziile aduse de FORŢĂ, am fi avut zilnic, nu săptămânal, revolte cauzate de foamete. Din cauza carantinei, nu mai există export. Jumătate din refugiaţi vor să-i găsească pe preoţii templului Shrike şi să-i ucidă, cealaltă jumătate vrea să se convertească înainte ca Shrike să ajungă la *ei.*

– I-aţi găsit pe preoţi? a întrebat Hunt.
– Nu. Suntem siguri că au scăpat din explozia templului, însă autorităţile nu-i pot localiza. Se zvoneşte că ar fi plecat spre nord, spre Donjonul Cronos, un castel de piatră aflat la marginea stepei înalte unde sunt Criptele Timpului.
Eu ştiam mai multe. Ştiam cel puţin că pelerinii nu văzuseră nici un preot al templului lui Shrike în decursul scurtei lor şederi în Donjon. Dar că acolo existau urmele unui măcel.
– Cât despre priorităţi, spunea Theo Lane, prima este evacuarea. A doua este eliminarea ameninţării Expulzaţilor. A treia este ajutor împotriva sperietorii Shrike.
Leigh Hunt s-a lăsat pe spate, rezemându-se de lemnul lustruit. Aburi se înălţau din cana grea pe care o ţinea în mâini.
A
– În clipa de faţă, evacuarea nu este o posibilitate…
– De ce? a venit întrebarea lui Lane precum trăsnetul unui bici-al-iadului.
– Directorul executiv Gladstone nu deţine… În prezent… puterea politică pentru a convinge Senatul şi Totalitatea că Webul poate să accepte cinci milioane de refugiaţi…
– Rahat, a spus guvernatorul-general. În primul său an de Protectorat, Maui-Legământul a fost invadată de un număr de două ori mai mare de turişti. Ceea ce a distrus o ecologie planetară unică. Puneţi-ne pe Armaghast sau pe vreo planetă-deşert până trece spaima războiului.
Hunt a clătinat din cap. Ochii lui de baset păreau mai trişti ca de obicei.

– Nu-i vorba doar de logistică, a zis el. Ori despre problema politică. Este...

– Shrike, a rostit Lane şi a tăiat felia de şuncă. Adevăratul motiv este Shrike.

– Da. Ca şi temerea vizavi de o infiltrare a Expulzaţilor în Web.

Guvernatorul-general a izbucnit în râs.

– Vă temeţi aşadar că dacă instalaţi aici portaluri teleproiectoare şi ne lăsaţi să scăpăm, nişte Expulzaţi de trei metri vor asoliza şi se vor aşeza la coadă fără să fie băgaţi de seamă?

Hunt a sorbit din cafea.

– Nu, a răspuns el, totuşi există posibilitatea reală a unei invazii. Orice portal teleproiector este o deschidere către Web. Consiliul Consultativ se opune.

– Bine, a aprobat bărbatul mai tânăr vorbind cu gura pe jumătate plină. Atunci evacuaţi-ne cu nave. Nu de aceea a sosit prima trupă de intervenţii?

– Acela a fost motivul *aparent,* a răspuns Hunt. Obiectivul nostru real este de a-i înfrânge pe Expulzaţi şi de a readuce apoi Hyperion în Web.

– Cum rămâne atunci treaba cu ameninţarea Shrike?

– Va fi... neutralizată, a spus Hunt.

A tăcut, în vreme ce un grup mic de bărbaţi şi femei a trecut pe lângă balconaşul nostru.

Am ridicat ochii, am dat să revin cu atenţia asupra mesei, pentru ca după aceea să-mi întorc iute capul. Grupul dispăruse mai departe pe hol.

– Acela nu era Melio Arundez? am întrebat, întrerupându-l pe guvernatorul-general Lane.

– Poftim? Ah, doctorul Arundez... Da. Îl cunoşti, domnule Severn?

Leigh Hunt m-a sfredelit cu privirea, însă l-am ignorat.

– Da, i-am spus lui Lane deşi de fapt nu-l întâlnisem niciodată pe Arundez. Ce face pe Hyperion?

– Echipa lui a asolizat acum mai bine de şase luni locale, cu o propunere de proiect din partea Universităţii Reichs de pe Freeholm, pentru cercetări suplimentare asupra Criptelor Timpului.

– Dar Criptele erau închise pentru cercetări şi turişti, am observat.

– Da, însă instrumentele lor - am trimis săptămânal datele prin transmiţătorul sperlumic al consulatului - arătaseră deja modificarea din câmpurile antientropice care înconjoară Criptele. Universitatea Reichs ştia că se deschideau Criptele... dacă într-adevăr acesta este înţelesul schimbării... şi şi-a trimis cei mai buni cercetători din Web ca să le studieze.

– Dar nu le-aţi acordat permisiunea? am întrebat.

Theo Lane a surâs fără căldură.

– Directorul executiv Gladstone nu le-a acordat permisiunea respectivă. Interzicerea accesului la Cripte este un ordin direct de pe TC2. Dacă ar fi fost după mine, aş fi refuzat pelerinii şi aş fi permis accesul prioritar al echipei lui Arundez.

A revenit spre Hunt.

– Scuzaţi-mă, am rostit şi am ieşit din separeu.

L-am găsit pe Arundez şi pe oamenii lui - trei femei şi patru bărbaţi, ale căror îmbrăcăminte şi constituţii fizice sugerau planete diverse din Web - cu două balconaşe mai departe. Erau aplecaţi peste mic dejunurile şi comagendele lor ştiinţifice, discutând în termeni tehnici atât de absconşi, încât ar fi stârnit invidia unui cărturar talmudic.

– Domnul Arundez? am întrebat.
– Da?
A ridicat ochii. Era cu două decenii mai vârstnic decât îmi aminteam, apropiindu-se de vârsta mijlocie, abia trecut de şaizeci de ani. Profilul remarcabil de chipeş rămăsese însă neschimbat şi-şi păstrase pielea bronzată, maxilarul ferm, părul ondulat şi negru, care abia se înspica la tâmple şi ochi castanii sfredelitori. Am înţeles de ce se îndrăgostise de el o proaspătă absolventă de facultate.
– Mă numesc Joseph Severn, am rostit. Nu mă cunoşti, dar eu cunosc o prietenă a ta... Rachel Weintraub.
Arundez s-a ridicat într-o clipă, scuzându-se faţă de ceilalţi, m-a prins de cot şi m-a condus până am găsit un separeu neocupat într-o nişă, sub o fereastră rotundă prin care se zăreau acoperişuri de ţiglă roşie. Mi-a dat drumul şi m-a examinat cu atenţie, observând hainele din Web. Mi-a răsucit încheieturile, căutând urmele vineţii trădătoare ale tratamentelor Poulsen.
– Eşti prea tânăr, a spus. Nu puteai s-o fi cunoscut pe Rachel decât ca fetiţă.
– De fapt, am precizat, îl cunosc mai bine pe tatăl ei.
Arundez a lăsat să-i scape un suspin şi a încuviinţat.
– Desigur, a zis el. *Unde* este Sol? De luni de zile încerc să-i dau de urmă prin intermediul consulatului.
Autorităţile de pe Hebron nu vor să spună decât că s-a mutat. Mi-a aruncat din nou căutătura cercetătoare. Ştii despre... boala lui Rachel?

– Da, am spus.

Maladia lui Merlin care cauza regresarea vârstei fetei, însoţită de pierderea amintirilor cu fiecare zi şi oră trecută. Melio Arundez fusese una dintre amintirile acelea.

– Ştiu că în urmă cu cincisprezece ani standard ai fost pe Lumea lui Barnard, ca s-o vezi.

Arundez a făcut o grimasă.

– A fost o greşeală, a murmurat el. Crezusem c-o să vorbesc cu Sol şi Sarai. Când am văzut-o... A clătinat din cap. Cine eşti? Ştii unde sunt acum Sol şi Rachel? Mai sunt *trei zile* până la ziua ei de naştere.

– Prima şi ultima ei zi de naştere, am aprobat şi am privit în jur. Holul era tăcut şi pustiu, cu excepţia unui murmur îndepărtat de râsete de la un nivel inferior. Mă aflu aici într-o tentativă de culegere de date pentru cabinetul directorului executiv. Am informaţii că Sol Weintraub şi fiica lui au călătorit la Criptele Timpului.

Arundez păru că ar fi primit o lovitură în plexul solar.

– *Aici?* Pe Hyperion? A rămas pentru o secundă cu ochii pironiţi asupra acoperişurilor. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama... deşi Sol a refuzat mereu să revină aici... dar după moartea lui Sarai... M-a privit. Eşti în contact cu el? Ea... ei sunt sănătoşi?

Am scuturat din cap.

– În prezent, i-am spus, nu există legături radio sau datasferă cu ei. Ştiu că au ajuns cu bine. Întrebarea este ce ştii *tu?* Echipa ta? Informaţiile despre ceea ce se întâmplă la Criptele Timpului pot fi foarte importante pentru supravieţuirea lor.

Melio Arundez şi-a trecut mâna prin păr.

– Dacă ne-ar fi lăsat să mergem acolo! Miopia idioată şi stupidă a birocraţilor... Spuneai că eşti din cabinetul lui Gladstone. Le poţi explica de ce-i atât de important pentru noi să ajungem acolo?

– Eu nu sunt decât un mesager, am zis. Spune-mi însă de ce este atât de important şi voi încerca să transmit informaţia cuiva.

Palmele mari ale lui Arundez au cuprins o formă invizibilă din aer. Încordarea şi mânia lui erau palpabile.

– Timp de trei ani, datele au sosit prin intermediul telemetriei în mesajele arhivate pe care consulatul le permitea o dată pe săptămână prin preţiosul lui transmiţător sperlumic. Ele arătau o degradare lentă, dar implacabilă a învelişului antientropic - mareele temporale - în Cripte şi în jurul lor. Era aleatoriu, ilogic, însă constant. La scurt timp după începerea degradării echipa noastră a primit autorizaţia de a veni. Am sosit acum şase luni şi am văzut datele care sugerau că Criptele se deschideau... intrau în fază *c\xprezentul...* dar la patru zile după ce am ajuns, instrumentele au încetat să mai transmită. Toate! L-am implorat pe nenorocitul ăla de Lane să ne lase doar să ne ducem şi să le recalibrăm, să instalăm senzori noi, dacă nu ne îngăduia să investigăm personal. Nimic! Nici o autorizaţie de tranzit. Nici o comunicaţie cu Universitatea... deşi asta ar fi fost mai simplu după sosirea navelor FORŢĂ. Am încercat să plecăm noi înşine în amonte pe râu, fără permisiune, dar gorilele de puşcaşi marini ai lui Lane ne-au interceptat la ecluzele Karla şi ne-au adus înapoi cu cătuşe la mâini. Am stat patru săptămâni în închisoare. Acum ni s-a îngăduit să ne plimbăm prin

Keats, însă vom fi închişi pe termen nelimitat dacă mai părăsim oraşul.

Arundez s-a aplecat spre mine.

– *Poţi* să ne ajuţi?

– Nu ştiu, am răspuns. Vreau să-i ajut pe Weintraubi. Poate că ar fi mai bine dacă ţi-ai putea duce echipa acolo. Ştii când se vor deschide Criptele?

Fizicianul temporal a schiţat un gest furios.

– Dacă am avea date *noi!* A oftat. Nu, nu ştim. Se poate să să se fi deschis deja, ori s-ar putea deschide peste alte şase luni.

– Când spui „să se deschidă”, am întrebat, te referi la o deschidere fizică?

– Nu, bineînţeles că nu. Din punct de vedere fizic, Criptele Timpului au fost deschise pentru cercetări din momentul când au fost descoperite, în urmă cu patru secole standard. Când spun „deschise”, mă refer la dispariţia perdelelor temporale ce ascund părţi din ele, astfel încât să aducă întregul complex în fază cu fluxul temporal local.

– Prin „local”, înţelegi...

– Mă refer desigur la Universul acesta.

– Şi eşti sigur că ele se deplasează înapoi prin timp... venind din viitorul nostru? am întrebat.

– Da, se deplasează înapoi prin timp, dar nu pot preciza dacă vin din viitorul nostru. Nu suntem nici măcar siguri ce înseamnă „viitor” în termeni fizico-temporali. Ar putea fi vorba despre o serie de probabilităţi sinusoidale sau de un megaunivers ramificaţie decizională, sau chiar...

– Indiferent însă despre ce ar fi vorba, l-am întrerupt, Criptele Timpului şi Shrike vin de acolo?

– Criptele Timpului în mod sigur, a spus fizicianul. Nu ştiu nimic despre Shrike. Propria mea bănuială este că-i o legendă alimentată de aceeaşi dorinţă pentru adevăruri superstiţioase care propulsează alte religii.

– Nu crezi în Shrike nici după cele ce i s-au întâmplat lui Rachel?

Melio Arundez m-a fulgerat cu privirea.

– Rachel s-a îmbolnăvit de maladia lui Merlin, a spus el. Este o boală de îmbătrânire antientropică, câtuşi de puţin un monstru mitic.

– Muşcătura timpului n-a fost niciodată mitică, am rostit surprinzându-mă pe mine însumi cu filozofia aceea ieftină. Întrebarea este: Shrike, sau orice altă putere care locuieşte în Criptele Timpului, o va readuce pe Rachel la fluxul temporal „local”?

Arundez a încuviinţat din cap şi a revenit cu privirea spre acoperişuri. Soarele intrase în nori şi dimineaţa era cenuşie, cu ţiglele roşii uşor decolorate. Reîncepuse să plouă.

– Şi întrebarea este, am continuat surprinzându-mă din nou, dacă o mai iubeşti?

Fizicianul a întors capul încet, fixându-mă cu o uitătură mânioasă. Am simţit cum replica - posibil de natură fizică - creşte, ajunge la apogeu, apoi descreşte. S-a scotocit în buzunar şi mi-a arătat holoinstantaneul unei femei frumoase cu păr sur alături de care se aflau doi adolescenţi.

– Soţia şi copiii mei, a zis Melio Arundez. Aşteaptă pe Renaştere Vector. A îndreptat un deget bont către mine. Dacă Rachel ar fi... ar fi vindecată azi, eu aş avea optzeci şi doi de ani standard până ce ea ar ajunge iarăşi la vârsta la care ne-am cunoscut. A

coborât degetul şi a pus holoul înapoi în buzunar. Însă răspunsul este afirmativ - încă o mai iubesc.

– Gata?

Glasul a rupt tăcerea de o clipă. Am ridicat capul şi i-am văzut în uşă pe Hunt şi Theo Lane.

– Naveta decolează în zece minute, a anunţat Hunt.

M-am ridicat şi i-am strâns mâna lui Melio Arundez.

– O să încerc, am spus.

Guvernatorul-general Lane a trimis un forfecar din escorta lui ca să ne transporte la astroport, iar el s-a întors la consulat. Forfecarul militar nu era mai confortabil decât cel consular, dar era mai rapid. Abia după ce ne fixaserăm centurile de siguranţă la bordul navetei, Hunt a întrebat:

– Ce-a fost cu fizicianul ăla?

– Am reînnoit o legătură veche cu un străin, i-am răspuns.

Hunt s-a încruntat.

– Ce i-ai promis că vei încerca?

Am simţit cum naveta a uruit, a vibrat, după care a ţâşnit, când grila catapultatoare ne-a lansat spre cer.

– I-am spus că voi încerca să-l ajut să viziteze un prieten bolnav.

Hunt a continuat să se încrunte, dar eu mi-am scos blocul de desen şi am mâzgălit imagini din Cicero's până ce am andocat la NavaSalt, după cincisprezece minute.

A fost un şoc să trec prin portalul teleproiector în nodul executiv din Clădirea Guvernului. Alt pas ne-a dus în galeria Senatului, unde Meina Gladstone continua să se adreseze unei săli pline. Imagurile şi

microfoanele îi transmiteau discursul în Totalitate şi către o sută de miliarde de cetăţeni.

Mi-am privit cronometrul. Era 10:38. Lipsisem doar nouăzeci de minute.

12

Clădirea care găzduia Senatul Hegemoniei Omului fusese construită mai degrabă după modelul Senatului Statelor Unite de acum opt sute de ani, decât după cel al structurilor mai imperiale ale Republicii Nord-Americane sau Primului Consiliu Planetar. Sala principală era uriaşă, mărginită de galerii şi îndeajuns de cuprinzătoare pentru cei peste trei sute de senatori de pe planetele Webului şi şaptezeci de reprezentanţi fără drept de vot din coloniile Protectorat. Covoarele aveau culoarea roşu-bogat a vinului şi radiau de la podiumul central unde stăteau Preşedintele Pro Tem, liderul majorităţii Totalităţii şi, astăzi, directorul executiv al Hegemoniei. Măsuţele senatorilor erau din muirlemn, donat de Templierii de pe Crângul lui Dumnezeu, pentru care asemenea produse erau sacre, iar strălucirea şi aroma lemnului lustruit umpleau sala, chiar când era aglomerată ca acum.

Leigh Hunt şi eu am intrat tocmai când Gladstone îşi termina discursul. Am tastat o afişare rapidă pe comagendă. Ca majoritatea discursurilor ei, fusese scurt, relativ simplu, fără condescendenţă sau bombasticitate, totuşi având un ritm foarte puternic al frazelor şi imaginilor. Gladstone trecuse în revistă incidentele şi conflictele care duseseră la actuala stare de beligeranţă cu Expulzaţii, proclamase dorinţa de pace onorată de trecerea timpului, care continua să joace un rol primordial în politica

Hegemoniei, şi ceruse unitate în Web şi Protectorat până la trecerea crizei curente. I-am ascultat încheierea.

– ...aşa s-a ajuns, concetăţeni, ca după mai bine de un secol de pace să fim din nou angajaţi în lupta pentru a menţine acele drepturi cărora li s-a dedicat societatea noastră încă dinaintea Mamei Pământ. După mai bine de un secol de pace, trebuie să apucăm - oricât nu am dori-o, oricât ne-ar fi de greu - scutul şi sabia, care ne-au păstrat dintotdeauna dreptul prin naştere şi ne-au garantat binele comun, pentru ca pacea să poată prevala iarăşi.

Nu trebuie şi nu ne vom lăsa amăgiţi de sunetul trâmbiţelor sau de fiorul de bucurie pe care-l produce în mod inevitabil chemarea la arme. Cei care ignoră lecţiile oferite de istorie prin nebunia finală a războiului sunt siliţi la mai mult decât la simpla lor retrăire... ei pot să moară din cauza războiului. Sacrificii mari ne pot aştepta pe toţi. Suferinţe mari ne pot aştepta pe unii dintre noi. Indiferent însă care vor fi inevitabilele succese sau piedici, vă spun că nu trebuie să uităm două lucruri: Mai întâi, că luptăm pentru pace şi ştim că războiul nu trebuie să fie niciodată o stare, ci, mai degrabă, o calamitate temporară, pe care s-o suferim tot aşa cum un copil suferă de febră, ştiind că sănătatea va urma nopţii lungi de durere şi că pacea înseamnă sănătate. În al doilea rând, că nu ne vom preda niciodată... nu ne vom preda, nu vom şovăi şi nu ne vom înclina niciodată înaintea unor glasuri inferioare sau unor imbolduri spre confort... nu vom şovăi până ce victoria nu va fi a noastră, agresiunea va fi stăvilită şi pacea va fi câştigată. Vă mulţumesc!

Leigh Hunt s-a aplecat înainte şi s-a uitat atent cum majoritatea senatorilor s-au ridicat şi au ovaţionat-o pe Gladstone, într-un vacarm ce a reverberat din plafonul înalt şi s-a revărsat în valuri asupra noastră în galerie. *Majoritatea* senatorilor. L-am văzut pe Hunt numărându-i pe cei care rămăseseră aşezaţi, unii cu braţele încrucişate, mulţi cu încruntături vizibile. Războiul nu începuse de nici două zile şi opoziţia apăruse deja... mai întâi din partea planetelor-colonii temătoare pentru propria lor securitate, cât timp FORŢA se concentra asupra lui Hyperion, apoi din partea oponenţilor lui Gladstone - care erau destui, fiindcă nimeni nu rămâne la putere atât de mult cât rămăsese ea fără să-şi atragă duşmani, şi, în cele din urmă, din partea propriei ei coaliţii care considera războiul o distrugere prostească a prosperităţii fără precedent.

Am privit-o părăsind podiumul, strângând mâinile bătrânului Preşedinte şi tânărului lider al majorităţii, după aceea ieşind pe culoarul central; atingând şi vorbind cu mulţi, arătându-le zâmbetul ei familiar. Imagurile Totalităţii au urmat-o şi am putut percepe creşterea apăsării dezbaterilor din reţea, pe măsură ce miliarde de oameni îşi exprimau opiniile pe nivelurile de interacţiune ale megasferei.

– Acum trebuie să stau de vorbă cu ea, a spus Hunt. Ştii că diseară eşti invitat la un dineu oficial în Vârful-arborilor?

– Da.

Hunt a clătinat uşor din cap, parcă incapabil să înţeleagă de ce directorul executiv mă dorea în jurul ei.

– Se va termina târziu şi va fi urmat de o întâlnire cu FORŢA:comandă. Ea doreşte să participi la ambele.

– Voi fi disponibil, am spus.

Hunt s-a oprit în uşă.

– Ai ceva de făcut în Clădirea Guvernului până la dineu?

I-am surâs.

– O să lucrez la schiţele de portret, am răspuns. După aceea probabil că mă voi plimba prin Parcul Căprioarelor. Iar apoi... nu ştiu... s-ar putea să trag un pui de somn.

A scuturat din nou din cap şi a ieşit.

13

Primul foc îl ratează pe Fedmahn Kassad cu mai puţin de un metru, spărgând un bolovan, iar bărbatul reacţionează înainte ca explozia să-l lovească; se rostogoleşte ca să ajungă la adăpost, cu polimerul de camuflaj complet activat, cu armura de impact rigidă, cu carabina de asalt pregătită, cu vizorul în mod de ţintire total. Rămâne întins acolo câteva clipe, simţind cum inima îi bubuie, şi cercetează dealurile, valea şi Criptele în căutarea celei mai mici amprente termice sau mişcări. Nimic. Începe să rânjească îndărătul oglinzii negre a vizorului.

Cei care au tras în el l-au ratat în mod intenţionat, este sigur în privinţa asta. Au folosit o salvă impuls standard, cu cartuş de 18 mm, şi cu excepţia cazului în care trăgătorul se afla la peste zece kilometri depărtare... era imposibil să nu-l nimerească.

Kassad se ridică, pregătindu-se să alerge spre adăpostul Criptei de Jad, şi al doilea foc îl izbeşte în piept, aruncându-l îndărăt.

De data aceasta el icneşte şi se rostogoleşte într-o parte, mergând în patru labe spre intrarea în Cripta de Jad, cu toţi senzorii activaţi. Al doilea foc a fost un glonţ de carabină. Cel care se joacă cu el foloseşte o armă FORŢĂ de asalt multifuncţională similară cu a sa. Bănuieşte că atacatorul ştie că el poartă armură corporală, ştie că glonţul carabinei ar fi ineficient de la orice distanţă. Însă armele multifuncţionale au şi alte setări, iar dacă următorul nivel al jocului implică un laser ucigător, Kassad este ca şi mort. El se propulsează prin uşa criptei.

În continuare senzorii nu înregistrează amprente termice sau de mişcare, cu excepţia urmelor roşu-galben, ce se răcesc rapid, ale paşilor tovarăşilor săi pelerini care au intrat în Sfinx acum câteva minute.

Kassad utilizează implanturile tactice pentru a comuta displayurile şi rulează iute prin canale VHF şi optice de comunicaţii. Nimic. Amplifică de o sută de ori valea, introduce în calcule factorii de vânt şi nisip şi activează un indicator de ţinte mişcătoare. Nimic mai mare decât o insectă nu se clinteşte. Emite impulsuri radar şi sonar, ademenindu-l pe ţintaş să se orienteze după ele. Nimic. Apelează displayuri tactice ale primelor două focuri; trasee balistice albastre învie.

Primul foc a venit dinspre Oraşul Poeţilor, situat la peste patru kilometri către sud-vest. Al doilea foc, care a urmat la mai puţin de zece secunde, a venit dinspre Monolitul de Cristal, aflat la aproape un kilometru în vale, spre nord-est. Logica dictează că

trebuie să fi fost doi lunetişti. Kassad este convins că nu-i decât unul. Redefineşte scara displayului. Al doilea foc a fost tras de pe Monolit, de la cel puţin treizeci de metri în sus pe faţa verticală.

Colonelul iese afară, măreşte amplificarea şi priveşte prin noapte şi ultimele vestigii ale furtunii de nisip şi zăpadă către structura uriaşă. Nimic. Nici o fereastră, nici o ambrazură, nici o deschidere de vreun fel.

Doar miliardele de particule coloidale lăsate în aer de furtună îngăduie laserului să fie vizibil pentru o fracţiune de secundă. Kassad zăreşte raza verde *după* ce îl izbeşte în piept. Se rostogoleşte înapoi în intrarea Criptei de Jad şi se întreabă dacă pereţii verzi vor ajuta să oprească o suliţă de lumină verde, în timp ce supraconductoarele din armura lui de luptă radiază căldură în toate direcţiile şi vizorul tactic îl anunţă ceea ce ştie deja: s-a tras de sus de pe Monolitul de Cristal.

Kassad simte durere înţepătoare în piept şi coboară ochii la timp pentru a vedea pe podea un cerc de cinci centimetri de fibre topite din armura invulnerabilă. Doar ultimul strat l-a salvat. Aşa însă corpul lui este scăldat în sudoare în interiorul costumului şi vede cum pereţii criptei strălucesc literalmente de căldura pe care a radiat-o armura. Biomonitoarele ţipă, solicitându-i atenţia, dar nu oferă noutăţi serioase, senzorii costumului raportează unele avarii ale circuitelor, însă nu descriu nimic ce nu poate fi înlocuit şi arma îi rămâne încărcată şi operativă.

Kassad se gândeşte. Toate Criptele sunt comori arheologice inestimabile, păstrate de secole ca un cadou pentru generaţiile viitoare, chiar dacă *se*

deplasează înapoi prin timp. Ar fi o crimă la scară interplanetară dacă Fedmahn Kassad şi-ar pune viaţa mai presus de păstrarea acestor artefacte preţioase.

– Mai dă-le-n pizda mă-sii, şopteşte Kassad şi se rostogoleşte în poziţie de tragere.

Împroaşcă cu laser faţada Monolitului, până ce cristalul se topeşte şi curge. Pompează salve de impulsuri explozive în el, la intervale de zece metri, începând de sus. Mii de cioburi din materialul-oglindă zboară în noapte, rostogolindu-se în ralanti spre fundul văii, lăsând goluri hâde, ca ale unor dinţi lipsă, în faţada clădirii. Kassad comută înapoi la fasciculul larg de lumină coerentă şi baleiază interiorul prin găuri, rânjind în spatele vizorului când *ceva* izbucneşte în flăcări la câteva etaje. Kassad trage feeri - fascicule de electroni de energie ridicată -, care străpung Monolitul şi perforează tunele perfect cilindrice largi de paisprezece centimetri şi lungi de o jumătate de kilometru prin roca peretelui văii. Lansează grenade-şrapnel, care explodează în zeci de mii de fleşete ascuţite ca acele după ce trec prin faţada de cristal a Monolitului. Declanşează baleieri aleatorii de impulsuri laser, care vor orbi pe oricine sau orice se uită în direcţia lui dinspre structură. Trimite proiectile căutătoare de surse termice în toate orificiile pe care i le oferă structura asaltată.

Kassad se rostogoleşte înapoi în uşa Criptei de Jad şi-şi ridică vizorul. Flăcările din turnul care arde sunt reflectate în mii de cioburi de cristal împrăştiate prin toată valea. Fumul se ridică în noaptea lipsită brusc de vânt. Dune vermillon sclipesc sub văpăi. Pe neaşteptate văzduhul este umplut de sunetul de

clopoţei eolieni, când mai multe bucăţi de cristal se desprind şi cad, unele atârnând la capătul firelor lungi de sticlă topită.

Kassad ejectează încărcătoarele golite şi benzile de muniţie, le înlocuieşte cu altele luate de la centură şi se răsuceşte pe spate, inspirând aerul răcoros care pătrunde prin uşa deschisă. Nu-şi face iluzii că ar fi ucis lunetistul.

– Moneta, şopteşte Fedmahn Kassad.

Închide ochii pentru un moment înainte de a continua.

Moneta venise prima dată la Kassad la Agincourt, într-o dimineaţă de la sfârşitul lui octombrie, în 1415 d.H. Câmpurile fuseseră presărate de leşuri ale francezilor şi englezilor, pădurea înviase prin ameninţarea unui singur duşman, însă duşmanul acela ar fi ieşit victorios, dacă n-ar fi fost ajutorul femeii înalte cu păr scurt şi ochi pe care Kassad n-avea să-i uite niciodată. După victoria lor comună, încă împroşcaţi de sângele cavalerului pe care-l uciseseră, Kassad şi femeia făcuseră dragoste în pădure.

Reţeaua de Istorie a Tacticii din Şcoala de Comandă Olympus era o experienţă simstim mai apropiată de realitate decât orice ar fi putut percepe vreodată civilii, dar amanta fantomă Moneta nu era un artefact al simstimului. De-a lungul anilor, pe când Kassad era cadet al Şcolii de Comandă Olympus FORŢĂ, dar şi mai târziu, în visele post-cathartice de oboseală profundă care urmau în mod inevitabil luptelor, ea venise la el.

Fedmahn Kassad şi umbra Moneta făcuseră dragoste prin cotloanele tăcute ale câmpurilor de bătălie de la Antieram până la Qom-Riyadh. Neştiută

de nimeni, nevăzută de alţi cădeţi simstim, Moneta venise la el când era de planton în nopţi tropicale şi când era asediat în zile îngheţate în stepele ruse. Ei îşi murmuraseră pasiunea în visele lui Kassad după nopţile de victorii reale pe câmpurile de luptă ale insulelor de pe Maui-Legământul şi în decursul agoniei reconstrucţiei fizice după ce trecuse pe lângă moarte pe Bressia de Sud. Şi întotdeauna Moneta fusese unica lui iubire - o pasiune copleşitoare amestecată cu iz de sânge şi praf de puşcă, gust de napalm, buze moi şi carne ionizată.

Apoi venise Hyperion.

Nava-spital în care se găsea colonelul Fedmahn Kassad fusese atacată de navele-torţă ale Expulzaţilor, în vreme ce revenea din sistemul Bressia. Numai Kassad supravieţuise, furând o navetă Expulzată şi asolizând forţat pe Hyperion. Pe continentul Equus. În deşerturile înalte şi pustiurile sterpe ale ţinuturilor de dincolo de Lanţul Căpăstrului. În valea Criptelor Timpului. Pe tărâmul lui Shrike.

Şi Moneta îl aşteptase. Făcuseră dragoste... iar când Expulzaţii asolizaseră pentru a-şi găsi prizonierul, Kassad, Moneta şi prezenţa pe jumătate percepută a lui Shrike devastaseră navele Expulzate, le nimiciseră şi măcelăriseră trupele debarcate. Pentru scurt timp, colonelul Fedmahn Kassad din mahalalele Tharsis, copil, nepot şi strănepot de refugiaţi, cetăţean al planetei Marte din toate punctele de vedere, cunoscuse extazul pur de a folosi timpul ca pe o armă, de a te deplasa nevăzut printre inamici, de a fi un zeu al distrugerii în căi nevisate de luptătorii muritori.

După care însă, chiar în timp ce făceau dragoste după carnajul bătăliei, Moneta se transformase. Devenise un monstru. Sau Shrike o înlocuise... Kassad nu-şi putea reaminti detaliile; *nu dorea,* să şi le reamintească dacă nu era nevoit s-o facă pentru a supravieţui.

El ştia însă că se întorsese ca să-l găsească pe Shrike şi să-l ucidă. S-o găsească pe Moneta şi s-o ucidă. S-o ucidă? Nu ştia. Colonelul Fedmahn Kassad ştia doar că toate marile pasiuni ale unei vieţi pătimaşe îl aduseseră în acest loc şi în acest moment, iar dacă moartea îl aştepta aici, atunci aşa avea să fie. Iar dacă îl aşteptau dragostea şi gloria şi o victorie care ar fi cutremurat Valhalla, atunci aşa avea să fie.

Kassad îşi coboară vizorul, se ridică în picioare şi iese în goană din Cripta de Jad, urlând. Arma sa lansează grenade fumigene şi panglici antiradar spre Monolit, dar acestea îi oferă puţină acoperire pentru distanţa pe care trebuie s-o străbată. Cineva este încă viu şi trage din turn; gloanţe şi încărcături pulsatorii explodează în lungul căii sale, iar el se fereşte şi plonjează de la o dună la alta, de la un morman de năruituri la altul.

Fleşete îi lovesc casca şi picioarele. Vizorul îi crapă şi încep să pâlpâie leduri de avertizare. Kassad dezactivează displayurile tactice, lăsând doar ajutoarele pentru vedere pe timp de noapte. Proiectile solide de mare viteză îl lovesc în umăr şi genunchi. Kassad cade, este doborât. Armura de impact se rigidizează, apoi se destinde şi el se ridică şi aleargă din nou, simţind cum se formează deja vânătăi profunde. Polimerul cameleonic se străduieşte cu disperare să imite zona pe care o

traversează: noapte, flăcări, nisip, cristal topit şi piatră ce arde.

Mai are cincizeci de metri până la Monolit şi panglici de lumină izbesc în stânga şi dreapta lui, transformând nisipul în sticlă printr-o atingere, întinzându-se către el cu o viteză pe care nimic şi nimeni n-o poate evita. Laserele ucigaşe încetează să se mai joace cu el şi lovesc în plin, împungându-i casca, inima şi vintrele cu arsura stelelor. Armura de luptă devine oglindă strălucitoare, schimbându-şi frecvenţele în microsecunde pentru a corespunde culorilor atacatoare ce fluctuează. Un nimb de aer supraîncălzit îl înconjoară. Microcircuitele zbiară sub suprasarcină, radiind căldura şi străduindu-se să realizeze un câmp de forţă subţire de un micrometru, care s-o ţină departe de carne şi de oase.

Kassad se străduieşte din greu pe ultimii douăzeci de metri, folosind asistenţa de amplificare a forţei pentru a sări peste bariere de cristal topit şi solidificat. Explozii erup în toate părţile, doborându-l şi după aceea ridicându-l iarăşi. Costumul este absolut rigid; el nu este decât o marionetă aruncată între mâini de flăcări.

Bombardamentul încetează. Kassad se scoală în genunchi şi apoi în picioare. Ridică ochii spre faţada Monolitului de Cristal şi vede văpăile, fisurile şi nimic altceva. Vizorul îi este fisurat şi mort. Kassad îl ridică, simte fumul şi aerul ionizat şi pătrunde în criptă.

Implanturile îl anunţă că ceilalţi pelerini îl apelează pe toate canalele de comunicaţii. Le închide, îşi scoate casca şi păşeşte în întuneric.

Este o singură sală, mare, pătrată şi întunecoasă. Un puţ s-a deschis în mijloc şi el priveşte în sus o sută de metri, până la un luminator distrus. O siluetă aşteaptă la nivelul zece, la şaizeci de metri deasupra, conturată pe fundalul flăcărilor.

Kassad îşi pune arma pe un umăr, strânge casca sub braţ, găseşte scara spiralată mare din centrul puţului şi începe să suie.

14

– Ţi-ai tras puiul de somn? a întrebat Leigh Hunt când am păşit în zona de recepţie a teleproiectorului de la Vârful-arborilor.

– Da.

– Vise plăcute, sper, a rostit el fără să se străduiască să-şi ascundă sarcasmul sau opinia despre cei care dorm în timp ce oamenii influenţi din guvern trudesc.

– Nu tocmai, am răspuns şi am privit în jur pe când suiam pe scara largă spre nivelurile dineului.

Într-un Web în care orice oraş din orice provincie din orice ţară de pe orice continent pare să se fălească cu un restaurant de patru stele, unde adevăraţii experţi gastronomici sunt de ordinul zecilor de milioane, iar vălul palatin a fost educat de feluri exotice de pe două sute de planete, chiar şi într-un Web atât de ornat de triumfuri culinare şi localuri de succes, Vârful-arborilor rămâne un unicat.

Amplasat în creştetul unuia dintre cei mai înalţi doisprezece arbori de pe planeta pădurilor gigante, Vârful-arborilor ocupa câţiva acri de ramuri superioare, la jumătate de milă deasupra solului. Scara pe care suiam eu şi Hunt, lată aici de patru

metri, era pierdută prin imensitatea de crăci de mărimea unor bulevarde, frunze cât velele corăbiilor şi un trunchi principal - iluminat de spoturi şi doar întrezărit prin interstiţiile frunzişului - mai masiv şi impunător decât mulţi versanţi muntoşi. Vârful-arborilor avea pe ramurile sale de sus o duzină de platforme pentru dineuri, crescătoare ca rang, privilegii, bogăţie şi putere. Mai ales, putere. Într-o societate în care miliardarii erau aproape banali, unde un prânz în Vârful-arborilor putea să coste o mie de mărci şi să fie la îndemână a milioane de oameni, arbitrul suprem al poziţiei şi privilegiilor era puterea - o valută mereu la modă.

Cina din seara aceasta avea să fie pe puntea cea mai de sus, o platformă largă şi curbă de stranilemn (pentru că pe muirlemn nu se poate călca), cu vedere către cerul de lămâie care se întuneca încet, o infinitate de vârfuri de arbori mai scunzi întinzându-se spre orizontul îndepărtat şi luminile portocalii dulci ale caselor arboricole şi lăcaşurilor de cult ale Templierilor sclipind prin pereţii îndepărtaţi verzi, ocru şi chihlimbar de frunze ce foşneau încetişor. La dineu participau vreo şaizeci de persoane; l-am recunoscut pe senatorul Kolchev, cu părul alb scânteind sub lam- pioanele japoneze, pe consilierul Albedo, generalul Morpurgo, amiralul Singh, Preşedintele Pro Tem Denzel-Hiat-Amin, liderul majorităţii Totalităţii Gibbons, altă duzină de senatori ai unor planete puternice în

Web ca Sol Draconi Septem, Deneb Drei, Nordholm, Fuji, ambele Renaşteri, Metaxas, Maui-Legământul, Hebron, Noul Pământ şi Ixion, ca şi un grup de politicieni mai mărunţi. Era prezent şi Spenser Reynolds, artistul de acţiune, strălucitor

într-o tunică protocolară de catifea maro, dar n-am văzut şi alţi artişti. De cealaltă parte a punţii aglomerate am zărit-o însă pe Tyrena Wingreen-Feif; filantroapa devenită editor continua să iasă în evidenţă în rochia ei făcută din mii de petale de piele subţire ca mătasea, cu părul negru-albastru ridicându-se mult într-un val sculptat, dar rochia era un Tedekai original, machiajul era spectaculos, totuşi non-interactiv şi comportamentul ei era mult mai discret decât ar fi fost cu numai cinci sau şase decenii în urmă. Am pornit către ea peste platforma ticsită, în vreme ce musafirii se înghesuiau pe penultima punte, vizitând barurile numeroase şi aşteptând să fie invitaţi la masă.

– Joseph, *dragule!* a strigat Wingreen-Feif când străbăteam ultimii yarzi. Cum *naiba* ai fost invitat la o asemenea plictiseală groaznică?

Am surâs şi i-am oferit o cupă de şampanie. Regina-mamă a modei literare mă cunoştea doar mulţumită vizitei de o săptămână pe care o făcusem în urmă cu un an la festivalul artelor de pe Esperance şi graţie prieteniei mele cu nume de clasă ale Webului, ca Salmud Brevy III, Milion De Havre şi Rithmet Corber. Tyrena era un dinozaur care refuza să dispară de pe faţa Pământului - dacă n-ar fi existat machiajul, încheieturile, palmele şi gâtul ei ar fi strălucit vineţiu în urma repetatelor tratamente Poulsen. Şi ea petrecuse decenii în croaziere interstelare cu salturi scurte sau în somnuri criogenice incredibil de scumpe, în baze de tratament prea exclusiviste ca să aibă un nume; drept rezultat, Tyrena Wingreen-Feif ţinea scena mondenă într-o strânsoare de fier de peste trei secole şi nu dădea vreun semn că ar fi slăbit-o. Cu

fiecare somn de douăzeci de ani, averea ei creştea şi legenda sporea.

– Mai locuieşti pe planeta aceea mică şi *groaznică* pe care am vizitat-o anul trecut? m-a întrebat.

– Esperance, am spus ştiind că ea ştia precis unde trăiau toţi artiştii importanţi de pe planeta aceea lipsită de importanţă. Nu, se pare că deocamdată mi-am mutat domiciliul pe TC2.

Lady Wingreen-Feif a făcut o grimasă. Eram vag conştient că un grup de opt-nouă gură-cască priveau cu atenţie, întrebându-se cine era tânărul acesta îndrăzneţ care intrase pe orbita *ei* interioară.

– Ce groaznic pentru tine, a spus Tyrena, să fii silit să locuieşti pe o planetă de oameni de afaceri şi birocraţi guvernamentali. Sper că-ţi vor da drumul să evadezi în scurt timp!

Am ridicat cupa spre ea, toastând.

– Doream să te întreb, am rostit, tu ai fost editorul lui Martin Silenus, nu?

Regina-mamă şi-a coborât cupa şi m-a fixat cu o căutătură rece. Pentru o clipă mi le-am închipuit pe Meina Gladstone şi femeia aceasta încleştate într-un duel al voinţelor; m-am înfiorat şi i-am aşteptat răspunsul.

– Dragul meu băiat, a zis ea, asta-i o poveste *foarte* veche. De ce să-ţi baţi tu căpşorul drăguţ cu asemenea fleacuri preistorice?

– Mă interesează Silenus, am răspuns. Poezia lui. Eram pur şi simplu curios dacă mai ţii legătura cu el.

– Joseph, Joseph, Joseph…, a ţâţâit lady Wingreen-Feif, nimeni n-a mai auzit de *decenii* de bietul Martin! Păi, sărmanul de el trebuie să fie o *relicvă!*

Nu i-am atras atenţia că, pe când fusese editorul lui Silenus, poetul fusese mult mai tânăr decât ea.

– Ciudat că pomeneşti de el, a continuat Wingreen-Feif. Recent, vechea mea firmă, Transline, spunea că se gândeşte să lanseze pe piaţă nişte lucrări ale lui Martin. Nu ştiu dacă i-au contactat pe moştenitori.

– *Pământul muribund?* am întrebat, gândindu-mă la volumele nostalgice despre Vechiul Pământ, care se vânduseră atât de bine cu mult timp în urmă.

– În mod straniu, nu. Cred că se gândeau să-i tipărească *Cânturile.* Tyrena a râs şi a ridicat un beţişor de canabis înfipt într-un ţigaret lung de abanos. Cineva din alaiul ei s-a grăbit să-l aprindă. Ce alegere *ciudată,* a spus ea, ţinând seama de faptul că nimeni n-a citit *Cânturile* când bietul Martin trăia. Asta-i, întotdeauna spun că puţină moarte şi obscuritate ajută cel mai bine cariera unui artist.

A chicotit - sunete scurte şi ascuţite, aidoma unei dălţi metalice cioplind piatră. Vreo şase dintre curtenii ei au imitat-o, hohotind.

– N-ar fi rău să te asiguri că Silenus a murit, am zis. Dacă ar fi complete, *Cânturile* ar fi înţelese mai bine.

Tyrena Wingreen-Feif m-a privit straniu şi zurgălăi au sunat printre frunze, anunţând cina. Spenser Reynolds i-a oferit braţul lui *grande dame* şi toţi au început să urce ultima scară către stele; mi-am terminat şampania, am lăsat cupa goală pe o balustradă şi am suit pentru a mă alătura turmei.

Directorul executiv şi anturajul ei au sosit la puţin timp după ce ne aşezaserăm, şi Gladstone a ţinut un discurs scurt, probabil al douăzecilea din ziua asta, excluzându-l pe cel de dimineaţă pentru Senat şi Web. Motivul iniţial pentru acest dineu fusese demararea unui efort de colectare de fonduri pentru Fundaţia de Ajutorare pentru Armaghast, dar în

scurt timp discursul lui Gladstone a abordat războiul şi necesitatea continuării sale cu vigoare şi eficienţă, în timp ce lideri din toate părţile Webului promovau unitatea.

Pe când vorbea, eu priveam peste balustradă. Cerul de lămâie se dizolvase în şofran pal, apoi lăsase loc iute unui amurg tropical atât de bogat, încât se vedea ca şi cum o cortină albastră groasă fusese trasă peste cer. Crângul lui Dumnezeu avea şase sateliţi naturali mici, dintre care cinci erau vizibili de la latitudinea aceasta şi patru goneau peste boltă chiar în vreme ce mă uitam cum răsar stelele. Aerul era aici bogat în oxigen, aproape ameţitor, şi purta un parfum greu de vegetaţie umedă care-mi reamintea de vizita de dimineaţă pe Hyperion. Pe Crângul lui Dumnezeu nu erau însă îngăduite niciun fel de VEM-uri, forfecări sau alte maşini zburătoare - emisiile petrochimice sau siajele celulelor de fuziune nu poluaseră niciodată cerurile acestea - şi absenţa oraşelor, autostrăzilor şi iluminatului electric făcea ca stelele să pară îndeajuns de strălucitoare pentru a concura cu lampioanele japoneze şi fosfogloburile ce atârnau de pe ramuri şi suporturi.

Briza revenise după apusul soarelui şi acum întregul copac se legăna încetişor; platforma largă se mişca la fel de lin ca o navă pe o mare calmă, cu suporturile şi montanţii din stranilemn şi muirlemn trosnind uşor în rafalele blânde. Puteam vedea lumini sclipind printre copaci îndepărtaţi şi ştiam că multe dintre ele veneau din „odăile” - câteva dintre miile închiriate de Templieri - pe care ţi le puteai adăuga unei reşedinţe multiplanetare conectate prin

teleproiectoare, dacă te aflai în posesia sumei de un milion de mărci pentru o asemenea extravaganţă.

Templierii nu se mânjeau cu operaţiunile de zi cu zi ale Vârfului-arborilor sau ale agenţiilor de închirieri, ci se mulţumeau doar să stabilească condiţii ecologice stricte şi inviolabile pentru orice astfel de acţiuni, dar beneficiau de sutele de milioane de mărci aduse de ele. M-am gândit la nava lor de croaziere interstelare *Yggdrasill,* un Arbore lung de un kilometru din cea mai sacră pădure a planetei, acţionată de generatoarele de singularitate ale propulsiei Hawking şi protejată de cele mai complexe scuturi de forţă şi câmpuri de forţă Erg ce puteau fi transportate. Cumva, inexplicabil, Templierii acceptaseră să trimită *Yggdrasill* într-o misiune de evacuare, care nu era decât o camuflare a invaziei trupei de intervenţii FORŢĂ.

Şi, aşa cum tinde să se întâmple atunci când obiecte inestimabile sunt aduse în calea răului, *Yggdrasill* fusese distrusă pe orbita lui Hyperion, indiferent dacă în urma atacului Expulzaţilor sau a altei forţe încă nedeterminate. Cum reacţionaseră Templierii? Ce ţel posibil îi putuse determina să rişte una dintre cele patru nave-arbore existente? Şi de ce căpitanul navei-arbore, Het Masteen, fusese ales ca unul dintre cei şapte pelerini Shrike şi apoi dispăruse înainte ca goeleta-eoliană să ajungă la Lanţul Căpăstrului pe ţărmurile Oceanului de Iarbă?

Erau al naibii de multe întrebări şi războiul abia începuse.

Meina Gladstone a terminat de vorbit şi le-a urat tuturor să se bucure de cina minunată. Am aplaudat politicos şi am făcut semn unui steward să-mi umple paharul cu vin. Primul fel a fost o salată clasică â la

perioada imperială şi am atacat-o cu entuziasm. Mi-am dat seama că toată ziua nu mâncasem decât micul dejun. Înfigând furculiţa într-o foaie de măcriş, mi l-am reamintit pe guvernatorul-general Theo Lane mâncând ouă, şuncă şi somon afumat în timp ce ploaia cădea blând din cerul lapislazuli al lui Hyperion. *Acela fusese un vis?*

– Ce părere ai despre război, domnule Severn? a întrebat Reynolds, artistul de acţiune.

Se afla cu câteva locuri mai departe şi vizavi de mine la masa largă, dar vocea i se auzea perfect. Am văzut-o pe Tyrena ridicând o sprânceană din locul unde stătea, la trei scaune în dreapta mea.

– Ce părere poate să aibă cineva despre război? am replicat, gustând din nou vinul. Era destul de bun, deşi nimic din Web nu se putea compara cu amintirea mea despre Bordeauxul francez. Războiul nu necesită aprecieri, am continuat, ci doar supravieţuire.

– Dimpotrivă, a spus Reynolds, ca multe alte lucruri pe care omenirea le-a redefinit după Hegira, războiul se află pe punctul de a deveni o formă de artă.

– O formă de artă, a suspinat o femeie cu păr castaniu, tuns scurt.

Datasfera mi-a spus că era Sudette Chier, soţia senatorului Gabriel Fiodor Kolchev şi ea însăşi o redutabilă forţă politică. Doamna Chier purta o rochie de lame albastru-auriu şi o expresie de interes captivat.

– Războiul ca formă de artă, domnule Reynolds! Ce concept fascinant!

Spenser Reynolds era puţin mai scund, dar şi mult mai chipeş decât media bărbaţilor în Web. Părul îi

era creţ, însă tuns scurt, pielea îi părea bronzată de un soare binevoitor şi uşor poleită cu subtile vopsele corporale, hainele şi ARN-istica erau costisitor flamboaiante fără a fi neconvenţionale şi întreaga lui ţinută proclama o încredere destinsă la care visează toţi bărbaţii şi pe care o obţin foarte puţini. Spiritul lui era evident, atenţia faţă de alţii sinceră, iar simţul umorului legendar.

M-am pomenit detestându-l imediat pe nemernic.

– *Totul* este o formă de artă, doamnă Chier şi domnule Severn. Reynolds a zâmbit. Sau trebuie să devină. Noi ne aflăm dincolo de punctul în care războiul poate fi doar impunerea crasă a politicii prin alte mijloace.

– Diplomaţia, a rostit generalul Morpurgo din stânga sa.

– Pardon, domnule general?

– Diplomaţia, a repetat Morpurgo. Şi este „extindere”, nu „impunere”.

Spenser Reynolds a schiţat o plecăciune şi a rotit uşor din mână. Sudette Chier şi Tyrena au râs încetişor. Imaginea consilierului Albedo s-a aplecat din stânga mea şi a spus:

– Von Clausewitz, mi se pare.

L-am privit. O unitate proiectoare, nu mai mare decât funigeii radianţi ce ţâşneau printre crengi, plutea la doi metri deasupra şi în spatele lui. Iluzia nu era la fel de perfectă ca în Clădirea Guvernului, dar mult mai bună decât orice holo privată pe care o văzusem vreodată.

Generalul Morpurgo a încuviinţat spre reprezentantul Nucleului.

– Nu contează, a spus Chier. *Ideea* războiului ca artă este sclipitoare.

Am terminat salata şi un chelner uman a luat castronul, înlocuindu-l cu o supă de culoare închisă pe care n-am recunoscut-o. Avea iz de fum, scorţişoară şi ocean, şi era delicioasă.

– Războiul este un mediu perfect pentru un artist, a început Reynolds ridicând ca pe o baghetă ustensila cu care mânca salata. Şi nu numai pentru acei... meşteşugari care au studiat aşa-zisa ştiinţă a războiului. A surâs către Morpurgo şi alt ofiţer FORŢĂ din dreapta generalului, excluzându-i pe amândoi din definiţia respectivă. Doar cineva care este dispus să privească dincolo de limitele birocratice ale tacticii, strategiei şi dorinţei perimate de a „învinge” poate mânui cu adevărat tuşa unui artist într-un mediu atât de dificil pe cât este războiul în epoca modernă.

– Dorinţa *perimată* de a învinge? a repetat ofiţerul FORŢĂ.

Datasfera a şoptit că era comandorul William Ajunta Lee, un erou naval al conflictului Maui-Legământul. Părea tânăr - probabil, în jur de cincizeci şi cinci de ani - şi rangul lui sugera că tinereţea i se datora anilor de călătorii interstelare, nu tratamentului Poulsen.

– Bineînţeles că perimată, a hohotit Reynolds. Crezi că un sculptor doreşte să *învingă* lutul? Un pictor se năpusteşte asupra pânzei? Sau, împingând lucrurile mai departe, un vultur ori un şoim Thomas atacă cerul?

– Vulturii nu mai există, a mormăit Morpurgo. Poate că ei *ar fi trebuit* să atace cerul. I-a trădat.

Reynolds a revenit spre mine. Chelnerii i-au îndepărtat salata abandonată şi i-au adus supa pe care eu o terminam.

– Domnule Severn, eşti artist… un ilustrator, a zis el. Ajută-mă să le explic oamenilor acestora ce vreau să spun.

– Nu ştiu ce vrei să spui.

Pe când aşteptam următorul fel de mâncare, am ciocănit cu degetul în paharul de vin. Mi-a fost umplut imediat. Din capul mesei, la treizeci de picioare depărtare, i-am auzit râzând pe Gladstone, Hunt şi câţiva dintre preşedinţii fundaţiei de ajutor.

Spenser Reynolds n-a părut surprins de ignoranţa mea.

– Pentru ca rasa noastră să atingă adevărata satori, pentru ca noi să trecem la următorul nivel al conştiinţei şi evoluţiei pe care îl proclamă atâţia dintre filozofii noştri, *toate* faţetele activităţilor umane trebuie să devină strădanii conştiente pentru artă.

Generalul Morpurgo a sorbit prelung din pahar şi a mârâit:

– Bănuiesc că se includ şi funcţii ale corpului ca hrănirea, reproducerea şi eliminarea reziduurilor.

– *Mai ales* acele funcţii! a exclamat Reynolds. A deschis braţele, cuprinzând masa lungă şi numeroasele ei delicii. Ceea ce se vede aici este cerinţa animală a transformării componentelor organice moarte în energie, baza devorării altor vieţi, dar Vârful-arborilor a preschimbat-o în *artă*1 Reproducerea a înlocuit de multă vreme grosolanele ei origini animale cu esenţa dansului pentru fiinţele umane civilizate. Eliminarea trebuie să devină poezie pură!

– O să ţin minte chestia asta data viitoare când o să mă cac, a spus Morpurgo.

Tyrena Wingreen-Feif a râs şi s-a întors la bărbatul în negru şi roşu de lângă ea.

– Monseniore, biserica voastră... catolică, timpuriu creştină, nu?... nu are o delicios de veche doctrină despre omenire care tinde spre o stare evolutivă exaltată?

L-am privit toţi pe bărbatul micuţ şi tăcut în robă neagră, care purta o capă mică şi stranie. Monseniorul Edouard, un reprezentant al sectei timpuriu creştine aproape uitate, limitată în prezent la planeta Pacem şi câteva planete coloniale, se afla pe lista invitaţilor din cauza implicării sale în proiectul de ajutor pentru Armaghast şi până acum se ocupase discret de supa sa. A ridicat capul cu o expresie de uşoară surprindere pe chipul brăzdat de decenii de expunere la vreme şi griji.

– Ba da, a aprobat el, învăţăturile Sfântului Teilhard discută o evoluţie către Punctul Omega.

– Punctul Omega este similar ideii noastre Gnostice Zen despre satori practică? a întrebat Sudette Chier.

Monseniorul Edouard şi-a privit necăjit supa, ca şi cum ar fi fost mai importantă decât conversaţia din momentul acela.

– De fapt nu-i tocmai similar, a răspuns el. Sfântul Teilhard considera că toate formele de viaţă, toate nivelurile de conştiinţă organică fac parte dintr-o evoluţie planificată spre contopirea finală cu Divinitatea. S-a încruntat uşor. Teoria lui a fost mult modificată în ultimele opt secole, dar a rămas ideea că noi îl considerăm pe Iisus Hristos un exemplu întrupat a ceea ce ar putea fi conştiinţa finală pe plan uman.

Mi-am dres glasul.

– Nu cumva iezuitul Paul Duré a scris lucrări extinse despre teoria Teilhard?

Monseniorul Edouard s-a aplecat în faţă ca să privească pe lângă Tyrena şi s-a uitat direct la mine. Pe faţa aceea interesantă se citea surprinderea.

– Ba da, a zis el, însă mă surprinde că eşti familiarizat cu lucrările părintelui Duré.

Am întors uitătura bărbatului care fusese prietenul lui Duré, chiar în timp ce-l exila pe Hyperion pentru apostazie. M-am gândit la alt refugiat de pe Noul Vatican, la tânărul Lenar Hoyt care zăcea mort într-o Criptă a Timpului, pe când paraziţii cruciformi care purtau ADN-ul mutant al său şi al lui Duré îşi îndeplineau obiectivul îndârjit al învierii. Cum se potrivea abominaţia cruciformului în teoria lui Teilhard şi Duré despre inevitabila şi prielnica evoluţie spre Divinitate?

În mod vădit, pentru Spenser Reynolds conversaţia se abătuse prea multă vreme din arena lui.

– Ideea *este*, a spus el, şi glasul său profund a acoperit celelalte discuţii pe jumătate din masă, că războiul, ca şi religia sau orice alte întreprinderi umane care folosesc şi organizează energiile umane la asemenea scară, trebuie să-şi abandoneze preocuparea infantilă de a interpreta în mod literal *Ding an sichx* - 1 Lucrul în sine, noumenon (n. tr.).

exprimat de obicei prin fascinaţia servilă faţă de „ţeluri” - şi să se delecteze în dimensiunea artistică a propriei sale opere. Cel mai recent proiect al meu...

– Şi care este ţelul sectei voastre, monseniore Edouard? a întrebat Tyrena Wingreen-Feif, întrerupând verva lui Reynolds fără a-şi ridica glasul sau a-şi abate privirea de la cleric.

– De a ajuta omenirea să-l cunoască şi slujească pe Dumnezeu, a răspuns el şi a terminat supa cu o sorbitură zgomotoasă. Micuţul preot s-a uitat în lungul mesei la proiecţia consilierului Albedo. Consiliere, am auzit zvonuri că TehNucleul urmăreşte un ţel straniu de asemănător. Este adevărat că încercaţi să vă construiţi propriul Dumnezeu?

Zâmbetul lui Albedo era perfect calculat pentru a fi prietenos fără vreun semn de superioritate.

– Nu este un secret faptul că elemente ale Nucleului lucrează de secole pentru a crea cel puţin un model teoretic al aşa-zisei inteligenţe artificiale care depăşeşte cu mult bietele noastre intelecte. A schiţat un gest depreciativ. Nu este nici pe departe tentativa de creare a Dumnezeului, monseniore, ci mai degrabă un proiect de cercetare ce explorează posibilităţile ai căror pionieri au fost Sfântul Teilhard şi părintele Duré.

– Crezi totuşi că este posibil să vă orchestraţi propria evoluţie către o asemenea conştiinţă superioară? a întrebat comandorul Lee, eroul naval care ascultase cu multă atenţie. Să proiectaţi o inteligenţă finală în acelaşi fel în care, cândva, noi v-am proiectat strămoşii din siliciu şi microcipuri?

Albedo a râs.

– Mă tem că nu este ceva atât de simplu sau de grandios. Şi, domnule comandor, nu uita, te rog, că eu nu sunt decât o personalitate într-un ansamblu de inteligenţe la fel de divers ca oamenii de pe această planetă... ba chiar, din întregul Web. Nucleul nu este un monolit. Există multe tabere de filozofii, credinţe, teorii - *religii,* dacă doreşti - aşa cum vor exista în orice comunitate de diversităţi.

Şi-a încrucişat braţele şi a surâs ca şi cum s-ar fi bucurat de o glumă numai de el ştiută. Deşi prefer să mă gândesc la căutarea Inteligenţei Finale ca fiind mai degrabă un hobby decât o religie. Asemănătoare, cumva, construirii de corăbioare într-o sticlă, domnule comandor, sau discuţiilor despre câţi îngeri pot sta pe gămălia unui ac, monseniore.

Cei din grup au râs politicos, cu excepţia lui Reynolds, care se încruntase fără să-şi dea seama, întrebându-se fără îndoială cum să recâştige controlul asupra conversaţiei.

– Şi ce este cu zvonul potrivit căruia Nucleul a construit o replică perfectă a Vechiului Pământ în căutarea Inteligenţei Finale? am întrebat, surprinzându-mă cu întrebarea aceea.

Surâsul lui Albedo n-a tremurat, privirea lui prietenoasă nu s-a abătut, dar a existat o nanosecundă de *ceva* transmis prin proiecţie. Ce anume? Şoc? Furie? Amuzament? Nu am ştiut. Albedo ar fi putut să comunice cu mine în mod privat în decursul acelei secunde eterne, transmiţând cantităţi imense de date prin intermediul propriului meu cordon ombilical cu Nucleul sau prin nevăzutele coridoare pe care le rezervasem pentru noi în labirintica datasferă pe care oamenii o concepuseră atât de simplă. Sau ar fi putut să mă ucidă, înfruntându-se cu necunoscutele zeităţi ale Nucleului care controlau mediul pentru o conştiinţă ca mine; ar fi fost la fel de simplu ca ordinul dat de directorul unui institut pentru anestezierea definitivă a unui şoarece de laborator enervant.

Toţi cei aflaţi la masă îşi întrerupseseră orice conversaţie. Până şi Meina Gladstone şi pâlcul ei de ultra-VIP-uri s-au uitat în direcţia noastră.

Consilierul Albedo a zâmbit şi mai larg.

– Ce zvon delicios de straniu! Spune-mi, domnule Severn, cum ar putea cineva... mai ales un organism ca Nucleul, pe care propriii voştri comentatori l-au numit „un vălmăşag dematerializat de creiere, programe dezertoare care au fugit din circuitele lor şi-şi petrec majoritatea timpului extrăgând scame intelectuale din ombilicurile lor inexistente”... cum ar putea oricine construi „o replică perfectă a Vechiului Pământ”?

M-am uitat la proiecţie, *prin* proiecţie, înţelegând pentru prima dată că farfuriile şi cina lui Albedo erau de asemenea proiectate; el mâncase în timp ce noi vorbeam.

– Şi, a continuat el evident foarte amuzat, s-au gândit răspânditorii acestui zvon că „o replică perfectă a Vechiului Pământ” ar fi *chiar* Vechiul Pământ din toate punctele de vedere? Ce bine posibil ar aduce un astfel de efort în explorarea posibilităţilor teoretice ale unei matrice amplificate de inteligenţă artificială?

Nu am răspuns şi o tăcere stânjenitoare s-a aşternut peste toată partea mediană a mesei.

Monseniorul Edouard şi-a dres glasul.

– S-ar părea, a zis el, că orice... ă-ă-ă... societate care poate să producă o replică perfectă a oricărei lumi - însă mai cu seamă a unei planete care a fost distrusă de patru secole - nu ar avea nevoie să-l caute pe Dumnezeu; *ar fi* Dumnezeu.

– Exact! a râs consilierul Albedo. Este un zvon nebunesc, dar delicios... absolut delicios.

Râsete uşurate au umplut vidul tăcerii. Spenser Reynolds a început să povestească despre următorul lui proiect - încercarea de a-i face pe mai mulţi sinucigaşi să-şi coordoneze săriturile de pe poduri pe o duzină de planete, sub privirea Totalităţii - şi Tyrena Wingreen-Feif a captat atenţia generală, punându-şi braţul în jurul monseniorului Edouard şi invitându-l la petrecerea de îmbăiat în pielea goală pe care o organiza după cină la proprietatea ei plutitoare de pe Mare Infinitus.

L-am văzut pe consilierul Albedo privindu-mă fix, m-am întors la timp pentru a zări o căutătură întrebătoare din partea lui Leigh Hunt şi a directorului executiv şi m-am rotit ca să-i privesc pe chelnerii ce aduceau antreurile pe platouri de argint.

Cina era excelentă.

15

Nu m-am dus la petrecerea de îmbăiat în pielea goală organizată de Tyrena. Nici Spenser Reynolds, pe care l-am văzut ultima dată vorbind grav cu Sudette Chier. Nu ştiu dacă monseniorul Edouard a cedat ispitelor Tyrenei.

Cina nu se terminase încă, membrii fundaţiei de ajutor ţineau discursuri scurte şi mulţi dintre senatorii mai importanţi începuseră deja să se agite, când Leigh Hunt mi-a şoptit că grupul directorului executiv se pregătea de plecare şi că prezenţa mea era cerută.

Era aproape ora 23:00 Web standard şi presupusesem că grupul va reveni în Clădirea Guvernului, dar când am trecut prin portalul de unică folosinţă - am fost ultimul din grup, cu excepţia bodyguarzilor pretorieni care formau

ariergarda -, am fost şocat să privesc printr-un coridor cu pereţi de piatră şi ferestre înalte prin care se zărea un răsărit de soare marţian.

Din punct de vedere teoretic, Marte nu face parte din Web; în mod deliberat, este greu de ajuns pe cea mai veche colonie extraterestră a omenirii. Pelerinii Gnostici Zen care călătoreau spre Stânca Maestrului din Bazinul Hellas trebuiau să se teleproiecteze în Staţia Sistemului Natal şi să ia navete de la Ganymede sau Europa către Marte. Este o inconvenienţă de numai câteva ore, însă pentru o societate unde literalmente totul se află la maximum zece paşi depărtare, conferă senzaţia sacrificiului şi aventurii. Cu excepţia istoricilor şi experţilor în agricultura cactuşilor pentru brandy, puţini găsesc motive profesionale pentru a fi atraşi spre Marte. În urma declinului treptat al Gnosticismului Zen din ultimele secole, până şi fluxul de pelerini într-acolo s-a redus. Marte nu mai interesează pe nimeni.

Cu excepţia FORŢEI. Deşi birourile administrative FORŢĂ sunt pe TC2 şi bazele sunt risipite prin tot Webul şi Protectoratul, Marte rămâne adevăratul cămin al organizaţiei militare care are în centru Şcoala de Comandă Olympus.

Un grup mic de VIP-uri militare aştepta să primească grupul mic de VIP-uri politice şi în timp ce pâlcurile se învolburau aidoma unor galaxii intrate în coliziune, m-am apropiat de o fereastră şi am privit afară.

Coridorul făcea parte dintr-un complex săpat în buza superioară a lui Mons Olympus, iar din locul unde ne aflam noi, la vreo zece mile înălţime, părea ca şi cum ai putea cuprinde jumătate de planetă

dintr-o singură privire. Din punctul acesta, planeta părea să fie *exclusiv* străvechiul vulcan, iar iluzia optică a distanţelor reducea drumurile de acces, oraşul vechi din lungul pereţilor de stâncă şi mahalalele şi pădurile de pe Platoul Tharsis la simple mâzgăleli într-un peisaj roşu, aparent neschimbat din epoca în care primul om păşise pe planeta aceasta, o revendicase în numele unei naţiuni numite Japonia şi făcuse o fotografie.

Priveam un soare micuţ răsărind şi mă gândeam *Acesta este* Soarele *nostru,* bucurându-mă de incredibilul joc de lumini peste norii care ieşeau treptat din beznă, tot mai sus pe versantul muntos interminabil, când Leigh Hunt s-a apropiat de mine.

– Directorul executiv te va primi după conferinţă. Mi-a întins două blocuri de desen pe care un consilier le adusese din Clădirea Guvernului. Sper că-ţi dai seama că tot ce auzi şi vezi în conferinţa aceasta este strict secret.

Nu am privit cuvintele lui ca fiind o întrebare.

Uşi largi de bronz s-au deschis în pereţii de piatră şi s-au aprins lumini indicatoare, arătând rampa mochetată şi scara ce ducea la masa Consiliului de Război din centrul unui loc negru şi vast care putea fi un amfiteatru imens cufundat într-o beznă absolută, cu excepţia unicei insuliţe de lumină. Consilierii s-au grăbit să arate drumul şi să tragă scaune, apoi s-au contopit iarăşi cu umbrele. Şovăielnic, am întors spatele răsăritului şi am urmat grupul în sală.

Generalul Morpurgo şi o troică de lideri ai FORŢEI au condus în mod direct informarea. Reprezentările grafice erau la ani-lumină de apelatoarele şi holourile grosolane ale informării din Clădirea

Guvernului; aici ne găseam într-un spaţiu vast, îndeajuns de mare pentru a-i cuprinde, dacă era nevoie, pe toţi cei opt mii de cădeţi şi personalul de întreţinere, dar acum majoritatea beznei care ne înconjura era umplută cu holouri şi diagrame de calitate omega, de dimensiunile unor terenuri de freebol. Cumva, era înspăimântător.

La fel ca şi conţinutul informării.

– Pierdem bătălia din sistemul Hyperion, a concluzionat Morpurgo. În cel mai fericit caz vom obţine o remiză, ţinând Roiul Expulzat dincolo de perimetru, la cincisprezece unităţi astronomice de sfera singularităţii teleproiectoare, cu hărţuieli ale navelor lor mici care vor fi o sursă constantă de uzură. În cel mai rău caz, va trebui să ne retragem pe poziţii defensive, în timp ce evacuăm flota şi cetăţenii Hegemoniei, îngăduind ca Hyperion să cadă în mâinile Expulzaţilor.

– Ce s-a întâmplat cu lovitura de baros ce ne-a fost promisă? a întrebat senatorul Kolchev din locul său în apropierea capului mesei în formă de romb. Ce s-a întâmplat cu atacurile decisive asupra Roiului?

Morpurgo şi-a dres glasul, dar a privit spre amiralul Nashita, care s-a ridicat. Uniforma neagră a comandantului FORŢEI:spaţiu dădea iluzia că numai chipul său exista acolo, plutind dezgustat în întuneric. Am simţit un fior de déjâ-vu la gândul imaginii, însă m-am uitat la Meina Gladstone, luminată acum de hărţile de război şi culorile ce pluteau peste noi ca o versiune holospectrală a faimoasei săbii a lui Damocles, şi am reînceput să desenez. Pusesem deoparte blocul de schiţe şi mi-am folosit stilusul de lumină pe o filă apelatoare flexibilă.

– În primul rând, a început Nashita, informaţiile noastre despre Roiuri au fost în mod firesc limitate. Sondele de recunoaştere şi cercetaşii pe distanţe mari nu ne-au putut comunica natura completă a tuturor unităţilor din flota de migraţie Expulzată. Rezultatul a fost o evidentă şi serioasă subestimare a puterii reale de luptă a acestui Roi specific. Eforturile noastre de a străpunge defensivele Roiului folosind exclusiv vânători cu rază mare de acţiune şi nave-torţă nu au înregistrat succesul pe care-l speraseem. În al doilea rând, cerinţa menţinerii în sistemul Hyperion a unui perimetru defensiv de asemenea magnitudine a impus solicitări atât de mari asupra celor două trupe operative de intervenţie ale noastre, încât în prezent este imposibil să dedicăm suficiente nave pentru o ofensivă.

– Domnule amiral, l-a întrerupt Kolchev, te aud spunând că ai prea puţine nave ca să îndeplineşti misiunea de a distruge sau respinge acest atac al Expulzaţilor asupra sistemului Hyperion. Este corect?

Nashita l-a sfredelit cu privirea pe senator, reamintindu-mi picturile unor samurai în secundele dinainte ca sabia ucigaşă să fi fost trasă din teacă.

– Este corect, domnule senator.

– Cu toate acestea, în informări ale cabinetului, nu mai târziu de acum o săptămână standard, ne-ai asigurat că cele două trupe de intervenţie sunt suficiente pentru a proteja Hyperion de invazie sau distrugere *şi* de a aplica o lovitură de baros acestui Roi Expulzat. Ce s-a întâmplat, domnule amiral?

Nashita şi-a îndreptat ţinuta - era mai înalt decât Morpurgo, totuşi sub media Webului - şi s-a întors spre Gladstone.

– Doamnă director executiv, am explicat variabilele care necesită o modificare a planului nostru de bătălie. Este necesar să reîncep această informare?

Meina Gladstone stătea cu cotul pe masă, iar mâna ei dreaptă îi sprijinea capul, cu două degete rezemate de obraz, două sub bărbie şi degetul mare în lungul maxilarului, într-o postură de atenţie obosită.

– Domnule amiral, a rostit ea încet, deşi cred că întrebarea senatorului Kolchev este absolut pertinentă, apreciez că situaţia pe care ai schiţat-o în această informare şi cele anterioare de azi îi răspunde. S-a răsucit către Kolchev: Gabriel, am evaluat greşit. Cu această concentrare de trupe, obţinem în cazul cel mai fericit o remiză. Expulzaţii sunt mai răi, mai duri şi mult mai numeroşi decât crezuserăm. A revenit cu privirea ei obosită asupra lui Nashita. Domnule amiral, de câte nave vei mai avea nevoie?

Nashita a inspirat adânc, surprins în mod evident că întrebarea aceasta îi fusese adresată atât de devreme în informare. S-a uitat la Morpurgo şi la ceilalţi şefi de stat-major, apoi şi-a încrucişat mâinile în faţa vintrelor cu aerul unui director de servicii funerare.

– Două sute de nave de război, a spus el. *Cel puţin* două sute. Este o cerinţă minimă.

În sală s-au auzit murmure. Am ridicat ochii de la desenul meu. Toţi şopteau sau se foiau, cu excepţia lui Gladstone. Am avut nevoie de o secundă ca să înţeleg.

Întreaga flotă FORŢĂ:spaţiu de nave de război nu cuprindea nici şase sute de nave. Bineînţeles, toate erau teribil de costisitoare; puţine economii planetare îşi puteau permite să construiască mai mult de una sau două din navele acelea interstelare, iar cinci nave-torţă echipate cu propulsii Hawking puteau ruina o planetă colonială. Şi toate erau teribil de puternice: un portavion de atac putea distruge o planetă, o escadră de crucişătoare şi distrugătoare nave-spin putea distruge o stea. Se presupunea că navele Hegemoniei masate deja în sistemul Hyperion ar fi putut - dacă erau dirijate prin uriaşa matrice teleproiectoare de tranzit a FORŢEI - distruge majoritatea sistemelor stelare din Web. Cu un secol în urmă, pentru distrugerea flotei Glennon-Height şi înăbuşirea definitivă a Rebeliunii, fuseseră necesare nici cincizeci de nave din tipul solicitat de Nashita.

Însă adevărata problema dinapoia cererii amiralului era aducerea simultană a *două treimi* din flota Hegemoniei în sistemul Hyperion. Puteam simţi neliniştea pulsând ca un curent electric printre politicieni şi factorii de decizie politică.

Doamna senator Richeau de pe Renaştere Vector şi-a dres glasul.

– Domnule amiral, nu am mai concentrat niciodată asemenea forţe ale flotei, nu?

Capul lui Nashita a pivotat lin, ca şi cum ar fi fost pe rulmenţi. Grimasa n-a dispărut.

– Doamnă senator, nu am mai desfăşurat niciodată o acţiune a flotei de asemenea importanţă pentru viitorul Hegemoniei.

– Da, înţeleg asta, a încuviinţat Richeau, dar întrebarea mea se referea la impactul pe care l-ar

avea această concentrare de trupe asupra defensivelor Webului din altă parte. Nu este un risc imens?

Nashita a mârâit şi desenele din spaţiul vast dinapoia sa s-au învolburat, s-au înceţoşat şi s-au coagulat sub forma unei panorame a Căii Lactee văzută de deasupra planului eclipticii; unghiul s-a schimbat şi noi am părut că ne năpustim cu viteză ameţitoare spre un braţ spiral, până a devenit vizibilă reţeaua albastră a teleproiectoarelor şi Hegemonia ca un nucleu auriu neregulat cu spirale şi pseudopode extinzându-se în nimbul verde al Protectoratului. Webul părea aleatoriu ca design şi minuscul faţă de dimensiunile uriaşe ale galaxiei... iar ambele impresii erau reflectări precise ale realităţii.

Brusc desenul s-a schimbat şi planetele din Web şi cele coloniale au devenit întregul Univers, cu excepţia câtorva sute de stele presărate printre ele pentru a oferi perspectivă.

– Acestea sunt poziţiile actuale ale elementelor flotei noastre, a indicat amiralul Nashita.

Printre şi dincolo de petele aurii şi verzui, s-au ivit câteva sute de punctuleţe portocaliu-intens; concentrarea cea mai mare era în jurul unei îndepărtate stele Protectorat pe care am recunoscut-o cu întârziere ca fiind Hyperion.

– Iar acestea sunt poziţiile cele mai recente ale Roiurilor Expulzate.

Au apărut o duzină de linii roşii însoţite de etichete vectoriale şi siaje schimbându-şi frecvenţa către albastru, pentru a indica direcţia deplasării. Chiar şi la scara aceasta, nici un vector Roi nu părea să intersecteze spaţiul Hegemoniei, cu excepţia Roiului

mare care pătrundea în sistemul Hyperion după o linie curbă.

Am observat că desfăşurările FORŢELspaţiu reproduceau în general vectorii Roiului, cu excepţia aglomerărilor de lângă bazele şi planetele cu probleme, ca Maui-Legământul, Bressia şi Qom-Riyadh.

– Domnule amiral, a rostit Gladstone preîntâmpinând orice descrieri ale respectivelor desfăşurări, bănuiesc că ai ţinut seama de timpul de răspuns al flotei în eventualitatea unei ameninţări îndreptate asupra altui punct de pe frontiera noastră.

Grimasa lui Nashita a zvâcnit în ceva ce ar fi putut să fie un zâmbet. Glasul lui purta o urmă de superioritate.

– Da, doamnă director executiv. Dacă observaţi Roiurile cele mai apropiate, exceptându-l pe cel de lângă Hyperion...

Imaginea a transfocat la vectorii roşii de deasupra unui nor auriu, care îmbrăţişa sistemele stelare despre care eram convins că includeau Poarta Raiului, Crângul lui Dumnezeu şi Mare Infinitus. La scara aceasta, ameninţarea Expulzaţilor părea cu adevărat foarte îndepărtată.

– Noi trasăm migraţiile Roiurilor, în funcţie de siajele propulsiilor Hawking detectate de posturile de monitorizare din Web şi dinafara lui. În plus, sondele noastre cu rază mare de acţiune verifică în mod frecvent mărimile şi direcţiile Roiurilor.

– Cât de frecvent, domnule amiral? întrebă senatorul Kolchev.

– Cel puţin o dată la câţiva ani, s-a răstit amiralul. Trebuie înţeles că zborurile durează multe luni, chiar

la vitezele navelor-spin, şi că din punctul nostru de vedere datoria temporală poate ajunge până la doisprezece ani pentru un asemenea tranzit.

– Deoarece între observări există lacune de câţiva ani, a insistat senatorul, de unde ştii unde se află Roiurile în orice clipă?

– Propulsiile Hawking nu mint, domnule senator. Glasul lui Nashita era perfect sec. Siajul Hawking de distorsiune este imposibil de simulat. Ceea ce vedem acum este poziţia în timp real a sute... sau în cazul Roiurilor mai mari, a mii... de singularităţi de propulsii aflate în mişcare. Ca şi în cazul mesajelor sperlumice, transmisia efectului Hawking nu are datorie temporală.

– Dar dacă Roiurile, a rostit Kolchev cu vocea la fel de seacă şi rece ca a amiralului, se deplasează cu viteze mai mici decât ale navelor-spin?

Nashita a zâmbit cu adevărat de data aceasta.

– *Sub* vitezele superluminice, domnule senator?

– Da.

L-am văzut pe Morpurgo şi alţi câţiva militari clătinând din capete sau ascunzându-şi surâsurile. Numai tânărul comandor FORŢĂ:marină William Ajunta Lee se aplecase înainte, atent, cu o expresie de seriozitate.

– La viteze subluminice, a răspuns inexpresiv amiralul Nashita, poate că stră-strănepoţii noştri ar trebui să se întrebe dacă să-şi avertizeze nepoţii despre posibilitatea unei invazii.

Kolchev nu ceda. S-a ridicat şi a indicat locul unde Roiul cel mai apropiat se curba, îndepărtându-se de Hegemonie, deasupra Porţii Raiului.

– Dacă Roiul acesta s-ar apropia fără să folosească propulsii Hawking?

Nashita a suspinat, iritat în mod vădit de faptul că esenţa întrunirii era deviată de fleacuri.

– Domnule senator, te asigur că dacă Roiul acela şi-ar deconecta propulsiile *imediat* şi s-ar întoarce spre Web *imediat,* atunci ar trece - ochii lui Nashita au clipit, când şi-a consultat implanturile şi legăturile de comunicaţii - două sute treizeci de ani standard înainte de a se apropia de frontierele noastre. Nu constituie un factor în această decizie.

Meina Gladstone s-a aplecat înainte şi toţi ochii s-au îndreptat către ea. Mi-am stocat schiţa anterioară în apelator şi am început una nouă.

– Domnule amiral, mi se pare că principala îngrijorare în cazul acesta este atât natura fără precedent a acestei concentrări de forţe lângă Hyperion, cât şi faptul că mizăm totul pe singură carte - cum se mai zice, „punem toate ouăle într-un singur coş”.

În jurul mesei s-au auzit murmure de amuzament. Gladstone era faimoasă pentru aforisme, parabole şi clişee atât de vechi şi de uitate, încât păreau nou-nouţe. Acesta putea să fie unul dintre ele.

– *Punem* toate ouăle într-un singur coş? a continuat ea.

Nashita a făcut un pas în faţă şi a pus mâinile pe masă, cu degetele lungi extinse, apăsând cu putere tăblia. Intensitatea aceea era pe potriva puterii personalităţii omuleţului; era unul dintre acei rari indivizi, care mobilizează fără efort atenţia celorlalţi.

– Nu, doamnă director executiv, nu le punem. Fără să se întoarcă, a gesticulat spre displayul de deasupra şi din spatele său. Roiurile cele mai apropiate nu s-ar putea apropia de spaţiul Hegemoniei fără un timp de avertizare de două luni

în propulsie Hawking... asta înseamnă *trei ani* din timpul nostru. Unităţile noastre din sistemul Hyperion - chiar presupunând că ar fi larg desfăşurate şi în situaţie de luptă - nu ar avea nevoie de nici *cinci ore* ca să revină şi să se translateze oriunde în Web.

– Asta nu include unităţile flotei dinafara Webului, a zis senatoarea Richeau. Coloniile nu pot fi lăsate neprotejate.

Nashita a mai făcut un gest.

– Cele două sute de nave de război pe care le vom chema pentru a pune capăt campaniei Hyperion se află deja în Web sau au la bord capacităţi teleproiectoare NavăSalt. Nu va fi afectată nici una dintre unităţile independente ale flotei care a fost alocată coloniilor.

Gladstone a încuviinţat din cap.

– Dar dacă portalul Hyperion ar fi avariat sau capturat de Expulzaţi?

Din foielile, aprobările şi expiraţiile civililor din jurul mesei, am bănuit că atacase îngrijorarea principală.

Nashita a dat la rândul său din cap şi a revenit pe podiumul mic, ca şi cum aceea ar fi fost întrebarea pe care o anticipase şi era satisfăcut că se terminase cu chestiunile irelevante.

– O întrebare excelentă, a spus el. A fost menţionată în informările anterioare, însă voi prezenta detaliat această posibilitate. În primul rând, avem redundanţă în capacitatea noastră de teleproiectare; în sistem se află deja două NaveSalt şi plănuim să mai aducem trei, când vor sosi forţele de întărire. Probabilitatea ca toate aceste cinci nave să fie distruse este foarte, foarte mică... aproape nesemnificativă, dacă ţinem seama de capacităţile

noastre defensive sporite cu forţele de întărire. În al doilea rând, probabilitatea ca Expulzaţii să captureze un teleproiector militar intact şi să-l utilizeze pentru invadarea Webului este egală cu zero. Fiecare navă... fiecare *individ...* care tranzitează un portal FORŢĂ trebuie identificat prin microtranspondere codificate şi imposibil de modificat, care sunt actualizate zilnic...

– Expulzaţii n-ar putea sparge codurile respective... şi să le introducă pe ale lor? a întrebat senatorul Kolchev.

– Este imposibil. Nashita se plimba înainte şi înapoi pe podiumul mic, cu mâinile încleştate la spate. Actualizarea codurilor se face zilnic prin intermediul mesajelor sperlumice unicat din sediul FORŢĂ din Web...

– Mă scuzaţi, am vorbit surprins să-mi aud propriul glas aici, totuşi azi dimineaţă am făcut o scurtă vizită în sistemul Hyperion şi nu am sesizat nici o identificare.

Capetele s-au întors către mine. Amiralul Nashita a executat din nou reproducerea cu succes a unui uliu ce-şi răsuceşte capul pe rulmenţi fără frecare.

– Cu toate acestea, domnule Severn, mi-a răspuns, tu şi domnul Hunt aţi fost identificaţi, discret şi fără durere, de lasere infraroşu la ambele capete ale tranzitului teleproiector.

Am încuviinţat, uluit pentru o secundă că amiralul îşi amintise numele meu, până ce mi-am dat seama că şi el avea implanturi.

– În al treilea rând, a continuat Nashita de parcă eu nu aş fi vorbit, dacă s-ar întâmpla imposibilul şi forţele Expulzaţilor ne-ar copleşi defensivele, ne-ar captura intacte teleproiectoarele, ar păcăli

sistemele de identificare pentru tranzit şi ar activa o tehnologie cu care nu sunt familiarizaţi şi pe care le-am refuzat-o pentru mai bine de patru secole... atunci eforturile lor tot ar fi zadarnice, fiindcă întregul trafic militar este dirijat spre Hyperion prin baza de la Madhya.

– De unde? a răsunat un cor de voci.

Eu auzisem de Madhya doar prin intermediul poveştii lui Brawne Lamia despre moartea clientului ei.

– Madhya, a repetat amiralul Nashita surâzând acum realmente; era un surâs neaşteptat de copilăros. Nu vă interogaţi comagendele, domnilor şi doamnelor. Madhya este un sistem „negru”, care nu poate fi găsit în nici un inventar sau hartă civilă de teleproiectoare. L-am rezervat exact pentru asemenea scopuri. Având numai o planetă locuibilă, potrivită doar pentru minerit şi bazele noastre, Madhya reprezintă poziţia finală de retragere. Dacă navele de război Expulzate ar reuşi imposibilul şi ne-ar străpunge defensivele şi portalurile în Hyperion, *unicul* loc în care vor putea ajunge ele este Madhya, unde volume apreciabile de putere de foc sunt direcţionate către orice şi oricine ar apărea. Dacă imposibilul ar fi depăşit şi flota lor ar supravieţui tranzitului în sistemul Madhya, conexiunile teleproiectoare de ieşire s-ar autodistruge în mod automat, iar navele lor ar rămâne eşuate la ani de zile de Web.

– Da, a spus senatoarea Richeau, dar la fel s-ar întâmpla şi cu navele noastre. Două treimi din flota noastră ar rămâne în sistemul Hyperion.

Nashita a luat poziţie de repaus.

– Este adevărat, a spus el, şi cu siguranţă şefii de stat-major ai armelor reunite şi cu mine am cântărit de multe ori consecinţele acestui eveniment îndepărtat... s-ar putea spune chiar imposibil din punct de vedere statistic. Apreciem că riscurile sunt acceptabile. Dacă s-ar întâmpla imposibilul, noi tot am dispune de o rezervă de peste două sute de nave de război, care să apere Webul. În cel mai rău caz, am pierde sistemul Hyperion, după ce am fi aplicat o lovitură teribilă Expulzaţilor... una care, în sine, ar împiedica aproape cu certitudine orice agresiune viitoare. *Însă nu acesta este rezultatul pe care îl anticipăm.* Dacă două sute de nave de război vor fi transferate rapid - în următoarele opt ore standard -, predicţiile noastre şi ale Consiliului Consultativ IA văd o probabilitate de nouăzeci şi nouă la sută pentru înfrângerea totală a Roiului Expulzat agresiv, cu pierderi neînsemnate în rândul forţelor noastre.

Meina Gladstone s-a răsucit spre consilierul Albedo. În lumina slabă, proiecţia se vedea perfect.

– Domnule consilier, nu am ştiut că Grupului Consultativ i-a fost pusă această întrebare. Probabilitatea de nouăzeci şi nouă la sută este demnă de încredere?

Albedo a surâs.

A

– În mare măsură, doamnă director executiv. Iar factorul de probabilitate a fost 99,962794 la sută. Zâmbetul i s-a lărgit. Destul de sigur pentru a pune toate ouăle într-un singur coş pentru scurt timp.

Gladstone nu i-a răspuns zâmbetului.

– Domnule amiral, după primirea întăririlor cât timp apreciezi că vor mai dura luptele?

– O săptămână standard, doamnă director executiv. Maximum.

Sprânceana stângă a lui Gladstone s-a arcuit uşor.

– Aşa puţin?

– Da, doamnă director executiv.

– Domnule general Morpurgo? Opinia FORŢEIrsol?

– Suntem de acord, doamnă director executiv. Întăririle sunt necesare, şi cât mai rapid. Transportoarele vor aduce aproximativ o sută de mii de puşcaşi marini şi trupe de sol pentru a termina cu resturile Roiului.

– În şapte zile standard sau mai puţin?

– Da, doamnă director executiv.

– Domnule amiral Singh?

– Este absolut necesar, doamnă director executiv.

– Domnule general Van Zeidt?

Pe rând, Gladstone i-a întrebat pe şefii de stat-major ai armelor reunite şi pe principalii ofiţeri superiori de acolo, ba chiar şi pe comandantul Şcolii de Comandă Olympus, care s-a împăunat mândru că a fost consultat. Pe rând, ea a primit sfaturile lor lipsite de echivoc de a convoca întăririle.

– Domnule comandor Lee?

Toate privirile s-au întors asupra tânărului ofiţer naval. Am sesizat rigiditatea trupurilor şi strâmbăturile militarilor vârstnici şi am înţeles brusc că Lee se afla acolo la invitaţia directorului executiv, nu ca o bunăvoinţă din partea superiorilor săi. Mi-am amintit că Gladstone fusese citată ca afirmând despre tânărul comandor Lee că dovedea genul de iniţiativă şi inteligenţă care lipsise uneori FORŢEI. Am bănuit că viitorul în carieră al bărbatului era în pericol din cauza participării la această întrunire.

Comandorul William Ajunta Lee s-a foit inconfortabil în scaunul său confortabil.
– Cu tot respectul, doamnă director executiv, sunt un simplu ofiţer naval junior şi nu sunt calificat să-mi ofer opinia în chestiuni de asemenea importanţă strategică.
Gladstone nu a zâmbit. Încuviinţarea ei a fost aproape imperceptibilă.
– Îţi apreciez remarca, domnule comandor. Sunt sigur că ţi-o apreciază şi superiorii tăi prezenţi aici. În acelaşi timp însă, în cazul de faţă aş dori să-mi faci plăcerea şi să comentezi cum vezi situaţia.
Lee şi-a îndreptat ţinuta şi pentru o clipă în ochii lui s-a citit atât condamnarea, cât şi disperarea unui mic animal încolţit.
– Doamnă director executiv, dacă trebuie într-adevăr să comentez, trebuie să spun că propriile mele instincte - şi ele sunt, repet, simple instincte, întrucât sunt complet ignorant în privinţa tacticilor interstelare - m-ar sfătui împotriva acestei întăriri. Lee a inspirat profund. Este o apreciere pur militară, doamnă director executiv. Nu ştiu nimic despre ramificaţiile politice ale apărării sistemului Hyperion.
Gladstone s-a aplecat înainte.
– Atunci, pe baze pur militare, domnule comandor, de ce te opui întăririlor?
Din locul unde mă aflam, la o jumătate de masă depărtare, puteam simţi impactul privirilor şefilor FORŢEI ca pe un fascicul laser de o sută de milioane de jouli, dintre cele utilizate pentru aprinderea bilelor deuteriu-tritiu în străvechile reactoare de fuziune inerţiale restrictive. Am fost uimit că Lee n-a

colapsat, n-a implodat, n-a luat foc şi nu s-a topit sub ochii noştri.

– Pe bază militară, a răspuns Lee cu ochi lipsiţi de speranţe, dar cu glas constant, cele mai mari greşeli pe care le poate comite cineva este să-şi dividă forţele şi... aşa cum aţi spus, doamnă director executiv... să pună toate ouăle într-un singur coş. Iar în cazul acesta, coşul nici măcar n-a fost făcut de către noi.

Gladstone a dat din cap şi s-a lăsat pe spate, unind vârfurile degetelor sub buza inferioară.

– Domnule *comandor,* a rostit generalul Morpurgo şi am descoperit că unele cuvinte puteau fi într-adevăr scuipate, acum după ce am beneficiat de... sfatul tău... pot să te întreb dacă ai fost vreodată implicat într-o bătălie spaţială?

– Nu am fost, domnule general.

– Ai fost vreodată *instruit,* pentru o bătălie spaţială, domnule comandor?

– Cu excepţia minimumului cerut în ŞCO, rezumat la câteva cursuri de istorie, nu, domnule general, nu am fost instruit pentru bătăliile spaţiale.

– Ai fost vreodată implicat în *orice* tip de planificare strategică mai sus de nivelul... câte nave maritime ai comandat pe Maui-Legământul, domnule comandor?

– Una, domnule general.

– Una, a încuviinţat Morpurgo. O navă mare, domnule comandor?

– Nu, domnule general.

– Ţi-a fost atribuită comanda acestei nave, domnule comandor? Ai câştigat-o? Sau ţi-a revenit în urma vicisitudinilor războiului?

– Căpitanul nostru a fost ucis, domnule general. Am preluat comanda în mod automat. Era acţiunea navală finală din campania Maui-Legământul şi…

– Asta-i tot, domnule *comandor.* Morpurgo i-a întors spatele eroului de război şi s-a adresat directorului executiv: Doriţi să ne consultaţi din nou, doamnă director executiv?

Gladstone a negat din cap.

Senatorul Kolchev şi-a dres glasul.

– Poate că ar trebui să ţinem o şedinţă restrânsă de cabinet în Clădirea Guvernului.

– Nu este necesar, a zis Meina Gladstone. Am decis. Domnule amiral Singh, eşti autorizat să direcţionezi spre sistemul Hyperion atâtea unităţi ale flotei câte vei considera necesar împreună cu şefii de stat-major ai armelor reunite.

– Da, doamnă director executiv.

– Domnule amiral Nashita, mă aştept la încheierea cu succes a ostilităţilor în termen de o săptămână standard după ce ai primit întăririle adecvate. S-a uitat în jurul mesei. Doamnelor şi domnilor, nu vă pot accentua îndeajuns importanţa păstrării lui Hyperion şi nimicirii o dată pentru totdeauna a ameninţărilor Expulzaţilor. S-a ridicat şi a pornit către piciorul rampei care suia şi dispărea în beznă. Bună seara, doamnelor şi domnilor!

Era aproape ora 4:00 în Web şi pe Tau Ceti Central, când Hunt a ciocănit la uşa mea. Mă luptasem cu somnul în cele trei ore de când ne teleproiectasem înapoi. Tocmai decisesem că Gladstone uitase de mine şi începusem să picotesc, când a bătut la uşă.

– În grădină, a spus Leigh Hunt, şi pentru numele lui Dumnezeu bagă-ţi cămaşa în pantaloni!

Cizmele mele abia se auzeau pe pietrişul fin al aleii, când rătăceam pe potecile întunecate. Felinarele şi fosfogloburile abia emiteau lumină. Stelele nu erau vizibile deasupra curţii interioare, din cauza strălucirii interminabilelor oraşe de pe TC2, dar luminile mişcătoare ale habitatelor orbitale se deplasau pe boltă ca un inel nesfârşit de licurici.

Gladstone stătea pe banca de fier de lângă podeţ.

– Mulţumesc pentru că mi te-ai alăturat, domnule

A

Severn, a rostit ea cu voce scăzută. Îmi cer scuze pentru întârziere. Reuniunea de cabinet abia s-a terminat.

Nu am spus nimic şi am rămas în picioare.

– Doream să te întreb despre vizita de azi dimineaţă pe Hyperion. A chicotit în beznă. De ieri dimineaţă... Ai rămas cu vreo impresie?

M-am întrebat ce voia să spună. Bănuiala mea era că femeia avea un apetit insaţiabil pentru date, indiferent cât ar fi părut ele de irelevante.

– M-am întâlnit cu cineva, am răspuns.

– Da?

– Cu Melio Arundez. El a fost... este...

– ...un prieten al fiicei domnului Weintraub, a terminat Gladstone în locul meu. Fetiţa care îmbătrâneşte invers. Ai vreo actualizare privind starea ei?

– Nu tocmai. Azi am dormit pentru scurt timp, însă visele au fost fragmentate.

– Şi ce rezultat a avut întâlnirea cu domnul Arundez?

Mi-am frecat bărbia cu degete devenite brusc reci.

– Echipa lui de cercetători a aşteptat luni de zile în capitală, am zis. S-ar putea ca ei să fie unica noastră

speranţă pentru a înţelege ce se întâmplă cu Criptele. Şi cu Shrike...

– Predictorii noştri afirmă că este important ca pelerinii să fie lăsaţi în pace până îşi termină rolurile, s-a auzit glasul lui Gladstone în întuneric.

Părea să fie cu capul întors într-o parte, spre pârâu.

Pe neaşteptate m-am simţit cuprins de un val inexplicabil şi implacabil de furie.

– Părintele Hoyt şi l-a „terminat” deja, am rostit mai tăios decât intenţionasem. Ei l-ar fi putut salva, dacă navei i s-ar fi îngăduit să facă joncţiunea cu pelerinii. Arundez şi oamenii lui ar putea salva pruncul - pe Rachel -, chiar dacă au mai rămas doar câteva zile.

– Mai puţin de trei zile. A mai fost altceva? Vreo impresie despre planetă ori despre nava de comandă a amiralului Nashita care să ţi se fi părut... interesantă?

Pumnii mi s-au încleştat, apoi s-au relaxat.

– Nu-i vei îngădui lui Arundez să zboare la Cripte.

– Nu acum, nu.

– Dar evacuarea civililor de pe Hyperion? Cel puţin a cetăţenilor Hegemoniei?

– În clipa de faţă aceasta nu este o posibilitate.

Am dat să spun ceva şi m-am abţinut. Am privit către sunetul apei care curgea pe sub podeţ.

– Nici o altă impresie, domnule Severn?

– Nu.

– Atunci îţi urez noapte bună şi vise plăcute. Mâine s-ar putea să fie o zi foarte agitată, însă la un moment dat aş dori să vorbesc cu tine despre visele acelea.

– Noapte bună, am rostit, m-am răsucit pe călcâie şi m-am întors grăbit în aripa din Clădirea Guvernului unde eram cazat.

În bezna odăii mele, am apelat o sonată de Mozart şi am luat trei trisecobarbitale. Probabil că aveau să mă arunce într-un vis drogat, fără vise, în care fantoma mortului Johnny Keats şi pelerinii lui încă şi mai spectrali nu mă puteau găsi. Însemna s-o dezamăgesc pe Meina Gladstone, iar asta nu mă înspăimânta câtuşi de puţin.

M -am gândit la Gulliver, marinarul lui Swift, şi la dezgustul lui faţă de oameni după ce revenise din ţara cailor inteligenţi - Houyhnhnm -, un dezgust faţă de propria sa specie care ajunsese să-l facă să doarmă în grajd, alături de cai, doar pentru a fi liniştit de mirosul şi de prezenţa lor.

Ultimul meu gând înainte de a adormi a fost S-o ia dracu'pe Meina Gladstone, să-l ia dracu' de război şi să-l ia dracu' de Web!

Şi să le ia dracu' de vise!

PARTEA A DOUA

16

Brawne Lamia dormi neîntoarsă până înainte de răsăritul zorilor şi visele ei fură pline de imagini şi sunete de altundeva - conversaţii pe jumătate auzite şi prea puţin înţelese cu Meina Gladstone, o încăpere ce părea să plutească în spaţiu, deplasări de bărbaţi şi femei pe coridoare unde pereţii şopteau ca un receptor sperlumic prost reglat... iar îndărătul viselor febrile şi al imaginilor aleatorii exista senzaţia înnebunitoare că Johnny - Johnny al ei - era foarte aproape, *foarte aproape.* Lamia ţipă în somn, dar sunetul se pierdu în ecourile aleatorii ale pietrelor Sfinxului ce se răceau şi ale nisipurilor mişcătoare.

Lamia se trezi brusc, devenind complet conştientă cu iuţeala unui instrument cu semiconductori care a fost activat. Sol Weintraub ar fi trebuit să stea de veghe, însă dormea lângă intrarea scundă a camerei în care se adăpostise grupul. Fiica lui, Rachel, dormea între pături pe podea, alături de el; avea funduleţul ridicat şi obrazul apăsat de pătură, cu o băşicuţă de salivă pe buze.

Lamia privi în jur. În iluminatul provenit de la un fosfoglob de putere redusă şi de la lumina slabă a zilei care se reflecta pe patru metri de coridor, numai un pelerin era vizibil ca o grămăjoară întunecată pe podeaua din stâncă. Martin Silenus sforăia. Lamia încercă un fior de teamă, ca şi cum ar fi fost abandonată în timpul somnului. Silenus, Sol, pruncul... Îşi dădu seama că lipsea doar Consulul.

Distrugerea rosese grupul de pelerinaj format din şapte adulţi şi un copil: Het Masteen dispăruse de pe goeleta-eoliană în timp ce traversau Oceanul de Iarbă, Lenar Hoyt fusese ucis în noaptea trecută, Kassad dispăruse ceva mai târziu în aceeaşi noapte... Consulul... unde era Consulul?

Femeia privi din nou în jur, se asigură că odaia întunecoasă nu conţinea decât raniţe, suluri de pături, poetul, cărturarul şi pruncul care dormeau, apoi se ridică, găsi pistolul automat al tatălui ei prin vălmăşagul de pături, îşi căută în raniţă paralizatorul sonic, după care se furişă pe lângă Weintraub şi copil, pe coridor.

Era dimineaţă şi afară era atât de luminos, încât Lamia fu nevoită să-şi ducă mâna pavăză la ochi, când coborî treptele de piatră ale Sfinxului pe poteca de pământ bătătorit care ducea în vale. Furtuna trecuse. Cerurile lui Hyperion ofereau un lapislazuli profund, cristalin, străbătut de vinişoare verzi. Steaua lui Hyperion, o sursă punctiformă strălucitor de albă, abia se ridica deasupra pereţilor de piatră din est. Umbrele stâncilor se contopeau cu siluetele Criptelor Timpului pe fundul văii. Cripta de Jad scânteia. Lamia distingea dune şi bancuri noi depuse de furtună, nisipuri albe şi vermillon care se uneau în curbe senzuale şi striaţii în jurul bolovanilor. Nu se mai zăreau urme ale taberei lor din noaptea anterioară. Consulul stătea pe o piatră la zece metri mai jos pe deal. Privea în vale şi fumul spirala în sus din pipa lui. Strecurând pistolul în buzunarul cu paralizatorul, Lamia coborî spre el.

– Nici urmă de colonelul Kassad, zise Consulul la apropierea femeii.

Nu se întoarse către ea.

Lamia privi în lungul văii spre locul unde se ridica Monolitul de Cristal. Suprafaţa cândva strălucitoare era ciuruită şi sfredelită, douăzeci sau treizeci de metri păreau să lipsească din partea superioară şi sfărâmăturile continuau să fumege la baza lui. Cei cinci sute de metri dintre Sfinx şi Monolit erau pârjoliţi şi presăraţi de cratere.

– Se pare că n-a plecat fără să lupte, comentă ea.

Consulul mormăi ceva. Fumul pipei îi trezi apetitul femeii.

– Am căutat până la Palatul Shrike, la doi kilometri mai departe în vale, rosti Consulul. Centrul schimbului de focuri pare să fi fost Monolitul. La nivelul solului nu se vede nici un fel de deschidere în structură, însă sus există destule găuri ca să poţi observa modelul de fagure pe care l-a arătat întotdeauna radarul de profunzime.

– Dar nici un semn de la Kassad?

– Nu.

– Sânge? Oase calcinate? Un bilet prin care să anunţe că se întoarce după ce-şi duce rufele la spălătorie?

– Nimic.

Brawne Lamia oftă şi se aşeză pe un bolovan lângă Consul. Soarele îi încălzea pielea. Femeia miji ochii la deschiderea văii.

– La dracu', rosti ea, ce facem în continuare?

Consulul luă pipa din gură, se încruntă la ea şi clătină din cap.

– Azi dimineaţă am încercat iarăşi releul comagendei, dar nava continuă să fie consemnată la sol. Scutură scrumul din pipă. Am încercat şi pe frecvenţele de urgenţă, însă este evident că nu putem stabili legătura. Fie că nava nu funcţionează

ca releu, fie că oamenii au primit ordin să nu răspundă.

– Tu ai pleca într-adevăr?

Consulul strânse din umeri. Schimbase ţinuta diplomatică din ziua anterioară cu o tunică de lână grosolană, pantaloni de velur sur şi cizme înalte.

– Prezenţa navei ne-ar oferi - v-ar oferi - opţiunea plecării. Aş dori ca restul să se gândească serios la plecare. La urma urmelor, Masteen lipseşte, Hoyt şi Kassad nu mai sunt... şi eu nu ştiu ce ar trebui să fac în continuare.

– Am putea încerca să pregătim micul dejun, rosti un glas baritonal.

Lamia se întoarse şi-l văzu pe Sol coborând pe potecă. Rachel se afla în portbebeul de pe pieptul cărturarului. Lumina soarelui sclipea pe craniul pleşuv al bătrânului.

– Nu-i o idee rea, spuse ea. Ne-au mai rămas destule provizii?

– Destule pentru micul dejun, răspunse Weintraub. Mai sunt câteva raţii reci din raniţa suplimentară de provizii a colonelului, după care vom gusta gândăcei sau ne vom mânca unul pe celălalt.

Consulul se strădui să surâdă şi puse pipa înapoi în buzunarul tunicii.

– Vă propun să ne întoarcem în Donjonul Cronos înainte de a ajunge în punctul acela. Am terminat hrana deshidratată din *Benares,* dar în Donjon existau cămări.

– Eu aş fi fericită să..., începu Lamia însă fu întreruptă de un strigăt din interiorul Sfinxului.

Ajunse prima acolo şi avea pistolul automat în mână înainte să fi pătruns înăuntru. Coridorul era întunecos, odaia-dormitor chiar mai întunecată şi

avu nevoie de o secundă ca să-şi dea seama că acolo nu era nimeni. Brawne Lamia se ghemui şi roti pistolul spre curba neagră a coridorului exact în clipa în care glasul lui Silenus strigă din nou de undeva din afara razei ei vizuale:

– Hei! Veniţi aici!

Femeia privi peste umăr când Consulul apăru prin intrare.

– Stai! zise ea şi avansă iute pe coridor, rămânând lângă perete, cu pistolul întins, cu încărcătura propulsivă armată, cu piedica ridicată.

Se opri în pragul trecerii spre odăiţa în care zăcea corpul lui Hoyt, se ghemui şi se roti către interior, baleind cu pistolul.

Martin Silenus ridică ochii din locul unde stătea pe vine lângă preot. Folia de fibroplastic pe care o folosiseră pentru a-l acoperi era boţită în mâna sa. O privi pe Lamia, se uită fără interes la pistol şi reveni la corpul părintelui Hoyt.

– Poţi să crezi aşa ceva? întrebă încetişor.

Lamia coborî arma şi se apropie. În spatele lor, Consulul privi înăuntru. Brawne îl auzea pe Sol Weintraub pe coridor; pruncul scâncea.

– Dumnezeule! rosti Brawne Lamia şi se ghemui lângă corpul părintelui Lenar Hoyt.

Trăsăturile schimonosite de durere ale tânărului preot fuseseră resculptate în faţa unui bărbat care se apropia de şaptezeci de ani: frunte înaltă, nas lung şi aristocratic, buze subţiri cu colţurile întoarse plăcut în sus, pometi proeminenţi, urechi prelungi sub smocuri de păr sur, ochi mari dedesubtul pleoapelor alburii şi subţiri ca foaia de pergament.

Consulul se aplecă alături de ei.

– Am văzut holouri. Acesta este părintele Paul Duré.
– Priviţi! spuse Martin Silenus.
Trase mai jos folia, făcu o pauză, apoi întoarse corpul pe o parte. Pe pieptul bărbatului două cruciforme pulsau trandafiriu, exact ca ale lui Hoyt, însă spinarea sa era curată.
Sol rămase în preajma uşii, liniştind scâncetele lui Rachel cu legănări line şi silabe şoptite. Când fetiţa tăcu, el vorbi:
– Crezusem că bikura aveau nevoie de trei zile să... se regenereze.
Martin Silenus suspină.
– Paraziţii cruciformi îi înviau pe bikura de peste două secole standard. Poate că prima dată e mai uşor.
– Este..., începu Lamia.
– Dacă-i viu? Silenus o prinse de mână. Atinge-l!
Pieptul bărbatului se ridica şi cobora foarte lent.
Pielea era caldă la atingere. Căldura emanată de cruciformele de sub dermă era palpabilă. Brawne Lamia îşi trase brusc mâna îndărăt.
Ceea ce cu şase ore în urmă fusese cadavrul părintelui Lenar Hoyt deschise ochii.
– Părintele Duré? întrebă Sol, făcând un pas înainte.
Bărbatul întoarse capul. Clipi, ca şi cum lumina slabă îi rănea ochii, apoi scoase un sunet ininteligibil.
– Apă, zise Consulul şi vârî mâna în buzunarul tunicii după sticluţa mică de plastic pe care o purta.
Martin Silenus susţinu capul bărbatului, în timp ce Consulul îl ajută să bea. Sol se apropie, se lăsă

într-un genunchi şi-i atinse antebraţul. Până şi ochii negri ai lui Rachel păreau curioşi.

– Dacă nu poţi vorbi, spuse Sol, clipeşte de două ori pentru „da” şi o dată pentru „nu”. Eşti Duré?

Capul bărbatului se roti spre cărturar.

– Da, răspunse el încet cu glas baritonal şi ton cultivat. Sunt părintele Paul Duré.

Micul dejun consta din ultima doză de cafea, bucăţele de carne friptă peste unitatea de încălzire depliată, un terci de cereale amestecat cu lapte praf şi ultima lor pâine, ruptă în cinci bucăţi. Lui Lamia i se păru delicios.

Stăteau la marginea umbrei proiectate de aripa întinsă a Sfinxului şi foloseau drept masă un bolovan scund, cu suprafaţa plată. Soarele suia către mijlocul dimineţii şi cerul rămânea senin. Nu se auzea nici un sunet, doar ocazionalele clinchete ale unei furculiţe sau linguri şi tonurile scăzute ale conversaţiei lor.

– Îţi aminteşti… dinainte? întrebă Sol.

Preotul purta nişte haine cu care Consulul umbla în navă: o salopetă cenuşie, cu emblema Hegemoniei în partea stângă a pieptului. Hainele îi erau cam mici.

Duré ţinea ceaşca de cafea cu ambele palme, de parcă s-ar fi pregătit s-o ridice pentru sfinţire. Înălţă privirea şi ochii lui sugerau în egală măsură profunzimi de inteligenţă şi tristeţe.

– Dinainte să fi murit? rosti el. Buzele patriciene schiţară un zâmbet. Da, îmi amintesc. Îmi amintesc exilul, bikura... Coborî fruntea. Până şi arborele tesla.

– Hoyt ne-a povestit despre arbore, spuse Brawne Lamia.

Preotul se autoţintuise pe un arbore tesla activ în pădurile-de-foc, suferind *ani* de agonie, moarte, înviere şi din nou moarte, numai pentru a nu ceda înaintea simbiozei simple a vieţii conduse de cruciform.

Duré clătină din cap.

– Crezusem... În acele ultime secunde... că l-am învins.

– L-ai învins, răspunse Consulul. Te-au găsit părintele Hoyt şi ceilalţi. Alungaseşi cruciformul din corpul tău. După aceea bikura au implantat cruciformul tău în Lenar Hoyt.

Duré aprobă încet.

– Şi nu-i nici o urmă a lui?

Martin Silenus indică pieptul bărbatului.

– În mod clar, căcatul ăsta nu poate sfida legile conservării masei. Durerea lui Hoyt fusese atât de mare de atâta timp - el nu voia să se întoarcă acolo unde dorea să-l aducă cruciformul -, încât n-a atins niciodată greutatea necesară pentru... cum dracu' i-ai spune? O dublă înviere.

– Nu contează, zise Duré şi surâsul lui era trist. Parazitul ADN din cruciform are răbdare infinită. Dacă este nevoie, va reconstitui o gazdă timp de generaţii. Mai devreme sau mai târziu, ambii paraziţi vor avea un cămin.

– Îţi mai aminteşti ceva de după arborele tesla? întrebă încetişor Sol.

Duré sorbi ultimele picături de cafea.

– Despre moarte? Despre rai sau iad? Zâmbetul lui era autentic. Nu, doamnă şi domnilor, regret că nu pot spune asta. Îmi amintesc durerea... eternităţi de durere... apoi eliberarea. Iar după aceea, beznă. În

cele din urmă, trezirea aici. Câţi ani spuneţi că au trecut?

– Aproape doisprezece, răspunse Consulul. Însă numai jumătate pentru părintele Hoyt. El a petrecut un timp în tranzit.

Părintele Duré se ridică, îşi întinse membrele şi se plimbă înainte şi înapoi. Era un bărbat înalt, slab, dar degajând senzaţia de forţă, şi Brawne Lamia se trezi impresionată de prezenţa lui, de acea charismă stranie şi inexplicabilă care a blestemat şi a acordat putere câtorva indivizi din timpuri imemoriale. Se sili să-şi amintească faptul că, în primul rând, Duré era preotul unui cult care cerea celibatul clericilor săi şi, în al doilea rând, cu o oră în urmă fusese un leş. Lamia îl privi mergând înainte şi înapoi, cu mişcări elegante şi relaxate ca ale unei feline, şi-şi dădu seama că ambele observaţii erau adevărate, însă în acelaşi timp nu puteau contracara magnetismul personal radiat de preot. Se întrebă dacă ceilalţi bărbaţi îl simţeau.

Duré se aşeză pe un bolovan, îşi întinse picioarele în faţă şi-şi frecă coapsele, de parcă ar fi încercat să scape de o crampă.

– Mi-aţi spus câte ceva, rosti el, despre cine sunteţi voi... şi de ce sunteţi aici. Îmi puteţi spune mai multe?

Pelerinii schimbară priviri.

Duré încuviinţă din cap.

– Credeţi că eu însumi sunt un monstru? Un intermediar al lui Shrike? Nu v-aş putea învinui dacă o credeţi.

– Nu credem asta, vorbi Brawne Lamia. Shrike nu are nevoie de intermediari ca să acţioneze şi în plus te cunoaştem din povestea părintelui Hoyt despre

tine şi din jurnalele tale. Se uită către ceilalţi. Ne-a fost... greu... să povestim de ce am venit pe Hyperion. Ar fi realmente imposibil să repetăm istorisirile acelea.

– Am făcut nişte însemnări în comagendă, zise Consulul. Sunt foarte condensate, totuşi pot oferi o idee despre noi... şi despre istoria Hegemoniei din ultimul deceniu. De ce este Webul în război cu Expulzaţii... Lucruri de felul acesta... Dacă doreşti, le poţi accesa. N-ar trebui să dureze mai mult de o oră.

– M-ar interesa, aprobă părintele Duré şi-l urmă pe Consul înapoi în Sfinx.

Brawne, Lamia, Sol şi Silenus merseră spre capul văii. Din şaua aflată între stâncile scunde, puteau vedea dunele şi pustiul întinzându-se către munţii din Lanţul Căpăstrului, la mai puţin de zece kilometri spre sud-vest. Globurile sparte, turlele şi galeriile transformate în cioburi ale răposatului Oraş al Poeţilor se distingeau la numai doi-trei kilometri în dreapta lor, în lungul unei coame late pe care deşertul o invada tăcut.

– Mă întorc în Donjon să caut nişte raţii, anunţă Lamia.

– Nu-mi place să destram grupul, zise Sol. Ne-am putea întoarce toţi.

Martin Silenus încrucişă braţele pe piept.

– Cineva ar trebui să rămână aici, în caz că reapare colonelul.

– Înainte de a pleca în alte direcţii, vorbi Sol, cred că ar trebui să cercetăm restul văii. În dimineaţa asta, Consulul n-a ajuns cu mult dincolo de Monolit.

– Sunt de acord, zise Lamia. Haideţi să-i dăm drumul până nu se face prea târziu. Vreau să luăm

proviziile din Donjon şi să ne întoarcem înainte să se lase noaptea.

Coborau spre Sfinx, când apărură Consulul şi Duré. Preotul ţinea într-o mână comagenda suplimentară a Consulului. Lamia explică planul pentru o cercetare şi cei doi bărbaţi acceptară să li se alăture.

Intrară din nou în holurile din Sfinx şi razele lanternelor şi laserelor iluminară piatra acoperită de condens şi unghiurile bizare ale pereţilor. Ieşiră în lumina solară a amiezii şi parcurseră cei trei sute de metri până la Cripta de Jad. Lamia începu să tremure când intrară în încăperea unde Shrike apăruse în noaptea trecută. Sângele lui Hoyt lăsase o pată ruginiu-cafenie pe pardoseala din ceramică verde. Nu se zărea nici urmă a deschiderii transparente către labirintul de dedesubt. Nu se zărea nici urmă de Shrike.

Obeliscul nu avea camere, ci doar un puţ central în care o rampă spirală, prea abruptă pentru confortul uman, se răsucea în sus între pereţi de culoarea abanosului. Până şi şoaptele reverberau cu intensitate, iar grupul păstra conversaţiile la minimum. Nu existau ferestre, din vârful rampei, la cincizeci de metri deasupra podelei de piatră, nu se vedea nimic în exterior şi fasciculele lanternelor lor dezvăluiau doar beznă spre plafonul care se curba peste ei. Frânghiile şi lanţurile fixate de-a lungul a două secole de turism le îngăduiră să coboare fără teama că vor luneca şi cădea spre moartea certă de jos. Când se opriră la intrare, Martin Silenus strigă pentru ultima oară numele lui Kassad şi ecourile îi urmară în razele soarelui.

Petrecură o jumătate de oră sau mai mult cercetând distrugerile de lângă Monolitul de Cristal. Petice de nisip transformate în bălţi de sticlă, largi de cinci până la zece metri, reflectau lumina amiezii ca nişte prisme şi abăteau căldura în feţele pelerinilor. Faţada spartă a Monolitului, ciuruită acum de găuri şi fuioare de cristal topit care încă atârnau, părea ţinta unui act de vandalism lipsit de minte, dar toţi ştiau că Fedmahn Kassad trebuie să se fi luptat pentru a-şi apăra viaţa. Nu exista nici o uşă, nici o deschidere către labirintul fagure dinăuntru. Instrumentele îi anunţau că interiorul era pustiu şi neconectat aşa cum fusese dintotdeauna. Plecară şovăitor, suind potecile abrupte spre baza stâncilor nordice, unde Criptele Grote se înşiruiau la mai puţin de o sută de metri una de cealaltă.

– Primii arheologi au considerat că erau Criptele cele mai vechi din cauza aspectului lor rudimentar, zise Sol când intrară în prima grotă şi razele lanternelor jucară peste piatra cioplită într-o mie de desene indescifrabile.

Nici o grotă nu era mai adâncă de treizeci-patruzeci de metri. Toate se terminau prin pereţi de rocă şi nici un fel de examinări sau investigaţii radar nu descoperise vreo extensie a lor.

După ce ieşiră din a treia Criptă Grotă, se opriră în puţina umbră pe care o putură găsi şi împărţiră apa şi biscuiţii cu proteine din raţiile de luptă suplimentare ale lui Kassad. Vântul se înteţise şi acum suspina şi murmura printre stâncile canelate aflate mult deasupra lor.

– N-o să-l găsim, spuse Martin Silenus. L-a luat nenorocitu' ăla de Shrike.

Sol hrănea pruncul cu una dintre ultimele truse de alăptare. Creştetul căpşorului fetiţei căpătase o culoare roz, în ciuda eforturilor lui Sol de a o proteja când mergeau în exterior.

– Ar putea să fie chiar într-o Criptă prin care noi am trecut, zise el, dacă există secţiuni defazate temporal faţă de noi. Asta-i teoria lui Arundez. El consideră Criptele construcţii în patru dimensiuni, cu plieri complexe în continuumul spaţio-temporal.

– Grozav! făcu Lamia. Prin urmare, chiar dacă Fedmahn Kassad ar fi acolo, noi nu l-am vedea.

– Haideţi cel puţin să ne facem datoria, rosti Consulul oftând şi se ridică în picioare. A mai rămas o criptă.

Palatul Shrike se afla la un kilometru mai departe în vale, mai jos decât celelalte şi ascuns de un cot al pereţilor de piatră. Structura nu era mare, ci mai mică decât Cripta de Jad, dar construcţia ei complexă - flanşe, turle, contraforturi şi coloane de susţinere arcuite şi arcuindu-se în haos controlat - lăsa impresia că este mai mare decât în realitate.

Interiorul era o sală răsunătoare cu podea neregulată alcătuită din mii de segmente curbe şi articulate, ce-i reaminteau lui Lamia de coastele şi vertebrele unei creaturi fosilizate. La cincisprezece metri deasupra, domul era străbătut de zeci de lame de crom încrucişate, care continuau prin ziduri şi unele prin altele, arătând ca nişte ghimpi cu vârfuri de oţel deasupra structurii. Materialul domului în sine era uşor opac, conferind spaţiului boltit o nuanţă lăptoasă, bogată.

Lamia, Silenus, Consulul, Weintraub şi Duré începură să strige toţi numele lui Kassad, însă vocile lor răsunară şi stârniră zadarnic ecouri.

– Nici urmă de Kassad sau Het Masteen, vorbi Consulul după ce ieşiră. Poate că acesta va fi şablonul... vom dispărea pe rând, până va rămâne numai unul.

– Iar acelui ultim rămas i se va împlini dorinţa, aşa cum prezic legendele sectei Shrike? întrebă Brawne Lamia.

Se aşeză pe muchia stâncoasă de pe care se ridica Palatul Shrike şi-şi legănă în aer picioarele scurte.

Paul Duré îşi înălţă faţa către cer.

– Nu pot să cred că dorinţa părintelui Hoyt a fost ca el să moară pentru ca eu să trăiesc din nou.

Martin Silenus miji ochii spre el.

– Şi dorinţa ta, care ar fi, padre?

Duré nu şovăi.

– Aş dori... m-aş ruga... ca Dumnezeu să îndepărteze o dată pentru totdeauna calamitatea acestor atrocităţi gemene: războiul şi Shrike.

Se lăsă tăcere; se auzeau numai oftaturile şi gemetele îndepărtate ale vântului începutului de după-amiază.

– Între timp, spuse Brawne Lamia, trebuie să facem rost de ceva mâncare, ori să învăţăm cum să subzistăm pe bază de aer.

Duré încuviinţă din cap.

– De ce aţi adus aşa puţine cu voi?

Martin Silenus hohoti şi răspunse cu glas tare:

– Nici cd-i păsa de vin dar putea să şi fie, Nici că-i păsa de peşte sau de carnea de vânat, Iar sosurile îi păreau nimicuri, ba chiar o prostie. Binevoia să ducă ceata de scroafe la trocul de-adăpat, Şi nici nu se lăsa lasciv, de pofte ruşinoase aţâţat, Nici nu sta în scaunul zeflemistului cu gând de sfidare Ci după ape-ntinse, sufletul acestui Pelerin umblat, Tânjea

din greu şi doar aerul pădurii îi era mâncare Deşi adesea se-ospăta şi cu mixandre rare.

Duré surâse, evident încă derutat.

– Toţi ne-am aşteptat ca în prima noapte să triumfăm, ori să murim, răspunse Consulul. Nu anticipasem o şedere îndelungată aici.

Brawne Lamia se sculă şi-şi scutură pantalonii.

– Plec, anunţă ea. Ar trebui să pot aduce mâncare pentru patru-cinci zile, dacă sunt raţii militare.

– Vin şi eu, zise Martin Silenus.

Se făcu linişte. În săptămâna pelerinajului lor, poetul şi Lamia fuseseră cât pe-aci să se ia la bătaie de cinci-şase ori. O dată ea ameninţase să-l ucidă pe bărbat. Acum Lamia îl privi prelung.

– Bine, spuse ea în cele din urmă. Să ne oprim la Sfinx, ca să ne luăm raniţele şi sticlele de apă.

Grupul porni prin vale când umbrele începuseră să se prelungească dinspre pereţii vestici.

17

Cu douăsprezece ore mai devreme, colonelul Fedmahn Kassad păşi de pe scara în spirală pe nivelul cel mai de sus care rămăsese întreg în Monolitul de Cristal. Flăcări se înălţau în toate părţile. Prin găurile pe care le făcuse în suprafaţa de cristal a structurii, Kassad putea zări noaptea. Furtuna suflă praf vermillon prin orificii, până umplu aerul ca o pulbere de sânge. Colonelul îşi puse casca.

La zece paşi în faţa lui, Moneta aştepta.

Era goală sub costumul epidermic energetic şi efectul era de argint viu turnat direct pe piele. Kassad putea zări văpăile reflectate în curbele sânilor şi coapselor, razele de lumină ce se curbau

în adânciturile de la baza gâtului şi în ombilic. Gâtul ei era prelung, chipul crom sculptat în netezime perfectă. Ochii ei conţineau reflexii identice ale umbrei lui Fedmahn Kassad.

Bărbatul ridică arma de asalt şi trecu selectorul manual pe foc pe spectru total. În interiorul armurii sale de impact activate, corpul i se încorda în anticiparea atacului.

Moneta făcu o mişcare din mână şi costumul epidermic dispăru din creştetul capului până la gât. Acum era vulnerabilă. Kassad simţea că ştia fiecare faţetă a chipului aceluia, fiecare por şi folicul. Părul ei castaniu era tuns scurt, curbându-se uşor peste faţă în stânga. Ochii erau aceiaşi: mari, curioşi, surprinzători în adâncurile lor verzi. Gura mică cu buza inferioară plină încă ezita, înaintea unui surâs. Bărbatul observă arcuirea uşoară, întrebătoare a unei sprâncene, urechile mici pe care le sărutase şi în care şoptise de atâtea ori. Gâtul moale pe care-şi culcase obrazul pentru a-i asculta pulsul.

Kassad înălţă carabina şi o ţinti.

– Cine eşti? întrebă ea.

Glasul îi era dulce şi senzual aşa cum îşi reamintea, cu accentul slab şi la fel de evaziv.

Cu degetul pe trăgaci, Kassad şovăi. Făcuseră dragoste de zeci de ori, se cunoscuseră unul pe celălalt de mulţi ani în visele lui şi în peisajele simulărilor militare. Dar dacă ea se deplasa cu adevărat înapoi prin timp...

– Ştiu, rosti ea cu voce calmă, aparent fără să-şi dea seama de presiunea pe care bărbatul începuse deja s-o exercite pe trăgaci. Tu eşti cel pe care l-a făgăduit Stăpânul Durerii.

Colonelul gâfâia, încercând să-şi recapete suflul. Când vorbi, glasul îi era răguşit şi foarte încordat.
– Nu mă ţii minte?
– Nu. Ea îşi lăsă capul pe un umăr şi-l privi întrebător. Însă Stăpânul Durerii a făgăduit un războinic. Noi am fost sortiţi să ne-ntâlnim.
– Ne-am întâlnit cu mult timp în urmă, izbuti Kassad să murmure.
În mod automat, carabina ţintea faţa, schimbând lungimile de undă şi frecvenţele în fiecare microsecundă, până ce apărările costumului epidermic erau înfrânte. Alături de biciul-iadului şi fasciculele laser, fleşetele şi salvele de impulsuri urmau să fie trase după o secundă.
– Nu am amintiri de mult timp în urmă, zise ea. Noi ne deplasăm în direcţii opuse prin fluxul general al timpului. Sub ce nume mă cunoşti în viitorul meu, în trecutul tău?
– Moneta, şuieră Kassad silindu-şi mâna şi degetul încordate să tragă.
Ea surâse şi încuviinţă din cap.
– Moneta… Fiica Memoriei… Ce crudă ironie!
Kassad îşi aminti trădarea ei, *transformarea* în timp ce făceau dragoste acea ultimă dată în nisipurile de deasupra răposatului Oraş al Poeţilor. Ea fie că devenise Shrike, fie că-i îngăduise lui Shrike să-i ia locul. Preschimbase un act de iubire într-o atrocitate.
Colonelul Kassad apăsă trăgaciul.
Moneta clipi.
– Aici nu va funcţiona. Nu funcţionează în Monolitul de Cristal. De ce vrei să mă ucizi?

Kassad mârâi, azvârli arma inutilă peste balustradă, direcţionă energie în mănuşile armurii şi se năpusti.

Moneta nu schiţă nici o mişcare de evitare. Îl privi repezindu-se peste cei zece paşi care-i despărţeau; cu capul lăsat în piept, cu armura de impact gemând, pe când schimba alinierea de cristal a polimerilor, şi răcnind. Ea coborî braţele, pentru a-i recepta atacul.

Viteza şi masa lui Kassad o doborâră şi-i trimise pe amândoi pe jos, cu colonelul străduindu-se să o prindă de gât cu mănuşile amplificate energetic şi cu Moneta ţinându-i încheieturile într-o strânsoare de menghină în vreme ce se rostogoliră peste palier până la marginea platformei. Kassad reuşi să ajungă deasupra ei şi încercă să lase gravitaţia să suplimenteze forţa atacului său, cu braţele întinse, mănuşile rigidizate, degetele curbate într-o prindere ucigaşă. Piciorul lui stâng atârna peste muchia platformei, spre podeaua întunecată aflată la şaizeci de metri mai jos.

– De ce vrei să mă ucizi? şopti Moneta şi-l răsturnă pe o parte, astfel că amândoi se prăbuşiră de pe platformă.

Kassad urlă şi-şi coborî vizorul dintr-un gest scurt al capului. Se răsuciră prin văzduh, cu picioarele încleştate unul în jurul celuilalt în strânsori sălbatice de foarfece, cu mâinile lui Kassad ţinute la depărtare de forţa uluitoare cu care ea îi prinsese încheieturile. Timpul păru să decelereze, până ce căzură în ralanti, cu aerul mişcându-se peste bărbat aidoma unei pături care-i era trasă încet peste faţă. După aceea timpul reîncepu să accelereze şi deveni normal: căzură pe ultimii zece metri. Kassad răcni şi

vizualiză simbolul corespunzător pentru ca armura de impact să se rigidizeze, după care urmă un şoc teribil.

De la o depărtare scăldată în roşu sângeriu, Fedmahn Kassad se luptă către suprafaţa conştiinţei, ştiind că trecuseră doar o clipă sau două de când izbiseră solul. Se ridică, clătinându-se. Moneta se scula de asemenea încet, rezemându-se într-un genunchi şi privind locul în care pardoseala ceramică fusese făcută ţăndări de căderea lor.

Kassad trimise energie spre servomecanismele din piciorul costumului său şi şută cu toată puterea către capul femeii.

Moneta eschivă, îi prinse piciorul, îl răsuci şi-l azvârli în pătratul de cristal de trei metri, spărgându-l, trântindu-l pe colonel în nisip şi în noapte. Moneta îşi atinse gâtul, faţa ei fu acoperită de un val de argint viu şi apoi păşi după el.

Kassad îşi ridică vizorul spart şi-şi scoase casca. Vântul îi răvăşi părul negru, scurt, şi nisipul îi înţepă obrajii. Se sculă în genunchi, apoi în picioare. Ledurile indicatoare din displayul montat în gulerul costumului clipeau roşu, anunţând scurgerea ultimelor rezerve energetice. Le ignoră; avea să beneficieze de suficientă forţă pentru următoarele câteva secunde... şi asta ar fi fost tot ce mai conta.

– Indiferent ce s-a întâmplat în viitorul meu... În trecutul tău, spuse Moneta, nu eu m-am transformat. Eu nu sunt Stăpânul Durerii. El...

Kassad sări pe distanţa de trei metri care-i despărţea, ateriză *îndărătul* Monetei şi purtă mănuşa ucigaşă a mâinii drepte într-un arc care sparse bariera sunetului, cu muchia palmei pe cât

de rigidă şi ascuţită o puteau face filamentele piezoelectrice de carbon-carbon.

Moneta nu eschivă şi nici nu încercă să blocheze atacul. Mănuşa lui Kassad îi atinse baza gâtului într-o lovitură care ar fi retezat un copac, care ar fi pătruns printr-o jumătate de metru de stâncă. Pe Bressia, în lupte corp la corp în capitala Buckminster, Kassad ucisese un colonel Expulzat atât de iute - mănuşa lui trecuse fără cea mai mică întrerupere prin armura de impact, cască, câmpul de forţă personal, carne şi os -, încât capul bărbatului clipise spre propriul său trup timp de douăzeci de secunde înainte ca moartea să-l revendice.

Lovitura lui Kassad avu direcţia, viteza şi precizia necesare, dar se opri la suprafaţa costumului epidermic de argint viu. Moneta nu se clătină şi nu reacţionă. Kassad simţi cum energia costumului său piere în acelaşi moment în care braţul îi amorţi, cu muşchii umărului smulgându-se în agonie. Se împletici îndărăt, cu braţul drept mort pe lângă corp, energia costumului scurgându-se ca sângele dintr-un rănit.

– Nu asculţi, rosti Moneta.

Făcu un pas înainte, îl prinse de pieptul costumului de luptă şi-l azvârli douăzeci de metri către Cripta de Jad.

El ateriză violent şi armura de impact se rigidiză, absorbind însă doar parţial coliziunea, când rezervele energetice dădură greş. Braţul stâng îi protejă faţa şi gâtul, apoi armura se blocă şi braţul rămase îndoit inutil sub trup.

Moneta sări cei douăzeci de metri, se ghemui lângă el, îl ridică în aer cu o mână, prinse în pumnul

celălalt armura de impact şi-i sfâşie costumul de luptă în faţă, rupând două sute de straturi de microfilamente şi polimeri de ţesătură-omega. Îl pălmui uşor, aproape cu indiferenţă. Capul lui Kassad fu smucit şi bărbatul fu cât pe-aci să-şi piardă cunoştinţa. Vântul şi nisipul biciuiau pielea dezvelită a pieptului şi abdomenului.

Moneta sfârtecă şi restul costumului, rupând biosenzori şi fire de feedback. Îl ridică de antebraţe pe bărbatul rămas în pielea goală şi-l zgâlţâi. Kassad simţi gustul sângelui în gură şi în faţa ochilor îi jucară puncte roşii.

– Nu trebuie să fim inamici, spuse ea încet.

– Ai... tras... În... mine.

– Ca să-ţi testez reacţiile, nu ca să te omor.

Gura ei se mişca firesc sub învelişul de argint viu.

Îl pălmui încă o dată şi Kassad zbură doi metri prin aer şi căzu pe o dună, după care se rostogoli la vale în nisipul rece. Văzduhul era plin cu un milion de punctuleţe - zăpadă, praf, discuri rotitoare de lumină colorată. Se întoarse, se chinui să se salte în genunchi şi prinse nisipul mişcător al dunei cu degete transformate în gheare nesimţitoare.

– Kassad, şopti Moneta.

El se răsuci pe spate şi aşteptă.

Ea îşi dezactivase costumul epidermic. Pielea arăta caldă şi vulnerabilă, atât de alburie, încât era aproape translucidă. Vinişoare albăstrui erau vizibile în partea de sus a sânilor perfecţi. Picioarele păreau puternice şi atent dăltuite, cu coapsele uşor îndepărtate acolo unde îi întâlneau corpul. Ochii ei erau verde-închis.

– Tu iubeşti războiul, Kassad, murmură Moneta când se lăsă peste el.

Bărbatul se zbătu, încercă să se răsucească într-o parte, ridică braţele pentru a o lovi. Moneta îi fixă braţele deasupra capului cu o singură mână. Corpul îi radia căldură, când îşi atinse sânii de pieptul lui, legănându-i înainte şi înapoi, după care se coborî între picioarele lui depărtate. Kassad simţi curba lină a pântecelui ei mângâindu-i abdomenul.

Înţelese atunci că acesta era un viol, că s-ar fi putut împotrivi pur şi simplu prin lipsa de reacţie, refuzând-o. Nu avu succes. Aerul părea fluid în jurul lor, furtuna de nisip era ceva îndepărtat, nisipul însuşi atârna în aer ca o perdea de dantelă purtat pe brizele constante.

Moneta se mişcă înainte şi înapoi deasupra lui, pe el. Kassad simţea lenta înviere a excitării sale. Se luptă cu ea, se zbătu, lovi din picioare şi se chinui să-şi elibereze braţele. Ea era mult mai puternică. Se folosi de genunchiul drept pentru a împinge piciorul lui într-o parte. Sfârcurile ei se frecară peste pieptul lui ca nişte pietricele calde; căldura pântecului şi vintrelor ei făcură carnea lui să reacţioneze aidoma unei flori care se răsuceşte spre lumină.

– Nu! răcni Fedmahn Kassad, dar fu amuţit când Moneta îşi coborî gura peste a lui.

Cu mâna stângă, ea continua să-i fixeze braţele deasupra capului, iar cu mâna dreaptă coborî mai jos, îl găsi, îl călăuzi.

Kassad îi muşcă buza când căldura îl învălui. Strădaniile lui îl aduseră mai aproape, îl trimiseră mai adânc în ea. Încercă să se destindă şi Moneta se lăsă peste el până ce spinarea îi fu apăsată pe nisip. Kassad îşi aminti alte rânduri în care făcuseră dragoste, găsind echilibrul mintal unul în căldura

celuilalt, în vreme ce războiul bântuia dincolo de cercul pasiunii lor.

Închise ochii şi arcui gâtul înapoi, pentru a amâna agonia de plăcere care se prăbuşea peste el ca un talaz. Simţi gust de sânge pe buze, însă nu ştiu dacă era al lui sau al Monetei.

După un minut, cu ei doi continuând să se mişte în acelaşi ritm, Kassad îşi dădu seama că ea îi eliberase braţele. Fără să ezite, îşi coborî ambele braţe, în jos, în jurul Monetei, cu degetele răşchirate pe spinarea ei şi o trase brutal către el, apoi lunecă o mână în sus, pentru a-i cuprinde ceafa cu apăsare blândă.

Vântul reveni, zgomotele reapărură, nisipul fu purtat de pe marginile dunelor în jerbe învolburate. Kassad şi Moneta lunecară mai jos pe versantul uşor curbat de nisip, se rostogoliră împreună pe talazul cald spre locul unde acesta avea să se spargă, fără să mai ştie de noapte, de furtună, de bătălia uitată şi de tot, cu excepţia clipei şi cu excepţia lor.

Mai târziu, mergând împreună prin frumuseţea năruită a Monolitului de Cristal, ea îl atinse o dată cu o vergea de aur, apoi încă o dată cu un toroid albastru. În ciobul unui panou de cristal, el văzu cum reflexia sa devine schiţa în argint viu a unui bărbat, perfectă până la detaliile sexului şi a liniilor unde coastele i se zăreau pe trunchiul zvelt.

– *Şi acum?* întrebă Kassad prin mediul care nu era nici telepatie, nici sunet.

– *Stăpânul Durerii aşteaptă.*

– *Tu eşti slujitoarea lui}*

– *Niciodată. Ii sunt consoartă şi răzbunătoare. Sunt custodele lui.*

– Ai *venit din viitor odată cu el?*

– Nu. Am fost luată din timpul meu pentru a călători înapoi prin timp cu el.

– Atunci cine ai fost înainte...

*Î*ntrebarea lui Kassad fu întreruptă de apariţia bruscă. *Nu,* gândi el, de *prezenţa* bruscă, nu de *apariţia...* lui Shrike.

Creatufa era aşa cum şi-o reamintea din prima lor întâlnire, cu ani în urmă. Kassad observă luciul de argint viu peste crom, atât de similar cu al propriilor lor costume epidermice, însă ştiu intuitiv că sub carapacea aceea nu erau carne şi oase obişnuite. Era înalt de cel puţin trei metri, cele patru braţe păreau fireşti pe trunchiul elegant şi părea o masă sculptată de spini, ţepi, articulaţii şi straturi de sârmă ghimpată ascuţită ca briciul. Ochii cu o mie de faţete ardeau cu o lumină ce putea să fi fost făcută de un laser cu rubin. Maxilarul prelung şi şirurile de dinţi erau desprinse din coşmar.

Kassad se pregăti. În cazul în care costumul epidermic îi asigura aceeaşi putere şi mobilitate ca Monetei, atunci cel puţin ar fi putut muri luptând.

Nu avu timp pentru aşa ceva. Stăpânul Durerii stătea la cinci metri pe gresia neagră, pentru ca în clipa imediat următoare să fie lângă el, prinzând antebraţul colonelului într-o strânsoare de menghină de oţel, care se afundă prin câmpul costumului epidermic şi-i sângeră bicepsul.

Kassad se încordă, aşteptând lovitura şi decis să lovească la rândul lui, deşi a face asta însemna să se tragă singur în ascuţişul lamelor, spinilor şi sârmei ghimpate.

Shrike ridică mâna dreaptă şi câmpul unui portal dreptunghiular înalt de patru metri se materializă. Era similar cu cel pentru teleproiectare, cu excepţia

strălucirii violete care umplea interiorul Monolitului cu lumină densă.

Moneta dădu din cap şi trecu prin el. Shrike păşi înainte, cu lamele degetelor crestând doar uşor antebraţul lui Kassad.

Colonelul se gândi să se tragă îndărăt, dar curiozitatea lui era mai puternică decât imboldul spre moarte şi trecu prin portal cu Shrike.

18

Directorul executiv Meina Gladstone nu putea dormi. Se sculă, se îmbrăcă iute în apartamentul ei cufundat în beznă din adâncul Clădirii Guvernului şi făcu ceea ce făcea adesea când somnul nu dorea să vină: se plimbă pe planete.

Portalul ei teleproiector privat se materializă. Gladstone îşi lăsă în anticameră bodyguarzii, luând numai una dintre microsonde. N-ar fi luat nici una, dacă i-ar fi îngăduit-o legile Hegemoniei şi regula TehNucleului. Acestea nu îngăduiau.

Pe TC2 trecuse cu mult de miezul nopţii, dar ea ştia că pe destule planete este timpul zilei, aşa că purta o capă lungă cu guler Renaştere de claustraţie. Pantalonii şi cizmele nu-i dezvăluiau nici sexul, nici clasa socială, deşi calitatea capei în sine ar fi putut atrage atenţia asupra ei în unele locuri.

Directorul executiv Gladstone trecu prin portalul de unică existenţă, simţind, mai degrabă decât văzând sau auzind, microsonda care bâzâia îndărătul ei şi suia pentru altitudine şi invizibilitate, când păşi în piaţa San Pietro din Noul Vatican de pe Pacem. Pentru o secundă, Gladstone nu ştiu de ce-şi codificase implantul pentru destinaţia aceea - să fi fost de vină prezenţa desuetului monsenior de la

dineul de pe Crângul lui Dumnezeu? însă înţelese apoi că se gândise la pelerini, pe când zăcea trează, se gândise la cei şapte care plecaseră în urmă cu trei ani pentru a-şi căuta destinul pe Hyperion. Pacem fusese căminul părintelui Lenar Hoyt... şi a celuilalt preot dinaintea lui - Duré.

Gladstone se zgribuli sub capă şi traversă piaţa. Vizitarea planetelor natale ale pelerinilor era un traseu la fel de bun ca oricare altul pentru plimbarea ei; în majoritatea nopţilor de nesomn, ea cutreierase o sumedenie de planete, revenind pe Tau Ceti Central cu puţin înaintea zorilor şi a primelor şedinţe. Cel puţin acum n-aveau să fie decât şapte planete.

Aici era devreme. Cerurile lui Pacem erau galbene, tivite cu nori verzui şi domnea un iz de amoniac care-i asaltă sinusurile şi-i înlăcrimă ochii. În aer exista mirosul chimic, vag şi neplăcut al unei planete care nici nu fusese complet terraformată, nici nu era complet ostilă omului. Gladstone se opri şi privi în jur.

Piaţa San Pietro se afla pe culmea unei coline şi era îmbrăţişată de un semicerc de coloane, care avea în vârf o bazilică uriaşă. În dreapta ei, acolo unde pilaştrii se deschideau către o scară ce cobora mai mult de un kilometru spre sud, se întrezărea un orăşel cu case scunde şi rudimentare cuibărite între arbori albi ca osemintele unor creaturi incomplet dezvoltate care muriseră de mult.

Doar câţiva oameni puteau fi zăriţi, grăbindu-se peste piaţă sau suind scara, ca şi cum ar fi întârziat la liturghie. De sub cupola mare a catedralei, clopotele începură să răsune, dar aerul rarefiat diminua sunetul autorităţii.

Gladstone descrise semicercul de pilaştri, cu capul plecat, ignorând privirile curioase ale clericilor şi echipei de măturători de stradă, care călăreau un animal asemănător unui arici de o jumătate de tonă. În Web existau zeci de planete marginale ca Pacem, mai multe încă în Protectorat şi în apropiata Pustietate - prea sărace pentru a atrage nişte cetăţeni infinit de mobili, prea asemănătoare cu Pământul pentru a fi ignorate în zilele întunecate ale Hegirei. Pacem fusese potrivită pentru un grup mic, aşa cum erau catolicii, care veniseră aici căutând resurgenţa credinţei. Gladstone ştia că pe atunci fuseseră milioane. Acum numărul lor nu putea depăşi câteva zeci de mii. Închise ochii şi reapelă holodosarele părintelui Paul Duré.

Gladstone iubea Webul. Iubea oamenii din Web; în ciuda superficialităţii, egoismului şi incapacităţii lor de a se schimba, ei erau esenţa umanităţii. Gladstone iubea Webul. Îl iubea îndeajuns de mult pentru a şti că trebuia să ajute la distrugerea lui.

Reveni la micul terminex cu trei portaluri, îşi materializă propriul nod teleproiector printr-o simplă comandă prioritară adresată datasferei şi păşi prin el, pătrunzând în lumina soarelui şi izul mării.

Maui-Legământul. Gladstone ştia cu exactitate unde se afla. Stătea pe colina de deasupra Primului-sit, acolo unde mormântul lui Siri continua să marcheze locul în care cu aproape un secol în urmă începuse rebeliunea de scurtă durată. Pe atunci Primul-sit era un sat cu câteva mii de locuitori şi în fiecare săptămână a Festivalului, flautiştii salutau insuliţele motrice care erau mânate spre nord, către terenurile de hrănire din Arhipelagul Ecuatorial. Acum Primul-sit se întindea peste insulă,

pierzându-se din vedere, cu arc-oraşe şi stupi rezidenţiali înălţându-se câte o jumătate de kilometru în toate direcţiile, ridicându-se peste dealul care oferise cândva panorama cea mai minunată peste planeta marină Maui-Legământul.

Însă mormântul rămăsese. Trupul bunicii Consulului nu mai era acolo... de fapt, niciodată nu fusese cu adevărat acolo... dar ca atât de multe lucruri simbolice de pe această planetă, mausoleul pustiu impunea reverenţă, ba chiar veneraţie.

Gladstone privi printre turnuri, pe lângă digul vechi, acolo unde lagunele albastre deveniseră cafenii, peste platformele de foraj şi barjele turistice, unde începea oceanul. Acum nu mai existau insule motrice care să se deplaseze în pâlcuri uriaşe pe oceane, cu frunzele-vele umflându-se în brizele sudului, cu păstorii lor delfini brăzdând apa în V-uri albe de spumă.

Acum insulele erau îmblânzite şi populate de cetăţenii Webului. Delfinii erau morţi: unii ucişi în uriaşele bătălii cu FORŢA, cei mai mulţi punându-şi capăt vieţii în inexplicabila Sinucidere în Masă din Marea Sudului, ultimul mister al unei rase învăluite în mister.

Gladstone se aşeză pe o bancă joasă de lângă marginea stâncii şi găsi un fir de iarbă pe care-l putu curăţa şi mesteca. Ce se întâmpla cu o planetă când trecea de la statutul de cămin a o sută de mii de oameni, în echilibru delicat cu o ecologie delicată, la cel de teren de joacă pentru patru sute de milioane de oameni în primul deceniu standard de cetăţenie în Hegemonie?

Răspuns: planeta murea. Sau sufletul ei murea, deşi ecosfera continua să funcţioneze, cumva.

Ecologii planetari şi specialiştii în terraformare menţineau carcasa în viaţă, opreau mările să se înăbuşe complet sub inevitabilele gunoaie, deşeuri de canalizare şi revărsări de petrol, acţionau pentru a minimiza sau camufla poluarea sonoră şi o mie de alte lucruri pe care le adusese progresul. Dar Maui-Legământul pe care o cunoscuse Consulul în copilărie, cu mai puţin de un secol în urmă, suind chiar dealul acesta spre locul de veci al bunicii sale, pierise pentru totdeauna.

Pe cer zbura o formaţiune de covoraşe-şoim, cu turiştii de pe ele râzând şi ţipând. Hăt deasupra lor, o excursie masivă VEM ocultă soarele pentru un moment. În umbra ei, Gladstone aruncă pe jos firul de iarbă şi-şi sprijini antebraţele pe genunchi. Se gândi la trădarea Consulului. Ea *se bazase* pe trădarea lui, mizase totul pe faptul că omul crescut pe Maui-Legământul, descendentul lui Siri, se va alătura Expulzaţilor în inevitabila bătălie pentru Hyperion. Nu fusese exclusiv planul ei; Leigh Hunt jucase un rol decisiv în deceniile de plănuire, în chirurgia delicată a plasării individului cel mai potrivit în contact cu Expulzaţii, într-o poziţie din care ar fi putut trăda ambele tabere prin activarea dispozitivului Expulzat pentru a colapsa mareele temporale pe Hyperion.

Şi o făcuse. Consulul, un bărbat care-şi dedicase patru decenii din viaţă, plus soţia şi copilul, slujirii Hegemoniei, explodase în cele din urmă în răzbunare ca o bombă care fusese latentă vreme de o jumătate de secol.

Gladstone nu era foarte încântată de trădare. Consulul îşi vânduse sufletul şi avea să plătească un preţ teribil - în istorie şi în propria sa minte -, totuşi

trădarea lui nu însemna absolut nimic pe lângă trădarea pentru care era ea pregătită să sufere. În calitate de director executiv al Hegemoniei, Gladstone era liderul simbolic a o sută cincizeci de miliarde de oameni. Era pregătită să-i trădeze, pe toţi, pentru a salva omenirea.

Se sculă, simţi vârsta şi reumatismul în oase, şi păşi încet către terminex. Se opri o clipă lângă portalul care zumzăia uşor, şi privi peste umăr pentru o ultimă imagine a lui Maui-Legământul. Briza sufla dinspre ocean, dar purta duhoarea stătută a deversărilor de petrol şi rafinăriilor de gaze şi Gladstone îşi feri chipul.

Greutatea lui Lusus căzu aidoma unor lanţuri de fier pe umerii acoperiţi de capă. În Concourse era ora de vârf şi mii de navetişti, clienţi şi turişti ticseau toate nivelurile de pasarele, umpleau escalatoarele lungi de câte un kilometru cu oameni de toate culorile şi confereau aerului o apăsare de respiraţii reciclate, care se combina cu izul de unsoare şi ozon al unui sistem etanş. Gladstone ignoră nivelurile comerciale scumpe şi luă un disc de transport personal pe distanţa celor zece kilometri până la principalul templu Shrike.

Câmpuri restrictive şi interdictive de poliţie străluceau violet şi verde dincolo de baza scării largi. Templul era închis şi afundat în întuneric; multe dintre vitraliile înalte şi înguste ce dădeau spre Concourse fuseseră sparte. Gladstone îşi reamintea rapoartele despre revolte din urmă cu câteva luni şi ştia că Episcopul şi acoliţii săi fugiseră.

Se apropie de câmpul restrictiv şi privi prin ceaţa violetă mişcătoare către scara pe care Brawne Lamia îl purtase pe clientul şi iubitul ei muribund,

cibridul original al lui Keats, spre preoţii Shrike care aşteptau. Gladstone îl cunoscuse bine pe tatăl lui Brawne; petrecuseră împreună primii lor ani în Senat. Senatorul Byron Lamia fusese un bărbat scânteietor - cu mult înainte ca mama lui Brawne să fi revenit pe scena mondenă din provincia ei de la capătul lumii de pe Freeholm, Gladstone se întrebase dacă să se mărite cu el iar când murise, o parte din tinereţea lui Gladstone fusese îngropată odată cu el. Byron Lamia fusese obsedat de TehNucleu, măcinat de misiunea de a scoate omenirea de sub dependenţa pe care IA-urile o impuseseră de cinci secole şi pe o mie de ani-lumină. Tatăl lui Brawne Lamia o făcuse pe Gladstone conştientă asupra pericolului, o condusese către devotamentul ce avea să ducă la cea mai teribilă trădare din istoria omului.

Iar „sinuciderea” senatorului Brawne Lamia o învăţase la deceniile de prudenţă. Gladstone nu ştia dacă agenţii Nucleului orchestraseră moartea senatorului, poate că fuseseră elemente din ierarhia Hegemoniei care-şi protejau propriile interese, dar ea ştia că Byron Lamia nu şi-ar fi luat niciodată viaţa, nu şi-ar fi abandonat niciodată în felul acela soţia neajutorată şi fiica încăpăţânată. Ultima acţiune în Senat a lui Lamia fusese de a prezenta, în calitate de coautor, propunerea statutului de Protectorat pentru Hyperion, o mişcare ce ar fi adus planeta în Web cu douăzeci de ani standard mai devreme decât evenimentele ce se derulau în prezent. După moartea lui, celălalt coautor - nou influenta Meina Gladstone - retrăsese propunerea.

Gladstone găsi un puţ descendent şi coborî pe lângă niveluri comerciale şi rezidenţiale, de

producţie şi service, de tratare a deşeurilor şi reactoare. Atât comagenda ei, cât şi difuzorul puţului începură s-o avertizeze că pătrundea în zone nelicenţiate şi nesigure aflate mult sub Stup. Programul puţului încercă să-i stopeze coborârea. Ea trecu pe prioritate şi amuţi avertismentele. Continuă să coboare pe lângă niveluri lipsite de panouri sau lumini, printr-un vălmăşag de fibre optice, conducte de încălzire şi ventilaţie şi rocă goală. În cele din urmă se opri.

Ieşi pe un coridor iluminat doar de fosfogloburi îndepărtate şi vopsea-licurici unsuroasă. Apa picura dintr-o mie de fisuri din plafoane şi pereţi şi se acumula în băltoace toxice. Aburi se înălţau din aperturi ale pereţilor ce puteau fi alte coridoare sau cubiculumuri personale, sau pur şi simplu găuri. Undeva în depărtare se auzea ţipătul ultrasonic al metalului care tăia metal; ceva mai aproape, scârţâiturile electronice ale muzicii nihil. Undeva un bărbat urlă şi o femeie râse, cu vocea reverberând metalic prin puţuri şi conducte. Se auzi tuşea unei puşti cu fleşete.

Stupul Drojdiilor. Gladstone ajunse la o intersecţie de coridoare-grote şi se opri să privească în jur. Microsonda ei pică şi descrise cercuri mai strânse, insistent ca o insectă înfuriată. Cerea întăriri de securitate. Numai comanda persistentă de prioritate a lui Gladstone împiedică strigătul ei să fie auzit.

Stupul Drojdiilor. Aici se ascunseseră Brawne Lamia şi iubitul ei cibrid în ultimele ore dinaintea încercării de a ajunge la templul Shrike. Acesta era unul dintre nenumăratele locuri interlope din Web unde piaţa neagră putea asigura orice, de la Flashback, până la arme de nivel FORŢĂ, de la

androizi ilegali la tratamente clandestine Poulsen, care puteau la fel de bine să te ucidă ori să-ti aducă alti douăzeci de ani de tinereţe. Gladstone coti la dreapta, pe coridorul cel mai întunecos.

Ceva de dimensiunile unui şobolan, însă cu multe picioare, dispăru grăbit într-un tub de ventilaţie spart. Gladstone simţi miros de canalizare, sudoare, ozonul deckurilor de dataplanuri suprautilizate, aroma dulceagă de fluid pentru arme de mână, vomă şi duhoare de feromoni de grad inferior care suferiseră mutaţii în toxine. Merse pe coridoare, gândindu-se la săptămânile şi lunile ce aveau să urmeze, la preţul teribil pe care planetele aveau să-l plătească pentru deciziile ei, pentru obsesiile ei.

Cinci tineri, modificaţi de ARN-işti clandestini în asemenea măsură încât erau mai degrabă animale decât oameni, ieşiră pe coridor în faţa ei. Gladstone se opri.

Microsonda coborî înaintea ei şi-şi neutraliză polimerii de camuflaj. Creaturile dinaintea femeii hohotiră, zărind doar o maşinărie de mărimea unei viespi care se legăna şi mişca brusc prin aer. Era perfect posibil ca să fi fost atât de pierduţi în mutaţiile ARN, încât să nici nu recunoască dispozitivul. Doi şfichiuiră, deschizând vibrolame. Unul întinse gheare de oţel lungi de zece centimetri. Unul ridică piedica unui pistol cu fleşete, cu butoiaş rotativ.

Gladstone nu dorea o luptă. Ea ştia, chiar dacă aceste capete-moarte din Stupul Drojdiilor nu aveau habar, că microsonda o putea apăra de ei cinci şi de încă o sută. Nu vrea totuşi să moară cineva, doar pentru că ea alesese locul acela pentru a se plimba.

– Plecaţi, le spuse.

Tinerii o priviră, ochi galbeni, ochi negri bulbucaţi, fante semiacoperite şi benzi abdominale fotoreceptoare. La unison, însă desfăcându-se în semicerc, ei avansară doi paşi.

Meina Gladstone îşi îndreptă ţinuta, îşi strânse capa în jurul corpului şi coborî gulerul de claustraţie, atât cât să-i poată vedea ochii.

– Plecaţi, repetă ea.

Tinerii se opriră. Pene şi solzi vibrară sub brize nevăzute. Pe doi dintre ei, antene oscilară şi mii de firicele senzoriale pulsară.

Plecară. Dispariţia lor fu la fel de silenţioasă şi rapidă ca apariţia. Peste o secundă nu se auziră decât picăturile de apă şi râsete îndepărtate.

Gladstone clătină din cap, îşi apelă portalul personal şi trecu prin el.

Sol Weintraub şi fiica lui veniseră de pe Lumea lui Barnard. Gladstone se translată la un terminex minor din oraşul lor natal Crawford. Era seară. Casele albe, scunde, amplasate pe peluze impecabile reflectau sensibilităţile Renaşterii Republicii Canadiene şi firile practice ale fermierilor. Copacii erau înalţi, cu crengi groase şi uimitor de credincioşi moştenirii Vechiului Pământ. Meina se feri de fluxul pietonilor, care în majoritate se grăbeau către casă după o zi de muncă petrecută altundeva în Web, şi se trezi plimbându-se pe alei din cărămidă, pe lângă clădiri din cărămidă dispuse în jurul unui rond de iarbă. Spre stânga, întrezări loturi agricole, dincolo de un şir de case. Plante înalte şi verzi, posibil porumb, creşteau în rânduri ce murmurau molcom, întinzându-se către orizontul îndepărtat unde apunea ultimul arc al unui soare roşu uriaş.

Femeia merse prin campus, întrebându-se dacă acesta fusese colegiul la care predase Sol, totuşi nu într-atât de curioasă încât să interogheze datasfera.

Felinare cu gaz se aprindeau automat sub bolţile de frunze şi primele stele deveneau vizibile în interstiţiile unde cerul trecea din azur în chihlimbar şi după aceea în abanos.

Gladstone citise cartea lui Weintraub, *Dilema lui Avraam,* în care cărturarul analizase relaţia dintre un Dumnezeu care cerea sacrificarea unui fiu şi rasa umană care era de acord cu aceasta. Weintraub raţionase că Iehova din Vechiul Testament nu-l testase pur şi simplu pe Avraam, ci comunicase în unicul limbaj al loialităţii, obedienţei, sacrificiului şi ordinelor pe care omenirea îl putea înţelege în punctul acela al relaţiei lor. Weintraub considerase că mesajul Noului Testament era prezicerea unei noi etape în relaţia respectivă - o etapă în care omenirea nu avea să-şi mai sacrifice copiii nici unei divinităţi, pentru nici un motiv, dar în care părinţii... rase întregi de părinţi... aveau să se ofere pe ei înşişi pentru sacrificare. Aşa apăruseră Holocausturile Secolului XX, Conflictul Limitat, războaiele tripartite, secolele de nepăsare şi poate chiar Marea Greşeală din '38.

În cele din urmă Weintraub ajunsese la concluzia refuzării oricăror sacrificii, a oricăror relaţii cu Dumnezeu, cu excepţia celei de respect reciproc şi de tentative oneste spre o înţelegere reciprocă. El scrisese despre multiplele morţi ale lui Dumnezeu şi despre necesitatea unei resurecţii divine acum când omenirea îşi construise propriii zei şi îi eliberase în Univers.

Gladstone traversă un pod graţios de piatră care se arcuia peste un pârâu pierdut în umbre, a cărui existenţă era indicată doar de sunetele ce se auzeau în întuneric. O lumină galbenă, blândă, cobora pe balustrade de piatră. Undeva pe lângă campus, un câine lătră şi cineva îl potoli. Lumini ardeau la nivelul al treilea al unei clădiri vechi, o structură din cărămidă coşcovită şi acoperită cu ardezie care data probabil dinainte de Hegira.

Se gândi la Sol Weintraub, la soţia lui Sarai şi la frumoasa lor fiică de douăzeci şi şase de ani, care se întorsese după un an de cercetări arheologice pe Hyperion fără să fi descoperit nimic, doar blestemul lui Shrike: maladia Merlin. Sol şi Sarai priviseră cum ea îmbătrânea în mod invers, până la copilărie, apoi la stadiul de prunc. Iar apoi tatăl rămase singur, după ce Sarai murise într-un accident VEM stupid şi lipsit de sens, când plecase să-şi viziteze sora.

Rachel Weintraub, a cărei primă şi ultimă zi de naştere, avea să sosească în mai puţin de trei zile standard.

Gladstone izbi cu pumnul în piatră, îşi apelă portalul şi merse altundeva.

Pe Marte soarele era la amiază. Mahalalele Tharsisului rămăseseră neschimbate de peste şase secole. Cerul era trandafiriu, aerul prea rarefiat şi prea rece pentru Gladstone, chiar strâns înfăşurată în capă, iar colbul era omniprezent. Ea străbătu uliţele înguste şi căile săpate în stâncă ale Oraşului de Relocare, fără să găsească niciodată un loc îndeajuns de deschis pentru a vedea ceva dincolo de următorul pâlc de cocioabe sau turnuri de filtrare ce picurau.

Aici creşteau puţine plante; pădurile mari ale Inverzirii fuseseră tăiate pentru a fi folosite drept lemne de foc sau muriseră şi fuseseră acoperite de dune roşii. Doar câţiva cactuşi-brandy ilegali şi petice micuţe de licheni-păianjeni paraziţi se distingeau între potecile al căror pământ fusese bătătorit, ajungând tare ca piatra, de douăzeci de generaţii de tălpi desculţe.

Gladstone găsi un bolovan scund şi se odihni, coborând capul şi masându-şi genunchii. Cete de copii, toţi dezbrăcaţi cu excepţia unor zdrenţe şi a jacurilor de şuntare ce se legănau, o înconjurară, cerşiră bani, apoi fugiră chicotind când ea nu le răspunse.

Soarele era sus pe boltă. Mons Olympus şi frumuseţea aridă a academiei FORŢĂ a lui Fedmahn Kassad nu se vedeau de aici. Gladstone privi în jur. Acesta era locul de unde venise bărbatul cel mândru. Acestea erau locurile pe unde el alergase cu găştile de tineri înainte de a fi condamnat la ordine, echilibru mental şi onoare militară.

Meina găsi un loc ferit şi trecu prin portalul ei.

Crângul lui Dumnezeu era cum fusese dintotdeauna: parfumat de aromele unui milion de milioane de arbori, tăcut cu excepţia sunetelor blânde ale foşnetelor frunzelor şi vântului, colorat în semitonuri şi pasteluri, cu răsăritul aprinzând acoperişul acesta al planetei odată ce oceanul de vârfuri de copaci reflecta lumina, cu toate frunzele scânteind în briză, sclipind de rouă şi ploi matinale, cu briza sporind şi purtând izul ploii şi vegetaţiei ude până la Gladstone, pe platforma ei de deasupra lumii cufundată încă în somn şi beznă aflată la o jumătate de kilometru mai jos.

Un Templier se apropie, zări sclipirea brăţării de acces a lui Gladstone când ea îşi mişcă mâna, şi se retrase - o siluetă înaltă, în robă, contopindu-se cu labirintul de frunze şi liane.

Templierii reprezentau una dintre variabilele cele mai nesigure din jocul lui Gladstone. Sacrificarea navei-arbore *Yggdrasill* de către ei fusese un act unic, fără precedent, inexplicabil şi îngrijorător. Dintre toţi potenţialii ei aliaţi în războiul ce avea să urmeze, nici unul nu era mai necesar şi mai de nepătruns ca Templierii. Dedicată vieţii şi devotată lui Muir, Frăţia Arborelui era o forţă mică, dar potentă din Web - un simbol al conştiinţei ecologice într-o societate dedată autodistrugerii şi irosirii, totuşi care nu dorea să-şi admită excesele.

Unde era Het Masteen? De ce îşi lăsase cubul Mobius cu ceilalţi pelerini?

Gladstone privi soarele răsărind. Cerul se umplu cu montgolfieri orfani salvaţi de la măcel pe Morişcă, ale căror corpuri multinuanţate pluteau în sus ca nişte meduze. Funigei radianţi îşi întinseră aripile solare de grosimea unei membrane pentru a colecta razele astrului. Un stol de corbi apăru brusc şi se înălţă în spirală, oferind prin croncăniturile lor un contrapunct răguşit la briza lină şi susurul ploii care se apropia de Gladstone dinspre vest. Răpăiturile picăturilor pe frunze îi reamintiră de propria ei casă, în deltele lui Patawpha, de Musonul de o Sută de Zile, care o trimisese pe ea şi pe fraţii ei prin smârcuri să caute broaşte-zburătoare, bendiţi şi şerpi-de-ananas, pe care să-i ducă la şcoală în borcane.

Pentru a suta mia oară, Gladstone înţelese că încă

A

mai era vreme să oprească totul. În momentul acesta războiul universal nu era inevitabil. Expulzaţii încă nu contraatacaseră într-un mod pe care Hegemonia să nu-l poată ignora. Shrike nu era liber. Nu încă...

Tot ce trebuia ea să facă pentru a salva o sută de miliarde de vieţi era să revină în faţa Senatului şi să dezvăluie trei decenii de amăgiri şi duplicităţi, să-şi dezvăluie temerile şi nesiguranţele...

Nu. Avea să continue aşa cum fusese plănuit, până ce avea să treacă de orice planuri. În imprevizibil. În apele sălbatice ale haosului, acolo unde până şi predictorii TehNucleului, cei care văd totul, ar fi orbi.

Gladstone merse pe platformele, turnurile, rampele şi podurile mobile ale oraşului arboricol al Templierilor. Animale de pe douăzeci de planete şi cimpanzei ARN-izaţi chicotiră spre ea şi apoi fugiră, balansându-se cu graţie pe liane fragile la trei sute de metri deasupra solului. Dinspre zone închise turiştilor şi vizitatorilor privilegiaţi, Gladstone simţi mireasmă de tămâie şi auzi limpede incantaţiile gregoriene ale slujbei de răsărit a Templierilor. Dedesubt nivelurile inferioare se animau cu lumină şi mişcare. Ploile scurte trecuseră mai departe şi Gladstone reveni la nivelurile superioare, bucurându-se de privelişte, traversând un pod din lemn suspendat, lung de şaizeci de metri, care făcea legătura între copacul ei şi altul chiar mai mare, unde şase baloane cu aer cald - unicul mod de transport pe care Templierii îl îngăduiau pe Crângul lui Dumnezeu - atârnau amarate şi aparent nerăbdătoare să plece, cu nacelele pentru pasageri legănându-se ca nişte ouă grele şi cafenii, cu învelişurile baloanelor vopsite cu dragoste în

desenele unor creaturi vii - montgolfieri, fluturi Monarch, şoimi Thomas, funigei radianţi, zepleni acum dispăruţi, caracatiţe aeriene, moliile-lunii, vulturi - atât de veneraţi în legendă, încât nu fuseseră nicicând recuperaţi sau ARN-izaţi - şi multe altele.

Toate acestea ar putea fi distruse, dacă voi continua. Vor fi *distruse.*

Se opri la marginea unei platforme circulare şi strânse atât de puternic balustrada în pumni, încât petele cauzate de vârstă pe mâinile ei ieşiră brusc în evidenţă pe pielea brusc albită. Se gândi la cărţile vechi pe care le citise, pre-Hegira, pre-epoca zborurilor spaţiale, când oamenii din naţiunile embrionare de pe continentul Europa transportaseră oameni cu piele mai întunecată - africani - departe de tărâmurile lor natale, către o viaţă de sclavie în Vestul colonial. Oare sclavii aceia, legaţi cu lanţuri şi încătuşaţi, goi şi ghemuiţi în pântecele fetid al unei corăbii... Oare sclavii aceia ar fi şovăit să se răscoale, să-i doboare pe cei care-i ţineau în captivitate, dacă asta ar fi însemnat să distrugă frumuseţea corăbiei... a Europei însăşi?

Dar ei aveau Africa unde să revină.

Meina Gladstone scoase un sunet care era pe jumătate geamăt şi pe jumătate suspin. Întoarse spatele răsăritului glorios, incantaţiilor ce salutau o nouă zi, ascensiunii aerostatelor - vii şi artificiale - pe cerul nou-născut şi coborî în întunericul relativ pentru a-şi apela teleproiectorul.

Nu putea să meargă în locul de unde venise ultimul pelerin, Martin Silenus. Acesta se afla la vârsta senectuţii de numai o sută şi cincizeci de ani, pe jumătate vineţiu în urma tratamentelor Poulsen, cu

celulele sale amintindu-şi frigul intens provocat de amnezii criogenice lungi şi stocările încă şi mai îngheţate, dar el dăinuia de peste patru veacuri. Fusese născut pe Vechiul Pământ în ultimele zile ale planetei, mama lui făcuse parte din una dintre cele mai nobile familii, tinereţea lui fusese o pastişă de decadenţă şi eleganţă, frumuseţe şi iz dulceag al descompunerii. Mama îi rămăsese pe Pământul care murea, iar el fusese trimis în spaţiul cosmic, astfel încât cineva să poată achita datoriile familiei, chiar dacă asta ar fi însemnat... şi însemnase... ani de slugărnicie ca muncitor manual legat pe viaţă pe una dintre cele mai înapoiate şi groaznice planete din Web.

Meina nu putea să meargă pe Vechiul Pământ, aşa că merse pe Poarta Raiului.

Capitala era Oraşul Smârcurilor şi Gladstone păşi pe străzile pietruite de acolo, admirând casele mari ce atârnau deasupra canalelor strâmte, săpate în piatră, care se încrucişau în sus pe versantul muntelui artificial ca desprinse dintr-o litografie de Escher. Copaci eleganţi şi ferigi coada-calului încă mai mari decât ei încununau coamele dealurilor, mărgineau bulevardele largi şi albe şi dispăreau în depărtare după curbele graţioase ale plajelor cu nisip alb. Fluxul leneş aducea valuri violete care se reflectau ca printr-o prismă într-o duzină de culori înainte de a muri pe plajele perfecte.

Gladstone se opri într-un parc cu vedere spre Promenada Smârcurilor, unde zeci de perechi şi turişti îmbrăcaţi elegant inspirau aerul serii sub felinarele cu gaz şi în umbrele frunzoase, şi-şi imagină cum fusese Poarta Raiului cu mai bine de trei secole în urmă, când era o planetă Protectorat

primitivă, neterraformată deocamdată, iar tânărul Martin Silenus, încă suferind de pe urma dislocării culturale, a pierderii averii sale şi a leziunilor cerebrale datorate Şocului Criogenie în lunga călătorie prin spaţiul cosmic, lucrase aici ca sclav.

Staţia de Generare Atmosferică de atunci asigura câteva sute de kilometri pătraţi de aer respirabil şi teren abia locuibil. Tsunami-urile purtau cu aceeaşi nepăsare oraşe, proiecte de recuperare a terenurilor şi muncitori. Muncitorii legaţi pe viaţă, ca Silenus, săpau canalele cu acizi, curăţau bacteriile din labirinturile conductelor-plămân de sub mocirle şi dragau şlamul şi cadavrele de pe câmpiile de noroaie după inundaţii.

Am înregistrat un oarecare progres, gândi Gladstone, *în ciuda inerţiei la care ne-a silit Nucleul şi a faptului că ştiinţa aproape că a murit. În ciuda dependenţei noastre fatale de jucăriile ce ne-au fost dăruite de propriile noastre creaţii.*

Era nemulţumită. Înainte să fi început această plimbare pe planete, dorise să viziteze toate căminele pelerinilor de pe Hyperion, oricât de inutil ştia că ar fi fost gestul acela. Poarta Raiului era locul unde Silenus învăţase să scrie adevărata poezie, chiar în vreme ce mintea sa temporar vătămată nu mai ştia ce însemna limbajul, însă planeta aceasta nu era căminul lui.

Meina ignoră muzica plăcută a concertului de pe Promenadă, ignoră zborurile VEM-urilor care făceau naveta pe cer aidoma unor păsări migratoare, ignoră aerul plăcut şi lumina blândă, îşi apelă portalul şi-i comandă teleproiectare pe Luna Pământului. *Luna.*

În loc să activeze translaţia, comagenda o avertiză asupra pericolului de a merge acolo. O anulă printr-o comandă prioritară.
Microsonda se materializă cu un zumzet şi glăsciorul ei din implantul lui Gladstone sugeră că nu era o idee bună ca şeful Executivului să călătorească într-un loc atât de instabil. O reduse la tăcere.
Portalul teleproiectorului începu să-i conteste opţiunea, până ce îşi utiliză cârdul universal ca să-l programeze manual.
Uşa teleproiectoare se materializă ca o pâclă şi femeia trecu prin ea.
Singura zonă încă locuibilă de pe satelitul natural al Vechiului Pământ era zona Mare păstrată pentru ceremonia Masada FORŢĂ şi aici ieşi Gladstone.
Tribunele pentru spectatori şi terenul de paradă erau pustii. Câmpuri restrictive de clasa X înceţoşau stelele şi pereţii îndepărtaţi ai craterului, dar Gladstone putea să vadă că munţii îndepărtaţi fuseseră topiţi de căldura internă cauzată de teribilele maree gravitaţionale, care-i făcuse să curgă în noi mări de rocă.
Păşi peste o câmpie de nisip cenuşiu şi simţi gravitaţia redusă ca pe o invitaţie la zbor. Se imagină ca fiind un balon al Templierilor, uşor ancorat, însă dornic să plece. Rezistă impulsului de a sări, de a ţopăi în salturi gigantice, totuşi pasul îi era uşor şi colbul zbura în configuraţii improbabile în urma ei.
Aerul era foarte rarefiat sub domul câmpului restrictiv şi Gladstone se pomeni tremurând, în ciuda elementelor termice din capă. Câteva momente stătu nemişcată în centrul câmpiei

monotone şi se strădui să-şi închipuie doar Luna - primul pas al omenirii în lungul ei mers clătinat din leagăn. Însă tribunele şi barăcile de echipament FORŢĂ o distrăgeau, făceau zadarnice asemenea exerciţii de imaginaţie şi în cele din urmă ea ridică ochii ca să vadă obiectul pentru care venise de fapt.

Vechiul Pământ atârna pe cerul negru. Nu însă Vechiul Pământ, desigur, ci doar discul de acreţie pulsator şi norul globular de sfărâmături care fusese cândva Vechiul Pământ. Era foarte strălucitor, mai strălucitor decât oricare stea văzută de pe Patawpha chiar şi în cea mai senină noapte, totuşi strălucirea lui era în mod straniu ameninţătoare şi proiecta o lumină bolnăvicioasă peste câmpia sură ca noroiul.

Gladstone stătu nemişcată şi privi. Nu mai fusese niciodată aici, se silise să nu vină, iar acum când venise dorea cu disperare să *simtă* ceva, să *audă* ceva, ca şi cum un glas al prudenţei sau inspiraţiei sau poate doar al compătimirii i s-ar fi putut releva.

Nu auzi nimic.

Rămase locului, fără să gândească la prea multe, simţind cum nasul şi urechile începeau să-i îngheţe înainte de a decide să plece. Pe TC2 se apropia crăpatul zorilor.

Gladstone activase portalul şi se uita pentru ultima oară împrejur, când altă uşă de teleproiector portabil se materializă înceţoşat la mai puţin de zece metri depărtare. Ea se opri. În tot Webul nu existau cinci oameni care să aibă acces individual pe Luna Pământului.

Microsonda zumzăi şi coborî, plutind între ea şi silueta care ieşi prin portal.

Leigh Hunt apăru, privi în jur, se înfioră de frig şi porni iute către ea. Glasul lui se auzi subţire, aproape amuzant de copilăros în aerul rarefiat.

– Doamnă director executiv, trebuie să te întorci imediat. Expulzaţii au reuşit un contraatac uluitor.

Gladstone oftă. Ştiuse că acesta avea să fie pasul următor.

– Am înţeles, rosti ea. Hyperion a fost cucerită? Ne putem evacua forţele de acolo?

Hunt clătină din cap. Buzele îi erau vineţii de frig.

– N-ai înţeles, se auzi vocea diminuată a consilierului ei. Nu-i vorba doar despre Hyperion. Expulzaţii atacă într-o grămadă de puncte. *Invadează Webul!*

Amorţită brusc şi îngheţată până în miezul fiinţei, mai degrabă din cauza şocului decât de frigul selenar, Meina Gladstone încuviinţă, îşi strânse capa în jurul trupului şi păşi înapoi prin portal spre o lume care n-avea să mai fie niciodată aceeaşi.

19

Se adunară în capul văii Criptelor Timpului: Brawne Lamia şi Martin Silenus împovăraţi cu cât de multe raniţe era posibil, Sol Weintraub, Consulul şi părintele Duré nemişcaţi ca un tribunal de patriarhi. Primele umbre ale după-amiezii începeau să se alungească peste vale dinspre est, întinzându-se aidoma unor degete de beznă asupra Criptelor ce străluceau uşor.

– Tot nu sunt sigur că-i o idee bună să ne despărţim în felul acesta, rosti Consulul frecându-şi bărbia.

Era foarte cald. Transpiraţia i se aduna pe obrajii neraşi, prelingându-i-se pe gât.

Lamia strânse din umeri.

– Ştiam că fiecare dintre noi se va confrunta singur cu Shrike. Contează faptul că vom fi separaţi câteva ore? Avem nevoie de mâncare. Dacă doriţi, puteţi veni şi voi trei.

Consulul şi Sol priviră spre părintele Duré. În mod evident, preotul era epuizat. Căutarea lui Kassad secătuise rezervele de energie pe care bărbatul le păstrase după ordalia prin care trecuse.

– Cineva ar trebui să aştepte aici pentru eventualitatea în care se întoarce colonelul, rosti Sol.

Pruncul părea foarte mic în braţele lui.

Lamia aprobă. Îşi aranjă curelele raniţelor pe umeri şi pe după grumaz.

– Bine. Probabil că drumul până la Donjon va dura vreo două ore. La întors, vom veni mai încet. Probabil că o oră vom sta acolo ca să încărcăm provizii, dar oricum asta înseamnă că ne vom înapoia înainte de lăsarea întunericului. În preajma cinei.

Consulul şi Duré îi strânseră mâna lui Silenus. Sol o îmbrăţişă pe Brawne.

– Să te întorci cu bine, îi şopti.

Ea atinse obrazul bătrânului bărbos, lăsă palma pentru o clipă pe creştetul fetiţei, după care se întoarse şi porni prin vale cu pas energic.

– Hei, aşteaptă, nenorocito, să te-ajung! strigă Martin Silenus, iar sticlele de apă şi canistrele zăngăniră pe când alerga.

Ajunseră împreună la şaua dintre stânci. Silenus privi îndărăt şi-i văzu în depărtare pe ceilalţi trei bărbaţi, aidoma unor beţişoare colorate printre bolovanii şi dunele din apropierea Sfinxului.

– Planul de acasă nu se prea potriveşte cu cel din târg, nu-i aşa? întrebă el.

– Nu ştiu, răspunse Lamia. Pentru expediţia asta se schimbase, punându-şi un şort, şi muşchii picioarelor ei scurte şi puternice străluceau sub o peliculă de transpiraţie. Şi ce plan avusesei tu?

– Planul meu fusese să termin cel mai măreţ poem din istoria Universului şi apoi să revin acasă, zise Silenus. Trase o duşcă din ultima sticlă cu apă. Fir-ar a dracu', de ce n-om fi adus mai mult vin, ca să ne-ajungă?

– Eu n-am avut un plan, vorbi Lamia pe jumătate pentru sine.

Buclele scurte, năclăite de sudoare, i se lipiseră de ceafa lată.

Martin Silenus pufni scurt.

– N-ai fi aici dacă n-ar fi fost gagicu' ăla ciborg...

– Client! se răsti ea.

– Cum vrei să-i spui. Personalitatea recuperată a lui John Keats considera că era important să ajungă aici. Aşa că l-ai dus cu tine până la capăt... mai porţi bucla Schron, nu?

Lamia îşi atinse cu un gest absent minusculul şunt neural dinapoia urechii stângi. O membrană subţire de polimer osmotic împiedica pătrunderea nisipului şi prafului în mufele conectoare de mărimea foliculelor.

– Da.

Silenus râse din nou.

– La ce pizda mă-sii te-ajută, dacă nu-i o datasferă cu care să interacţionezi? La fel de bine puteai s-o fi lăsat pe Lusus sau altundeva.

Se opri pentru o secundă ca să-şi aranjeze curelele raniţei.

– Ia zi, îi poţi accesa personalitatea de una singură?
Lamia îşi aminti visele din noaptea trecută. Prezenţa lor o percepuse ca fiind Johnny... dar imaginile fuseseră din Web. *Amintiri?*
– Nu, răspunse ea, de una singură nu pot accesa o buclă Schron. Conţine mai multe date decât ar putea manipula o sută de implanturi simple. Acum mai bine taci şi bagă viteză!
Mări pasul şi-l lăsă în urmă.
Cerul era senin, verzui şi sugerând profunzimi de lapislazuli. Câmpia de bolovani din faţă se întindea către sud-vest până la întinderea de piatră goală care după aceea lăsa loc câmpurilor de dune. Cei doi merseră în tăcere timp de treizeci de minute, separaţi de cinci metri şi de gândurile lor. Soarele lui Hyperion atârna mic şi strălucitor în dreapta.
– Dunele sunt mai abrupte, rosti Lamia după ce se chinuiră să ajungă pe altă creastă şi apoi se lăsară să lunece la vale pe partea opusă.
Suprafaţa era fierbinte şi încălţările i se umpleau deja cu nisip. Silenus încuviinţă, se opri şi-şi şterse faţa cu o batistă de mătase. Bereta purpurie şi largă îi cobora mult peste frunte şi urechea stângă, dar nu-i oferea umbră.
– Ar fi fost mai uşor dacă am fi mers pe înălţimile din nord. În apropiere de oraşul mort.
Brawne Lamia duse mâna pavăză la ochi şi privi în direcţia aceea.
– Dacă o luăm pe-acolo, pierdem minimum o jumătate de oră.
– O să pierdem şi mai mult dacă mergem *pe aici.*
Silenus se aşeză pe dune şi sorbi din sticla lui cu apă. Îşi scoase capa, o împături şi o îndesă în raniţa cea mai încăpătoare.

– Ce duci acolo? întrebă Lamia. Raniţa aia pare cam plină.

– Nu-i treaba ta, femeie.

Ea clătină din cap, îşi frecă obrajii şi simţi arsurile soarelui. Nu era obişnuită să petreacă atâtea zile sub lumina solară şi atmosfera lui Hyperion bloca prea puţin ultravioletele. Scotoci prin buzunar după tubul cu ecran solar şi-şi aplică puţin.

– Bine, rosti ea. O să ocolim pe-acolo. Mergem în lungul coamei până trecem de dunele cele mai rele, apoi revenim în linie dreaptă spre Donjon.

Munţii de la orizont nu păreau deloc să se apropie. Piscurile încununate de omăt o ademeneau cu promisiuni de brize răcoroase şi apă proaspătă. Înapoia lor, valea Criptelor Timpului era invizibilă, ocultată de dune şi de câmpul de bolovani.

Lamia îşi aranjă mai bine raniţele, se întoarse către dreapta şi pe jumătate mergând, pe jumătate lunecând, coborî duna instabilă.

După ce ieşiră de pe nisip pe mărăcinii şi iarba ascuţită ca acele ale coamei, Martin Silenus nu-şi putu desprinde ochii de la ruinele Oraşului Poeţilor. Lamia o luase pe la stânga, ocolindu-l, evitând totul, mai puţin pietrele şoselelor pe jumătate îngropate din jurul aşezării; alte drumuri duceau în pustiu până dispăreau sub dune.

Silenus rămase tot mai în urmă, mergând tot mai încet, până ce se opri şi se aşeză pe o coloană năruită, care fusese cândva un portal prin care muncitorii androizi treceau în fiecare seară după ce munceau pe câmpuri. Câmpurile acelea dispăruseră acum. Apeductele, canalele şi şoselele erau doar sugerate de pietre căzute, adâncituri în nisip sau cioturi de copaci scrijelite de nisip, acolo unde

atârnaseră cândva deasupra unei căi acvatice sau umbriseră o alee plăcută.

Martin Silenus îşi folosi bereta pentru a-şi şterge faţa şi rămase privind ruinele. Oraşul era tot alb... la fel de alb ca osemintele descoperite de nisipurile mişcătoare, la fel de alb ca dinţii dintr-un craniu brun ca pământul. Din locul unde stătea, putea să vadă că multe clădiri erau aşa cum le văzuse cu mai bine de un secol şi jumătate în urmă. Amfiteatrul Poeţilor zăcea pe jumătate terminat, dar regal, în ruinele sale, un Coliseum roman alb şi din altă lume, peste care crescuseră bălăriile deşertului. Atriul uriaş era deschis spre cer şi galeriile erau distruse - nu de trecerea timpului, Silenus o ştia, ci de sondele, laserele şi încărcăturile explozive ale inutilului personal de securitate al Tristului Rege Billy în deceniile ce urmaseră evacuării oraşului. Intenţionaseră să-l ucidă pe Shrike. Intenţionaseră să folosească aparatură electronică şi raze furioase de lumină coerentă pentru a-l ucide pe Grendel *după* ce acesta distrusese Palatul Cerbului.

Martin Silenus chicoti şi se aplecă în faţă, simţindu-se pe neaşteptate ameţit de căldură şi epuizare.

Putea zări domul cel mare al sălii de mese, unde el mâncase, iniţial alături de alte sute de camarazi artişti, apoi separat şi tăcut cu puţinii care rămăseseră, pentru propriile lor motive enigmatice şi neconsemnate, după plecarea lui Billy în Keats, iar după aceea singur. Absolut singur. Odată scăpase un pocal şi ecoul răsunase o jumătate de minut sub domul peste care se întreţeseau liane.

Singur cu Morlocii, gândi Silenus. *Dar nici măcar pe Morloci nu i-am avut tovarăşi în cele din urmă. Ci doar pe muza mea.*

O explozie sonoră se auzi brusc şi o duzină de porumbei albi răbufni dintr-o nişă din maldărul de turnuri dărâmate care fusese palatul Tristului Rege Billy. Silenus îi privi rotindu-se pe cerul incredibil de fierbinte şi se minună cum putuseră supravieţui atâtea secole aici, la marginea neantului.

Dacă eu am putut, de ce n-ar putea şi ei?

În oraş se zăreau umbre, pete întinse de umbră dulce. Silenus se întrebă dacă fântânile mai erau încă funcţionabile, uriaşele rezervoare subterane de apă potabilă, îngropate înainte de sosirea navelor-seminale. Se întrebă dacă masa lui de lucru din lemn, o antichitate de pe Vechiul Pământ, se mai afla în odăiţa în care scrisese mare parte din *Cânturi.*

– Ce s-a-ntâmplat?

Brawne Lamia se întorsese şi stătea lângă el.

– Nimic.

Miji ochii în sus, către ea. Femeia părea un copac scund şi gros, o masă de trunchi întunecat, scoarţă arsă de soare şi energie încremenită. Se strădui să şi-o imagineze epuizată... şi efortul îl obosi *pe el.*

– Acum mi-am dat seama, îi spuse. Pierdem timpul întorcându-ne tocmai până la Donjon. În oraş sunt fântâni. E posibil să existe şi depozite de provizii.

– Nu, clătină Lamia din cap. Consulul şi cu mine ne-am gândit la asta şi am discutat posibilitatea respectivă. Oraşul Mort a fost jefuit de generaţii. Pelerinii Shrike trebuie să fi curăţat depozitele în urmă cu şaptezeci-optzeci de ani. Nu ne putem bizui

pe fântâni... acviferul s-a deplasat şi rezervoarele sunt contaminate. Mergem în Donjon.

Silenus simţi cum îi creşte mânia faţă de aroganţa insuportabilă a femeii, faţă de presupunerea ei instantanee că ar fi putut prelua comanda în orice situaţie.

– O să explorez, o anunţă. Ne-ar putea economisi ore de călătorie.

Lamia păşi între el şi soare. Buclele ei negre străluceau cu corona eclipsei.

– Nu. Dacă pierdem vremea aici, nu ne vom mai întoarce înainte de lăsarea întunericului.

– Du-te tu, atunci! se răsti poetul surprins de propriile lui cuvinte. Sunt obosit. Mă duc să verific magaziile din spatele sălii de mese. S-ar putea să-mi reamintesc locuri de depozitare pe care pelerinii să nu le fi găsit.

Văzu cum corpul femeii se încordă, când ea se gândi dacă să-l ridice cu forţa în picioare şi să-l împingă înapoi pe dune. Parcurseseră abia o treime din drumul până la poalele dealurilor, acolo unde începea lunga ascensiune spre scara Donjonului. Muşchii ei se relaxară.

– Martin, îi spuse, ceilalţi depind de noi. Te rog, nu strica totul.

El izbucni în râs şi se rezemă cu spinarea de pilastrul răsturnat.

– Mă doare-n cur, îi replică. Eu sunt *obosit.* Ştii că oricum tu o să asiguri optzeci şi cinci la sută din transport. Sunt *bătrân,* femeie. Mai bătrân decât îţi poţi imagina. Lasă-mă să rămân şi să mă odihnesc un timp. Poate c-o să găsesc nişte mâncare. Poate c-o să scriu ceva.

Lamia se ghemui lângă el şi-i atinse raniţa.

– Asta duceai cu tine, nu? Paginile poemului tău. *Cânturile.*

– Bineînţeles.

– Continui să crezi că apropierea de Shrike îţi va îngădui să-l termini?

Silenus ridică din umeri, iar căldura şi ameţeala se învolburară în jurul lui.

– Creatura aia-i un ucigaş în pizda mă-sii, un Grendel din metal creat în cuptoarele iadului. Dar este muza mea.

Lamia suspină, miji ochii spre soarele care cobora deja către munţi, după care privi în direcţia din care veniseră.

– Du-te înapoi, spuse ea încetişor. În vale. Şovăi o clipă. O să vin cu tine şi apoi mă întorc.

Silenus surâse cu buze crăpate.

– De ce să mă-ntorc? Să joc cărţi cu alţi trei moşi, până când apare fiara noastră să ne facă felul? Nu, mersi, mai bine m-odihnesc aici şi lucrez niţel. Dă-i drumul, femeie! Tu poţi duce mai mult decât ar face-o trei poeţi.

Îşi desfăcu curelele raniţelor şi sticlelor goale şi i le întinse.

Lamia ţinu mănunchiul de curele într-un pumn scurt şi dur precum capul unui ciocan de metal.

– Eşti sigur? Am putea merge mai încet.

El se chinui să se ridice în picioare, alimentat de un moment de furie pură faţă de mila şi condescendenţa ei.

– Du-te-n mă-ta, tu şi cine te-a făcut, lususeano! În caz c-ai uitat, scopul pelerinajului era s-ajungem aici şi să-i dăm bună ziua lui Shrike. Amicul Hoyt n-a uitat asta. Kassad a-nţeles jocul. Probabil că bestia de Shrike îi ronţăie chiar acum oasele de soldat

prost. Nu m-ar mira dacă cei trei pe care i-am lăsat în vale *n-ar mai avea* deja nevoie de mâncare sau apă. Dă-i bice! Cară-te dracului! M-am săturat de tovărăşia ta.

Brawne Lamia mai rămase o clipă pe vine, privindu-l cum gesticula deasupra ei. După aceea se sculă, îi atinse umărul pentru o secundă, îşi puse raniţele şi sticlele în spate şi se îndepărtă, mergând mai iute decât ar fi putut-o face bărbatul în tinereţe.

– O să mă-ntorc tot pe-aici peste câteva ore! strigă ea fără să-l privească. Să ieşi la marginea oraşului. Vom reveni împreună la Cripte.

Martin Silenus nu rosti nimic, ci o privi micşorându-se şi apoi dispărând în relieful accidentat din sud-vest. Liniile munţilor tremurau în arşiţă. Coborî ochii şi văzu că femeia îi lăsase sticla de apă. Scuipă, luă sticla şi pătrunse în umbra oraşului care aştepta.

20

Duré leşină pe când prânzeau din ultimele două raţii de alimente; Sol şi Consulul îl purtară pe scara lată a Sfinxului şi-l aduseră la umbră. Chipul preotului era la fel de alb ca părul său.

Se strădui să surâdă când Sol îi duse la buze o sticlă cu apă.

– Voi toţi acceptaţi cu uşurinţă realitatea învierii mele, rosti el ştergându-şi colţurile gurii cu un deget.

Consulul se rezemă cu spinarea de piatra Sfinxului.

– Am văzut cruciformele pe Hoyt. Aceleaşi pe care acum le porţi tu.

– Şi eu i-am crezut povestea... povestea *ta,* zise Sol.

Întinse apa Consulului. Duré îşi pipăi fruntea.

– Am ascultat înregistrările din comagendă. Istoriile, inclusiv a mea, sunt... incredibile.

– Te îndoieşti de vreuna dintre ele? întrebă Consulul.

– Nu. Problema este de a le găsi înţelesul. De a găsi elementul comun... firul care le leagă.

Sol o ridică pe Rachel la piept şi o legănă uşor, susţinându-i ceafa cu o palmă.

– Trebuie să existe o legătură? Alta decât Shrike?

– Oh, da, încuviinţă Duré. Culoarea îi revenea în obraji. Pelerinajul acesta n-a fost accidental. Şi nici alegerea voastră n-a fost accidentală.

– Mai multe elemente au avut un cuvânt de spus în privinţa participanţilor la pelerinaj, interveni Consulul. Grupul Consultativ IA, Senatul Hegemoniei, ba chiar şi Biserica Shrike.

Duré clătină din cap.

– Da, prieteni, însă înapoia acestei alegeri a stat o singură inteligenţă călăuzitoare.

Sol se aplecă mai mult spre el.

– Dumnezeu?

– Poate şi asta, zâmbi Duré, dar eu mă gândeam la Nucleu... la inteligenţele artificiale care s-au comportat atât de misterios pe întreaga succesiune a evenimentelor.

Fetiţa scoase sunete slabe, aidoma unor miorlăituri. Sol căută suzeta şi-şi setă comagenda de pe încheietura mâinii la ritmul bătăilor de inimă. Pruncul îşi strânse imediat mânuţele în pumni şi se relaxă pe umărul său.

– Povestea lui Brawne sugerează că elemente din Nucleu încearcă să destabilizeze statu-quo-ul... Îngăduie omenirii o şansă pentru supravieţuire şi în

acelaşi timp urmează propriul lor proiect pentru obţinerea Inteligenţei Finale.

Consulul gesticulă către cerul fără nori.

– Tot ce s-a-ntâmplat... pelerinajul nostru, ba chiar şi acest război... se datorează politicii interne a Nucleului.

– Şi ce ştim noi despre Nucleu? întrebă încetişor Duré.

– Nimic, răspunse Consulul şi azvârli o pietricică spre piatra sculptată din stânga scării Sfinxului. Dacă tragem linie şi facem totalul, nu ştim nimic.

Duré stătea în capul oaselor şi-şi masa faţa cu o batistă uşor umezită.

– Totuşi ţelul Nucleului este straniu de similar cu al nostru.

– Şi care anume ar fi? întrebă Sol legănând pruncul.

– Să-l cunoască pe Dumnezeu, spuse preotul. Sau, în cazul în care eşuează în această privinţă, să-L creeze. Miji ochii şi privi prin valea lungă. Umbrele avansau acum dinspre pereţii sud-vestici, începând să atingă şi să cuprindă Criptele. Eu am ajutat la promovarea unei asemenea idei în interiorul Bisericii...

– Ţi-am citit lucrările despre Sfântul Teilhard, zise Sol. Ai reuşit să susţii în mod excepţional necesitatea evoluţiei către Punctul Omega - natura divină a Sfintei Treimi - fără să te poticneşti în Erezia Sociniană.

– În ce anume? întrebă Consulul.

Părintele Duré surâse uşor.

– Acest Socinus a fost un eretic italian din secolul al XVI-lea d.H. Credinţa lui... pentru care a fost excomunicat... era că Dumnezeu este o entitate

limitată, capabilă să înveţe şi să crească pe măsură ce lumea... Universul... devine mai complexă. Totuşi să ştii că m-am poticnit în Erezia Sociniană, Sol. Acela a fost primul dintre păcatele mele.

Cărturarul îl privi inexpresiv.

– Şi care este ultimul tău păcat?

– În afară de mândrie? Cel mai mare păcat al meu a fost falsificarea datelor obţinute în urma unor excavaţii care au durat şapte ani pe Armaghast. Am încercat să dovedesc o conexiune între dispăruţii Făuritori ai Arcelor de acolo şi o formă de proto-creştinism. Conexiunea aceea nu exista şi eu am manipulat datele. Ca o ironie a sorţii, cel mai mare păcat al meu, cel puţin în ochii Bisericii, a fost violarea metodei ştiinţifice. În ultimele ei zile, Biserica poate accepta erezia teologică, dar nu şi falsificarea protocoalelor ştiinţei.

– Armaghast semăna cu locul acesta? întrebă Sol şi făcu din braţ un gest care cuprindea valea, Criptele şi deşertul înconjurător.

Duré privi în jur şi pentru o clipă ochii i se însufleţiră.

– În privinţa prafului, pietrei şi sentimentului de apropiere a morţii - da. Însă locul acesta este infinit mai ameninţător. Ceva de aici nu a cedat încă în faţa morţii atunci când ar fi trebuit s-o facă.

Consulul izbucni în râs.

– Să sperăm că noi facem parte din categoria respectivă. O să merg cu comagenda până sus, în şa, şi-o să mai încerc o dată să stabilesc o legătură releu cu nava.

– Vin şi eu, spuse Sol.

– Şi eu, zise părintele Duré.

Se ridică în picioare, se clătină doar pentru o secundă şi refuză oferta braţului lui Weintraub.

Nava nu răspunse apelurilor. Fără navă nu putea să existe un releu sperlumic cu Expulzaţii, Webul sau cu oricine altcineva dinafara lui Hyperion. Frecvenţele comune pentru comunicaţii erau inaccesibile.

– Este posibil ca nava să fi fost distrusă? îl întrebă Sol pe Consul.

– Nu. Mesajul este receptat, dar nu i se răspunde. Gladstone menţine nava în carantină.

Sol miji ochii peste întinderea stearpă, spre munţii care tremurau în pâcla arşiţei. La câţiva kilometri mai aproape, ruinele Oraşului Poeţilor se ridicau neregulat pe cer.

– Nu-i nimic, comentă el. Şi aşa avem prea multe *deus ex macbina.*

Paul Duré începu să râdă, un sunet profund şi sincer, şi se opri doar atunci când îl apucă tuşea şi fu nevoit să bea o înghiţitură de apă.

– Ce este? întrebă Consulul.

– *Deus ex machina…* Exact ce vorbeam mai devreme. Bănuiesc că acesta este şi motivul prezenţei fiecăruia dintre noi aici. Sărmanul Lenar, cu *deus* în *machina* a cruciformului său. Brawne, cu poetul ei recuperat, prins într-o buclă Schron, căutând *machina* care să-i elibereze *deus*-ul personal. Tu, Sol, aşteptând întunecatul *deus* ca să rezolve teribila problemă a fiicei tale. Nucleul, vlăstarul de *machina,* căutând să construiască propriul său *deus.*

Consulul îşi potrivi ochelarii de soare.

– Şi tu, părinte?

Duré clătină din cap.

– Eu aştept cea mai mare *machina* dintre toate pentru a produce *deus* al ei: Universul. Cât anume din slava pe care am adus-o Sfântului Teilhard a rezultat din simplul fapt că nu găsisem în lumea contemporană nici un semn al unui Creator în viaţă? Aidoma inteligenţelor TehNucleului, eu caut să construiesc ceea ce nu pot găsi altundeva.

Sol ridică ochii către cer.

– Ce *deus* caută Expulzaţii?

– Obsesia lor faţă de Hyperion, răspunse Consulul, este reală. Ei cred că planeta aceasta va fi locul de naştere al unei noi speranţe pentru omenire.

– Ar fi bine să coborâm, spuse Sol ferind-o pe Rachel de soare. Brawne şi Martin ar trebui să fie aici înainte de cină.

Cei doi nu se întoarseră însă înainte de cină. Până la apus, nu se văzu nici un semn al lor. Din oră în oră, Consulul mergea la intrarea în vale, suia pe un bolovan şi privea cu atenţie, căutând să întrezărească vreo mişcare printre dune şi pe câmpul presărat de pietroaie. Nu văzu nimic. Consulul regretă că Fedmahn Kassad nu lăsase un binoclu amplificat.

Chiar înainte ca bolta cerească să se fi întunecat în amurg, rafalele de lumină de peste zenitul ei anunţară continuarea bătăliei spaţiale. Cei trei bărbaţi şezură pe treapta cea mai înaltă a scării Sfinxului şi priviră spectacolul de lumini, explozii lente de alb pur, flori roşu-închis şi dâre bruşte verzi şi portocalii care lăsau postimagini pe retine.

– Cine credeţi că învinge? întrebă Sol.

Consulul nu ridică ochii.

– Nu contează. Credeţi că în noaptea asta ar trebui să dormim altundeva decât în Sfinx? Să aşteptăm în altă Criptă?

– Eu nu pot părăsi Sfinxul, răspunse Sol. Voi puteţi pleca.

Duré atinse obrăjorul fetiţei. Ea sugea de zor din suzetă şi pielea i se mişcă sub degetul bărbatului.

– Ce vârstă are acum, Sol?

– Două zile. Aproximativ două zile. S-a născut cam la cincisprezece minute după apusul soarelui la latitudinea aceasta, după ora de pe Hyperion.

– Mă duc să mă uit pentru ultima dată, anunţă Consulul. După aceea va trebui să facem un foc mare sau altceva care să-i ajute să găsească drumul de întoarcere la noi.

Coborâse jumătate din treptele potecii, când Sol se ridică în picioare şi arătă cu braţul. Nu către intrarea văii, care strălucea în ultimele raze de soare, ci în direcţie opusă, în umbrele acesteia.

Consulul se opri şi ceilalţi doi bărbaţi i se alăturară. Consulul strecură mâna în buzunar şi scoase micul paralizator sonic neural pe care Kassad i-l dăduse cu câteva zile în urmă. Fără Lamia şi Kassad, era singura armă pe care o aveau.

– Vedeţi? şopti Sol.

Silueta se mişca în penumbre, dincolo de sclipirea slabă a Criptei de Jad. Nu părea îndeajuns de mare şi nici nu se deplasa destul de rapid ca să fie Shrike; înaintarea ei era stranie... lentă, oprindu-se la răstimpuri câte o secundă, clătinându-se.

Părintele Duré privi peste umăr spre intrarea în vale, apoi îndărăt.

– Există vreo posibilitate ca Martin Silenus să fi intrat în vale din direcţia aceea?

– Numai dacă ar fi sărit peste pereţii de stâncă, şopti Consulul. Sau dacă a ocolit opt kilometri către nord-est. În plus, este prea înalt ca să fie Silenus.

Silueta se opri iarăşi, se împletici, după care căzu. De la mai bine de o sută de metri depărtare, părea pur şi simplu un alt bolovan de pe fundul văii.

– Haideţi, rosti Consulul.

Nu alergară. Consulul porni primul pe scară, cu paralizatorul întins şi setat pentru douăzeci de metri, deşi ştia că efectul neural era minim la raza respectivă de acţiune. Părintele Duré îl urma îndeaproape, ţinând fetiţa lui Sol, în vreme ce cărturarul căuta o piatră potrivită cu care să se înarmeze.

– David şi Goliat? întrebă Duré când Sol veni cu o piatră de mărimea palmei, pe care o aşeză într-o praştie din fibroplastic pe care o tăiase în după-amiaza aceea din ambalajul unei cutii.

Deasupra bărbii, faţa arsă de soare a cărturarului se învăpăie, devenind mai întunecată.

– Aşa ceva. Ţine, o iau înapoi pe Rachel.

– Îmi face plăcere s-o duc. Iar dacă se va ajunge la o luptă, ar fi mai bine ca voi doi să aveţi mâinile libere.

Sol încuviinţă şi mări pasul, ajungând lângă Consul, urmaţi la câţiva paşi de preotul cu pruncul.

De la numai cincisprezece metri, deveni clar că silueta prăbuşită era un bărbat - un bărbat foarte înalt - care purta o robă grosolană şi zăcea cu faţa în nisip.

– Rămâneţi pe loc, spuse Consulul şi porni în fugă.

Ceilalţi văzură cum el întoarse trupul, vârî paralizatorul în buzunar şi scoase de la centură o sticlă de apă.

Sol începu să alerge uşor, simţindu-şi epuizarea ca pe un fel de ameţeală plăcută. Duré îl urmă, mult mai încet.

Când preotul ajunse în lumina proiectată de lanterna Consulului, văzu că gluga bărbatului căzut fusese dată pe spate, dezvăluind un chip vag asiatic, care părea straniu, aproape distorsionat, de prelung.

– Este un Templier, rosti el uluit să găsească aici un discipol al lui Muir.

– Este Adevăratul Glas al Arborelui, răspunse Consulul. Primul dintre pelerinii care au dispărut... Het Masteen.

21

Martin Silenus muncise toată după-amiaza la poemul său epic şi numai venirea întunericului îl determinase să-şi oprească eforturile.

Îşi găsise vechea odaie de lucru devastată; masa antică dispăruse. Palatul Tristului Rege Billy suferise cele mai teribile insulte ale timpului, cu toate ferestrele sparte, dune miniaturale de nisip purtate de vânt peste covoarele decolorate care cândva valoraseră averi, şi şoareci şi micuţi ţipari de rocă locuind acum printre pietrele căzute. Turnurile apartamentului erau gazdă pentru porumbeii şi şoimii de vânătoare care se sălbăticiseră. În cele din urmă poetul revenise în sala de mese, sub giganticul dom geodezic, unde se aşezase la o masă joasă şi scrisese.

Praf şi sfărâmături acopereau podeaua de ceramică, iar tonurile stacojii ale iederii de deşert mascau aproape complet panourile sparte de

deasupra, însă Silenus ignoră toate aspectele acelea irelevante şi lucră la *Cânturile* sale.

Poemul trata moartea şi alungarea Titanilor de către vlăstarele lor, zeii elenici. Povestea bătălia olimpiană care urmase refuzului Titanilor de a se lăsa alungaţi: fierberea mărilor când Oceanus se luptase cu Neptun, uzurpatorul lui, stingerea sorilor, când Hyperion se luptase cu Apollo pentru a stăpâni lumina, şi cutremuratul Universului în sine, când Saturn se luptase cu Zeus pentru tronul zeilor. Miza nu era simpla înlocuire a unor zeităţi de către altele, ci sfârşitul unei epoci de aur şi începutul vremurilor întunecate care aveau să însemne pierirea tuturor creaturilor muritoare.

Cânturile Hyperion nu ascundeau multiplele identităţi ale acestor zei: se înţelegea cu uşurinţă că Titanii erau eroii scurtei istorii a omenirii în galaxie, uzurpatorii olimpieni erau IA-urile TehNucleului, iar câmpul lor de bătălie se întindea peste continentele, oceanele şi cerurile familiare ale tuturor planetelor din Web. În mijlocul lor, monstrul Dis, fiul lui Saturn, doritor să moştenească împărăţia cu Zeus, îşi urmărea prada, ucigând deopotrivă zei şi muritori.

Cânturile se refereau de asemenea la relaţia dintre creaturi şi creatorii lor, iubirea dintre părinte şi copii, artişti şi arta lor, toţi creatorii şi creaţiile lor. Poemul glorifica dragostea şi loialitatea, dar oscila pe muchia nihilismului prin omniprezenta corupţie datorată dragostei de putere, ambiţie omenească şi veleităţi intelectuale.

Martin Silenus lucra de peste două secole standard la *Cânturile* sale. Munca lui cea mai valoroasă fusese reuşită în mediul acesta: oraşul abandonat, vânturile deşertului jelind pe fundal ca un terifiant

cor grecesc, permanenta ameninţare a unei întreruperi neaşteptate cauzată de Shrike. Salvându-şi viaţa prin faptul că plecase, Silenus îşi abandonase muza şi-şi condamnase condeiul la tăcere. Reîncepând să scrie, urmând poteca aceea sigură, circuitul perfect pe care doar scriitorul inspirat l-a simţit, Martin Silenus se simţea revenind la viaţă... venele i se deschideau mai larg, plămânii i se umpleau mai adânc, savurând lumina bogată şi aerul pur fără a fi conştient de ele, bucurându-se de fiecare linie trasă de tocul antic pe pergament, teancurile de pagini stivuite de jur împrejur pe masa rotundă, bucăţile de zidărie ce slujeau drept prespapier, povestea ce curgea liberă din nou, nemurirea care ademenea prin fiecare strofă şi vers.

Ajunsese la partea cea mai dificilă şi mai incitantă a poemului - scenele în care conflictul se dezlănţuise peste o mie de peisaje, civilizaţii întregi fuseseră nimicite, iar reprezentanţii Titanilor ceruseră un armistiţiu pentru a se întâlni şi negocia cu eroii lipsiţi de umor ai olimpienilor. Pe această vastă scenă a imaginaţiei sale defilau Saturn, Hyperion, Cottus, Japet, Oceanus, Briareu, Mimas, Porphyrion, Encelad, Rhoetus şi alţii - surorile lor titanide Tethys, Phoebe, Theea şi Clymena - iar vizavi de ei chipurile lugubre ale lui Zeus, Apollo şi cei din tagma lor.

Silenus nu ştia finalul acestui poem, prin excelenţă epic. El trăia acum doar pentru a termina povestea... făcuse aşa de decenii. Pierite erau visurile tinereţii sale de glorie şi bogăţie din ucenicia Cuvântului - câştigase glorie şi bogăţie mai presus de orice măsură şi acestea aproape că-l uciseseră, de fapt *îi uciseseră* arta - şi deşi *Cânturile* erau cea mai de seamă operă literă a epocii sale, era

conştient de asta, dorea numai s-o termine, să ştie el însuşi finalul şi să pună fiecare strofă, fiecare vers*, fiecare cuvânt* în cea mai minunată, clară şi frumoasă formă posibilă.

Acum scria cu înverşunare, înnebunit de dorinţa de a termina ceea ce multă vreme crezuse că nu se va putea termina. Cuvintele şi frazele zburau din tocul său antic pe hârtia antică, strofele se materializau fără efort, cânturile îşi găseau propriul glas şi se terminau fără a fi nevoie de nici o revizuire, nici pauză pentru inspiraţie. Poemul creştea cu o viteză şocantă, revelaţii uluitoare, frumuseţe paralizantă, atât în cuvinte, cât şi în imagini.

Sub stindardul armistiţiului lor, Saturn şi uzurpatorul său, Zeus, se înfruntau deasupra unei mese croite dintr-o lespede masivă tăiată din marmură. Dialogul lor era simultan simplu şi epic; argumentele lor pentru existenţă şi logica lor pentru justificarea războiului crea cea mai desăvârşită dezbatere de la *Dialogul melian* al lui Tucidide. Pe neaşteptate, în poem pătrunse ceva nou, ceva cu totul neplanificat de Martin Silenus în lungile ore în care meditase fără muză. Amândoi regii zeilor îşi exprimau teama de un al *treilea* uzurpator, o teribilă forţă exterioară care ameninţa stabilitatea ambelor lor domnii. Silenus privi uluit cum personajele pe care le crease prin mii de ore de eforturi îi sfidară voinţa şi-şi strânseră mâinile peste lespedea de marmură, pecetluind o alianţă împotriva...

Împotriva cui?

Poetul făcu o pauză, tocul se opri, şi-şi dădu seama că abia putea să mai vadă pagina. Scrisese ceva timp în semiîntuneric, dar bezna se lăsase deplină.

Silenus reveni în propria-i piele şi prin procesul acela îngădui lumii să năvălească iarăşi asupra sa, ceva care aducea în mare parte cu întoarcerea la simţuri după un orgasm. Atât doar că revenirea scriitorului în lume era mult mai dureroasă; ea lăsa în urmă dâre de nori glorioşi care se destrămau iute în fluxul lumesc al banalităţilor senzoriale.

Silenus privi în jur. Uriaşa sală de mese era complet întunecată, exceptând strălucirea neregulată a luminii stelare şi a exploziilor îndepărtate prin panourile şi iedera de deasupra. Mesele din jur erau simple umbre, pereţii, care se întindeau câte treizeci de metri în toate direcţiile, umbre şi mai întunecate, dantelate cu cârceii iederii deşertului. În afara sălii de mese, vântul de seară crescuse şi vocile îi erau mai intense acum, solourile de contralto şi soprană fiind cântate de crăpăturile din căpriorii zimţaţi şi găurile din domul de deasupra.

Poetul suspină. Nu avea nici o lanternă în rucsac. Nu adusese decât apă şi *Cânturile.* Simţi cum stomacul i se zgârceşte de foame. *Unde era nenorocita de Brawne Lamia?* îndată însă ce se gândi la ea, îşi dădu seama că era încântat că femeia nu se întorsese după el. Avusese nevoie să stea în solitudine pentru a termina poemul... cu viteza aceea nu i-ar fi trebuit mai mult de o zi, poate şi noaptea următoare. Câteva ore şi avea să încheie munca vieţii lui, avea să fie pregătit să se odihnească un timp şi să aprecieze flecuşteţele zilnice, banalitatea intrinsecă a existenţei care vreme de decenii fusese doar o întrerupere a muncii pe care n-o putea sfârşi.

Oftă din nou şi începu să pună paginile manuscrisului în raniţă. Avea să găsească pe undeva o sursă de lumină... avea să facă un foc, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să utilizeze vechile tapiserii ale Tristului Rege Billy. La nevoie, avea să scrie afară, la lumina bătăliei spaţiale.

Luă în mână tocul şi ultimele pagini ale poemului şi se întoarse, ca să caute ieşirea.

Ceva stătea în întunericul sălii.

Lamia, gândi bărbatul şi simţi cum uşurarea şi dezamăgirea se războiesc între ele.

Nu era însă Brawne Lamia. Silenus observă distorsiunea, volumul masiv din partea de sus şi picioarele prea lungi de dedesubt, jocul razelor stelelor pe carapace şi ţepi, umbrele de braţe dedesubtul braţelor şi mai cu seamă strălucirea rubinie a cristalului cu lumini de iad din locul unde ar fi trebuit să se afle ochii.

Silenus lăsă să-i scape un geamăt şi se aşeză.

– Nu acum! răcni el. Dispari, fi-ţi-ar ochii ai dracului!

Umbra înaltă avansă cu paşi neauziţi pe ceramica rece. Cerul undui de energie roşie ca sângele şi poetul putu să vadă spinii, lamele şi învelişurile de sârmă ghimpată.

– Nu! strigă Martin Silenus. Refuz! Lasă-mă-n pace!

Shrike se apropie mai mult. Mâna lui Silenus zvâcni, ridică încă o dată tocul şi scrise pe marginea inferioară, goală, a ultimei sale pagini. ESTE TIMPUL, MARTIN.

Se holbă la ceea ce scrisese, înăbuşindu-şi impulsul de a chicoti prosteşte. După ştiinţa lui, Shrike nu vorbise niciodată... nu *comunicase* niciodată... cu

nimeni. O făcuse exclusiv prin intermediul mediului-pereche de durere şi moarte.

– Nu! urlă el din nou. Am treabă de făcut! Ia pe altcineva, fir-ai al dracu'!

Shrike înaintă alt pas. Cerul pulsă de explozii silenţioase de plasmă şi culori galbene şi roşii goniră în jos pe pieptul şi braţele de argint viu ale creaturii, aidoma unor vopsele vărsate. Mâna lui Martin Silenus zvâcni şi scrise peste mesajul lui anterior: ACUM ESTE TIMPUL, MARTIN.

Silenus strânse manuscrisul în braţe, ridicând ultimele pagini de pe masă, astfel ca să nu mai poată scrie. Dinţii i se dezveliră într-un rictus teribil şi şuieră spre apariţia din umbre.

ERAI GATA SĂ SCHIMBI LOCUL CU PROTECTORUL TĂU, scrise mâna lui chiar pe tăblia mesei.

– Nu! zbieră poetul. Billy-i *mort!* Lasă-mă doar să termin. *Te rog!*

Martin Silenus nu implorase niciodată în viaţa lui foarte lungă. Imploră acum:

– Te rog, te rog mult... Te rog, lasă-mă să termin.

Shrike făcu alt pas înainte. Era atât de aproape, încât diformul său trunchi superior oculta lumina stelelor, adumbrindu-l pe poet.

NU, scrise mâna lui Martin Silenus, apoi tocul căzu când Shrike întinse braţe infinit de lungi, iar degete infinit de ascuţite străpunseră braţele poetului până în măduvă.

Martin Silenus urlă, când fu smuls de sub domul sălii de mese. Urlă, când văzu dunele pe sub el, auzi lunecatul nisipului printre propriile sale ţipete şi văzu arborele ridicându-se din vale.

Arborele era mai mare decât valea, mai înalt decât munţii pe care-i traversaseră pelerinii; ramurile sale

superioare păreau să ajungă în spaţiu. Arborele era din oţel şi crom, iar crengile lui erau spini şi ghimpi. Oameni se zbăteau şi se zvârcoleau pe spinii aceia - mii şi zeci de mii. În lumina roşie a cerului muribund, Silenus se concentră dincolo de durerea sa şi-şi dădu seama că recunoştea unele dintre formele acelea. Erau *corpuri*, nu suflete sau alte abstracţii şi în mod vădit sufereau agonia existenţei distruse de chin.

ESTE NECESAR, scrise mâna lui Silenus pe răceala dură a pieptului lui Shrike. Sângele picură pe argint viu şi nisip.

– Nu! răcni poetul.

Lovi cu pumnii în tăişurile de scalpele şi sârmă ghimpată ca briciul. Se trase îndărăt, se zbătu şi se răsuci, în timp ce creatura îl strângea tot mai mult, înfigându-l în lamele sale ca şi cum ar fi fost un fluture într-un insectar, un specimen fixat cu acul. Nu durerea incredibilă fu cea care-l împinse pe Martin Silenus dincolo de pragul nebuniei, ci sentimentul de pierdere irecuperabilă. Aproape că terminase poemul. *Aproape că-l terminase!*

– Nu! strigă el, zvârcolindu-se tot mai sălbatic până ce o jerbă de sânge şi obscenităţi zbierate umplură văzduhul.

Shrike îl purtă spre arborele care aştepta.

În oraşul mort, ţipetele mai răsunară un minut, diminuându-se şi îndepărtându-se. Apoi fu doar liniştea, întreruptă de porumbeii care se întorceau la cuiburile lor, coborând în domurile şi turnurile năruite în fâlfâit slab de aripi.

Vântul se înteţi, zăngănind panouri slăbite de perspex şi zidărie, alergând frunze casante peste fântânile secate, găsindu-şi intrări prin panouri

sparte ale domului şi ridicând paginile manuscrisului într-un vârtej blând, iar unele pagini evadară şi fură suflate peste curţile tăcute, pasarelele pustii şi apeductele prăbuşite.

După o vreme vântul muri şi atunci nimic nu se mai clinti în Oraşul Poeţilor.

22

Brawne Lamia constată că drumul ei de patru ore se transforma într-un coşmar de zece ceasuri. Mai întâi fusese ocolul prin oraşul mort şi opţiunea dificilă de a-l lăsa pe Silenus în urmă. Ea nu dorea ca poetul să rămână acolo singur; nu dorea nici să-l silească să continue ori să piardă vremea cu întoarcerea la Cripte. Ocolul în lungul coamei stâncoase o costase deja o oră din timpul de călătorie.

Traversarea ultimelor dune şi a pustiului de bolovani era epuizantă şi monotonă. Până ce ajunsese la poalele dealurilor, se făcuse după-amiaza târziu şi Donjonul era în umbre.

Cu patruzeci de ore în urmă, fusese uşor să coboare cele şase sute şaizeci şi una de trepte. Ascensiunea era însă o încercare chiar şi pentru muşchii ei crescuţi pe Lusus. Pe măsură ce sui, aerul deveni mai rece şi panorama mai spectaculoasă, până ce, la patru sute de metri deasupra poalelor, Brawne Lamia nu mâi transpira, iar valea Criptelor Timpului redevenise vizibilă. Din unghiul acesta se distingea numai vârful Monolitului de Cristal, sub forma unui licăr neregulat şi a unui fulger de lumină. Femeia se opri o dată ca să se asigure dacă nu cumva era un mesaj, dar pâlpâirile erau aleatorii,

pur şi simplu un panou de cristal care se legăna de Monolitul spart, reflectând lumină.

Înainte de ultima sută de trepte, Lamia îşi încercă din nou comagenda. Canalele de comunicaţii pârâiau cu obişnuitele interferenţe şi mesaje neînţelese, distorsionate probabil de mareele temporale care distrugeau comunicaţiile electromagnetice cu excepţia celor pe distanţe foarte mici. Un laser pentru comunicaţii ar fi funcţionat… păruse să funcţioneze cu releul comagendă antic al Consulului… dar cu excepţia acelui singur aparat, ei nu mai aveau lasere pentru comunicaţii după dispariţia lui Kassad. Lamia strânse din umeri şi urcă ultimele trepte.

Donjonul Cronos fusese construit de androizii Tristului Rege Billy; nu jucase niciodată rolul unui adevărat donjon, ci fusese gândit ca loc de popas pentru călători, han turistic şi refugiu estival pentru artişti. După evacuarea Oraşului Poeţilor, rămăsese pustiu pentru mai bine de un secol, fiind vizitat doar de cei mai îndrăzneţi aventurieri.

După ce ameninţarea Shrike se diminuase treptat, turiştii şi pelerinii începuseră să-l folosească şi în cele din urmă Biserica Shrike îl redeschisese ca escală necesară în anualul Pelerinaj Shrike. Despre unele dintre odăile sale, cel mai afund săpate în munte sau în vârful turnurilor cel mai puţin accesibile, se spunea că ar fi fost locul unor ritualuri ezoterice şi sacrificii complicate aduse creaturii pe care sectanţii Shrike o numeau Avatarul.

Din cauza iminentei deschideri a Criptelor, neregularităţilor violente ale mareelor temporale şi evacuării ţinuturilor nordice, Donjonul Cronos

redevenise tăcut. Aşa era şi la întoarcerea lui Brawne Lamia.

Deşertul şi oraşul mort continuau să fie luminate de soare, insă Donjonul se găsea în amurg când Lamia ajunse pe terasa cea mai de jos, se odihni o clipă, îşi scoase lanterna din raniţa mică şi pătrunse în labirint. Coridoarele erau întunecate. În decursul şederii lor acolo, cu două zile în urmă, Kassad le explorase şi anunţase că toate sursele energetice erau definitiv compromise - convertoarele solare erau distruse, acumulatorii de fuziune fuseseră sparţi, ba chiar şi generatoarele de avarie erau sfărâmate şi risipite prin beciuri. Lamia se gândise la asta de multe ori, în vreme ce suia cele şase sute şaizeci şi una de trepte, încruntându-se către nacelele ascensoarelor încremenite pe şinele lor verticale ruginite.

Sălile mari, destinate dineurilor şi întrunirilor, erau exact aşa cum le lăsaseră ei... presărate de rămăşiţele deshidratate ale unor banchete abandonate şi cu semne de panică. Nu existau trupuri, totuşi dârele maronii de pe pereţii de piatră şi tapiserii sugerau o orgie violentă cu doar puţine săptămâni în urmă.

Lamia ignoră haosul, ignoră vestitorii - păsările hoitar mari şi negre, cu chipuri obscen de umane - care decolară din sala de mese centrală şi ignoră propria ei oboseală, suind nivel după nivel spre magazia de depozitare în care campaseră. Scările deveniră inexplicabil de strâmte, iar lumina palidă pătrunsă prin vitraliile colorate proiecta nuanţe bolnăvicioase. Acolo unde panourile lipseau sau fuseseră sparte, garguie se holbau înăuntru, parcă încremenite când erau pe punctul să intre. Un vânt

rece sufla dinspre înălţimile înzăpezite ale Lanţului Căpăstrului şi-i înfioră femeii pielea arsă de soare.

Bagajele lor suplimentare erau acolo unde le abandonaseră, în micuţa magazie de provizii aflată mult deasupra sălii centrale. Lamia verifică dacă lăzile şi cutiile de acolo conţineau alimente inalterabile, apoi ieşi pe balconaşul de pe care Lenar Hoyt cântase la balalaică în urmă cu puţine ore... O veşnicie.

Umbrele piscurilor înalte se întindeau kilometri peste nisip, aproape până la oraşul mort. Valea Criptelor Timpului şi pustiurile învălmăşite de dincolo de ea erau încă răsfăţate de lumina serii, cu bolovanii şi formaţiunile scunde de roci aruncând un vălmăşag de umbre. De aici Lamia nu putea desluşi Criptele, deşi câte o scânteie ocazională licărea dinspre Monolit. Femeia îşi cercetă comagenda încă o dată, o blestemă când îi oferi doar paraziţi de fundal şi distorsiuni sonore şi se întoarse ca să aleagă provizii şi să le încarce.

Luă patru pachete de bază învelite în plastic spongios şi fibroplastic conturat. În Donjon exista apă - jgheaburile ce purtau zăpada topită de hăt deasupra erau o tehnologie care nu se putea defecta - şi ea umplu toate sticlele pe care le adusese şi căută altele. Apa era problema lor cea mai serioasă. Îl înjură pe Silenus că n-o însoţise; bătrânul ar fi putut transporta măcar şase sticle cu apă.

Era pe punctul de plecare când auzi zgomotul. Ceva se afla în Sala Mare, între ea şi scară. Lamia îşi puse în spate ultimul pachet, scoase de la brâu pistolul automat al tatălui ei şi coborî silenţios scara.

Sala era goală; vestitorii nu se întorseseră. Tapiserii grele, mişcate de vânt, fluturau aidoma unor stindarde putrezite peste podeaua acoperită cu tacâmuri şi resturi de mâncare. Lângă peretele opus, o uriaşă sculptură flotantă a chipului lui Shrike, realizată din crom şi oţel, se roti în curentul de aer.

Lamia traversă spaţiul acela, răsucindu-se la fiecare câteva secunde, astfel că spatele să nu-i rămână niciodată aţintit prea mult timp către un colţ întunecat. Pe neaşteptate, un zbieret o încremeni.

Nu era un ţipăt omenesc. Vaietele se prelungiră trecând în ultrasonic şi mai departe, făcând-o pe Lamia să scrâşnească din dinţi şi albindu-i încheieturile degetelor pe patul pistolului. Zbieretul se sfârşi brusc, de parcă raza unui player ar fi fost ridicată de pe disc.

Lamia văzu de unde provenise ţipătul. Dincolo de masa de ospeţe, dincolo de sculptură, sub cele şase vitralii mari unde lumina muribundă sângera culori stinse, exista o uşiţă. Strigătul reverberase dintr-acolo, ca şi cum ar fi scăpat dintr-o temniţă sau celulă aflată mult mai jos.

A

Brawne Lamia era curioasă din fire. Întreaga ei viaţă însemnase un conflict cu spiritul iscoditor care depăşea mult standardul, culminând în alegerea profesiunii, desuete şi uneori amuzante, de detectiv privat. În repetate rânduri, curiozitatea o adusese în situaţii stânjenitoare ori periculoase, sau amândouă. Şi nu de puţine ori curiozitatea aceea fusese răsplătită prin cunoştinţe pe care alţii nu le deţineau.

Nu şi acum.

Lamia venise aici pentru a găsi mâncarea şi apa atât de necesare. Nici unul dintre ceilalţi pelerini n-ar fi venit... cei trei bărbaţi mai vârstnici n-ar fi putut să fie mai rapizi decât ea, în ciuda ocolului prin oraşul mort... iar altceva sau altcineva nu erau grija ei.

Kassad? se întrebă, însă alungă ideea aceea. Sunetul pe care-l auzise nu provenise din gâtlejul unui colonel FORŢĂ.

Se retrase din faţa uşii, ţinând pistolul la îndemână, găsi treptele spre nivelurile principale şi coborî cu grijă, furişându-se cât mai precaut prin fiecare încăpere şi transportând în acelaşi timp şaptezeci de kilograme de provizii şi peste o duzină de sticle cu apă. Se întrezări într-o sticlă opacă de la nivelul cel mai de jos: trup îndesat şi încordat, pistol ridicat şi rotindu-se, o povară imensă de pachete îngrămădite pe spate şi legănându-se, curele late, sticle şi canistre ciocnindu-se între ele şi clincănind.

Nu i se păru deloc amuzant. Expiră uşurată când ieşi pe terasa inferioară, revenind în aerul rece şi rarefiat, şi se pregăti să coboare din nou. Încă nu avea nevoie de lanternă; cerul serii acoperit brusc cu nori joşi arunca peste lume o lumină roz-chihlimbarie, iluminând până şi Donjonul şi poalele munţilor de jos în strălucirea ei bogată.

Coborî treptele câte două o dată şi simţi cum muşchii puternici ai picioarelor o dureau înainte să fi ajuns la jumătatea scării. Nu-şi vârî pistolul la centură, ci-l păstră la îndemână, pentru cazul în care ceva ar fi venit de sus sau ar fi apărut dintr-o deschidere în stâncă. Când ajunse jos, se îndepărtă cu un pas de scară şi privi în sus, către turnurile şi terasele aflate la o jumătate de kilometru.

Spre ea cădeau pietre. Mai mult decât pietre, îşi dădu seama - garguiele fuseseră doborâte de pe postamentele lor străvechi şi acum se rostogoleau odată cu bolovanii, cu feţele demonice luminate de sclipirea crepusculului. Lamia porni în fugă, cu pachetele şi sticlele bălăngănindu-se, îşi dădu seama că nu avea timp să ajungă la o distanţă sigură înainte de sosirea sfărâmăturilor şi se aruncă între două stânci joase, rezemate una de cealaltă.

Pachetele din spate o împiedicară să intre complet sub ele, iar ea se zbătu ca să slăbească curelele şi auzi zgomotele incredibile când prima piatră lovi îndărătul ei şi ricoşă deasupra. Lamia se trase şi se împinse cu un efort care-i sfâşie hainele, rupse fibroplasticul şi ajunse sub stânci, trăgând pachetele şi sticlele la adăpost, decisă să nu mai fie nevoită să revină în Donjon.

Bolovani de mărimea capului şi pumnilor ei răpăiau prin văzduh de jur împrejur. Capul rupt al unui spiriduş de piatră se rostogoli pe lângă ea, spărgând un pietroi mai mic, aflat la nici trei metri depărtare. Pentru o clipă văzduhul fu umplut de proiectile, pietre mai mari se sparseră de stâncile de deasupra capului femeii, apoi avalanşa luă sfârşit şi se auzi doar răpăitul pietricelelor dislocate în urma torentului principal.

Lamia se aplecă să-şi tragă mai în siguranţă raniţa şi o piatră de mărimea comagendei ricoşă din suprafaţa stâncii de afară, zbură aproape orizontal către ascunzătoarea ei, ricoşă de două ori în grota micuţă în care se ghemuise, după care o lovi în tâmplă.

Lamia se deşteptă, gemând ca un bătrân. Capul o durea. Afară era noapte deplină şi pulsaţiile dinspre

bătăliile îndepărtate îi luminau în străfulgerări interiorul adăpostului prin crăpăturile de deasupra. Îşi duse degetele la tâmplă şi găsi sânge închegat pe obraz şi pe gât.

Se trase afară din grotă, străduindu-se să-şi facă loc printre pietrele recent căzute şi rămase un moment cu capul plecat, împotrivindu-se senzaţiei de vomă.

Pachetele îi erau intacte şi doar o singură sticlă cu apă fusese spartă. Îşi găsi pistolul acolo unde-l aruncase, în spaţiul mic neacoperit de bolovani sfărâmaţi. Aflorimentul pe care se afla fusese brăzdat şi ciuruit de violenţa scurtei avalanşe.

Îşi interogă comagenda. Trecuse o oră. Nimic nu coborâse din înălţimi pentru a o captura sau a-i reteza beregata în timp ce zăcuse inconştientă. Se uită pentru ultima dată spre metereze şi balcoane, acum invizibile hăt deasupra ei, îşi trase poverile afară şi porni de două ori mai grăbită pe poteca vicleană de stâncă.

Martin Silenus nu se afla la marginea oraşului mort, atunci când ea trecu pe acolo. Cumva nici nu se aşteptase să-l găsească, deşi spera că el se plictisise pur şi simplu să mai aştepte şi străbătuse singur cei câţiva kilometri până în vale.

Ispita de a-şi scoate pachetele din spate, de a lăsa sticlele pe sol şi de a se odihni puţin era foarte puternică. Lamia i se împotrivi. Ţinând în mână micul pistol automat, străbătu străzile oraşului. Exploziile luminoase de pe boltă îi ajungeau ca să se descurce.

Poetul nu răspunse la strigătele ei ce reverberară în ecouri, deşi sute de păsări mici pe care Lamia nu le putu identifica ţâşniră în zbor, cu aripile

întrevăzându-se albe în beznă. Femeia parcurse nivelurile inferioare ale vechiului palat regal, strigând în sus pe scări, ba chiar trase o dată cu pistolul, dar nu era nici urmă de Silenus. Merse prin curţile interioare dindărătul zidurilor încărcate de liane şi iederi târâtoare, răcnindu-i numele, căutând orice semn al trecerii lui pe acolo. La un moment dat văzu o fântână care-i reaminti povestea poetului despre noaptea în care Tristul Rege Billy dispăruse purtat de Shrike, însă existau şi alte fântâni şi ea nu putea fi sigură că tocmai aceasta era cea din istorioară.

Trecu prin sala de mese centrală de sub domul distrus, dar locul era întunecat de umbre. Se auzi un sunet şi ea se roti, cu pistolul pregătit, însă nu fusese decât o frunză ori o foaie veche de hârtie purtată de curent peste pardoseală.

Femeia suspină şi părăsi oraşul, mergând cu uşurinţă în ciuda oboselii ei după zile de nesomn. Interogările comagendei nu oferiseră nici un răspuns, deşi simţea atracţia dejâ-vu a mareelor temporale şi nu era surprinsă. Vânturile serii şterseseră orice urme pe care Martin le-ar fi putut lăsa la întoarcere.

Chiar înainte să fi ajuns la şaua lată de la intrarea în vale, Lamia văzu Criptele strălucind din nou. Nu era o strălucire puternică - nu se compara nici pe departe cu exploziile silenţioase de lumină de pe boltă -, totuşi Criptele aflate deasupra solului păreau să emane o lumină palidă, ca şi cum ar fi eliberat energie stocată în timpul zilei lungi.

Lamia se opri în capul văii şi strigă, avertizându-i pe Sol şi ceilalţi că revenea. Nu ar fi refuzat oferta de a fi ajutată cu pachetele pe ultima sută de metri,

îşi simţea spinarea ca pe o rană deschisă şi cămaşa îi era îmbibată cu sânge în locurile unde curelele tăiaseră în carne.

Strigătele ei nu primiră nici un răspuns.

Femeia resimţi puternic epuizarea când sui încet treptele Sfinxului, trânti bagajele pe platforma lată de piatră de la intrare şi bâjbâi în căutarea lanternei. Interiorul era întunecat. Aşternuturi şi raniţe zăceau risipite în săliţa în care dormiseră. Lamia strigă, aşteptă ecourile să se stingă, apoi plimbă iarăşi raza lanternei prin cameră. Totul era la fel. Ba nu, stai, *ceva* diferea. Închise ochii şi-şi aminti încăperea aşa cum fusese dimineaţă.

Lipsea cubul Mobius. Ciudata cutie sigilată energetic pe care Het Masteen o lăsase în urmă pe goeleta-eoliană nu se mai găsea la locul ei, în colţ. Lamia strânse din umeri şi ieşi.

Shrike aştepta. Stătea imediat în afara uşii. Era mai înalt decât îşi închipuise, ridicându-se uriaş peste ea.

Lamia ieşi, dar se retrase imediat, stăpânindu-şi impulsul de a urla către creatură. Pistolul părea mic şi inutil în mâna ei. Lanterna căzu pe piatră, nebăgată în seamă.

Făptura lăsă uşor capul pe un umăr şi o privi. Lumină roşie pulsa dinapoia ochilor multifaţetaţi. Unghiurile corpului şi lamelor sale reflectau lumina venită de sus.

– Nenorocitule, rosti Lamia cu glas sacadat. Unde sunt? Ce-ai făcut cu Sol şi cu fetiţa? Unde-s ceilalţi?

Creatura îşi înclină capul pe celălalt umăr. Chipul său era îndeajuns de străin pentru ca Lamia să nu poată distingă nici o expresie pe el. Limbajul corpului său comunica doar ameninţare. Degetele

de oţel clincăniră şi se deschiseră ca nişte scalpele retractabile.

Lamia îl împuşcă de patru ori în faţă şi gloanţele de calibru greu de 16 mm loviră violent şi ţiuiră, pierzându-se în noapte.

– N-am venit aici ca să mor, futu-ţi morţii mă-tii de robot! spuse Lamia şi ţinti, trăgând de o duzină de ori, iar fiecare glonţ îşi atinse ţinta.

Ţâşniră scântei. Shrike îşi îndreptă brusc capul, ca şi cum ar fi auzit un sunet îndepărtat.

Dispăru.

Lamia icni, se ghemui şi se roti. Nimic. Fundul văii strălucea sub lumina stelelor; cerul devenise liniştit. Umbrele erau negre ca tuşul, însă îndepărtate. Până şi vântul se oprise.

Brawne Lamia se împletici până la pachetele ei şi se aşeză pe cel mai mare, străduindu-se să-şi potolească bătăile inimii. Constată cu interes că nu-i fusese frică... nu tocmai... dar nu putea să nege fluxul de adrenalină care-i gonea prin trup.

Fără să dea drumul pistolului, având şase gloanţe în magazie şi cu explozivul propulsiv încă la valoare suficientă, ea ridică o sticlă de apă şi bău adânc.

Shrike apăru lângă ea, în lateral. Se materializă instantaneu şi silenţios.

Lamia dădu drumul sticlei şi încercă să îndrepte pistolul într-acolo şi simultan să se răsucească într-o parte.

Ar fi putut la fel de bine să se fi mişcat cu încetinitorul. Shrike întinse braţul drept, lamele degetelor lungi cât nişte andrele de tricotat scânteiară în lumină şi un vârf trecu prin spatele urechii ei, îi găsi craniul şi lunecă în el fără frecare,

fără durere, cu excepţia unei senzaţii îngheţate de penetrare.

23

Colonelul Fedmahn Kassad păşise printr-un portal, aşteptându-se la tot ce putea fi mai straniu; în loc de aşa ceva, el descoperi demenţa coregrafiată a războiului. Moneta îl precedase. Shrike îl escortase, cu lamele degetelor afundate în antebraţul lui. Când Kassad îşi termină pasul prin perdeaua de energie pişcătoare, Moneta aştepta, iar Shrike dispăruse.

Kassad ştiu imediat unde se aflau. Panorama era de pe vârful muntelui puţin înalt în care Tristul Rege Billy poruncise să-i fie săpată efigia cu aproape două secole în urmă. Zona plată din vârf era goală, cu excepţia resturilor unei baterii de rachetă antispaţiu, care încă fumegau. Din luciul granitului şi metalul topit care încă mai bolborosea, Kassad bănui că bateria fusese lovită cu laserele orbitale.

Moneta se apropie de marginea stâncii la cincizeci de metri deasupra masivei sprâncene a Tristului Rege Billy şi bărbatul i se alătură. Imaginile văii râului, oraşului şi înălţimilor astroportului la zece kilometri spre vest spuneau totul.

Capitala lui Hyperion ardea. Partea veche a oraşului, Jacktown, era o furtună de foc miniaturală, iar o sută de incendii mai mici presărau suburbiile şi se înşiruiau în lungul autostrăzii către aeroport, aidoma unor focuri pentru semnalizare atent întreţinute. Până şi râul Hoolie ardea, fiindcă un incendiu petrolier se lăţise pe sub docurile şi antrepozitele străvechi. Kassad distingea turla unei biserici vechi care se ridica deasupra văpăilor. Căută

Cicero's, însă localul era ascuns de fumul şi flăcările din amonte.

Dealurile şi valea erau un covor mişcător, de parcă un muşuroi ar fi fost lovit şi năruit de nişte cizme gigantice. Kassad văzu şoselele, ticsite cu un fluviu de omenire care înainta mai lent decât adevăratul râu, pe măsură ce zeci de mii de oameni fugeau dinaintea conflictului. Fulgerele de artilerie cu proiectile solide şi arme energetice se întindeau până la orizont şi luminau norii joşi de deasupra. La fiecare câteva minute, un aparat de zbor - forfecar militar sau navetă de asolizare - se ridica din fumul din apropierea aeroportului sau din dealurile împădurite din nord şi sud, văzduhul se umplea cu suliţe de lumină coerentă venite de sus şi de jos, iar vehiculul se prăbuşea, lăsând în urmă o dâră de fum negru şi flăcări portocalii.

Vehicule pe pernă de aer se repezeau peste râu ca nişte insecte acvatice, strecurându-se printre sfărâmăturile incendiate de bărci, barje sau alte perne de aer. Kassad observă că singurul pod al autostrăzii fusese distrus şi ardeau până şi pilonii săi de piatră şi beton. Lasere de luptă şi fascicule de biciul-iadului străpungeau fumul; proiectile antipersonale erau vizibile ca pete albe ce se mişcau mai repede decât le putea urmări ochiul, lăsând în urmă dâre de aer supraîncălzit, unduitor. O explozie produsă în apropierea aeroportului ridică în văzduh un nor de foc de forma unei ciuperci.

– *Nu este nuclear,* gândi el.

– Nu.

Costumul epidermic care-i acoperea ochii acţiona ca un vizor FORŢĂ îmbunătăţit şi Kassad utiliză capacitatea respectivă pentru a transfoca pe un

deal aflat la cinci kilometri spre nord-vest, dincolo de râu. Puşcaşi marini din FORŢĂ alergau către vârf, unii dintre ei deja aruncându-se pe jos şi folosindu-şi încărcăturile modelate pentru excavare ca să sape lăcaşuri individuale de luptă. Costumele le erau activate, polimerii de camuflaj perfecţi, amprentele termice minime, dar Kassad nu avea nici o dificultate în a-i vedea. Dacă ar fi dorit, le putea zări şi chipurile.

Canale de comandă tactică şi pe fascicul îngust îi şopteau în urechi. Recunoscu discuţiile aţâţate şi obscenităţile neglijente ce fuseseră semnul distinctiv al luptei pentru atât de multe generaţii de oameni. Mii de soldaţi se dispersaseră din astroport şi zonele lor de adunare şi săpau lăcaşuri individuale pe un cerc situat la douăzeci de kilometri de oraş, ale cărui spiţe erau câmpuri de foc şi vectori de distrugere totală atent calculate.

– *Se aşteaptă la o invazie,* comunică bărbatul simţind efortul ca fiind mai mult decât subvocalizare, însă în acelaşi timp mai puţin decât telepatie.

Moneta ridică un braţ de argint viu şi arătă spre cer.

Plafonul de nori era destul de sus, la cel puţin două mii de metri şi colonelul simţi un şoc, când îl văzu străpuns mai întâi de un vehicul bont, apoi de încă o duzină şi, peste câteva secunde, de o sută de aparate ce coborau. Majoritatea erau ascunse de polimeri de camuflaj şi câmpuri restrictive codificate pe fundal, totuşi nici acum Kassad nu avu dificultăţi în a le distinge. Dedesubtul polimerilor, învelişurile cenuşii ca bronzul purtau însemne slabe într-o caligrafie subtilă pe care o recunoscu ca aparţinând

Expulzaţilor. Unele aparate mai mari erau în mod evident navete de asolizare, cu jeturile albastre de plasmă ale duzelor destul de vizibile, însă restul coborau lent sub aerul tremurător al câmpurilor suspensoare şi Kassad văzu formele neregulate şi mari ale „canistrelor” de invazie ale Expulzaţilor, unele transportând neîndoios provizii şi artilerie, multe cu certitudine goale, momeli pentru apărările de sol.

Peste o clipă plafonul de nori fu spart din nou şi mii de puncte se revărsară ca grindina: infanteria Expulzaţilor coborând pe lângă canistre şi navetele de asolizare, aşteptând până în ultimul moment posibil să-şi deschidă câmpurile suspensoare şi deltaplanele.

Necunoscutul comandant FORŢĂ de pe Hyperion era un tip disciplinat - atât cu propria sa persoană, cât şi cu oamenii săi. Bateriile de sol şi miile de puşcaşi marini desfăşuraţi în jurul oraşului ignorară ţintele uşoare ale navetelor de asolizare şi canistrelor şi aşteptară ca dispozitivele de frânare ale paraşutiştilor să se desfacă... unele cu puţin înainte să atingă vârfurile copacilor. În secunda aceea văzduhul se umplu cu mii de vibraţii şi dâre de fum, când laserele licăriră şi proiectilele explodară.

La prima vedere, cauzaseră pierderi devastatoare, mai mult ca suficiente pentru a împiedica orice atac, dar o scanare rapidă îi spuse lui Kassad că minimum patruzeci la sută din Expulzaţi asolizaseră - suficient pentru primul val al oricărui asalt planetar.

Un grup de cinci deltaplanorişti se îndreptă către muntele unde stăteau el şi Moneta. Raze dinspre poale îi doborâră pe doi în flăcări, unul căzu în vrie,

străduindu-se panicat să evite alte lasere, iar ultimii doi prinseră o briză estică, care-i trimise în spirală în pădurea de dedesubt.

Toate simţurile lui Kassad erau acum angajate; percepea izul de aer ionizat, cordită şi carburant solid; fumul şi acreala amorţitoare a exploziilor de plasmă îi dilatau nările; undeva în oraş, sirenele se tânguiau, în timp ce trosnetele focurilor de arme mici şi al copacilor incendiaţi soseau la el pe vântul slab; canale radio şi pe fascicul îngust interceptate vorbeau ca într-un Turn Babei; flăcările luminau valea şi suliţele laserelor se jucau aidoma unor proiectoare prin nori. La o jumătate de kilometru sub ei, acolo unde pădurea se topea în iarba de la poalele dealurilor, escadroane de puşcaşi marini ai Hegemoniei angajau paraşutişti Expulzaţi în lupte corp la corp. Urletele erau audibile.

Fedmahn Kassad privi cu fascinaţia pe care o încercase cândva faţă de experienţa simstim a unei şarje de cavalerie la Agincourt.

– *Asta nu este o simulare?*

– *Nu,* răspunse Moneta.

– *Se întâmplă chiar acum?*

Forma argintie de lângă el lăsă capul pe un umăr.

– *Când este acum?*

– *Contiguu cu... Întâlnirea noastră... În valea Criptelor Timpului.*

– Nu.

– *Atunci în viitor?*

– Da.

– *Dar în viitorul apropiat?*

– *Da. După cinci zile din momentul în care tu şi prietenii tăi aţi sosit în această vale.*

Kassad clătină uimit din cap. Dacă vorbele Monetei puteau fi crezute, atunci el călătorise înainte prin timp.

Faţa ei reflectă flăcări şi multiple nuanţe, când se roti către bărbat.

– *Vrei să participi la luptă?*

– Să mă lupt cu Expulzaţii?

Încrucişă braţele şi privi cu o intensitate nouă. Primise o previzualizare a abilităţilor de luptă ale acestui straniu costum epidermic. Era destul de probabil că ar fi putut răsturna direcţia bătăliei de unul singur...

ar fi ucis cei câţiva mii de soldaţi Expulzaţi aflaţi deja pe sol.

– *Nu,* îi transmise, *nu acum. Nu în această clipă.*

– Stăpânul Durerii crede că eşti un războinic.

Kassad se întoarse s-o privească. Era uşor curios să ştie de ce îi dădea lui Shrike titlul acela greoi.

– *Stăpânul Durerii poate să mă pupe-n cur,* transmise el. *Asta dacă nu vrea să se lupte cu mine.*

Moneta rămase nemişcată un minut prelung, ca o statuie de argint viu pe un pisc bătut de vânturi.

– *Te-ai lupta realmente cu* elf îl întrebă în cele din urmă.

– Am *venit pe Hyperion ca să-l ucid. Şi ca să te ucid pe tine. Mă voi lupta oricând cu unul dintre voi sau cu ambii, dacă veţifi de acord.*

– Continui să crezi că sunt inamicul tău?

Kassad îşi reaminti asaltul asupra lui de la Cripte şi ştiu că fusese mai puţin un viol, cât o împlinire a propriei sale dorinţe subvocalizate de a face iarăşi dragoste cu această femeie improbabilă.

– *Nu ştiu ce eşti.*

– *La început am fost o victimă, ca multe altele,* transmise Moneta şi privirea îi reveni asupra văii. *Apoi, foarte departe în viitorul nostru, am văzut motivul pentru care Stăpânul Puterii a fost făurit... a trebuit săfie făurit... şi după aceea i-am devenit atât însoţitoare, cât şi custode.*

– *Custode?*

– Am *monitorizat mareele temporale, am reparat maşinăriile şi am avut grijă ca Stăpânul Durerii să nu se trezească înaintea vremii sale.*

– *Atunci îl poţi controla?*

Pulsul lui Kassad se iuţi la gândul acela.

– Nu.

– *Dar cine sau ce îl poate controla?*

– *Numai acela care îl învinge în luptă directă.*

– *Cine l-a învins?*

– *Nimeni,* transmise Moneta. *Nici din viitorul tău, nici din trecutul tău.*

– Au *încercat mulţi?*

– *Milioane.*

– *Şi au murit toţi?*

– *Sau mai rău.*

Kassad inspiră adânc.

– *Ştii dacă mi se va permite să mă lupt cu el?*

– *Ţi se va permite.*

Kassad expiră. Nimeni nu-l învinsese. Viitorul lui era trecutul ei... ea trăise acolo... ea întrezărise ca şi el teribilul arbore de spini, văzând chipuri familiare acolo, aşa cum şi el îl văzuse pe Martin Silenus zvârcolindu-se, tras în ţeapă, cu ani înainte să-l fi întâlnit pe bărbat. Kassad se întoarse cu spatele la luptele din valea de jos.

– *Putem merge acum la el? Îl provoc la duel personal.*

Moneta îl privi în ochi în tăcere. Kassad îşi putea vedea propria imagine de argint viu reflectată acolo. Fără să răspundă, ea se răsuci, atinse aerul şi materializă portalul.

Kassad păşi înainte şi trecu primul prin el.

24

Gladstone se translată direct în Clădirea Guvernului şi intră rapid în Centrul de Comandă Tactică urmată de Leigh Hunt şi alţi şase consilieri. Încăperea era ticsită: Morpurgo, Singh, Van Zeidt şi o duzină de alte persoane care îi reprezentau pe militari, deşi Gladstone observă că tânărul erou naval, comandorul Lee, lipsea; majoritatea miniştrilor din Cabinet erau prezenţi, inclusiv Allan Imoto de la Apărare, Garion Persov de la Diplomaţie şi Barbre Dan-Gyddis de la Economie; senatorii soseau chiar odată cu Gladstone şi unii dintre ei păreau că abia s-ar fi trezit din somn. „Curba puterii” de la masa ovală din încăpere îi conţinea pe senatorii Kolchev de pe Lusus, Richeau de pe Renaştere Vector, Roanquist de pe Nordholm, Kakinuma de pe Fuji, Sabenstorafem de pe Sol Draconi Septem şi Peters de pe Deneb Drei; preşedintele Pro Tem Denzel-Hiat-Amin stătea cu o expresie nedumerită şi ţeasta sa chealã sclipea în lumina proiectată de spoturile de deasupra, în vreme ce complementul său mai tânăr, Gibbons, liderul majorităţii din Totalitate, stătea pe marginea scaunului, cu palmele pe genunchi, cu întreaga postură ca un crochiu al energiei abia stăvilite. Proiecţia consilierului Albedo se afla în faţa scaunului gol al lui Gladstone. Toţi se ridicară când

Gladstone pătrunse ca o vijelie, se aşeză şi le făcu semn să-şi ocupe locurile.
– Explicaţii, rosti ea.
Generalul Morpurgo se sculă, făcu semn din cap spre un subordonat şi luminile se reduseră, în timp ce hologramele se înceţoşară.
– Lasă vizualizările! se răsti Meina Gladstone. *Spune-ne!*
Hologramele păliră şi luminile se reaprinseră. Morpurgo păru stupefiat şi privi în gol. Coborî ochii la indicatorul său luminos, se încruntă la el şi-l strecură într-un buzunar.
– Doamnă director executiv, domnilor senatori, domnilor miniştri, domnule Preşedinte şi domnule lider al majorităţii, stimaţi..., Morpurgo îşi drese glasul,...Expulzaţii au reuşit un atac-surpriză devastator. Roiurile lor atacă şase planete Web.
Vacarmul din sală îi acoperi cuvintele.
– Planete din Web?! răcniră diverse voci.
Se auziră strigăte dinspre politicieni, miniştri şi funcţionari din aparatul executiv.
– Linişte, porunci Gladstone şi se făcu tăcere. Domnule general, ne-ai asigurat că orice forţe ostile se află la minimum cinci ani de Web. Cum şi de ce s-a modificat situaţia aceasta?
Generalul o privi drept în ochi.
– Doamnă director executiv, din câte ne putem da seama, siajele propulsiilor Hawking au fost false... nişte momeli. Roiurile şi-au dezactivat propulsiile cu decenii în urmă şi au înaintat către obiectivele lor cu viteze subluminice...
Bolboroseli agitate îl acoperiră din nou.
– Continuă, domnule general, spuse Gladstone şi hărmălaia încetă iarăşi.

– La viteze subluminice... unele Roiuri trebuie să fi călătorit aşa de minimum cincizeci de ani... nu aveam cum să le fi detectat. Pur şi simplu n-a fost vina...

– Ce planete se află în pericol, domnule general? întrebă Gladstone.

Glasul ei se auzea foarte încet, egal.

Morpurgo privi spre aerul gol de deasupra mesei, de parcă ar fi căutat imaginile acolo, după care reveni cu ochii la directorul executiv. Mâinile i se încleştară în pumni.

– La momentul actual, informaţiile noastre, bazate pe observările de propulsii de fuziune urmate de comutarea pe propulsii Hawking atunci când au fost descoperite, sugerează că primul val va sosi la Poarta Raiului, Crângul lui Dumnezeu, Mare Infinitus, Asquith, Ixion, Tsingtao-Hsishuang Panna, Acteon, Lumea lui Barnard şi Tempe în următoarele cincisprezece până la şaptezeci şi două de ore.

De data aceasta tumultul nu mai fu redus la tăcere. Gladstone lăsă strigătele şi exclamaţiile să continue pentru câteva minute, înainte să ridice braţul şi să readucă grupul sub control.

Senatorul Kolchev era în picioare.

– Cum *dracu'* s-a întâmplat asta, generale? Asigurările tale au fost absolute!

Morpurgo îşi păstră calmul. În glasul lui nu exista nici urmă de reacţie furioasă sau iritată.

– Da, domnule senator, şi s-au bazat de asemenea pe date eronate. Am greşit. Ipotezele noastre au fost greşite. Doamna director executiv va primi demisia mea în mai puţin de o oră... şefii de stat-major ai armelor reunite mi se vor alătura.

– S-o ia *dracu'* de demisie! răcni Kolchev. Este posibil ca până se termină chestia asta, toţi să fim spânzuraţi de stâlpii teleproiectoarelor. Întrebarea este - ce dracu' *faci* în privinţa acestei invazii?

– Gabriel, vorbi încet Gladstone, ia loc, te rog. Aceasta era următoarea mea întrebare. Domnule general? Domnule amiral? Presupun că aţi expediat deja ordine în privinţa apărării acestor planete, da?

Amiralul Singh se ridică şi veni lângă Morpurgo.

– Doamnă director executiv, am făcut tot ce am putut. Din nefericire, dintre toate planetele ameninţate de acest prim val numai Asquith are un contingent FORŢĂ local. La restul se poate ajunge cu flota - toate navele deţin capacităţi de teleproiectare -, dar flota nu se poate rarefia în asemenea măsură încât să le protejeze pe toate. Şi, din nefericire... Singh tăcu o clipă, apoi îşi ridică vocea pentru a se face auzit peste tumultul accentuat: Şi, din nefericire, desfăşurarea de rezerve strategice pentru consolidarea campaniei Hyperion fusese deja iniţiată. Aproximativ şaizeci la sută din cele două sute de unităţi ale flotei pe care le dedicasem acestei redirijări fie s-au teleproiectat spre sistemul Hyperion, fie au fost translatate către zone de adunare aflate departe de poziţiile lor defensive avansate de la periferia Webului.

Meina Gladstone îşi frecă obrazul. Îşi dădu seama că încă purta capa, deşi gulerul de claustraţie fusese coborât, aşa că o descheie şi o lăsă să cadă pe spătarul scaunului.

– Domnule amiral, cu alte cuvinte spui că planetele acestea sunt neprotejate şi că nu există nici o modalitate ca să ne întoarcem forţele şi să ajungem la timp cu ele. Corect?

Singh rămase în poziţia de drepţi, la fel de rigid ca un om aflat în faţa plutonului de execuţie.

– Corect, doamnă director executiv.

– Ce *poate* fi făcut? întrebă ea peste strigătele ce reîncepură.

Morpurgo înaintă un pas.

– Folosim matricea de teleproiectoare civile pentru a translata pe planetele ameninţate cât mai mulţi infanterişti din FORŢĂ:sol şi puşcaşi marini, alături de artilerie uşoară şi defensive aer/spaţiu cosmic.

Imoto, ministrul Apărării, îşi drese glasul.

– Însă fără defensivele flotei toate acestea nu vor conta prea mult.

Gladstone îl privi pe Morpurgo.

– Este adevărat, încuviinţă generalul. În cel mai bun caz, forţele noastre vor asigura o acţiune de ariergardă, în timp ce se întreprinde o tentativă de evacuare...

Senatoarea Richeau sări în picioare.

– O *tentativă* de evacuare! Generale, ieri ne-ai spus că evacuarea a două sau trei milioane de civili de pe Hyperion nu este posibilă din punct de vedere practic. Acum spui că putem evacua cu succes - făcu o pauză de o secundă pentru a-şi consulta implantul comagendă - şapte *miliarde* de oameni înainte ca să atace forţa de invazie a Expulzaţilor?

– Nu, răspunse Morpurgo. Putem sacrifica trupe ca să salvăm câţiva... câteva oficialităţi, Prime Familii, lideri comunitari şi industriali necesari pentru continuarea eforturilor de război.

– Domnule general, spuse Gladstone, ieri acest grup a autorizat transferul imediat al trupelor FORŢĂ la flota de consolidare care translata spre Hyperion.

Reprezintă aceasta o problemă în noua redesfăşurare?

Generalul Van Zeidt al Marinei se ridică în picioare.

– Da, doamnă director executiv. Trupele au fost teleproiectate la transportoarele care aşteptau, la nici o oră de la decizia luată de acest organism. Aproape două treimi din cei o sută de mii de soldaţi desemnaţi au translatat în sistemul Hyperion la - îşi privi cronometrul antic - ora cinci şi treizeci standard. În urmă cu aproximativ douăzeci de minute. Pentru ca aceste transportoare să poată reveni în zonele de adunare din sistemul Hyperion şi să fie readuse în Web vor fi necesare minimum opt până la cincisprezece ore.

– Şi câte trupe FORŢĂ sunt disponibile în tot Webul? întrebă Gladstone.

Îşi atinse buza inferioară cu falanga unui deget. Morpurgo inspiră adânc.

– Aproximativ treizeci de mii, doamnă director executiv.

Senatorul Kolchev lovi cu palma în masă.

– Aşadar, am despuiat Webul nu numai de navele de luptă, ci şi de majoritatea trupelor FORŢĂ!

Nu fusese o întrebare şi Morpurgo nu răspunse.

Senatoarea Feldstein de pe Lumea lui Barnard se ridică în picioare.

– Doamnă director executiv, planeta mea... toate planetele menţionate trebuie avertizate. Dacă nu eşti pregătită să faci un anunţ imediat, va trebui s-o fac eu.

Gladstone încuviinţă din cap.

– Voi anunţa invazia imediat după terminarea acestei întruniri, Dorothy. Vă vom facilita contactul

cu alegătorii prin intermediul tuturor mijloacelor de comunicare.

– Să le ia dracu' de mijloace, rosti femeia scundă cu păr negru. Eu mă teleproiectez acasă imediat ce terminăm aici. Indiferent care va fi soarta Lumii lui Barnard, destinul meu este să o împărtăşesc. Doamnelor şi domnilor, dacă ştirea se adevereşte, *toţi* ar trebui să fim spânzuraţi.

Feldstein se aşeză printre murmure şi şoapte.

Liderul majorităţii Gibbon se ridică şi aşteptă să se facă linişte. Glasul îi era încordat.

– Domnule general, ai vorbit despre *primul* val... acesta este jargon militar prudent sau deţii informaţii că vor urma şi alte valuri? Iar în cazul acesta, ce alte planete din Web şi Protectorat ar putea fi afectate?

Pumnii lui Morpurgo se încleştară şi se descleştară. Privi în gol, după care se întoarse la Gladstone.

– Doamnă director executiv, pot folosi o imagine grafică?

Gladstone aprobă fără un cuvânt.

Holograma era aceeaşi pe care militarii o folosiseră în informarea de pe Olympus - Hegemonia era reprezentată în auriu, stelele Protectoratului erau verzi, iar vectorii Roiurilor Expulzaţilor erau linii roşii cu cozi ce se deplasau către albastru; desfăşurările flotei Hegemoniei erau portocalii... şi imediat fu clar că vectorii roşii se abătuseră mult de la vechile lor cursuri, pătrunzând în spaţiul Hegemoniei ca nişte lănci cu vârfuri însângerate. Tăciunii portocalii erau acum masiv concentraţi în sistemul Hyperion, cu ceilalţi înşiraţi ca mărgelele pe o aţă în lungul rutelor teleproiectoarelor.

Unii senatori cu experienţă militară icniră, văzând situaţia.

– Ştim că există o duzină de Roiuri, vorbi Morpurgo cu acelaşi glas liniştit, şi se pare că toate sunt dedicate invadării Webului. Câteva s-au divizat în mai multe grupuri de atac. Al doilea val, prevăzut să ajungă la ţintele sale după o sută până la două sute cincizeci de ore de la asaltul celui dintâi, este reprezentat aici.

În sală nu se mai auzi nici un sunet. Gladstone se întrebă dacă şi ceilalţi îşi ţinuseră răsuflarea.

– Ţintele de asalt ale celui de-al doilea val includ: Hebron, peste o sută de ore, Renaştere Vector, peste o sută zece ore, Renaştere Minor, o sută douăsprezece ore, Nordholm, o sută douăzeci şi şapte de ore, Maui-Legământul, o sută treizeci de ore, Thalia, o sută patruzeci şi trei de ore, Deneb Drei şi Vier, o sută cincizeci de ore, Sol Draconi Septem, o sută şaizeci şi nouă de ore, Freeholm, o sută şaptezeci de ore, Noul Pământ, o sută nouăzeci şi trei de ore, Fuji, două sute patru ore, Noua Mecca, două sute cinci ore, Pacem, Armaghast şi Svoboda, două sute douăzeci şi una de ore, Lusus, două sute treizeci de ore şi Tau Ceti Central, două sute cincizeci de ore.

Holograma dispăru. Tăcerea se prelungi. Generalul Morpurgo spuse:

– Presupunem că Roiurile din primul val vor avea ţinte secundare după invaziile iniţiale, dar timpii de tranzit cu propulsii Hawking vor fi datorii temporale standard de călătorie prin Web, cu valori între nouă săptămâni şi trei ani.

Făcu un pas înapoi şi rămase în poziţie de repaus.

– Iisuse Hristoase..., şopti cineva îndărătul lui Gladstone.

Directorul executiv îşi frecă buza inferioară. Pentru a salva omenirea de la ceea ce ea considera o eternitate de sclavie... sau, mai rău, de la extincţie... fusese pregătită să deschidă uşa casei şi să lase lupul să intre, în timp ce majoritatea familiei se ascunsese la etaj, în siguranţă înapoia uşilor încuiate. Atât doar că ziua cu pricina sosise şi lupii năvăleau pe toate uşile şi ferestrele. Aproape că zâmbi faţă de justiţia actului acesta, faţă de nebunia ei incredibilă de a fi crezut că ar fi putut descătuşa haosul pentru ca după aceea să-l controleze.

– Mai întâi, vorbi ea, nu vor exista demisii şi nici autoînvinuiri până nu le voi autoriza. Este perfect posibil ca guvernul acesta să cadă... ca, într-adevăr, membri ai acestui Cabinet, printre care mă voi număra şi eu... să fie, aşa cum sugestiv a spus Gabriel, spânzuraţi de stâlpi. Până atunci însă noi *suntem* guvernul Hegemoniei şi trebuie să acţionăm în această calitate.

În al doilea rând, peste o oră mă voi întâlni cu acest organism şi cu reprezentanţii comitetelor Senatului, pentru a examina discursul pe care-l voi adresa Webului la ora opt standard. Toate sugestiile voastre le voi aprecia la momentul acela.

În al treilea rând, autorizez şi împuternicesc autorităţile FORŢEI aflate aici să facă tot ce le stă în putere în tot spaţiul Hegemoniei pentru a păstra şi proteja cetăţenii şi bunurile Webului şi Protectoratului, folosind orice măsuri excepţionale ar implica aceasta. Domnule general, domnule amiral, doresc ca în următoarele zece ore trupele să

fie translatate înapoi pe planetele Web ameninţate. Nu-mi pasă cum veţi face asta, dar *o veţi face.*

În al patrulea rând, după discursul meu voi convoca o sesiune extraordinară a Senatului şi Totalităţii. Atunci voi declara că între Hegemonia Omului şi naţiunile Expulzate există o stare de război. Gabriel, Dorothy, Tom, Eiko... *toţi...* veţi fi foarte ocupaţi în următoarele ore. Pregătiţi-vă discursurile pentru planetele natale, însă *obţineţi-le voturile.* Doresc susţinerea unanimă a Senatului. Lider al majorităţii Gibbons, nu pot decât să te rog să mă ajuţi în conducerea dezbaterii din Totalitate. Este esenţial ca până azi la ora douăsprezece să avem votul Totalităţii întrunite. Nu pot exista surprize.

În al cincilea rând, *vom evacua* cetăţenii planetelor ameninţate de primul val. Gladstone ridică braţul şi opri obiecţiile şi explicaţiile experţilor. Vom evacua cât se poate de mulţi în timpul de care dispunem. Miniştrii Persov, Imoto, Dan-Gyddis şi Crunnens de la Ministerul Tranzit Web vor crea şi conduce Consiliul de Coordonare a Evacuării şi până azi la ora treisprezece îmi vor prezenta un raport şi programul detaliat. FORŢA şi Biroul pentru Securitatea Webului se vor ocupa de controlul mulţimilor şi de protecţia accesului la teleproiectoare.

În cele din urmă, doresc să discut cu consilierul Albedo, senatorul Kolchev şi liderul majorităţii Gibbons peste trei minute în apartamentul meu. Există întrebări?

Chipuri tăcute o priviră, stupefiate. Gladstone se ridică.

– Mult noroc, spuse ea, şi lucraţi rapid. Nu întreprindeţi nimic care poate răspândi panică inutilă. Dumnezeu să salveze Hegemonia!

Se întoarse şi părăsi sala.

Gladstone stătea aşezată la birou. Kolchev, Gibbons şi Albedo luaseră loc în faţa ei. Tensiunea din aer, simţită din activităţile pe jumătate percepute dincolo de uşi, sporea la un grad aproape înnebunitor din cauza întârzierii prelungite a lui Gladstone. Ea nu-şi desprindea ochii de la consilierul Albedo.

– Tu ne-ai trădat, rosti ea în cele din urmă.

Semisurâsul sofisticat al proiecţiei nu se schimbă.

– Niciodată, doamnă director executiv.

– Atunci ai la dispoziţie un singur minut pentru a explica de ce TehNucleul şi mai precis Consiliul Consultativ AI nu a prezis această invazie.

– Am nevoie de un singur cuvânt ca să explic, doamnă director executiv, spuse Albedo. Hyperion.

– Hyperion, *căcat!* strigă Gladstone şi izbi palma de biroul antic într-o explozie temperamentală care nu-i era câtuşi de puţin specifică. Albedo, m-am săturat şi m-am plictisit să aud despre variabile ce nu pot fi descompuse în factori şi despre Hyperion care este gaura neagră a predictorilor! Ori Nucleul ne poate ajuta să înţelegem probabilităţile, ori ne minte de cinci secole. Care-i adevărul?

– Consiliul a prezis războiul, doamnă director executiv, zise imaginea cu păr sur. Sfaturile noastre confidenţiale adresate ţie şi grupului autorizat au explicat incertitudinea evenimentelor după ce va fi implicat Hyperion.

– Astea-s rahaturi! se răsti Kolchev. Predictorii voştri ar trebui să fie infailibili în tendinţele generale.

Atacul acesta a fost plănuit cu decenii în urmă. Poate chiar cu secole în urmă.

Albedo ridică din umeri.

– Da, domnule senator, dar este perfect posibil ca numai fermitatea acestei administraţii de a declanşa un război în sistemul Hyperion să-i fi împins pe Expulzaţi să-şi pună planul în aplicare. V-am sfătuit împotriva oricăror acţiuni în privinţa lui Hyperion.

Liderul majorităţii Gibbons se aplecă înainte.

– Ne-aţi oferit numele indivizilor necesari pentru aşa-numitul Pelerinaj Shrike.

Albedo nu mai strânse din umeri, iar proiecţia posturii sale era relaxată, încrezătoare în sine.

– Ne-aţi cerut să vă dăm numele indivizilor din Web ale căror cereri adresate lui Shrike ar schimba rezultatul războiului pe care îl prezisesem.

Gladstone îşi alipi vârfurile degetelor de la cele două mâini şi-şi ciocăni uşor bărbia.

– Şi aţi determinat până acum *în ce fel* aceste cereri ar schimba rezultatul acelui război... al *acestui* război?

– Nu, răspunse Albedo.

– Consiliere, spuse directorul executiv Meina Gladstone, te rog să iei la cunoştinţă că din clipa aceasta, în funcţie de cele ce se vor întâmpla în următoarele câteva zile, guvernul Hegemoniei Omului se gândeşte în mod serios să declare existenţa unei stări de război între noi şi entitatea cunoscută ca TehNucleu. În calitate de ambasador *de facto* al acelei entităţi, vei transmite acest lucru.

Albedo zâmbi şi deschise braţele.

– Doamnă director executiv, şocul veştii teribile v-a împins probabil spre o asemenea glumă proastă. Declararea războiului împotriva Nucleului ar fi ca şi când... ca şi când un peşte ar declara război apei, ca şi când un pilot şi-ar ataca VEM-ul ca urmare a ştirii tulburătoare a unui accident produs altundeva.

Gladstone nu-i răspunse surâsului.

– Pe Patawpha, rosti ea lent şi accentul i se îngroşă vizibil, unul dintre bunicii mei a tras odată şase gloanţe cu o carabină cu impulsuri în VEM-ul familiei, care nu mai pornise dimineaţa. Poţi să pleci, consiliere.

Albedo clipi şi dispăru. Plecarea bruscă era fie o încălcare deliberată a etichetei - de obicei, proiecţia părăsea odaia sau îi lăsa pe ceilalţi să plece înainte de a se topi -, fie un semn al faptului că inteligenţa controloare din Nucleu fusese zguduită de schimbul de cuvinte.

Gladstone încuviinţă către Kolchev şi Gibbons.

– N-o să vă mai reţin, domnilor, zise ea. Vă repet însă că mă aştept la susţinerea voastră completă peste cinci ore, când voi anunţa războiul.

– O vei avea, spuse Gibbons.

Cei doi bărbaţi plecară.

Consilierii apărură prin uşi şi panouri secrete, punând întrebări şi chestionând comagendele pentru instrucţiuni. Gladstone ridică un deget.

– Unde-i Severn? întrebă ea. La vederea chipurilor inexpresive, preciză: Poetul... pictorul, vreau să spun. Cel care-mi face portretul.

Câţiva consilieri schimbară priviri de parcă şefa lor îşi pierduse minţile.

– Încă doarme, răspunse Leigh Hunt. A luat nişte pastile pentru somn şi nimeni nu s-a gândit să-l trezească pentru întrunire.

– Îl vreau aici în douăzeci de minute, rosti Gladstone, şi până atunci să fie informat. Unde-i comandorul Lee?

Ii răspunse Niki Cardon, care asigura interfaţa cu forţele militare:

– Aseară, Morpurgo şi şeful de sector al FORŢEI:marină l-au realocat la patrularea perimetrului aseară. Va trece de pe o planetă-ocean j>e alta, vreme de douăzeci de ani din timpul nostru. În clipa de faţă este... tocmai s-a translatat la FORŢA:CENCOMMARINĂ de pe Bressia, aşteptând transport extraplanetar.

– Adu-l înapoi, spuse Gladstone. Vreau să fie promovat la rangul de contraamiral, sau care dracu-i rangul necesar, după care să fie repartizat *la mine,* nu la Clădirea Guvernului sau la Executiv. Dacă va fi necesar, el poate să fie omul cu nuclearele.

Tăcu apoi, privind peretele gol. Se gândi la planetele pe care trecuse în cursul nopţii; Lumea lui Barnard, lumina felinarelor printre frunze, clădirile vechi, din cărămidă, ale colegiului; Crângul lui Dumnezeu cu baloanele ancorate şi zeplenii ce pluteau salutând zorii; Poarta Raiului, cu Promenada... toate acelea erau ţinte ale primului val. Clătină din cap.

– Leigh, tu, Tarra şi Brindenath să întocmiţi primele ciorne ale ambelor discursuri - cel general şi declaraţia de război - şi să mi le aduceţi în patruzeci şi cinci de minute. Scurte. Fără echivocuri. Consultaţi fişierele Churchill şi Strudensky. Realiste, dar provocatoare, optimiste, însă temperate de

hotărâre îndârjită. Niki, vreau monitorizare în timp real a tuturor mişcărilor întreprinse de şefii de stat-major ai armelor reunite. Vreau propriile mele displayuri de comandă - trimise prin implantul meu. *Exclusiv pentru directorul executiv!* Barbre, tu vei fi extensia mea diplomatică în Senat. Mergi acolo şi transmite mesaje, trage sforile, şantajează, convinge şi în general fă-i să înţeleagă că ar fi mai recomandabil să ieşim şi să ne luptăm cu Expulzaţii chiar acum, decât să mă dea jos în următoarele trei sau patru votări. Are cineva întrebări? Gladstone aşteptă trei secunde, apoi pocni din palme: Gata, să-i dăm drumul, oameni buni!

În scurtul interval de pauză până la următorul val de senatori, miniştri şi consilieri, Gladstone se roti cu scaunul spre peretele gol, ridică degetul către tavan şi-l scutură.

Se întoarse la timp pentru a primi următorul grup de VIP-uri.

25

Sol, Consulul, părintele Duré şi Het Masteen lipsit de cunoştinţă se aflau în prima Criptă Grotă, când auziră împuşcăturile. Consulul ieşi singur, încet, precaut, testând furtuna de maree temporale care-i alungase mai adânc în vale.

– E-n regulă! strigă el peste umăr.

Razele slabe ale lanternei lui Sol luminau fundul grotei, dezvăluind trei chipuri palide şi maldărul înveşmântat care era Templierul.

– Mareele s-au diminuat, adăugă Consulul.

Sol se ridică în picioare. Faţa fiicei sale era un oval alburiu, mai jos de al său.

– Eşti sigur că împuşcăturile proveneau din arma lui Brawne?

Consulul indică bezna de afară.

– Nimeni altul dintre noi nu avea un propulsor de proiectile. Mă duc să verific.

– Stai, spuse Sol. Vin cu tine.

Părintele Duré rămase îngenuncheat lângă Het Masteen.

– Daţi-i drumul. Rămân eu cu el.

– În câteva minute unul dintre noi se va întoarce să-ţi spună despre ce-i vorba, zise Consulul.

Valea sclipea sub lumina slabă a Criptelor Timpului. Vântul mugea dinspre sud, dar curentul de aer se afla mai sus în noaptea aceasta, deasupra pereţilor de stâncă, astfel că dunele de pe fundul văii nu erau afectate. Sol îl urmă pe Consul, care coborî cu grijă pe cărarea neregulată şi apoi porni spre intrarea în vale. Smuciturile uşoare de dejâ-vu îi reamintiră lui Sol de violenţa mareelor temporale din urmă cu o oră, însă acum dispăreau până şi rămăşiţele bizarei furtuni.

După ce poteca se lărgi pe fundul văii, Sol şi Consulul merseră unul lângă celălalt, trecură de câmpul de bătălie pârjolit al Monolitului de Cristal - structura înaltă radia o sclipire lăptoasă, reflectată de nenumăratele cioburi presărate pe sol -, apoi suiră pe lângă Cripta de Jad cu fosforescenţa ei pal-verzuie. După aceea cotiră din nou şi urmară serpentinele line ce urcau către Sfinx.

– Dumnezeule! şopti Sol şi se repezi înainte, străduindu-se să nu zgâlţâie pruncul adormit în portbebe.

Îngenunche lângă silueta întunecată de pe treapta cea mai de sus.

– Brawne? întrebă Consulul, oprindu-se la doi paşi în urma lui şi gâfâind după ascensiunea grăbită.

– Da.

Sol dădu să-i ridice capul, apoi tresări şi-şi retrase brusc mâna când atinse ceva neted şi rece care ieşea din ţeasta femeii.

– E moartă?

Cărturarul lipi capul fiicei sale de pieptul lui şi se aplecă să verifice pulsul pe gâtul lui Brawne.

– Nu, răspunse el şi inspiră adânc. Este vie, dar... inconştientă. Dă-mi lanterna ta.

Luă lanterna şi plimbă raza peste forma căzută a femeii, urmând funia argintie - „tentacul” era o descriere era mai potrivită, deoarece avea o masă şi textură cărnoasă care ducea cu gândul la origini organice - care pornea din soclul şuntului neural din craniu, trecea peste treptele superioare late ale Sfinxului şi intra prin portalul deschis. Sfinxul însuşi strălucea cel mai puternic dintre Cripte, dar intrarea era foarte întunecată.

Consulul se apropie mai mult.

– Ce este? întinse mâna ca să atingă cablul argintiu, după care o retrase la fel de iute ca Sol. Dumnezeule, e cald!

– Pare a fi viu, încuviinţă Sol.

Frecase palmele lui Brawne, iar acum o pălmui uşor, încercând s-o trezească. Ea nu se clinti. Cărturarul se întoarse şi îndreptă raza lanternei spre cablu, urmându-l până dispărea prin coridorul de la intrare.

– Nu cred că ar fi ceva de care ea să se fi ataşat în mod voluntar.

– Shrike, rosti Consulul şi se aplecă pentru a citi afişările de biomonitorizare ale comagendei de pe

încheietura lui Brawne. Totul pare normal, cu excepţia undelor cerebrale.

– Ele ce indică?

– Că este moartă. Cel puţin din punct de vedere cerebral. Nu există absolut nici o funcţie superioară.

Sol oftă şi se legănă pe călcâie.

– Trebuie să vedem unde duce cablul ăsta.

– Nu-l putem pur şi simplu deconecta de la soclul şuntului?

– Priveşte, zise Sol şi aţinti lumina lanternei pe ceafa lui Brawne, apoi ridică o masă de zulufi întunecaţi.

Şuntul neural, care în mod normal era un disc plastorganic cu lăţimea de câţiva milimetri cu un soclu de zece micrometri, părea să se fi topit... pielea se ridica într-o iritaţie înroşită, conectându-se cu microfirele cablului metalic.

– Pentru a îndepărta asta ar fi nevoie de o operaţie chirurgicală, murmură Consulul.

Atinse iritaţia cu aspect urât. Brawne nu schiţă nici un gest. Consulul îşi recuperă lanterna şi se ridică în picioare.

– Stai cu ea. Mă duc înăuntru după cablu.

– Foloseşte canalele de comunicaţii, spuse Sol ştiind cât de inutile fuseseră în timpul creşterii şi descreşterii mareelor temporale.

Consulul încuviinţă din cap şi porni iute, înainte ca teama să-l facă să şovăie.

Cablul de crom şerpuia prin coridorul principal şi dispărea din vedere dincolo de încăperea în care pelerinii dormiseră în noaptea trecută. Bărbatul privi în odaia respectivă şi raza lanternei lumină păturile şi bagajele pe care le abandonaseră în grabă.

Urmă cablul după cotitura din coridor; prin portalul central, unde holul se ramifica în trei mai înguste; în sus pe o rampă şi prin pasajul strâmt pe care-l botezaseră „Şoseaua regelui Tut” în decursul explorărilor anterioare; după care în jos pe o rampă; printr-un tunel scund, unde trebui să se târască, punându-şi palmele şi genunchii cu grijă, ca să nu atingă tentaculul metalic cald precum carnea; în sus pe o pantă atât de pieptişă, încât fu nevoit s-o escaladeze ca pe un horn; în jos pe un coridor mai larg de care nu-şi amintea, în care pietrele erau înclinate spre interior, către plafon, şi unde picura apă; după aceea în jos, pe altă pantă abruptă, încetinindu-şi coborârea doar prin julirea palmelor şi genunchilor, şi târându-se în cele din urmă pe o porţiune care părea mai lungă decât toată lăţimea Sfinxului. Consulul se rătăcise complet şi spera doar să se poată călăuzi tot după cablu la ieşire.

– Sol, vorbi el în cele din urmă, fără să creadă nici o clipă că ar putea comunica prin stâncă şi mareele temporale.

– Aici sunt, se auzi vocea cărturarului ca o şoaptă.

– Am intrat al dracului de mult, murmură Consulul în comagendă. Sunt pe un coridor de care nu-mi mai amintesc să-l fi văzut. Pare foarte adânc.

– Ai găsit capătul cablului?

– Da, şopti Consulul şi se aşeză în capul oaselor, ştergându-şi cu o batistă transpiraţia de pe faţă.

– Un nod? întrebă Sol referindu-se la unul dintre nenumăratele noduri terminale prin intermediul cărora cetăţenii Webului se puteau conecta la datasferă.

– Nu. Chestia pare să intre direct în piatra podelei. Şi coridorul se termină tot aici. Am încercat să mişc

cablul, însă conexiunea este similară cu fuziunea dintre şuntul ei neural şi craniu. Pur şi simplu face parte din rocă.

– Ieşi de acolo, se auzi glasul lui Sol printre şuieratul electricităţii statice. O să-ncercăm să i-l retezăm.

În umezeala şi întunericul tunelului, Consulul simţi claustrofobia reală cuprinzându-l pentru prima dată în viaţă. Îi venea greu să respire. Era convins că ceva se afla îndărătul lui în beznă, închizându-i singura cale de retragere şi tăindu-i aerul. Bubuiturile inimii îi erau aproape audibile în pasajul strâmt de piatră.

Inspiră încet, se şterse din nou pe faţă şi-şi alungă panica.

– Asta ar putea s-o ucidă, rosti el între două gâfâieli lente după aer.

Nu primi răspuns. Consulul îl apelă iarăşi pe Sol, dar ceva le retezase legătura firavă.

– Ies, vorbi el în instrumentul tăcut şi se întoarse, luminând cu lanterna prin tunelul scund.

Cablul-tentacul a zvâcnit sau n-a fost decât o iluzie optică?

Consulul începu să se târască pe acelaşi drum pe care venise.

Îl găsiseră pe Het Masteen la apus, cu numai câteva minute înainte să izbucnească furtuna temporală. Templierul se împleticea când Consulul, Sol şi Duré îl zăriseră prima dată, iar până ce ajunseseră la silueta lui prăbuşită, Masteen îşi pierduse cunoştinţa.

– Să-l ducem la Sfinx, spusese Sol.

În clipa aceea, parcă puse în scenă de soarele care apunea, mareele temporale se revărsaseră peste ei

ca un talaz de greaţă şi dejâ-vu. Cei trei bărbaţi căzuseră în genunchi. Rachel se trezise şi plânsese cu vigoarea nou-născutului înfricoşat.

– Spre intrarea în vale, icnise Consulul ridicându-se cu Het Masteen pe umăr. Trebuie să... ieşim... din vale.

Cei trei porniseră către capătul văii şi trecuseră de prima criptă, Sfinxul, însă mareele temporale se înrăutăţiseră, lovindu-i ca un vânt teribil de ameţeală. După încă treizeci de metri nu mai putuseră înainta. Căzuseră în patru labe şi Het Masteen se rostogolise pe pământul bătătorit al potecii. Rachel încetase să mai plângă şi se zvârcolise agitată.

– Înapoi, horcăise părintele Duré. Înapoi în vale. Era... mai bine... dedesubt.

Reveniseră pe acelaşi drum, împleticindu-se pe cărare aidoma unor beţivi, fiecare purtând o povară prea valoroasă pentru a fi scăpată. Sub Sfinx se opriseră câteva secunde, cu spinările rezemate de un bolovan, în vreme ce ţesătura spaţiului şi timpului părea să se schimbe şi să zvâcnească în jurul lor. Era ca şi cum întreaga lume ar fi fost suprafaţa unui drapel pe care cineva îl derulase printr-o zvâcnitură bruscă şi furioasă. Realitatea părea să se dilate şi să se comprime, pentru ca apoi să se prăbuşească ceva mai departe, îndoindu-se ca un val care se înălţa deasupra lor. Consulul îl lăsase pe Templier rezemat de stâncă şi căzuse în patru labe, gâfâind, vârându-şi panicat degetele în sol.

– Cubul Mobius..., rostise Templierul mişcându-se, dar rămânând cu ochii închişi. Ne trebuie cubul Mobius...

– La dracu', mormăise Consulul şi-l scuturase violent pe Het Masteen. De ce ne trebuie? Masteen, de ce ne trebuie?

Capul Templierului se bălăngănise inert, înainte şi înapoi. Îşi pierduse din nou cunoştinţa.

– Îl aduc eu, spusese Duré.

Preotul arăta bătrân şi bolnav, cu faţa şi buzele palide.

Consulul aprobase din cap, îl ridicase pe Het Masteen pe umărul său, îl ajutase pe Sol să se scoale şi se împleticise mai departe prin vale, simţind curenţii puternici de câmpuri antientropice diminuându-se pe măsură ce se îndepărtau de Sfinx.

Părintele Duré suise poteca, urcase scara lungă şi se clătinase către intrarea Sfinxului, prinzându-se de pietrele grosolane de acolo aşa cum un corăbier s-ar ţine de o parâmă pe o mare agitată. Sfinxul păruse să se clatine deasupra lui, aplecându-se mai întâi cu treizeci de grade într-o parte, după aceea cu cincizeci de grade în partea opusă. Duré ştia că nu era decât distorsionarea simţurilor sale de violenţa mareelor temporale, totuşi fusese îndeajuns ca să-l silească să îngenuncheze şi să vomite pe rocă.

Mareele se opriseră un moment, ca un surf violent care se odihneşte între asalturi teribile de talazuri, şi Duré se sculase, se ştersese la gură cu dosul palmei şi pătrunsese în cripta întunecată.

Nu luase cu el o lanternă; împiedicându-se, îşi pipăise drumul prin coridor, îngrozit de gândurile gemene de a atinge ceva rece şi neted în beznă, ori de a pătrunde în odaia în care renăscuse şi a-şi descoperi acolo propriul leş, mucegăit din mormânt. Zbierase, dar sunetul se pierduse în mugetul de

tornadă al propriului său puls, când mareele temporale reveniseră în forţă.

Camera în care dormiseră era cufundată în întuneric, bezna aceea teribilă care înseamnă absenţa totală a luminii, însă ochii lui Duré se adaptaseră şi văzuse cum cubul Mobius strălucea uşor, cu ledurile clipind.

Se clătinase prin încăperea presărată de obiecte şi înhăţase cubul, ridicând obiectul greu cu ajutorul unei doze bruşte de adrenalină. Benzile rezumative ale Consulului menţionaseră acest artefact - misteriosul bagaj al lui Masteen pe durata pelerinajului -, ca şi faptul că se credea că ar fi conţinut un erg, una dintre creaturile extraterestre alcătuite din câmpuri de forţă care erau folosite la alimentarea navelor-arbore Templiere. Duré nu ştia de ce era important ergul acum, totuşi strânsese cutia la piept, când pornise înapoi pe coridor, ieşise şi coborâse treptele, pătrunzând mai mult în vale.

– Aici! strigase Consulul din prima Criptă Grotă, la baza zidului de stâncă. Aici e mai bine.

Duré se împleticise pe cărare, aproape scăpând cubul în deruta şi brusca lui secătuire de energie; Consulul îl ajutase pe ultimele treizeci de trepte în criptă.

Înăuntru era mai bine. Duré putea simţi fluxul şi refluxul mareelor temporale imediat după intrare, însă în fundul grotei, unde fosfogloburi dezvăluiau sculpturi complexe sub luminile lor reci, era normal. Preotul se prăbuşise alături de Sol Weintraub şi aşezase cubul Mobius lângă silueta tăcută, dar trează acum, a lui Het Masteen.

– S-a trezit la apropierea ta, şoptise Sol.

Ochii pruncului erau larg deschişi şi foarte întunecaţi în lumina slabă.

Consulul se aşezase lângă Templier.

– De ce avem nevoie de cub? Masteen, de ce avem nevoie de el?

Privirea lui Het Masteen nu se clintise; nici măcar nu clipise.

– Aliatul nostru..., murmurase el. Singurul nostru aliat împotriva Stăpânului Durerii...

Silabele fuseseră apăsate şi rostite cu accentul distinctiv al planetei Templiere.

– *În ce fel* este aliatul nostru? întrebase Sol, prinzându-i roba în ambii pumni. Cum îl folosim? Când?

Privirea Templierului era pierdută în depărtarea infinită.

– Noi ne-am luptat pentru onoare, şoptise el cu glas răguşit. Adevăratul Glas al lui *Sequoia Sempervirens* a fost primul care a contactat cibridul recuperat al lui Keats... dar *eu* am fost cel onorat de lumina lui Muir. *Yggdrasill... Yggdrasill* al meu a fost oferit ca ispăşire pentru păcatele noastre împotriva lui Muir.

Templierul închisese ochii. Surâsul lui slab păruse nelalocul său pe chipul cu trăsături severe.

Consulul privise spre Duré şi Sol.

– Pare mai degrabă terminologia sectei Shrike, decât dogma Templieră.

– Poate că este din amândouă, murmurase Duré.

A _ 7

În istoria teologiei au existat alianţe şi mai stranii.

Sol ridicase palma către fruntea Templierului. Bărbatul înalt ardea de febră. Cărturarul scotocise prin singura lor meditrusă, în căutarea unei derme

analgezice sau a unui plasture febrifug. Găsise unul, după care şovăise.

– Nu ştiu dacă Templierii se încadrează în normele medicale standard. N-aş vrea să-l omoare vreo alergie.

Consulul luase plasturele febrifug şi-l aplicase pe antebraţul slăbănog al Templierului.

– Se încadrează. Se aplecase mai mult. Masteen, ce s-a-ntâmplat pe goeleta-eoliană?

Ochii Templierului se deschiseseră, dar rămăseseră nefocalizaţi.

– Goeleta-eoliană?

– Nu-nţeleg, şoptise părintele Duré.

Sol îl trăsese într-o parte.

– Masteen n-a apucat să ne spună povestea lui în timpul pelerinajului, îi explicase cu glas scăzut. El a dispărut în prima noastră noapte petrecută pe goeleta-eoliană. În urma lui a rămas doar sânge – foarte mult sânge - bagajul lui şi cubul Mobius. Însă Masteen a dispărut.

– Ce s-a-ntâmplat pe goeleta-eoliană? repetase Consulul şi-l scuturase uşor pe Templier pentru a-i căpăta atenţia. Gândeşte-te, Adevărat Glas al Arborelui Het Masteen!

Faţa bărbatului înalt se schimbase, ochii i se focalizaseră şi trăsăturile vag asiatice se compuseseră în linii familiare, sobre.

– Am eliberat spiritul naturii din temniţa sa...

– Ergul, murmurase Sol spre preotul buimăcit.

– ...şi l-am înlănţuit cu disciplina mentală pe care o învăţasem în Ramurile înalte. Apoi însă, fără nici un avertisment, Stăpânul Durerii a sosit la noi.

– Shrike, vorbise Sol mai degrabă pentru sine, decât pentru preot.

– Sângele tău a fost cel vărsat acolo? întrebase Consulul.
– Sânge? Masteen îşi trăsese gluga în faţă pentru a-şi ascunde deruta. Nu, n-a fost sângele meu. Stăpânul Durerii ţinea un... adorator. Bărbatul s-a luptat. A încercat să scape de spinii ispăşirii...
– Ce este cu ergul? insistase Consulul. Ce este cu spiritul naturii? Ce te aşteptai să facă pentru tine?... Să te protejeze de Shrike?
Templierul se încruntase şi dusese o mână tremurătoare la frunte.
– N-a... n-a fost pregătit. *Eu* n-am fost pregătit. L-am readus în temniţa lui. Stăpânul Durerii m-a atins pe umăr. Am fost... mulţumit... că ispăşirea mea va fi simultană cu sacrificiul navei-arbore.
Sol se aplecase către Duré.
– Nava-arbore *Yggdrasill* a fost distrusă pe orbită în aceeaşi noapte, şoptise el.
Het Masteen închisese ochii.
– Sunt obosit, rostise cu glas pierdut.
Consulul îl scuturase încă o dată.
– Cum ai ajuns aici? Masteen, cum ai ajuns aici de la Oceanul de Iarbă?
– M-am trezit printre Cripte, murmurase Templierul fără să deschidă ochii. M-am trezit printre Cripte... Sunt obosit... Trebuie să dorm.
– Lasă-l să se odihnească, spusese părintele Duré.
Consulul aprobase din cap şi-l lăsase pe sol pe bărbatul înveşmântat în robă.
– Nimic nu are sens, vorbise în şoaptă Sol, când cei trei bărbaţi şi un prunc stăteau în lumina palidă şi simţeau fluxul şi refluxul mareelor temporale de afară.

– Am pierdut un pelerin, am câştigat unul, reflectase Consulul. Este ca şi cum am fi piesele unui joc bizar.

După o oră auziseră împuşcăturile răsunând prin vale.

Sol şi Consulul se ghemuiră lângă forma inertă a lui Brawne Lamia.

– Am avea nevoie de un laser ca să tăiem cordonul ăsta, zise Sol. Fără Kassad, nu mai avem nici arme.

Consulul atinse încheietura tinerei.

– Tăierea lui ar putea s-o ucidă.

– Potrivit biomonitorului, este deja moartă.

Consulul clătină din cap.

– Nu. Se întâmplă altceva. Este posibil să fie o accesare la personalitatea cibridului Keats pe care o poartă ea. Poate că după ce va termina, ne-o va restitui pe Brawne.

Sol îşi ridică în dreptul umărului fiica în vârstă de trei zile şi privi peste valea care strălucea uşor.

– Ce nebunie! Nimic nu se desfăşoară aşa cum am fi crezut. Dac-ar fi fost aici nava ta... ea ar fi avut instrumentele necesare pentru a o elibera pe Brawne de... de *chestia* asta... ea şi Masteen ar fi putut avea o şansă de supravieţuire în clinica de chirurgie.

Consulul rămase îngenuncheat, privind în gol. După o clipă vorbi:

– Aşteptaţi, vă rog.

Se ridică şi dispăru în gâtlejul întunecat al intrării Sfinxului. Reveni după cinci minute cu propria sa geantă mare de voiaj. Scoase de pe fundul ei un covoraş rulat şi-l desfăşură pe piatra treptei superioare a Sfinxului.

Era o carpetă veche, ceva mai scurtă de doi metri şi lată de peste un metru. Ţesătura complexă se decolorase de-a lungul secolelor, dar firele monofilament de pilotare continuau să sclipească precum aurul în lumina slabă. Fire subţiri duceau de la covoraş la o singură unitate energetică, pe care Consulul o detaşă.

– Dumnezeule, murmură Sol.

Îşi aminti povestea Consulului despre tragica poveste de iubire a bunicii sale Siri cu Matrozul Hegemoniei Merin Aspic. Fusese o iubire ce declanşase rebeliunea împotriva Hegemoniei şi aruncase Maui-Legământul în ani de război. Merin Aspic zburase spre Primul-sit pe covoraşul-şoim al unui prieten.

– I-a aparţinut lui Mike Osho, prietenul bunicului Merin, spuse Consulul. Siri l-a lăsat în mormântul ei, ca să-l găsească Merin. El mi l-a dăruit pe când eram copil... Înainte de Bătălia Arhipelagului, când el şi visul de libertate au murit.

Sol îşi trecu palma peste artefactul vechi de secole.

– Păcat că nu poate funcţiona aici.

Consulul ridică ochii.

– De ce?

– Câmpul magnetic al lui Hyperion este sub nivelul critic pentru vehiculele EM, răspunse Sol. De aceea există mai degrabă dirijabile şi forfecări, decât VEM-uri, şi tot de aceea *Benares* nu mai era o barjă levitaţională. Se opri, simţindu-se stingherit că explica lucrurile acelea unui om care fusese Consul al Hegemoniei pe Hyperion timp de unsprezece ani locali. Sau greşesc?

Consulul zâmbi.

– Ai dreptate în privinţa faptului că aici nu te poţi baza pe VEM-urile standard. Masa ce trebuie ridicată este prea mare. Însă covoraşul-şoim este numai portanţă şi aproape că nu are masă. L-am testat pe timpul când am locuit în capitală. Nu este un zbor lin... dar ar trebui să funcţioneze pentru o persoană.

Sol privi în lungul văii, pe lângă formele strălucitoare ale Criptei de Jad, Obeliscului şi Monolitului de Cristal, către locul unde umbrele zidului de stâncă ascundeau intrarea în Criptele Grote. Se întrebă dacă părintele Duré şi Het Masteen mai erau singuri... dacă mai erau în viaţă.

– Te gândeşti să pleci în căutare de ajutor?

– Mă gândesc ca unul dintre noi să plece după ajutor. Să aducă nava. Sau cel puţin s-o elibereze şi s-o expedieze înapoi, fără oameni la bord. Am putea trage la sorţi ca să vedem cine să plece.

Fu rândul lui Sol să zâmbească.

– Gândeşte-te, prietene. Duré nu este capabil să călătorească şi oricum nu cunoaşte drumul. Eu... (O ridică pe Rachel până ce creştetul fetiţei îi atinse obrazul.)-Călătoria poate să dureze câteva zile. Eu... noi nu dispunem de câteva zile. Dacă se poate face ceva pentru ea, trebuie să rămânem aici şi să ne încercăm norocul. Tu eşti cel care trebuie să plece.

Consulul suspină, totuşi nu-l contrazise.

– În plus, urmă Sol, este nava ta. Dacă cineva o poate elibera de interdicţia lui Gladstone, tu eşti acela. De asemenea, îl cunoşti bine pe guvernatorul-general.

Consulul se uită înspre vest.

– Mă întreb dacă Theo mai este la conducere...

– Să ne întoarcem şi să-i spunem părintelui Duré planul nostru, propuse Sol. De altfel am lăsat trusele de alăptare în grotă şi Rachel este flămândă.

Consulul rulă covoraşul, îl strecură în raniţă şi coborî ochii la Brawne Lamia şi cablul cu aspect organic obscen care şerpuia, pierzându-se în beznă.

– Ea nu va păţi nimic?

– O să-l rog pe Paul să se întoarcă cu o pătură şi să stea cu ea, până ce noi doi îl aducem aici pe celălalt invalid al nostru. Vrei să pleci chiar acum sau să aştepţi răsăritul?

Consulul îşi frecă obosit obrajii.

– Nu-mi place ideea de a traversa munţii în timpul nopţii, dar nu avem timp de pierdut. O să plec imediat ce-mi strâng nişte lucruri.

Sol aprobă şi privi spre intrarea în vale.

– Păcat că Brawne nu ne poate spune unde a plecat Silenus.

– O să mă uit după el în timpul zborului, promise Consulul şi se uită către stele. Bănuiesc că-n treizeci şi şase-patruzeci de ore ar trebui să ajung la Keats. O să am nevoie de alte câteva ore până eliberez nava. În două zile standard, ar trebui să fiu înapoi.

Sol încuviinţă şi legănă pruncul care plângea. Expresia lui obosită însă amabilă nu-i ascundea îndoiala. Puse mâna pe umărul Consulului.

– Este bine să încercăm, prietene. Haide să vorbim cu părintele Duré, să vedem dacă celălalt tovarăş de călătorie s-a trezit şi să mâncăm. Se pare că Brawne a adus destule provizii pentru a ne îngădui un ultim ospăţ.

26

În copilăria lui Brawne Lamia, când tatăl ei fusese senator şi ei îşi mutaseră reşedinţa, chiar dacă numai pentru foarte scurt timp, de pe Lusus în minunile împădurite ale Complexului Administrativ de pe Tau Ceti Central, ea vizionase străvechiul film bidimensional de animaţie *Peter Pan* produs de Walt Disney. După aceea citise şi cartea şi ambele o fascinaseră.

Luni de zile, fetiţa de cinci ani aşteptase ca Peter Pan să apară într-o noapte şi s-o poarte cu el. Sub lucarna din acoperişul de ţiglă, pusese notiţe cu indicaţii către dormitorul ei. Părăsise casa în timp ce părinţii dormeau şi se întinsese pe iarba moale a pajiştilor din Parcul Căprioarelor, ca să privească bolta nopţii lăptos-cenuşie a lui TC2 şi să viseze la băiatul din Tărâmul de Nicăieri, care într-o noapte, cât de curând, avea s-o ia şi să zboare spre a doua stea din dreapta, întruna până dimineaţă. Ea urma să fie tovarăşa lui, mama băieţilor rătăciţi, camarad de luptă împotriva ticălosului Hook şi, mai presus de toate, noua Wendy a lui Peter... noua prietenă-copil a copilului care nu îmbătrânea.

Iar acum, după douăzeci de ani, Peter venise în cele din urmă după ea.

Lamia nu simţise nici o durere, doar mişcarea bruscă, curentul de aer îngheţat când gheara de oţel a lui Shrike pătrunsese în şuntul neural dinapoia urechii ei. Apoi pornise în zbor.

Se mai deplasase şi până atunci prin dataplanuri şi datasferă. Doar cu săptămâni în urmă, potrivit timpului ei, Lamia pătrunsese în matricea TehNucleului cu cibervoma ei favorită, prostovanul

de BB Surbringer, pentru a-l ajuta pe Johnny să-şi fure cibridul personalitate recuperată. Ei intraseră la periferie şi şterpeliseră personalitatea, însă fusese declanşată o alarmă şi BB murise. Lamia nu mai dorise să reintre vreodată în datasferă.

Iar acum se afla acolo.

Experienţa actuală nu semăna cu nimic din ceea ce cunoscuse anterior cu conectorii comagendei sau cu nodurile. Era ca un simstim integral: ca şi cum ar fi fost într-o holodramă cu culori naturale şi multistereo, ca şi cum *ar fi fost acolo.*

Peter venise în cele din urmă să o ia.

Lamia se ridică deasupra curburii planetei Hyperion şi văzu canalele rudimentare de flux de date prin microunde şi conexiunile de comunicaţii prin fascicule înguste care echivalau aici cu o datasferă embrionară. Nu se opri s-o acceseze, deoarece urmărea un cordon ombilical portocaliu în sus, către *adevăratele* bulevarde şi autostrăzi ale dataplanurilor.

Spaţiul Hyperion fusese invadat de FORŢĂ şi de Roiul Expulzat şi ambele tabere aduseseră cu ele reţelele şi faldurile complexe ale datasferei. Cu ochi noi, Lamia putea să vadă miile de niveluri ale fluxului de date FORŢĂ, un ocean informaţional verde, turbulent, străbătut de venele roşii ale canalelor securizate şi de sferele violete, rotitoare, cu călăreţii lor fagi negri care erau IA-urile FORŢEI. Acest pseudopod al măreţei megadatasfere Web se revărsa din spaţiul normal prin pâlnii întunecate de teleproiectoare aflate la bordul navelor, în lungul unor fronturi de undă aflate în extindere, care se suprapuneau, unduiri instantanee pe care Lamia le

recunoscu ca fiind rafale continue din douăzeci de transmiţătoare sperlumice.

Se opri, brusc nesigură încotro să apuce, pe ce drum să pornească. Parcă ar fi zburat şi incertitudinea aceasta primejduia magia... ameninţând s-o izbească de solul aflat la mulţi kilometri dedesubt.

Apoi Peter o prinse de mână şi o trase în sus.

– *Johnny!*

– *Salut, Brawne.*

Imaginea propriului ei corp se materializă în aceeaşi clipă în care ea o zări şi o simţi pe a lui. Era Johnny aşa cum îl văzuse ultima dată - clientul şi amantul ei -, Johnny cu pometi ascuţiţi, ochi ca aluna, nas mic şi maxilar ferm. Cârlionţii roşcat-castanii îi cădeau tot peste guler şi faţa lui rămânea un-studiu în energie decisă. Surâsul lui o făcea şi acum să simtă că se lichefiază la interior.

Johnny! Îl strânse în braţe şi *simţi* îmbrăţişarea, simţi mâinile lui puternice pe spatele ei în vreme ce pluteau deasupra tuturor, îşi simţi sânii turtindu-se de pieptul lui, când îi răspunse la îmbrăţişare cu o putere surprinzătoare pentru trupul său micuţ. Se sărutară şi nu se putea nega că *sărutul* fusese real.

Lamia plutea la depărtarea braţelor, cu mâinile pe umerii lui. Ambele lor chipuri erau iluminate de strălucirea verde şi violetă a uriaşului ocean al datasferei de deasupra.

– *Asta-i real?* îşi auzi propriul glas, deşi ştia că doar gândise întrebarea.

– *Da. Real în măsura în care poate fi reală orice parte a matricei dataplanurilor. Ne aflăm la marginea megasferei, în spaţiul Hyperion.* Vocea lui

păstra acelaşi accent evaziv, pe care Lamia îl considera atât de fascinant şi înnebunitor.

– *Ce s-a-ntâmplat?* Odată cu cuvintele acelea, îi transmise imagini ale apariţiei lui Shrike, brusca şi teribila penetrare a degetului-tăiş.

– *Da,* gândi Johnny strângând-o în braţe. *Cumva, m-a eliberat de bucla Schron şi ne-a conectat direct în datasferă.*

– *Sunt moartă, Johnny?*

Chipul lui Johnny Keats îi zâmbi. O scutură uşor de umeri, o sărută cu blândeţe şi o roti, astfel ca amândoi să poată privi spectacolul de deasupra şi de dedesubt.

– *Nu, nu eşti moartă, Brawne, deşi este posibil să fii conectată la un sistem mai neobişnuit de menţinere a funcţiilor vitale, în timp ce analogul tău din data-planuri rătăceşte pe aici împreună cu mine.*

– Tu *eşti mort?*

El îi zâmbi iarăşi.

– *Nu mai sunt mort, deşi viaţa într-o buclă Schron nu-i tocmai ce ar fi trebuit săfie. Este ca şi când ai visa visele altcuiva.*

– *Eu am visat despre tine.*

Johnny încuviinţă din cap.

– *Nu cred că acela eram eu. Am visat aceleaşi vise... conversaţii cu Meina Gladstone, imagini ale consiliilor de guvernare ale Hegemoniei...*

– Da!

El îi strânse mâna.

– *Bănuiesc că au reactivat alt cibrid Keats. Cumva, noi doi ne-am putut conecta peste anii-lumină.*

– Alt *cibrid? Cum? Ai distrus şablonul din Nucleu, ai eliberat personalitatea...*

Iubitul ei ridică din umeri. Purta o cămaşă mototolită şi o vestă din mătase al cărui stil de croială nu-l mai văzuse până atunci. Fluxul de date prin bulevardele de deasupra lor îi zugrăvea pe amândoi în pulsaţii de neon, pe când pluteau.

– *Bănuisem că s-ar fi putut să existe mai multe copii de siguranţă decât BB şi cu mine puteam găsi într-o penetrare atât de superficială a periferiei Nucleului. Nu contează, Brawne. Dacă există altă copie, atunci el este* eu *şi nu pot crede că el va fi un inamic. Haide, hai să explorăm!*

Lamia se împotrivi pentru o secundă, când el o trase în sus.

– *Ce să explorăm?*

– *Asta-i ocazia noastră de a vedea ce se-ntâmplă, Brawne. Ocazia de a ajunge la sursa multor mistere.*

Ea auzi sfiala necaracteristică în propriul ei glas/gând.

– *Nu sunt sigură că vreau s-o fac, Johnny.*

El se roti s-o privească.

– *Asta să fie detectiva pe care o cunosc? Ce s-a întâmplat cu femeia care nu putea suporta secretele?*

– *Femeia aceea a trecut prin nişte momente grele, Johnny. Am putut să privesc în urmă şi să înţeleg că am devenit detectiv ca reacţie - în mare parte - la sinuciderea tatei. Încă încerc să-i soluţionez detaliile mor*A

ţii. Între timp, în viaţa reală foarte mulţi oameni au murit. Inclusiv tu, iubitul meu.

– *Şi ai soluţionat?*

– Ce?

– *Moartea tatălui tău.*

Lamia se încruntă.

– *Nu ştiu. Nu cred.*

Johnny indică masa fluidă a datasferei care tălăzuia şi curgea deasupra lor.

– *Acolo sus aşteaptă multe răspunsuri, Brawne. Dacă avem curajul să pornim în căutarea lor...*

Ea îi prinse din nou mâna.

– *Am putea muri acolo.*

– Da.

Lamia tăcu şi privi în jos, spre Hyperion. Planeta era o curbă întunecată, cu câteva petice izolate de fluxuri de date care străluceau aidoma unor focuri de tabără în noapte. Oceanul uriaş de deasupra lor fierbea şi pulsa de lumina şi zgomotul fluxului de date... şi Brawne ştia că era doar o măruntă extensie a megasferei aflată dincolo de el. Ea ştia... *simţea...* că analoagele lor renăscute în dataplanuri puteau merge acum în locuri la care nici nu visase vreodată un cowboy cibervomă.

Cu Johnny în calitate de călăuză, Brawne ştia că megasfera şi TehNucleul erau penetrabile la adâncimi neexplorate niciodată de om. Şi era înfricoşată.

Dar era cu Peter Pan, în cele din urmă. Şi Tărâmul de Nicăieri îi chema.

– *În regulă, Johnny. Ce mai aşteptăm?*

Se ridicară împreună către megasferă.

27

Colonelul Fedmahn Kassad o urmă pe Moneta prin portal şi se trezi pe o vastă câmpie lunară, unde un teribil arbore cu spini se înălţa cinci kilometri spre un cer roşu ca sângele. Siluete omeneşti se zvârcoleau pe nenumăratele ramuri şi ghimpi: formele aflate cel mai aproape erau clar umane şi în

suferinţă, cele mai îndepărtate se micşorau până semănau cu ciorchini de struguri albicioşi.

Kassad clipi şi inspiră sub suprafaţa costumului său epidermic de argint viu. Privi în jur, pe lângă silueta tăcută a Monetei, îndepărtându-şi ochii de la atrocitatea arborelui.

Ceea ce crezuse că era o câmpie lunară era suprafaţa lui Hyperion la intrarea în valea Criptelor Timpului, dar o planetă Hyperion teribil de schimbată. Dunele erau încremenite şi distorsionate, ca şi când ar fi fost măturate de explozii şi topite în sticlă; bolovanii şi feţele stâncilor se topiseră de asemenea şi se solidificaseră aidoma unor gheţari de rocă albă. Nu exista atmosferă - cerul era negru, cu limpezimea nemiloasă a sateliţilor naturali fără atmosferă de pretutindeni. Soarele nu era al lui Hyperion; lumina nu era una cunoscută oamenilor. Kassad ridică ochii şi filtrele vizuale ale costumului epidermic polarizară pentru a face faţă energiilor teribile ce umplură cerul cu benzi de roşu sângeriu şi flori de lumină albă orbitoare.

Sub el, valea părea să vibreze, ca şi cum ar fi fost scuturată de nişte seisme necunoscute. Criptele Timpului străluceau de propriile lor energii interioare, pulsaţii de lumină rece proiectate la mulţi metri pe fundul văii din fiecare intrare, portal şi orificiu. Criptele arătau noi, lustruite şi sclipitoare.

Kassad înţelese că doar costumul epidermic îi permitea să respire şi-i proteja corpul de gerul lunar care înlocuise căldura deşertului. Se răsuci către Moneta, încercă să formuleze o întrebare inteligentă, eşuă şi ridică iarăşi ochii spre arborele incredibil.

Copacul cu ţepe părea făcut din acelaşi oţel, crom şi cartilaje ca Shrike însuşi; era în mod evident artificial şi în acelaşi timp oribil de organic. Trunchiul era gros de două-trei sute de metri la bază, cu ramurile de jos aproape la fel de largi, însă crengile mai mici şi spinii se ascuţeau repede ca tăişurile de stilet, răşchirându-se către cer cu obscenele fructe umane trase în ţeapă.

Era imposibil ca oamenii astfel străpunşi să poată supravieţui; de două ori mai imposibil să poată supravieţui în vidul acestui loc aflat în afara timpului şi spaţiului. Cu toate acestea, trăiau şi sufereau. Kassad îi privi zvârcolindu-se. *Toţi* erau vii. Şi toţi se chinuiau.

Bărbatul conştientiză suferinţa ca pe un zgomot intens mai presus de limitele auzului, o gigantică şi permanentă sirenă de ceaţă, ca şi cum mii de degete neantrenate ar fi apăsat pe mii de clape care cântau la o uriaşă orgă de durere. Suferinţa era atât de palpabilă, încât el cercetă bolta arzătoare, de parcă arborele ar fi fost un rug sau un far imens, cu unde de chinuri clar vizibile.

Văzu doar lumina pătrunzătoare şi nemişcarea lunară.

Măr amplificarea lentilelor de vizualizare ale costumului epidermic şi privi de la o ramură la alta, de la o ţeapă la alta. Oamenii care se zbăteau pe ele erau de ambele sexe şi de toate vârstele. Purtau o uriaşă varietate de veşminte sfâşiate care se întindeau pe multe decenii, dacă nu chiar secole. Multe stiluri nu-i erau familiare lui Kassad şi el bănui că erau victime din viitorul său. Acolo erau mii... zeci de mii de victime. Toate erau vii. Toate sufereau.

Se opri şi focaliză pe o creangă aflată la patru sute de metri de bază, apoi pe un grup de spini şi corpuri situate departe de trunchi, pe un singur ghimpe lung de pe care flutura o capă purpurie familiară. Silueta de acolo se zbătu, se răsuci şi se întoarse către Fedmahn Kassad.

Colonelul privea corpul tras în ţeapă al lui Martin Silenus.

Kassad înjură şi-şi încleştă pumnii atât de strâns, încât îl durură oasele mâinilor. Privi în jur, căutându-şi armele, amplificând vederea pentru a se uita în Monolitul de Cristal. Acolo nu exista nimic.

Clătină din cap. Costumul epidermic era o armă mai bună decât oricare alta adusese el pe Hyperion şi porni spre arbore. Nu ştia cum avea să-l escaladeze, însă avea să găsească o cale. Nu ştia cum avea să-l dea jos pe Silenus viu - cum avea să dea jos toate victimele -, dar avea s-o facă, ori să moară încercând.

Făcu zece paşi, după care se opri pe o curbă de dună îngheţată. Shrike stătea între el şi copac.

Îşi dădu seama că rânjea sălbatic sub câmpul de forţă ca de crom al costumului epidermic. Acesta era momentul pe care-l aşteptase de atâţia ani. Aceasta era lupta cinstită pentru care-şi pusese chezaşe viaţa şi onoarea cu douăzeci de ani în urmă, în Ceremonia Masada FORŢĂ. Duelul individual între războinici. O înfruntare menită a-i proteja pe inocenţi. Kassad zâmbi larg, turti muchia mâinii drepte, preschimbând-o într-o lamă şi păşi înainte.

– *Kassad!*

Privi în urmă, auzind strigătul Monetei. Lumina se revărsă în cascadă pe suprafaţa de argint viu a trupului ei gol, când indică spre vale.

Un al doilea Shrike ieşea din cripta numită Sfinxul. Mai departe în vale, un Shrike păşi din intrarea în Cripta de Jad. Sclipiri orbitoare licăriră din ţepi şi sârmă ghimpată, când altul apăru din Obelisc, aflat la jumătate de kilometru mai departe.

Kassad îi ignoră şi se întoarse către arbore şi protectorul acestuia.

O sută de Shrike stăteau între Kassad şi arbore. Colonelul clipi şi încă o sută se iviră în stânga lui. Se uită înapoia sa şi o mulţime de Shrike stăteau nemişcaţi, aidoma unor statui, pe dunele reci şi bolovanii topiţi ai deşertului.

Kassad se lovi cu pumnul în genunchi. *La dracu'!*

Moneta se apropie de el până ce braţele li se atinseră. Costumele epidermice se contopiră şi el simţi pielea caldă a antebraţului ei. Stătea cu coapsele lipite de ale lui.

– *Te iubesc, Kassad.*

El îi privi trăsăturile perfecte ale feţei, ignoră vălmăşagul de reflexii şi culori de acolo şi încercă să-şi amintească acea primă clipă când o întâlnise, în pădurea din apropiere de Agincourt. Îşi aminti ochii ei uluitor de verzi şi părul castaniu, scurt. Buza inferioară plină şi gustul ei de lacrimi sărate, atunci când, accidental, o muşcase.

Ridică un braţ şi-i atinse obrazul, simţind căldura pielii sub costumul epidermic.

– *Dacă mă iubeşti,* transmise el, *rămâi aici.*

După aceea colonelul Fedmahn Kassad se întoarse şi scoase un urlet pe care numai el îl putea auzi în tăcerea lunară - un urlet în parte răcnet rebel din

îndepărtatul trecut uman, în parte strigăt de cadet FORŢĂ absolvent, în parte zbieret de karateka şi în parte sfidare pură. Porni în goană peste dune spre arborele cu ţepe şi Shrike aflat direct în faţa lui.

În văi şi pe dealuri erau acum mii de Shrike. Gheare clicăiră deschizându-se la unison; lumina scânteie pe zeci de mii de lame şi ghimpi ascuţiţi ca bisturiul.

Kassad îi ignoră pe ceilalţi şi alergă către acel Shrike despre care credea că era primul pe care-l văzuse. Deasupra creaturii, forme omeneşti se zbăteau în solitudinea durerii lor.

Shrike spre care alerga îşi deschise braţele, de parcă i-ar fi oferit o îmbrăţişare. Lame curbe de pe încheieturi, articulaţii şi piept părură să se extindă din teci ascunse.

Kassad urlă şi se apropie în goană.

28

– N-ar trebui să plec, rosti Consulul.

El şi Sol îl purtaseră pe Het Masteen încă inconştient din Cripta Grotă spre Sfinx, în timp ce părintele Duré o supraveghea pe Brawne Lamia. Era aproape miezul nopţii şi valea strălucea în lumina reflectată dinspre Cripte. Aripile Sfinxului tăiau arce din porţiunea de cer vizibilă pentru ei între stâncile pereţilor. Brawne zăcea nemişcată, cu cablul dezgustător şerpuind în bezna criptei.

Sol atinse umărul Consulului.

– Am discutat deja despre asta. Trebuie să te duci.

Consulul scutură din cap şi mângâie cu un gest neatent străvechiul covoraş-şoim.

– S-ar putea să reuşească să transporte două persoane. Tu şi Duré aţi putea ajunge în locul unde este amarată *Benares.*

Sol ţinu căpşorul fiicei sale în palmă şi o legănă uşor.

– Rachel are vârsta de două zile. În plus, aici este locul unde trebuie să fim.

Consulul privi în jur. Ochii lui îi trădau durerea.

– Aici ar trebui să fiu *eu.* Shrike...

Duré se aplecă înainte. Luminescenţa criptei dinapoia lor îi proiecta umbre şi lumini pe fruntea înaltă şi pometţii proeminenţi.

– Fiul meu, dacă rămâi aici, nu poţi avea alt motiv decât sinuciderea. Dacă încerci să aduci nava înapoi pentru doamna Lamia şi Templier, îi vei ajuta pe alţii.

Consulul îşi frecă obrazul. Era foarte obosit.

– Părinte, pe covoraş este loc şi pentru tine.

Duré surâse.

– Indiferent care-mi poate fi soarta, simt că sunt menit s-o întâlnesc aici. Îţi voi aştepta întoarcerea.

Consulul clătină iarăşi din cap şi înaintă, se aşeză turceşte pe covoraş şi trase către el geanta grea de voiaj. Numără raţiile de provizii şi sticlele de apă pe care i le pregătise Sol.

– Sunt prea multe. Veţi avea nevoie de mai multe pentru voi.

– Mulţumită doamnei Lamia, avem destule alimente şi apă pentru patru zile, chicoti Duré. Iar dacă după aceea va trebui să postim, nu va fi prima dată pentru mine.

– Şi dacă se vor întoarce Silenus şi Kassad?

– Putem împărţi apa, răspunse Sol. Dacă ceilalţi se vor întoarce, putem face alt drum până la Donjon.

– Bine, oftă Consulul.

Atinse desenele cuvenite de pilotare şi carpeta de doi metri se rigidiză şi se ridică zece centimetri deasupra rocii. Dacă în câmpurile magnetice nesigure existau oscilaţii, nu erau perceptibile.

– Vei avea nevoie de oxigen pentru traversarea munţilor, spuse Sol.

Consulul îi arătă masca osmotică din geantă. Sol îi întinse pistolul automat al lui Lamia.

– Nu pot...

– Pe noi nu ne va ajuta cu Shrike, zise Sol. Şi s-ar putea să constituie diferenţa dintre a ajunge sau nu în Keats.

Consulul încuviinţă şi puse arma în geantă. Dădu mâna cu preotul, apoi cu bătrânul cărturar. Degeţelele lui Rachel îi atinseră antebraţul.

– Mult noroc, spuse Duré. Domnul să fie cu tine!

Consulul apăsă desenele de zbor şi se aplecă în faţă când covoraşul-şoim se ridică cinci metri, se clătină foarte uşor şi după aceea lunecă înainte, de parcă ar fi glisat pe şine invizibile din văzduh.

Consulul viră spre dreapta, către intrarea în vale, trecu la zece metri peste dunele de acolo, după care coti la stânga în direcţia pustietăţii. Se uită îndărăt o singură dată. Cele patru siluete de pe treapta de sus a Sfinxului, doi bărbaţi care stăteau în picioare şi două forme aşezate, păreau într-adevăr foarte mici. Nu putea distinge pruncul din braţele lui Sol.

Aşa cum căzuseră de acord, Consulul îndreptă covoraşul-şoim spre vest, pentru a survola Oraşul Poeţilor cu speranţa de a-l găsi pe Martin Silenus. Intuiţia îi spunea că poetul irascibil ar fi putut face un ocol pe acolo. Cerul era relativ lipsit de luminile bătăliei spaţiale şi Consulul trebui să cerceteze

umbre nedestrămate de lumina stelelor, când trecu la douăzeci de metri peste turlele şi domurile năruite ale oraşului. Poetul nu se zărea nicăieri. Dacă Brawne şi Silenus veniseră pe aici, până şi urmele paşilor lor în nisip fuseseră şterse de vânturile nopţii, care acum zbârleau părul rar al Consulului şi-i fâlfâiau faldurile hainelor.

La altitudinea aceasta, era frig. Consulul putea simţi vibraţiile şi tremurăturile covoraşului-şoim care îşi găsea drumul în lungul inconstantelor linii de forţă. Din cauza câmpului magnetic nesigur al lui Hyperion şi vechimii firelor EM pentru zbor, ştia că exista o posibilitate reală ca să se prăbuşească din văzduh, cu mult înainte de a ajunge la capitala Keats.

Consulul strigă de câteva ori numele lui Martin Silenus, dar nu căpătă nici un răspuns, cu excepţia exploziei unui stol de porumbei care se înălţă din cuiburile sale din domul spart al unei galerii. El clătină din cap şi viră spre nord, către Lanţul Căpăstrului.

Consulul aflase istoria covoraşului de la bunicul său, Merin. Fusese unul dintre primele asemenea obiecte de divertisment lucrate manual de Vladimir Şolokov, lepidopterologul faimos în tot Webul şi inginer de sisteme EM, şi era posibil să fi fost chiar cel pe care-l dăruise nepoatei sale adolescente. Dragostea lui Şolokov pentru fată devenise legendară, ca şi faptul că ea refuzase covoraşul zburător.

Alţii însă îndrăgiseră ideea şi deşi covoraşele-şoim fuseseră interzise pe planetele cu control raţional al traficului aerian, ele continuaseră să apară pe planetele coloniale. Acesta îi îngăduise bunicului

Consulului s-o întâlnească pe bunica sa, Siri, pe Maui-Legământul.

Consulul ridică ochii la apropierea lanţului muntos. Zece minute de zbor echivalaseră cu drumul de două ore peste pustietate. Ceilalţi îl sfătuiseră să nu se oprească la Donjonul Cronos pentru a-l căuta pe Silenus; destinul necunoscut care se abătuse asupra poetului putea să-l revendice şi pe Consul, înainte să fi început realmente călătoria. Se mulţumi să plutească staţionar dincolo de ferestre, la două sute de metri înălţime lângă peretele de stâncă, la o lungime de braţ de terasa de pe care priviseră spre vale cu trei zile în urmă, şi să strige numele poetului.

Doar ecourile îi răspunseră din întunecatele săli de banchet şi coridoare ale Donjonului. Consulul se ţinu strâns de marginile covoraşului, simţindu-se expus şi percepând acut înălţimea din apropierea pereţilor verticali de piatră. Fu uşurat când îndepărtă covoraşul de Donjon, măHri altitudinea şi porni către trecătorile montane unde zăpada strălucea sub lumina stelelor.

Urmă cablurile telecabinei ce traversau trecătoarea şi conectau între ele piscurile înalte de nouă mii de metri, pe toată lungimea lanţului muntos. La altitudinea aceasta era foarte frig şi Consulul fu recunoscător pentru capa termică suplimentară a lui Kassad, strângându-se sub ea şi având grijă să nu-şi expună pielea mâinilor sau obrajilor. Gelul măştii osmotice i se întindea pe faţă ca un simbiot flămând, înfulecând puţinul oxigen care putea fi găsit.

Era totuşi suficient. Consulul răsufla lent şi profund, zburând la zece metri deasupra cablurilor acoperite

cu teci de gheaţă. Nici una dintre telecabinele presurizate nu funcţiona şi izolarea de deasupra gheţarilor, piscurilor ascuţite şi văilor învăluite în umbre îţi oprea inima în loc. Consulul era fericit de călătoria acesta, fie şi pentru simplul motiv de a mai vedea frumuseţea lui Hyperion pentru ultima dată, nepângărită de teribila ameninţare a lui Shrike sau de invazia Expulzaţilor.

Telecabina avusese nevoie de douăsprezece ore ca să-i transporte din sud în nord. În ciuda faptului că viteza covoraşului-şoim nu depăşea douăzeci de kilometri pe oră, Consulul reuşi traversarea în şase ore. Răsăritul soarelui îl prinse tot deasupra vârfurilor înalte. Tresări brusc, înţelegând şocat că visase în vreme ce covoraşul se îndreptase direct spre o culme care se înălţa cu cinci metri peste altitudinea lui de zbor. Putea distinge bolovanii şi pătura de nea la cincizeci de metri sub el. O pasăre neagră cu anvergura aripilor de trei metri - una dintre cele pe care localnicii le numeau „vestitori” - decolă din cuibul ei de gheaţă şi pluti prin văzduhul rarefiat, privindu-l pe bărbat cu ochi negri ca mărgelele, iar el coti brusc la stânga, simţi cum ceva cedează în mecanismul de zbor al covoraşului şi pică treizeci de metri înainte ca firele de pilotare să găsească energie şi să redreseze aparatul.

Consulul strângea marginile covoraşului cu degete ale căror încheieturi se înălbiseră. Îşi legase cureaua genţii de voiaj de centură, altfel aceasta ar fi căzut către gheţarul care se întindea hăt dedesubt.

Nu se zărea nici urmă de telecabină. Cumva, Consulul dormise atât de mult, încât îngăduise covoraşului-şoim să se abată de la curs. Pentru o clipă intră în panică, smucind covoraşul într-o parte

şi în alta, căutând disperat o cale printre piscurile ce-l înconjurau ca nişte dinţi. Apoi zări lumina aurie a soarelui dimineţii pe pantele din faţa şi din dreapta lui, cu umbrele întinzându-se peste gheţari şi tundra înaltă din spate şi stânga, şi ştiu că se găsea tot pe drumul bun. Dincolo de această creastă finală de vârfuri semeţe se întindeau mai scunzii munţi sudici. Iar după ei...

Covoraşul-şoim păru să şovăie, când Consulul apăsă desenele de zbor şi-l impulsionă să se ridice, totuşi o făcu, în etape ezitante, până ce depăşi ultimul vârf de nouă mii de metri şi el putu să vadă munţii ce urmau şi care se micşorau până la doar trei mii de metri deasupra nivelului mării. Coborî recunoscător.

Găsi cablurile instalaţiei telefericului strălucind în lumina soarelui, la opt kilometri sud de locul în care părăsise Lanţul Căpăstrului. Telecabinele atârnau tăcute în jurul staţiei terminal vest. Mai jos, clădirile rare din Popasul Pelerinilor păreau la fel de abandonate precum fuseseră cu câteva zile în urmă. Goeleta-eoliană nu se mai zărea acolo unde o lăsaseră, la pontonul scund ce se extindea în Oceanul de Iarbă puţin adânc.

Consulul coborî lângă ponton, dezactivă covoraşul, îşi dezmorţi picioarele, simţindu-le furnicate de ace, după care rulă covoraşul şi căută o toaletă într-o clădire din apropierea cheiului. Când ieşi de acolo, soarele dimineţii se târa pe poalele munţilor şi strivea ultimele umbre de acolo. Cât putea să vadă cu ochii spre sud şi vest se întindea Oceanul de Iarbă, a cărui suprafaţă netedă ca tăblia unei mese era încreţită de brizele ocazionale ce trimiteau unde peste vastitatea verde, dezvăluind fugar tulpinile

roşu-cafenii şi ultramarin într-o mişcare atât de asemănătoare cu a valurilor, încât te aşteptai să vezi coame înspumeşate şi peşti sărind.

În Oceanul de Iarbă nu existau peşti, ci doar şerpi-de-iarbă lungi de douăzeci de metri, iar în cazul în care covoraşul-şoim al Consulului l-ar fi trădat tocmai aici, nici chiar o asolizare lină nu l-ar fi menţinut mult timp în viaţă.

Consulul derulă covoraşul, îşi aşeză geanta în spate şi activă desenele de zbor. Rămase relativ jos, la douăzeci şi cinci de metri deasupra suprafeţei, dar nu într-atât de jos, încât vreun şarpe-de-iarbă să-l poată confunda cu vreo pradă zburătoare aflată la mică înălţime. Goeleta-eoliană avusese nevoie de mai puţin de o zi ca să traverseze Oceanul, însă cu vânturile ce suflau frecvent dinspre nord-est, asta implicase o sumedenie de volte. Consulul ar fi fost gata să pună prinsoare că el putea traversa în mai puţin de cincisprezece ore partea cea mai îngustă a Oceanului. Apăsă desenul frontal de zbor şi covoraşul-şoim îşi spori viteza.

Peste douăzeci de minute, munţii rămăseseră în urmă şi poalele lor se pierduseră în pâcla depărtării. După o oră, piscurile începură să se micşoreze, deoarece curbura planetei le ascundea baza. După două ore de zbor, Consulul putea să distingă doar cel mai înalt vârf, sub forma unei umbre neclare, zimţuite, care se înălţa din ceţuri.

Şi după aceea Oceanul de Iarbă se întinse până la toate orizonturile, neschimbător, cu excepţia unduirilor senzuale şi făgaşelor cauzate de câte o briză ocazională. Aici era mult mai cald decât pe podişul înalt de la nord de Lanţul Căpăstrului. Consulul îşi scoase mantia termică, apoi haina, apoi

puloverul. Soarele ardea cu o intensitate surprinzătoare pentru latitudini atât de ridicate. Consulul scotoci prin geantă, găsi tricornul cutat şi mototolit pe care-l purtase cu atâta aplomb cu numai două zile în urmă şi-l îndesă pe cap, ca să-i ofere puţină umbră. Fruntea şi ţeasta pe care părul începuse să se rărească erau deja arse de soare.

După vreo patru ore de zbor, luă prima masă din călătorie, mestecând fâşiile insipide de proteină din pachetul de raţii, de parcă ar fi fost filet mignon. Apa fu partea cea mai delicioasă a mesei şi Consulul trebui să se lupte cu pornirea de a goli toate sticlele dintr-o singură sorbire.

Oceanul de Iarbă se întindea dedesubt, în spate şi în faţă. Consulul moţăi, deşteptându-se brusc de fiecare dată, încercat de senzaţia unei căderi, cu mâinile încleştându-se de marginile covoraşului-şoim rigid.

Îşi dădu seama că ar fi trebuit să se fi legat cu singura frânghie pe care o adusese în geantă, dar acum nu mai voia să asolizeze - iarba era tăioasă şi mai înaltă de un stat de om. Deşi nu zărise nici unul dintre siajele în formă de V care anunţau şerpii-de-iarbă, nu putea fi sigur dacă aceştia nu stăteau nemişcaţi, aşteptând, dedesubt.

Se întrebă într-o doară unde ar fi putut să fie goeleta-eoliană. Vehiculul fusese complet automatizat şi probabil preprogramat de Biserica Shrike, întrucât tot ea sponsorizase şi pelerinajul. Ce alte îndatoriri putea să mai fi avut goeleta? Consulul clătină din cap, îşi îndreptă spatele şi se ciupi de obraji. Moţăise şi visase chiar în vreme ce se gândise la goeleta-eoliană. Cincisprezece ore păruseră un timp destul de scurt, atunci când îl

estimase în valea Criptelor Timpului, îşi privi comagenda; trecuseră doar cinci ore.

Se ridică la două sute de metri, privi cu atenţie după orice indicii de şerpi, apoi coborî covoraşul şi-l menţinu în plutire staţionară la cinci metri deasupra ierbii. Extrase cu grijă frânghia din geantă, făcu un laţ, trecu în partea din faţă a covoraşului şi înfăşură frânghia de câteva ori în jurul acestuia, lăsând-o îndeajuns de moale pentru a se putea strecura sub ea, după care strânse laţul.

În cazul în care covoraşul ar fi căzut, legătura ar fi fost mai mult decât inutilă, totuşi buclele de funie ce-l apăsau pe spate îi conferiră o senzaţie de securitate când se întinse înainte ca să apese din nou desenele de zbor. Înălţă covoraşul la patruzeci de metri şi după aceea îşi aşeză obrazul pe ţesătura caldă. Lumina soarelui i se filtra prin degete şi înţelese că antebraţele lui dezgolite aveau să sufere teribil de arsuri solare.

Era mult prea obosit ca să se scoale şi să-şi coboare mânecile suflecate.

Porni o briză. Consulul auzi dedesubt un foşnet şi un lunecat, fie cauzate de firele de iarbă culcate de vânt, fie de ceva mare care şerpuia prin Ocean.

Era prea ostenit ca să-i mai pese. Închise ochii şi adormi în mai puţin de treizeci de secunde.

Consulul visă căminul lui - adevăratul lui cămin - de pe Maui-Legământul şi visul era plin de culori: cerul albastru, infinit de adânc, întinderea largă a Mării de Sud, cu ultramarinul trecând în verde acolo unde începeau Bancurile Ecuatoriale, verdele, galbenul şi roşul de orhidee ale insuliţelor motrice, care erau mânate către nord de delfini... dispăruţi acum, după invazia Hegemoniei din copilăria Consulului, însă vii

în visul său, spărgând suprafaţa apei în salturi uriaşe, care trimiteau o mie de prisme de lumină să danseze în aerul pur.

În visul lui, Consulul era din nou copil şi stătea la nivelul cel mai de sus al unei case arboricole pe insula lor de Primă Familie. Bunica Siri era lângă el; nu doamna maiestuoasă pe care o ştiuse el, ci tânăra frumoasă pe care o cunoscuse bunicul său şi de care se îndrăgostise. Arborii-catarg fâlfâiau când apărură sudicii, deplasând cârdul de insuliţe motrice în formaţiune precisă prin canalele albastre din Bancuri. Pe orizontul nordic, primele insule din Arhipelagul Ecuatorial se ridicau verzi pe fundalul cerului de seară.

Siri îl atinse pe umăr şi arătă spre vest.

Insulele ardeau, scufundându-se, şi rădăcinile-chile se zvârcoleau în durere zadarnică. Delfinii păstorii nu mai existau. Din cer se revărsa foc. Consulul recunoscu fasciculele laser de un miliard de volţi care pârjoliră văzduhul şi-i lăsară pe retine postimagini albastru-cenuşii. Explozii subacvatice luminară oceanele şi trimiseră mii de peşti şi fragile creaturi marine să se legene la suprafaţă în zvârcoliri de moarte.

– De ce? întrebă bunica Siri, dar glasul ei era şoapta blândă a unei adolescente.

Consulul încercă să-i răspundă, însă nu putu. Lacrimile îl orbiră. Se întinse către mâna ei, însă Siri nu mai era acolo şi sentimentul că ea *dispăruse,* că el n-avea să-şi poată compensa niciodată păcatele, îl afectă în asemenea măsură, încât simţi că nu mai poate să respire. Gâtlejul îi era sufocat de emoţie. După aceea înţelese că era fumul care-i ardea ochii şi-i umplea plămânii; insula Familiei luase foc.

Copilul care era Consulul se împletici înainte prin bezna albastru-neagră, bâjbâind orbeşte după cineva care să-l ţină de mână, care să-l liniştească.
O mână îi prinse mâna. Nu era însă mâna lui Siri. Mâna era incredibil de puternică, atunci când îl strânse. Degetele erau lame.
Consulul se deşteptă, icnind.
Era întuneric. Dormise cel puţin şapte ore. Luptându-se cu frânghiile, se sculă în capul oaselor şi se holbă la displayul luminos al comagendei.
Douăsprezece ore. Dormise douăsprezece ore!
Toţi muşchii corpului îl durură, când se aplecă şi privi peste margine. Covoraşul-şoim menţinea altitudinea constantă de patruzeci de metri, dar bărbatul habar nu avea unde se găsea. Dedesubt se ridicau şi coborau coline joase. Covoraşul zburase probabil cu numai doi-trei metri peste unele dintre ele; iarba portocalie şi lichenii creşteau în smocuri umede.
Undeva, cândva în ultimele ore, el trecuse peste ţărmul sudic al Oceanului de Iarbă, ratând micul port Margine şi docurile de pe râul Hoolie, unde fusese amarată barja levitaţională *Benares.*
Consulul nu avea o busolă - busolele erau inutile pe Hyperion - şi comagenda nu fusese programată ca detector direcţional inerţial. El plănuise să-şi găsească drumul înapoi spre Keats, urmând Hoolie către sud şi vest, refăcând în sens invers calea laborioasă a pelerinajului lor în amonte, mai puţin coturile şi meandrele râului.
Acum se rătăcise.
Coborî pe culmea unui deal scund, păşi pe terenul solid cu un geamăt de durere şi colapsă covoraşul-şoim. Ştia că energia din desenele de zbor

trebuia să se fi descărcat în proporţie de treizeci la sută... poate mai mult. Nu ştia cât pierdea covoraşul în timp.

Dealurile păreau a fi din ţinutul accidentat aflat în sud-vestul Oceanului de Iarbă, dar nu se zărea nici urmă de râu. Comagenda îl anunţă că întunericul coborâse numai de o oră sau două, totuşi Consulul nu distingea apusul, care i-ar fi indicat vestul. Cerul era acoperit de nori, ocultând atât lumina stelelor, cât şi a oricăror bătălii spaţiale.

– La dracu', murmură bărbatul.

Merse în cerc până ce restabili circulaţia sângelui prin membre, urină la marginea unei pante abrupte şi reveni la covoraş, ca să bea dintr-o sticlă cu apă. *Gândeşte!*

Pusese covoraşul pe un curs sud-vest, care ar fi trebuit să iasă din Oceanul de Iarbă în apropierea portului Margine, dacă nu chiar în port. Dacă în timpul somnului ar fi trecut pur şi simplu peste acesta şi peste râu, râul ar fi trebuit să se afle în sudul său, aşadar în stânga. Însă dacă îl orientase necorespunzător când plecase din Popasul Pelerinilor, abătându-l cu numai câteva grade spre stânga, atunci râul ar fi şerpuit în nord-est, undeva în dreapta lui. Chiar dacă ar fi apucat într-o direcţie greşită, în cele din urmă ar fi găsit un punct de referinţă - coasta Coamei, în cel mai rău caz -, dar întârzierea îl putea costa o zi întreagă.

Consulul lovi cu piciorul într-o piatră şi încrucişă braţele pe piept. După căldura de peste zi, aerul era foarte rece. Un fior îl făcu să înţeleagă că era posibil să fi făcut insolaţie. Îşi atinse delicat scalpul şi-şi re*A*

trase degetele cu o înjurătură. Î*ncotro?*

Vântul fluiera printre licheni spongioşi şi salvie scundă. Consulul se simţi foarte departe de Criptele Timpului şi de ameninţarea lui Shrike, dar îi simţea pe Sol, Duré, Het Masteen şi Brawne, ca şi pe dispăruţii Silenus şi Kassad aidoma unei poveri insistente pe umeri. Consulul se alăturase pelerinajului ca act final de nihilism, o sinucidere inutilă care să pună capăt propriei sale dureri, durerea pierderii până şi a *amintirii* soţiei şi copilului, ucişi în timpul maşinaţiunilor Hegemoniei de pe Bressia, şi durerea ştiinţei teribilei sale trădări: trădarea guvernului pe care-l slujise vreme de patru decenii şi trădarea Expulzaţilor care avuseseră încredere în el.

Se aşeză pe o piatră şi simţi cum ura inutilă de sine se destrăma când se gândea la Sol şi la fetiţa lui care aşteptau în valea Criptelor Timpului. Se gândi la Brawne, femeia aceea bravă, întruparea energiei, care zăcea neajutorată cu extensia ca o căpuşă a răului lui Shrike crescându-i din ţeastă.

Se aşeză pe covoraş, îl activă şi se ridică la opt sute de metri, atât de aproape de plafonul norilor, încât ar fi putut să ridice braţul şi să-i atingă.

O spărtură de o clipă în acoperişul de abur din stânga arătă strălucirea unei unde. Hoolie se găsea la cinci kilometri către sud.

Consulul îşi înclină violent vehiculul de zbor la stânga, simţind cum câmpul restrictiv obosit încearcă să-l apese de covoraş, dar simţindu-se mai sigur sub legăturile funiilor. Peste zece minute se afla deasupra apei, survolând-o pentru a se asigura că era Hoolie cel larg şi nu vreun afluent.

Era Hoolie. Funigei radianţi sclipeau în zonele mlăştinoase întinse din lungul malurilor. Turnurile

înalte şi crenelate ale furnicilor-arhitect proiectau siluete fantomatice pe un cer doar puţin mai întunecat decât solul.

Consulul se ridică la douăzeci de metri, bău o înghiţitură de apă din sticlă şi porni în aval cu viteză maximă.

Răsăritul soarelui îl găsi mai jos de satul Crângul lui Doukhobor, aproape de ecluzele Karla, unde Canalul de Transport Regal tăia spre vest, către aşezările urbane din nord şi Coama. Ştia că de aici până în capitală erau mai puţin de o sută cincizeci de kilometri... ceea ce însemna totuşi şapte ore înnebunitoare la viteza lentă a covoraşului-şoim. Acesta era punctul din călătorie unde sperase să găsească un forfecar militar în patrulare, unul dintre dirijabilele de pasageri din Crângul lui Naiad, sau chiar vreo şalupă rapidă pe care să le rechiziţioneze. Pe malurile lui Hoolie nu se întrezărea însă nici un semn de viaţă, exceptând ocazionala casă ce ardea sau opaiţele cu seu din ferestre îndepărtate. La docuri nu exista absolut nici o ambarcaţiune. Adăposturile pentru calcanii-dracului de deasupra ecluzelor erau goale, porţile mari fuseseră deschise, lăsând să pătrundă curentul şi nici o barjă de transport nu se zărea mai jos, acolo unde râul ajungea la o lăţime de două ori mai mare decât cea din amonte.

Consulul înjură şi zbură mai departe.

Era o dimineaţă superbă, iar răsăritul ilumina norii joşi şi făcea ca toate tufişurile şi toţi copacii să se contureze perfect în razele orizontale. Consulul avea impresia că trecuseră luni de zile de când nu mai văzuse vegetaţie reală. Arbori de stranilemn şi semistejar se ridicau la înălţimi maiestuoase pe

promontorii îndepărtate, în timp ce pe lunca inundabilă lumina bogată se reflecta din mugurii verzi ai unui milion de lujeri de fasole-periscop de pe loturile indigenilor. Rădăcini de womangrove şi ferigi-de-foc străjuiau malurile, iar toate rămurelele şi crenguţele se distingeau în lumina puternică a răsăritului.

Norii înghiţiră soarele. Începu să plouă. Consulul îşi înfundă pe cap tricornul ponosit, se ghemui sub mantia suplimentară a lui Kassad şi continuă să zboare spre sud, la altitudinea de o sută de metri.

Consulul încercă să-şi amintească. *Cât mai avea Rachel?*

În ciuda somnului prelung din ziua anterioară, mintea îi era înceţoşată de toxinele oboselii. *Rachel avusese patru zile, când ajunseseră în vale. Asta fusese... cu patru zile în urmă.*

Îşi frecă obrazul, se întinse după o sticlă de apă şi constată că toate erau goale. Ar fi putut cu uşurinţă să coboare şi să le umple din râu, dar nu voia să mai irosească timp. Arsurile de soare îl dureau şi-l făceau să tremure, iar ploaia i se scurgea de pe tricorn.

Sol a spus că atâta vreme cât mă întorc până la căderea nopţii va fi bine. Rachel s-a născut după ora douăzeci şi două, translatată la timpul Hyperion. Dacă este corect, *dacă nu există nici o eroare, mai are de trăit până diseară la ora opt.* Consulul îşi şterse apa de pe obraji şi frunte. *Să zicem că mai am şapte ore până la Keats. O oră sau două până eliberez nava. Theo mă va ajuta... acum este guvernator-general. Îl pot convinge că-i în interesul Hegemoniei să contramandeze ordinele lui Gladstone de ţinere a navei în carantină. Dacă va fi*

necesar, îi voi spune că ea mi-a ordonat să conspir cu Expulzaţii şi să trădez Webul.

Să zicem zece ore, plus cincisprezece minute de zbor cu nava. Ar trebui să însemne minimum o oră înainte de apus. Rachel arfi în vârstă de numai câteva minute, dar... ce? Ce putem încerca în afară de cuvele de amnezie criogenică? Nimic. Asta trebuie să fie. A fost de altfel oricum ultima speranţă a lui Sol, în ciuda avertismentelor medicilor că amnezia criogenică ar putea duce la moartea fetiţei. Ce facem însă cu Brawne?

Consulul era însetat. Îşi trase în lături mantia, dar ploaia se redusese la nivelul unei bure fine, îndeajuns cât să-i umezească buzele şi limba, sporindu-i setea. Şlestemă încetişor şi începu să coboare lent. Poate că ar fi reuşit să plutească staţionar deasupra râului timp suficient pentru a-şi umple sticla.

Covoraşul încetă să mai zboare la treizeci de metri deasupra apei. Cu o clipă în urmă coborâse treptat, lin ca o bucată de ţesătură pe o pantă blândă de sticlă, pentru ca în clipa următoare să se rostogolească, scăpat de sub control, o simplă carpetă de doi metri şi un bărbat îngrozit azvârliţi pe fereastra unei clădiri cu zece etaje.

29

Consulul urlă şi încercă să sară, eliberându-se, însă frânghia care-l lega de covoraş şi cureaua genţii de voiaj legată la centură îl încâlciră în masa fâlfâitoare a covoraşului-şoim şi bărbatul căzu împreună cu acesta, răsucindu-se şi învârtindu-se, pe ultimii douăzeci de metri spre suprafaţa dură a râului Hoolie care-i aştepta.

Sol Weintraub avea speranţe mari în noaptea plecării Consulului. După foarte mult timp*, făceau* ceva. Sau încercau să facă. Sol nu-şi punea mari speranţe în cuvele de amnezie criogenică din nava Consulului. Nu ăsta era răspunsul pentru salvarea lui Rachel - experţii medicali de pe Renaştere Vector sublimaseră pericolul extrem al procedurii respective -, dar era bine să aibă o alternativă, *orice* alternativă. Iar Sol considera că ei fuseseră pasivi prea mult timp, aşteptându-l pe Shrike ca nişte criminali condamnaţi la moarte ce aşteaptă ghilotina.

Interiorul Sfinxului părea prea periculos în noaptea aceea şi Sol duse bunurile lor pe platforma lată din granit a criptei, unde el şi Duré încercară să-i facă pe Masteen şi Brawne comozi, acoperindu-i cu pături şi mantii şi folosind raniţe drept perne. Monitoarele medicale ale lui Brawne continuau să nu arate nici un semn de activitate cerebrală, în timp ce corpul femeii se odihnea confortabil. Masteen se foia şi se zvârcolea în ghearele febrei.

– Ce crezi că are Templierul? întrebă Duré. O boală?

– Este posibil să fie vorba pur şi simplu despre expunerea la elementele naturii, zise Sol. După ce a fost răpit de pe goeleta-eoliană, s-a trezit rătăcind prin pustietate şi apoi aici, în valea Criptelor Timpului. A mâncat zăpadă pentru a-şi ostoi setea şi n-a avut nici un fel de mâncare.

Duré încuviinţă şi controlă mederma FORŢĂ pe care o ataşaseră de interiorul braţului lui Masteen. Ledurile indicau picuratul constant de soluţie intravenoasă.

– Pare să fie totuşi altceva, spuse iezuitul. Ca o demenţă...

– Templierii au o conexiune aproape telepatică cu navele-arbore, rosti Sol. Este posibil ca Glasul Arborelui Masteen să se fi apropiat periculos de mult de nebunie când a privit distrugerea lui *Yggdrasill.* Mai ales dacă el ştia, cuţnva, că distrugerea aceea era necesară.

Duré aprobă şi continuă să şteargă fruntea ca de ceară a Templierului. Trecuse de miezul nopţii şi vântul se înteţise, deplasând nisipul vermillon în spirale leneşe şi suspinătoare în jurul aripilor şi muchiilor ascuţite ale Sfinxului. Criptele străluciră puternic, apoi păliră, întâi una, după aceea alta, fără vreo ordine sau succesiune aparentă. Ocazional, smuciturile mareelor temporale îi asaltau pe ambii bărbaţi, făcându-i să icnească şi să se încleşteze de stâncă, dar valul de dejâ-vu şi ameţeală dispărea după o clipă. Pentru că

Brawne Lamia era ataşată de Sfinx prin intermediul cablului sudat de craniul ei, nu puteau pleca de aici.

Înainte de zori, norii se îndepărtară şi bolta deveni vizibilă, cu roiurile dese de stele orbitoare în claritatea lor. Pentru o vreme unicele semne ale uriaşelor flote care se războiau acolo fură siajele de fuziune ocazionale, zgârieturi subţiri de diamant pe geamul nopţii, după care mugurii exploziilor îndepărtate începură să înflorească din nou şi într-o oră strălucirea Criptelor fu acoperită de violenţele de deasupra.

– Cine crezi că va învinge? întrebă părintele Duré.

Cei doi bărbaţi stăteau cu spatele la peretele de piatră al Sfinxului, cu feţele ridicate către sectorul

de cer dezvăluit între aripile curbate spre înainte ale criptei.

Sol o masa pe spinare pe Rachel, care dormea pe burtă, cu funduleţul ridicat sub păturile subţiri.

– Din spusele celorlalţi, pare predestinat ca Webul să sufere de pe urma unui război teribil.

– Aşadar crezi în predicţiile Consiliului Consultativ IA?

Sol ridică din umeri în întuneric.

– Să fiu sincer, nu ştiu nimic despre politică... Ori despre acurateţea Nucleului în prezicerea evenimentelor. Sunt un cărturar mărunt dintr-un colegiu mic de pe o planetă puţin cunoscută. Am însă *senzaţia* că ne aşteaptă ceva teribil... că o fiară cumplită mătăhăieşte spre Betleem pentru a fi născută.

Duré zâmbi.

– Da, spuse el, apoi surâsul păli. Bănuiesc că locul acesta este noul Betleem. Privi prin vale spre criptele strălucitoare. Mi-am petrecut viaţa predând teoriile Sfântului Teilhard despre evoluţia către Punctul Omega. În locul ei, avem asta. Nebunie umană pe ceruri şi un Antihrist teribil care aşteaptă să moştenească restul.

– Crezi că Shrike este Antihristul?

Părintele Duré îşi puse coatele pe genunchii ridicaţi şi încrucişă degetele.

– Dacă nu-i aşa, atunci am dat toţi de bucluc. Râse amar. N-a trecut prea mult de când aş fi fost încântat să descopăr un Antihrist... până şi prezenţa unei puteri antidivine ar fi slujit să susţină credinţa mea tot mai şubredă în orice formă de divinitate.

– Şi acum? întrebă Sol încetişor.

Duré răşchiră degetele.

– Şi eu am fost crucificat.

Sol se gândi la imaginile din istorisirea lui Lenar Hoyt despre Duré; bătrânul iezuit autorăstignindu-se pe un arbore tesla, preferând să sufere anii de durere şi renaştere decât să se predea parazitului ADN cruciform care se îngropase în carnea pieptului său.

Duré coborî ochii de la stele.

– Tatăl ceresc nu m-a primit cu braţele deschise, rosti el în şoaptă. N-a existat nici o încurajare că durerea şi sacrificiul ar fi meritat ceva. Doar suferinţă. Suferinţă şi beznă, apoi iarăşi suferinţă.

Mâna lui Sol se opri pe spinarea pruncului.

– Şi asta te-a făcut să-ţi pierzi credinţa?

Duré îi aruncă o privire.

– Dimpotrivă, m-a făcut să simt că adevărata credinţă este cu atât mai importantă. Suferinţa şi bezna ne-au fost destinul de la Căderea Omului. Trebuie totuşi să existe o speranţă că ne putem ridica la un nivel superior... iar conştiinţa poate să evolueze la un plan mai generos decât contrapunctul său - un Univers cablat pentru indiferenţă.

Sol aprobă încet din cap.

– În timpul lungii bătălii a lui Rachel cu maladia lui Merlin, am avut un vis... soţia mea, Sarai, a visat acelaşi lucru... că eram chemat să-mi sacrific unica fiică.

– Da, zise Duré. Am ascultat rezumatul Consulului.

– Atunci cunoşti răspunsul meu. Mai întâi, calea către supunere a lui Avraam nu mai poate fi urmată, chiar dacă există un Dumnezeu care cere această supunere. În al doilea rând, noi am adus sacrificii lui

Dumnezeu vreme de prea multe generaţii… tributurile de suferinţă trebuie să înceteze.
– Te afli totuşi aici, spuse Duré arătând spre vale, spre Cripte, spre noapte.
– Sunt aici, zise Sol, dar nu pentru a mă umili. Sunt aici mai degrabă pentru vedea ce răspund aceste puteri faţă de decizia mea. Atinse din nou spatele fiicei sale. Rachel este acum în vârstă de o zi şi jumătate şi întinereşte cu fiecare secundă. Dacă Shrike este arhitectul acestei cruzimi, vreau să dau ochii cu el, chiar dacă *este* Antihristul tău. Dacă există un Dumnezeu şi el a făcut asta, îi voi arăta acelaşi dispreţ.
– Poate că noi toţi am arătat deja prea mult dispreţ, reflectă Duré.
Sol ridică ochii când o duzină de punctuleţe de lumină orbitoare se extinseră în undele şi valurile de şoc ale exploziilor de plasmă în adâncurile spaţiului cosmic.
A
– Îmi doresc să fi avut tehnologia pentru a ne lupta cu Dumnezeu de pe picior de egalitate, vorbi el cu glas scăzut şi încordat. Să ne fi confruntat cu el în vizuina lui. Să-i fi replicat pentru toate nedreptăţile ce au împovărat omenirea. Să-i fi îngăduit ori să-şi schimbe aroganţa îngâmfată, ori să zboare în iad.
Părintele Duré înălţă dintr-o sprânceană, apoi surâse uşor.
– Cunosc mânia pe care o simţi. Atinse cu blândeţe căpşorul lui Rachel. Haide să încercăm să dormim niţel înainte de a răsări soarele, de acord?
Sol încuviinţă, se întinse lângă fetiţa lui şi trase pătura până lângă obraz. Îl auzi pe Duré murmurând

ceva care putuse fi un „noapte bună” încetişor sau poate o rugăciune.

Îşi atinse fiica, închise ochii şi adormi.

Shrike nu veni în noaptea aceea. Nu veni nici a doua zi dimineaţă, când lumina soarelui coloră stâncile sud-vestice şi atinse vârful Monolitului de Cristal. Sol se trezi când razele înaintau pe furiş prin vale; Duré dormea lângă el, Masteen şi Brawne erau tot lipsiţi de cunoştinţă. Rachel se foia şi scâncea. Plânsetele ei erau ale unui nou-născut flămând. Sol o hrăni cu una dintre ultimele truse de alăptare, rupând sigiliul termic şi aşteptând o clipă ca laptele să ajungă la temperatura corpului. Peste noapte, frigul coborâse în vale şi chiciura sclipea pe treptele ce duceau la Sfinx

Rachel mâncă lacom, scoţând mieunăturile încete şi sunetele de supt pe care Sol şi le reamintea din urmă cu mai bine de cincizeci de ani, când o alăptase Sarai. După ce termină, bărbatul o aşeză pe umărul său, bătând-o uşor pe spinare ca să-i evacueze aerul înghiţit odată cu laptele, şi o legănă înainte şi înapoi.

Mai rămăsese o zi şi jumătate.

Sol era foarte obosit. Îmbătrânea, în ciuda singurului tratament Poulsen pe care-l primise cu un deceniu în urmă. La vârsta când el şi Sarai ar fi trebuit în mod firesc să fie eliberaţi de obligaţiile părinteşti - unicul lor copil terminase facultatea şi plecase pe un şantier arheologic în Pustietate -, Rachel căzuse pradă maladiei lui Merlin şi îndatoririle de părinţi pogorâseră în scurt timp asupra lor. Sarcinile acelea deveniseră tot mai grele, pe măsură ce Sol şi Sarai îmbătrâniseră… apoi Sol rămăsese singur după accidentul aerian de pe

Lumea lui Barnard... şi acum se simţea foarte, foarte vlăguit. Cu toate acestea, în ciuda tuturor celor petrecute, Sol constata cu interes că nu regreta nici măcar o singură zi din cele devotate îngrijirii fiicei sale.

Mai rămăsese o zi şi jumătate.

Părintele Duré se deşteptă după o vreme şi cei doi bărbaţi pregătiră micul dejun din conservele pe care Brawne le adusese din Donjon. Het Masteen nu se trezise, dar Duré îi aplică penultima meditrusă şi Templierul începu să primească fluide şi substanţe nutritive intravenos.

– Crezi că ar trebui să rezervăm ultima meditrusă pentru doamna Lamia? întrebă Duré.

Sol oftă şi-i mai verifică o dată monitorizările comagendei.

– Nu cred asta, Paul. Din ce văd, nivelul de zahăr din sânge este ridicat... nivelurile de substanţe nutritive arată ca şi cum tocmai ar fi mâncat un prânz acceptabil...

– Totuşi cum e posibil?

Cărturarul clătină din cap.

– Poate că blestemăţia asta-i un fel de cordon ombilical.

Gesticula către cablul ataşat de craniul femeii în locul unde avusese soclul de şunt neural.

– Ce facem azi?

Sol privi cerul care pălea, cupola verde şi lapislazuli cu care se obişnuiseră pe Hyperion.

– Aşteptăm, răspunse el.

Het Masteen se trezi în toiul arşiţei zilei, cu puţin înainte ca soarele să fi ajuns la zenit. Templierul se ridică în capul oaselor şi rosti:

– Arborele!

Duré sui iute treptele, din locul pe unde se plimba înainte şi înapoi. Sol o ridică pe Rachel aflată la umbra unui perete şi veni spre Masteen. Ochii Templierului erau focalizaţi către ceva aflat deasupra nivelului stâncilor. Sol privi şi el într-acolo, dar nu zări decât cerul decolorat.

– Arborele! strigă din nou Templierul şi înălţă o mână înăsprită.

Duré îl ţinu în loc.

– Halucinează. Crede că o vede pe *Yggdrasill*, nava lui arbore.

Het Masteen i se zbătu sub mâini.

– Nu, nu *Yggdrasill!* şuieră el printre buze scorojite, Arborele! Arborele Final. Arborele Suferinţei!

Ceilalţi doi înălţară ochii, însă cerul era senin, cu excepţia unor fuioare de nori purtate de vânt dinspre sud-vest. În clipa imediat următoare se simţi un talaz de maree temporale, iar Sol şi preotul îşi plecară capetele înaintea ameţelii bruşte. Aceasta trecu.

Het Masteen se căznea să se ridice în picioare. Ochii Templierului continuau să fie focalizaţi pe ceva îndepărtat. Pielea lui era atât de fierbinte, încât ardea sub palmele lui Sol.

– Adu ultima trusă, vorbi iute cărturarul. Programează ultramorfina şi agentul antifebril.

Duré se grăbi să-i dea ascultare.

– Arborele Suferinţei! repetă Het Masteen. Eu eram menit să fiu Glasul lui! Ergul este menit să-l poarte prin spaţiu şi timp! Episcopul şi Glasul Marelui Arbore mă aleseseră *pe mine!* Nu-i pot dezamăgi... Se zbătu o secundă în braţele lui Sol, după care colapsă pe platforma de piatră. Eu sunt Adevăratul Ales, şopti ■el cu energia părăsindu-l precum aerul

dintr-un balon dezumflat. Eu trebuie să călăuzesc Arborele Suferinţei prin vremea Ispăşirii!

Închise ochii.

Duré ataşă ultima meditrusă, setă monitorul pentru particularităţile Templiere de metabolism şi chimie organică, apoi declanşă adrenalina şi calmantele. Sol se ghemui peste forma înveşmântată în robă.

– Asta nu este terminologie sau teologie Templieră, spuse Duré. Foloseşte limbajul sectei Shrike. Sol întoarse capul spre el şi preotul continuă: Asta ar explica o parte din mister... mai ales din povestea lui Brawne. Dintr-un motiv necunoscut, Templierii au avut o înţelegere secretă cu Biserica Ispăşirii Finale... cu secta Shrike.

Sol aprobă, îşi scoase propria comagendă şi o puse pe încheietura lui Masteen, ajustându-i monitorul.

– Arborele Suferinţei trebuie să fie legendarul arbore cu ţepe al lui Shrike, murmură Duré privind cerul pustiu la care se holbase Masteen. Dar ce înseamnă că el şi ergul au fost aleşi pentru a-l călăuzi prin spaţiu şi timp? Crede oare cu adevărat că poate să piloteze arborele lui Shrike, aşa cum Templierii fac cu navele-arbore? Şi de ce?

– Va trebui să-l întrebi în următoarea viaţă, rosti Sol obosit. Este mort.

Duré verifică monitoarele şi adăugă la reţea comagenda lui Lenar Hoyt. Folosiră stimulatoarele din meditrusă, resuscitarea cardiacă şi respiraţia gură la gură. Indicaţiile monitoarelor nu oscilară. Templierul

Het Masteen, Adevărat Glas al Arborelui şi pelerin Shrike, murise cu adevărat.

Aşteptară o oră, suspicioşi faţă de orice se putea petrece în valea lui Shrike, dar când monitoarele

începură să arate descompunerea rapidă a leşului, îl îngropară pe Masteen într-un mormânt puţin adânc, lângă potecă, la cincizeci de metri către intrarea în vale. Kassad lăsase în urmă un hârleţ pliant şi bărbaţii lucrară pe rând, în vreme ce unul le păzea pe Rachel şi Brawne Lamia.

Cei doi, unul ţinând în braţe un prunc, stătură în umbra unei stânci, în timp ce Duré spuse câteva cuvinte înainte să arunce pământ peste linţoliul improvizat dintr-o folie de fibroplastice.

– Nu l-am cunoscut cu adevărat pe domnul Masteen, rosti preotul. Nu am fost de aceeaşi credinţă. Dar am avut aceeaşi profesiune; Glasul Arborelui Masteen a petrecut mare parte din viaţa sa făcând ceea ce el înţelegea a fi lucrarea Domnului, urmând voia Domnului în scrierile lui Muir şi în frumuseţile naturii. Credinţa lui a fost adevărată: pusă la încercare de dificultăţi, temperată de supunere şi, în cele din urmă, pecetluită de sacrificiu.

Duré tăcu şi miji ochii la cerul cu strălucirea orbitoare a bronzului.

– Rogu-te, Doamne, primeşte-l pe robul tău. Primeşte-l în braţele tale, tot aşa cum, într-o bună zi, ne vei primi şi pe noi, ceilalţi căutători ai tăi care şi-au rătăcit calea. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, amin!

Rachel începu să plângă. Sol se plimbă, legănând-o, iar Duré aruncă pământ peste balotul de fibroplastic în formă de om.

Reveniră pe platforma Sfinxului şi o mutară cu grijă pe Brawne în puţina umbră care mai rămăsese. Era imposibil s-o protejeze de soarele după-amiezii

târzii, numai dacă ar fi dus-o chiar în criptă, însă nici unul nu voia să facă asta.

– De acum, Consulul trebuie să fi parcurs mai mult de jumătate din drumul până la navă, vorbi preotul după ce bău pe îndelete din apă.

Fruntea îi era arsă de soare şi acoperită cu picături de transpiraţie.

– Da, încuviinţă Sol.

– Mâine pe la ora asta, ar trebui să fie înapoi. Vom folosi laserele tăietoare ca s-o eliberăm pe Brawne, apoi o s-o ducem în clinica de chirurgie a navei. Poate că inversarea îmbătrânirii lui Rachel poate fi stopată de criogenie, în ciuda afirmaţiilor medicilor.

– Da.

Duré coborî sticla de apă şi se uită la Sol.

– Crezi că aşa va fi?

Sol îi întoarse privirea.

– Nu.

Umbre se întindeau dinspre pereţii de stâncă sud-vestici. Arşiţa zilei se coagulă în ceva solid, apoi se disipă uşor. Nori apărură dinspre sud.

Rachel dormea în umbra de lângă intrare. Sol se apropie de locul unde Paul Duré privea în vale şi puse o mână pe umărul preotului.

– La ce te gândeşti, prietene?

Duré nu se întoarse.

– Mă gândeam că dacă n-aş fi crezut cu adevărat că sinuciderea este un păcat de moarte, aş fi sfârşit lucrurile, pentru a-i îngădui tânărului Hoyt o şansă la viaţă. Întoarse capul către Sol şi surâse slab. Dar poate fi vorba despre sinucidere, când parazitul acesta din pieptul meu... din pieptul *lui,* atunci... mă va târî într-o bună zi, în ciuda zbieretelor şi zvârcolelilor mele, spre propria-mi înviere?

– Ar fi un dar pentru Hoyt, întrebă Sol încetişor, să-l readuci la aşa ceva?

Duré rămase tăcut o vreme. După aceea îl prinse pe Sol de braţ.

– Cred că ar trebui să fac o plimbare.

– Unde?

Sol miji ochii către căldura densă a după-amiezii din deşert. În ciuda plafonului jos al norilor, valea era un cuptor.

Preotul schiţă un gest vag.

– Prin vale... O să mă-ntorc în scurt timp.

– Ai grijă, spuse Sol. Şi nu uita - dacă Consulul dă peste un forfecar de patrulare deasupra lui Hoolie, s-ar putea să fie înapoi chiar în după-amiaza aceasta.

Duré aprobă din cap, merse să ia o sticlă cu apă şi s-o mângâie cu blândeţe pe Rachel, apoi coborî scara lungă a Sfinxului, păşind încet şi grijuliu, ca un om bătrân, bătrân de tot.

Sol îl privi cum deveni o siluetă tot mai mică, distorsionată de valurile de căldură şi de distanţă. După aceea oftă şi se aşeză lângă fiica lui.

Paul Duré se strădui să se menţină în umbre, dar căldura era oprimantă până şi acolo, apăsându-l ca un jug greu pe umeri. Trecu de Cripta de Jad şi urmă poteca spre stâncile nordice şi Obelisc. Umbra subţire a criptei aceleia zugrăvea în negru roca trandafirie şi praful de pe fundul văii. Coborând iarăşi, Duré se strecură prin sfărâmăturile care înconjurau Monolitul de Cristal şi ridică ochii când un vânt leneş mişcă panouri sparte şi şuieră prin fisurile aflate sus de tot pe faţa criptei. Îşi văzu reflexia pe suprafeţele inferioare şi-şi aminti cântecul de orgă al vântului de seară care se ridica

din Falie, atunci când îi găsise pe bikura pe Platoul Pinion. Părea cu multe vieţi în urmă. *Fusese* cu multe vieţi în urmă.

Duré simţea leziunile pe care reconstrucţia cruciformului le adusese minţii şi memoriei sale. Erau descurajante - echivalentul suferirii unui accident cerebral fără nici o speranţă de recuperare. Raţionamente care odinioară ar fi fost pentru el o simplă joacă de copil necesitau acum concentrare extremă sau erau chiar mai presus de capacităţile sale. Cuvintele îi scăpau. Emoţiile trăgeau de el cu aceeaşi violenţă bruscă cu care o făceau mareele temporale. În câteva rânduri fusese nevoit să plece de lângă ceilalţi pelerini şi plânsese în solitudine, din motive pe care nu le putuse înţelege.

Ceilalţi pelerini... Mai rămăseseră doar Sol şi pruncul. Părintele Duré şi-ar fi dat cu bucurie viaţa pentru ca aceştia doi să poată fi cruţaţi. Este oare un păcat, se întrebă el, să cazi la înţelegere cu Antihristul?

Avansase mult în vale de acum, aproape până în locul în care aceasta se curba către est, în fundătura largă unde Palatul Shrike îşi arunca labirintul de umbre peste pietre. Trecând pe lângă Criptele Grote, poteca se apropia mult de zidul nord-vestic. Duré simţi aerul răcoros dinspre prima Criptă şi fu ispitit să intre doar pentru a-şi reveni de căldură, pentru a închide ochii şi a moţăi.

Continuă să meargă.

Intrarea în a doua Criptă avea sculpturi baroce în rocă şi Duré îşi reaminti de bazilica veche pe care o descoperise în Falie: crucea uriaşă şi altarul unde „venerau” bikura retardaţi. Ei veneraseră nemurirea dezgustătoare a cruciformului, nu posibilitatea

adevăratei învieri făgăduită de Cruce. *Dar care era diferenţa?* Duré scutură din cap, încercând să alunge ceaţa şi cinismul care-i înnegurau toate gândurile. Poteca şerpuia mai sus aici, pe lângă a treia Criptă Grotă, cea mai scurtă şi mai puţin impresionantă dintre toate, în a treia Criptă Grotă se vedea o lumină. Duré se opri, trase aer adânc în piept şi privi înapoi în vale. Sfinxul era destul de vizibil la un kilometru depărtare, totuşi nu-l putea distinge pe Sol în umbre. Pentru o clipă iezuitul se întrebă dacă în a *treia* Criptă se adăpostiseră ei noaptea trecută... dacă nu cumva vreunul lăsase o lanternă acolo.

Nu fusese a treia Criptă. Exceptând căutarea lui Kassad, de trei zile nimeni nu intrase acolo.

Părintele Duré ştia că ar fi trebuit să ignore lumina, să se întoarcă la Sol, să stea de veghe alături de bărbat şi de fiica lui.

Însă Shrike a venit la toţi ceilalţi individual. De ce ar trebui să-i refuz chemarea?

Simţi umezeală pe obraz şi-şi dădu seama că plângea în tăcere, inconştient. Îşi şterse cu brutalitate lacrimile cu dosul palmei şi rămase locului, încleştând pumnii.

Intelectul meu a fost trufia mea cea mai mare. Eu am fost iezuitul intelectual, sigur pe sine în tradiţia lui Teilhard şi Prassard. Până şi teologia pe care o impuneam Bisericii, seminariştilor şi puţinilor credincioşi care încă mai ascultau pusese accentul pe minte, pe minunatul Punct Omega al conştiinţei. Dumnezeu văzut ca un algoritm inteligent.

Ei bine, Paul, unele lucruri sunt mai presus de intelect!

Duré pătrunse în a treia Criptă Grotă.

Sol se deşteptă speriat, convins că se furişa cineva spre el.

Sări în picioare şi privi în jur. Rachel scotea scâncete slabe, trezindu-se din somn odată cu tatăl ei. Brawne Lamia zăcea nemişcată acolo unde o lăsase; ledurile medicale continuau să strălucească verde, în vreme ce afişajul activităţii cerebrale era o linie dreaptă, roşie.

Dormise cel puţin o oră; umbrele se târâseră peste fundul văii şi doar vârful Sfinxului mai era luminat de soare când acesta răzbătea printr-o spărtură a norilor. Fascicule de lumină ca nişte stâlpi pătrundeau pieziş prin intrarea văii şi iluminau pereţii de stâncă de vizavi. Vântul se înteţea.

În vale nu se mişca însă nimic.

Sol o ridică pe Rachel, care plângea, legănâd-o uşor, şi coborî grăbit treptele privind în spatele Sfinxului şi către celelalte Cripte.

– Paul!

Vocea lui trezi ecouri din piatră. Vântul stârni colbul dincolo de Cripta de Jad, însă nimic altceva nu se clinti. Sol continua să aibă senzaţia că se furişa ceva spre el, că era supravegheat.

Rachel i se zbătu în braţe şi ţipă cu glăsciorul ascuţit şi subţire al nou-născuţilor. Sol îşi privi comagenda. Peste o oră, avea să fie în vârstă de o zi. Cercetă cerul, căutând nava Consulului, se blestemă încetişor în barbă şi reveni la intrarea în Sfinx, schimbă scutecele fetiţei, se uită la Brawne, luă o trusă de alăptare din geantă, apoi o mantie. Căldura se disipa iute după dispariţia soarelui.

În jumătatea de oră de amurg ce mai rămăsese, Sol merse grăbit prin vale, strigând numele lui Duré şi privind în Cripte fără să intre. Trecu de Cripta de

Jad unde fusese ucis Hoyt, ale cărei laturi începuseră deja să strălucească verde lăptos. Trecu de Obeliscul negru, cu umbra proiectată până sus pe peretele stâncos sud-estic. Trecu de Monolitul de Cristal, ale cărui niveluri superioare străluceau în ultimele raze ale zilei, întunecându-se pe măsură ce soarele apunea undeva îndărătul Oraşului Poeţilor. În răcoarea bruscă şi liniştea serii, trecând pe lângă Criptele Grote, Sol strigă în fiecare şi simţi pe faţă aerul umed dinăuntru ca o răsuflare rece dintr-o gură deschisă.

Nici un răspuns.

În ultimele clipe ale înserării, parcurse cotul văii şi ajunse la spectaculosul Palat Shrike, o combinaţie de plane ascuţite şi metereze, întunecat şi ameninţător în crepuscul. Se opri la intrare, străduindu-se să înţeleagă ceva din umbrele negre ca tuşul, turle, căpriori şi piloni, strigă în interiorul cufundat în beznă, dar nu-i răspunse decât ecoul. Rachel începu să plângă din nou.

Tremurând, simţind un fior rece pe ceafă, răsucindu-se întruna pentru a-l surprinde pe nevăzutul urmăritor, şi văzând doar umbre ce se adânceau şi primele stele ale nopţii printre norii de pe boltă, Sol se grăbi înapoi prin vale, către Sfinx, mergând la început repede, apoi aproape alergând pe lângă Cripta de Jad, pe când vântul serii spori cu sunetul unui copil care ţipă.

– La *dracu'!* icni el când ajunse în capătul treptelor Sfinxului.

Brawne Lamia dispăruse. Nu se zărea nici corpul femeii, nici cordonul ombilical metalic.

Înjurând şi ţinând-o strâns pe Rachel, Sol bâjbâi prin raniţă, căutându-şi lanterna.

După ce parcurse zece metri prin coridorul central, cărturarul găsi pătura în care fusese învelită Brawne.

Mai departe... nimic. Coridoarele se ramificau şi se întortocheau, când lăţindu-se, când îngustându-se, cu plafoanele coborând atât de mult, încât Sol trebuia să se târască, ţinând fetiţa în braţul drept, astfel că obrăjorul ei era lipit de al său. Detesta să fie în cripta aceasta. Inima îi bubuia atât de sălbatic, încât se aştepta dintr-un moment în altul să aibă un infarct.

Ultimul coridor se strâmtă şi se opri. Acolo unde cablul metalic pătrunsese în piatră, acum nu se mai zărea decât roca.

Sol ţinu lanterna între dinţi şi lovi cu palma în stâncă, se împinse în bolovani de mărimea unei case, de parcă ar fi putut deschide o uşă secretă care să dezvăluie tunele.

Nimic.

O strânse şi mai tare pe Rachel în braţe şi porni spre ieşire, greşind de câteva ori drumul şi simţind cum inima îi galopează şi mai sălbatic, crezând că s-a rătăcit. Ajunse apoi într-un coridor pe care-l recunoscu, după aceea în coridorul principal, şi ieşi.

Îşi purtă fetiţa până la piciorul treptelor, cât mai departe de Sfinx. Când ajunse la intrarea în vale, se opri, se aşeză pe un bolovan scund şi gâfâi din greu, regăsindu-şi treptat suflul. Obrazul lui Rachel continua să fie lipit de gâtul lui, iar pruncul nu scotea nici un scâncet, nu făcea nici o mişcare, ci doar îşi încârligase uşor degeţelele moi în barba lui.

Vântul sufla dinspre pustietatea din spatele bărbatului. Pe cer, norii se deschiseră, după care se închiseră, ascunzând stelele, astfel că unica lumină

provenea de la strălucirea bolnăvicioasă a Criptelor Timpului. Sol se temea că bătăile sălbatice ale inimii sale îi vor speria fiica, totuşi Rachel continua să se păstreze lipită de el, calmă, şi căldura ei constituia o liniştire tactilă.

– La naiba, murmură Sol.

Ţinuse la Brawne Lamia. Ţinuse la toţi pelerinii şi acum ei dispăruseră. Deceniile peţivcutc de Sol în învăţământ îl condiţionaseră să caute şabloane în evenimente, un grăunte moral în depunerea aluvionară a experienţei, însă evenimentele de pe Hyperion nu avuseseră nici un şablon - erau doar confuzie şi moarte.

Îşi legănă fetiţa şi privi către pustietate, întrebându-se dacă ar fi trebuit să părăsească imediat locul acesta... să meargă spre oraşul mort sau Donjonul Cronos... spre nord-vest, către litoral, ori către sud-est, acolo unde Lanţul Căpăstrului intersecta oceanul. Duse la faţă o mână tremurătoare şi-şi frecă obrazul; sălbăticia pustietăţii nu avea să însemne salvare. Plecarea din vale nu-l salvase pe Martin Silenus. Apariţiile lui Shrike fuseseră raportate mult la sud de Lanţul Căpăstrului - ajungând până la Endymion şi celelalte oraşe sudice - şi chiar dacă monstrul i-ar fi cruţat, foamea şi setea n-ar fi făcut-o. Sol ar fi putut supravieţui cu plante, carnea rozătoarelor şi zăpadă topită de pe creste... dar rezerva de lapte a lui Rachel era limitată, chiar şi cu proviziile aduse de Brawne din Donjon. Apoi îşi dădu seama că problema rezervelor de lapte era lipsită de importanţă...

În mai puţin de o zi voi fi singur. Sol îşi înăbuşi un geamăt, la gândul acela. Determinarea lui de a-şi

salva copilul ii purtase prin două decenii şi jumătate şi de o sută de ori mai mulţi ani-lumină. Hotărârea de a readuce viaţa şi sănătatea lui Rachel era o forţă aproape palpabilă, o energie sălbatică pe care el şi Sarai o împărtăşiseră şi pe care el menţinuse la fel cum preotul unui templu menţine flacăra sacră. Nu, pentru Dumnezeu!, *exista* un şablon al evenimentelor, o temelie morală a acestei platforme de evenimente aparent aleatorii, iar Sol Weintraub avea să mizeze viaţa lui şi a fiicei sale pe credinţa aceea.

Se ridică, porni încet pe poteca spre Sfinx, sui treptele, găsi o mantie termică şi pături şi aşternu un culcuş pentru ei pe treapta cea mai de sus, în vreme ce vânturile lui Hyperion urlau şi Criptele Timpului sclipeau şi mai intens.

Rachel îi stătea pe piept şi abdomen, cu obrazul pe umărul lui, iar degeţelele ei se încleştau şi se descleştau, după cum lăsa lumea pentru tărâmul odihnei pruncilor. Sol o auzi respirând încetişor, pe măsură ce se afunda mai mult în somn, auzi sunetele slabe ale băşicuţelor de salivă care se spărgeau pe buzele ei. După un timp, renunţă el însuşi să se mai agaţe de lumea materială şi i se alătură în somn.

30

Sol visă ceea ce visase din ziua în care Rachel contractase maladia lui Merlin.

Mergea printr-o sală vastă, unde coloane de grosimea arborilor sequoia se ridicau în penumbre şi lumina stacojie cădea în stâlpi solizi de undeva de sus. Se auzea zgomotul unei conflagraţii gigantice,

planete întregi care ardeau. În faţa lui străluceau două ovale de un roşu foarte închis.

Cunoştea locul. Ştia că mai departe avea să găsească un altar, cu Rachel pe el - Rachel la douăzeci de ani şi inconştientă -, după care avea să se audă Glasul, solicitator.

Se opri pe balconul scund şi privi în jos spre scena familiară. Fiica lui, femeia de la care el şi Sarai îşi luaseră rămas-bun când ea plecase pentru a lucra pe îndepărtata Hyperion după absolvirea facultăţii, zăcea dezbrăcată pe o lespede mare de piatră. Deasupra ei pluteau globurile roşii, gemene, ale privirii lui Shrike.

Tot pe altar se afla un cuţit lung şi curbat din os ascuţit. Glasul se auzi chiar atunci:

– *Sol! Ia-o pe fiica ta, pe unica ta fiică Rachel, pe care o iubeşti, du-te pe planeta Hyperion şi jertfeşte-o acolo ca ofrandă pe rug într-unui dintre locurile despre care îţi voi spune.*

Braţele lui Sol tremurau de mânie şi de durere, îşi smulse părul din cap şi răcni în beznă, repetând ceea ce-i mai spusese glasului acela:

– *Nu vor mai exista ofrande, nici ale copiilor, nici ale părinţilor. Nu vor mai exista sacrificii. Timpul supunerii şi ispăşirii s-a încheiat. Fie ne ajuţi ca un prieten, fie pleacă!*

În visele anterioare, urmase zgomotul vântului şi izolarea, paşi teribil îndepărtându-se în întuneric. Acum însă visul continuă, altarul pâlpâi şi rămase pe neaşteptate gol, cu excepţia cuţitului din os. Cele două globuri roşii pluteau în înălţimi, rubine umplute cu foc de mărimea unor planete.

– *Ascultă, Sol,* vorbi Glasul modulat, astfel că nu bubuia din înălţimi, ci aproape că-i şoptea în ureche,

viitorul omenirii depinde de alegerea ta. O poţi jertfi pe Rachel din dragoste, dacă nu din supunere?

Sol auzi răspunsul în minte, chiar pe când bâjbâia în căutarea cuvintelor. Nu aveau să mai existe jertfe. Nici azi şi nici în altă zi. Omenirea suferise destul din dragostea pentru zeii ei, pentru îndelungata ei căutare a lui Dumnezeu. Se gândi la multele secole în care poporul lui, evreii, se târguiseră cu Dumnezeu, plângându-se, ciorovăindu-se, criticând nedreptatea lucrurilor, dar revenind mereu... mereu... la supunere, indiferent care ar fi fost preţul. Generaţii muriseră în cuptoarele urii. Generaţii ulterioare fuseseră cicatrizate de focurile reci ale radiaţiilor şi urii reînnoite.

Nu şi acum. De fapt, niciodată de acum încolo.

– Spune „da”, tati.

Sol tresări, simţind atingerea unei mâini pe mâna sa. Fiica lui, Rachel, stătea lângă el, nici prunc, nici adult, ci puştoaica de opt ani pe care o cunoscuse de două ori - trecând înainte şi înapoi prin vârsta aceea -, Rachel cu părul şaten-deschis strâns la spate într-o coadă simplă, cu silueta scundă în rochiţă de joacă din material de blugi decolorat de atâtea spălături şi pantofiori.

Sol o prinse de mână şi o strânse cât putu de tare fără s-o rănească, simţind cum i se răspunde printr-o strânsoare la fel de apăsată. Aceasta nu era o iluzie, nu era o cruzime finală a lui Shrike. Aceasta era fiica lui.

– Spune „da”, tati.

Sol rezolvase problema supunerii lui Avraam faţă de un Dumnezeu care devenise crud. Supunerea nu mai putea fi de importanţă capitală în relaţiile dintre

omenire şi divinitatea ei. Însă ce se întâmpla atunci când *copilul* ales ca jertfă cerea supunere faţă de capriciul acelui Dumnezeu?

Sol se lăsă într-un genunchi lângă fiica lui şi deschise braţele.

– Rachel...

Ea îl îmbrăţişă cu energia pe care bătrânul şi-o reamintea din nenumăratele asemenea strângeri în braţe, cu bărbia pe umărul lui şi braţele aprige în intensitatea iubirii.

– Te rog, tati, îi şopti în ureche, trebuie să spunem „da”.

Sol continuă s-o ţină la piept, simţindu-i braţele subţiri în jurul său şi căldura obrazului lipit de al lui. Plângea în tăcere, simţind umezeala pe obraji şi în barba sa scurtă, totuşi nu dorea să-i dea drumul nici măcar pentru secunda necesară ca să-şi şteargă lacrimile.

– Te iubesc tati, murmură Rachel.

El se ridică atunci, îşi şterse faţa cu dosul palmei şi, ţinând ferm mâna stângă a lui Rachel în mâna lui, începu lunga coborâre către altarul de dedesubt.

Sol se deşteptă cu o senzaţie de cădere şi prinse instinctiv pruncul. Acesta îi adormise pe piept, cu pumnişorul strâns şi degetul mare în gură, dar când el tresări, fetiţa se trezi cu plânsul şi reflexul de arcuire al unui nou-născut speriat. Sol se ridică în picioare, lăsând păturile şi mantia să cadă în jurul său, şi o strânse pe Rachel cu putere la piept.

Era zi. Probabil, spre sfârşitul dimineţii. Dormiseră întreaga noapte şi razele soarelui se târâseră în vale şi peste Cripte. Sfinxul se ghemuia deasupra lor ca un animal de pradă, cu puternicele picioare

anterioare de ambele părţi ale scării pe care aţipiseră.

Rachel plângea, cu faţa contorsionată de şocul deşteptării, foamei şi spaimei pe care o simţea în tatăl ei. Sol rămase sub razele pătrunzătoare de soare şi o legănă. Sui pe treapta cea mai de sus a Sfinxului, îi schimbă scutecele, încălzi una dintre ultimele truse de alăptare, i-o dădu fetiţei până ce scâncetele se preschimbară în sunete slabe de supt, o bătu pe spate ca să eructeze şi o plimbă, până ce ea aţipi iarăşi.

Rămăseseră mai puţin de zece ore până la „ziua ei de naştere”. Mai puţin de zece ore până la apus şi ultimele minute din viaţa fiicei sale. Nu pentru prima dată, Sol îşi dori ca aceste Cripte ale Timpului să fi fost o uriaşă clădire din sticlă, simbolizând Cosmosul şi zeitatea care-l conducea. Ar fi aruncat pietre în construcţia aceea, până i-ar fi spart toate geamurile.

Se strădui să-şi reamintească detaliile visului, însă căldura şi asigurarea pe care le emanaseră se destrămară în lumina nemiloasă a soarelui lui Hyperion. Îşi amintea numai rugămintea şoptită a lui Rachel. Gândul de a o oferi lui Shrike strângea măruntaiele lui Sol ca într-un pumn.

– Gata, gata.., îi şopti el când fetiţa se foi şi scânci, lunecând din nou către limanul amăgitor al somnului. Gata, puştoaico... Nava Consulului va sosi în curând. Dintr-o clipă în alta...

Nava Consulului nu sosi până la amiază. Nava Consulului nu sosi până după-amiază. Sol mergea pe fundul văii, strigându-i pe pelerinii dispăruţi, cântând cântece pe jumătate uitate când Rachel se trezea, murmurând cântecele de leagăn când ea adormea iarăşi. Fata lui era atât de micuţă şi de

uşoară: 3 kilograme şi 85 de grame şi 45 de centimetri la naştere, îşi reaminti el, surâzând faţă de anticele unităţi de măsură ale vechiului său cămin, Lumea lui Barnard.

Către sfârşitul după-amiezii, se deşteptă, tresărind, din picoteala de la umbra labei extinse a Sfinxului, unde stătea în braţe cu Rachel, care se trezea, când o navă spaţială descrise un arc de cerc pe cupola cerului lapislazuli.

– A venit! strigă el şi Rachel se foi şi se zbătu, parcă răspunzându-i.

O linie albastră de fuziune strălucea cu intensitatea aceea a luminii zilei rezervată pentru navele spaţiale ce pătrund în atmosferă. Sol ţopăi pe loc, cuprins de uşurare după multe zile. Strigă şi sări, până ce Rachel începu să scâncească şi să plângă, speriată. Bărbatul se opri şi o ridică, ştiind că pruncul încă nu-şi putea focaliza privirea, dar dorind ca ea să vadă frumuseţea navei care cobora pe o traiectorie arcuită peste munţii îndepărtaţi, venind spre deşertul de pe podiş.

– A reuşit! strigă Sol. Vine! Nava o să...

Trei detunături puternice izbiră valea aproape simultan; primele două erau bubuiturile sonice gemene ale „amprentei” navei care goneau înaintea ei când decelera. A treia era sunetul distrugerii ei.

Sol se holbă la punctuleţul sclipitor din apexul lungii cozi de fuziune, care deveni brusc la fel de strălucitor ca soarele, se extinse într-un nor de flăcări şi gaze clocotitoare, apoi se rostogoli către deşertul îndepărtat în zece mii de fragmente arzătoare. Clipi din ochi, alungând ecourile de pe retine, iar Rachel continuă să plângă.

– Dumnezeule..., şopti Sol. Dumnezeule...

Era imposibil să nege distrugerea completă a navei. Explozii secundare sfârtecară văzduhul la treizeci de kilometri depărtare şi bucăţi căzură, lăsând în urmă dâre de fum şi flăcări spre deşert, spre munţi şi spre Oceanul de Iarbă de dincolo de aceştia.

– Dumnezeule...

Sol se aşeză pe nisipul cald. Era prea epuizat ca să plângă, prea secătuit pentru a face orice altceva decât să-şi legene fetiţa, până ce scâncetele ei încetară.

Peste zece minute, bărbatul ridică ochii când alte două siaje de fuziune arseră cerul, îndreptându-se către sud de la zenit. Unul dintre ele explodă, prea departe pentru ca sunetul să ajungă până la el. Al doilea dispăru din vedere, după stâncile sudice, dincolo de Lanţul Căpăstrului.

– Poate că n-a fost Consulul, murmură el. S-ar putea să fie invazia Expulzaţilor. Poate că nava Consulului va veni totuşi după noi.

Dar nava nu veni până la sfârşitul după-amiezii. Nu veni nici pană ce lumina micului soare al lui Hyperion sclipi pe peretele de stâncă şi umbrele se întinseră către Sol, pe treapta cea mai de sus a Sfinxului. Nu veni nici când valea fu scufundată în umbre.

Rachel se născuse la mai puţin de treizeci de minute de clipa aceea. Sol îi controlă scutecele, îl găsi uscat şi o hrăni cu ultima trusă de alăptare. În timp ce mânca, ea îl privea cu ochi mari şi negri, parcă cercetându-i chipul. Sol îşi aminti primele minute când o ţinuse în braţe, în vreme ce Sarai stătea sub pătură; ochii pruncului îl străpunseseră

cu aceleaşi întrebări şi surprindere la găsirea unei asemenea lumi.

Vântul serii aduse nori care acoperiră iute valea. Uruiturile dinspre sud-vest se auziră mai întâi sub forma unor tunete îndepărtate, apoi cu înspăimântătoarea regularitate a artileriei - cel mai probabil erau explozii nucleare sau de plasmă la vreo cinci sute de kilometri spre sud. Sol scană cerul printre norii joşi şi întrezări dâre de meteori arzători arcuindu-se pe boltă: probabil proiectile balistice sau navete de asolizare. Indiferent care ar fi fost explicaţia, nu putea să însemne decât moarte pentru Hyperion.

Sol le ignoră. Îi cântă încetişor lui Rachel, pe când ea termină laptele. El se dusese până la intrarea în vale, dar acum revenea fără grabă către Sfinx. Criptele străluceau ca niciodată, unduind cu lumina orbitoare a gazelor nobile excitate de electroni. Deasupra, ultimele raze ale soarelui care apunea preschimbau norii într-un plafon de flăcări pastelate.

Rămăseseră mai puţin de trei minute până la celebrarea finală a naşterii lui Rachel. Sol ştia că, chiar dacă nava Consulului ar fi sosit în secunda aceea, el n-ar fi avut timp să ajungă la bordul ei, ori să-şi ducă fiica într-un compartiment criogenic.

Nu dorea asta.

Sui încet treptele spre Sfinx, dându-şi seama că Rachel parcursese acelaşi drum cu douăzeci şi şase de ani în urmă, fără să fi bănuit vreodată soarta care o aştepta în mormântul întunecat.

Se opri pe treapta de sus şi inspiră adânc. Lumina soarelui era materială, umplând cerul şi înflăcărând aripile şi trunchiul superior al Sfinxului. Cripta în sine părea că eliberează lumina pe care o stocase,

aidoma bolovanilor din deşertul de pe Hebron, acolo unde Sol rătăcise prin pustietate cu ani în urmă, căutând iluminare şi găsind numai întristare. Văzduhul pâlpâia de lumină şi vântul continua să se înteţească, suflând nisip peste fundul văii şi după aceea slăbind în intensitate.

Sol se lăsă într-un genunchi pe treapta cea mai de sus şi îndepărtă păturica lui Rachel, lăsând pruncul doar în hăinuţele din bumbac moale ale nou-născuţilor. Scutece...

Rachel se zbătu în mâinile sale. Faţa ei era purpurie şi lucioasă, mâinile micuţe şi roşii de efortul încleştării şi descleştării. Sol şi-o reamintea exact aşa, atunci când medicul îi întinsese pruncul, atunci când el îşi privise fiica nou-născută; o privise atunci la fel cum o privea acum, după care o aşezase pe abdomenul lui Sarai, pentru ca s-o poată vedea şi mama ei.

– Dumnezeule, icni el şi coborî şi celălalt genunchi.

Întreaga vale vibră, parcă străbătută de un seism. Vag, Sol putea auzi exploziile continuând departe în sud, însă grija lui mult mai imediată era lumina teribilă dinspre Sfinx. Umbra bărbatului se lungi brusc cincizeci de metri îndărătul său, pe scară şi peste fundul văii, când cripta pulsă şi vibră de lumină. Cu coada ochiului, Sol putea vedea şi celelalte cripte strălucind la fel de intens - reactoare uriaşe, baroce, în ultimele secunde dinaintea topirii lor.

Intrarea Sfinxului pulsă albastru, apoi violet, după aceea alb orbitor. Înapoia Sfinxului, pe peretele platoului de deasupra văii Criptelor Timpului, un arbore imposibil pâlpâi şi se materializă, cu trunchi uriaş şi ramuri din oţel ascuţit ridicându-se în norii

sclipitori şi mai sus. Sol privi iute, văzu spinii lungi de trei metri şi fructele groaznice pe care le purtau, după care reveni cu ochii către intrarea Sfinxului.

Undeva, vântul urlă şi tunetul hurui. Undeva, nisip vermillon zbura precum cortine de sânge uscat în lumina înfricoşătoare radiată de Cripte. Undeva, glasuri ţipară şi un cor zbieră.

Sol ignoră toate acestea. El avea ochi doar pentru chipul fiicei sale şi, dincolo de ea, pentru umbra care umplea acum intrarea strălucitoare a mormântului.

Shrike ieşi. Creatura trebui să se aplece pentru ca trupul înalt de trei metri din lame de oţel să nu atingă pragul de sus al uşii. Păşi pe platforma superioară a Sfinxului şi înaintă, parţial organică, parţial statuie, mergând cu încetineala îngrozitoare a coşmarurilor.

Lumina muribundă de deasupra undui pe carapacea sa, se revărsă în cascadă pe platoşa curbă a pieptarului spre ghimpii din oţel de acolo, scăpărând pe tăişurile degetelor şi pe scalpelele care se ridicau din toate articulaţiile. Sol o strânse pe Rachel la piept şi ţintui cu privirea furnalele multifaţetate roşii care jucau rolul de ochi ai lui Shrike. Amurgul păli în sclipirea sângerie a visului recurent al lui Sol.

Capul lui Shrike se întoarse puţin, pivotând fără frecare, rotindu-se cu nouăzeci de grade la dreapta, nouăzeci de grade la stânga, ca şi cum şi-ar fi inspectat domeniul.

Creatura înaintă trei paşi, oprindu-se la mai puţin de doi metri de bărbat. Cele patru braţe ale ei se răsucire şi se înălţară, iar lamele degetelor se descleştară.

Sol o strânse puternic pe Rachel. Pielea fetiţei era umedă, chipul vineţiu şi pătat de eforturile naşterii. Mai rămăsese puţin. Ochii ei, mişcându-se separat, păreau că se focalizează asupra tatălui ei.

Spune da, tati. Sol îşi aminti visul.

Capul lui Shrike se plecă, până ce ochii rubinii din gluga înfricoşătoare nu priveau nimic altceva decât pe bătrân şi pe pruncul său. Maxilarele de argint viu se întredeschiseră puţin, dezvăluind straturi şi niveluri de dinţi din oţel. Patru mâini se întinseră, cu palmele metalice în sus, oprindu-se la o jumătate de metru de faţa lui Sol.

Spune da, tati. Îşi aminti visul, îşi aminti îmbrăţişarea fiicei sale şi înţelese că, în cele din urmă - când totul e ţărână -, putem purta cu noi în mormânt doar loialitatea faţă de cei pe care-i iubim. Credinţa - adevărata credinţă - însemna să te bizui pe iubirea aceea.

Sol îşi ridică fetiţa nou-născută şi murind, în vârstă de câteva secunde, ţipând cu prima şi ultima ei răsuflare, şi o înmână lui Shrike.

Absenţa greutăţii ei aproape neînsemnate îl lovi pe bărbat cu o ameţeală neaşteptată.

Shrike o ridică pe Rachel, se retrase un pas şi fu învăluit în lumină.

În spatele Sfinxului, arborele de ţepe încetă să mai pâlpâie, comută în fază cu clipa prezentă, şi se focaliză hidos.

Cărturarul păşi înainte, cu braţe imploratoare, când Shrike păşi îndărăt în radianţă şi dispăru. Explozii cutremurară norii şi-l trântiră pe Sol în genunchi cu şocul undelor de presiune.

Îndărătul său, în jurul său, Criptele Timpului se deschideau.

Contents